

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIXON

FIRE
IN HIS
SPIRIT

A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RUHUNDA ATEŞ

KIYAMET SONRASI BİR EJDERHA ŞEKİL DEĞİŞTİREN ROMANTİZMI

RUBY DIXON

ATEŞ KAN EJDERHALARI #5

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafı: Sara Eirew Fotoğrafçı Kapak

Tasarımı:: Kati Wilde

Düzenlemeler: Aquila

✿ Editing Vellum ile
Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Ruhundaki Ateş Daha
Önce Olanlar

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

Bölüm 31 Bölüm

32 Bölüm 33

Bölüm 34 Bölüm

35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu Bu](#)

[Seride de Var](#)

[Ruby Dixon'ın Diğer Kitapları](#)

[Daha Fazlasını İster misiniz?](#)

RUHUNDA ATEŞ

Gwen hiçbir zaman lider olmak istemedi, ama kimse adım atmayınca bu rolü üstlendi. Kıyamet sonrası Shreveport'un belediye başkanı olarak, halkını korumak için kararlar aldı... ve bunların çoğu felaketle geri tepti. Kalenin dışında gizlenen tehlikeli altın ejderhanın onun eşi olduğuna karar verdiğini keşfettiğinde, kalbi kırık Gwen yapabileceği en iyi şeyin onunla yüzleşmek ve onu şehirden uzağa götürmek olduğuna karar verir.

Bunu halkını kurtarmak için yapıyor - kız kardeşini,

arkadaşlarını, kalesini. Ejderhayı anlamayı beklemiyor.

Kesinlikle aşık olmayı beklemiyor.

DAHA ÖNCE NE OLDU

Yıl 2023, bilinen dünyanın yok edilmesinden yedi yıl sonra. 2016 yılında göklerde bir yarık açıldı ve efsanelerdeki canavarlar kadar korkunç ve vahşi ejderhalar ortaya çıktı. Karıncalar gibi insan şehirlerinin üzerine üşüştiler ve önlerine çıkan her şeyi yok ettiler. Binalar çöktü, ülkeler yıkıldı ve birkaç ay içinde insanlık parçalandı. Silahların başka bir boyuttan gelen bu doğaüstü yaratıklar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Uçaklar ve füzeler çok yavaştı. İnsanlar sadece ejderhalara karşı hayatta kalmak için değil, birbirlerine karşı da savaşmak zorunda kaldıklarından isyanlar patlak verdi.

O ilk acımasız günlerden kurtulan insanlar saklanmaya başladı. Sonunda, hayatta kalanlardan oluşan küçük gruplar bir araya gelerek güvenli ve emniyetli bir şekilde yaşayabilecekleri kaleler oluşturdular. After'da beton, tercih edilen yapı malzemesidir ve insanlar ailelerini koruma karşılığında haklarından özgürce vazgeçerler. Kalelerin kendileri izole ve yozlaşmış, güce aç milisler tarafından yönetiliyor. Taşıdıkları silahlar ejderhalara karşı işe yaramayabilir, ancak kale halkını hizada tutmak için fazlasıyla yeterlidir. Kalenin kurallarına uymayanlar göçebe olarak yaşamak üzere dışarı atılır. Kale sakinleri tarafından pislik olarak görülürler ve kendilerini yürüyen ölümler olarak görürler. Barınak ya da ev diyebilecekleri kalıcı bir yer olmadan, öyle de olabilirler.

Yedi yıl boyunca insanlık, çatlaklarda yaşamaya ve gölgelerde saklanmaya devam eder.

Sonra işler yavaş yavaş değişmeye başlar. Dallas Kalesi'nden bir hırsız olan CLAUDIA, Scavenge Lands'in vahşi, terk edilmiş sokaklarına bir hayvanı evcilleştirmek için yem olarak bırakılır.

Ejderha. Kimse onun yaşamasını beklemiyor... ya da işe yaramasını. Ejderhası Kael vahşi ve sahiplenicidir, zihni drakonileri yiyip bitiren sürekli delilik yüzünden parçalanmıştır. Buna rağmen zeki bir varlıktır ve acımasız olduğu kadar nazik ve sevgi dolu da olabilir. Bir süre sonra Claudia onu düşman olarak görmeyi bırakır ve bir ortak olarak görmeye başlar. Kael'in yardımıyla kız kardeşi Amy ve arkadaşı Sasha'yı Dallas Kalesi'nden ve oradaki yozlaşmış milislerden kurtarmak için bir plan yapar. (Kitap 1 - Kanındaki Ateş)

Kurtarma görevinin karmaşası sırasında Sasha, zihnini düzeltecek bir eş arayan çılgın bir erkek ejderha olan Dakh tarafından kaçırılır. Korku içindeki Sasha'nın Dakh'a güvenmesi zaman alsa da, sonunda ejderhanın onun için her şeyi yapabileceğini ve herhangi bir erkek insan kadar şiddetli sevebileceğini fark eder. Sasha yerel haydutlar tarafından yakalandığında, göçebelerin sadece eski bir düşmanı ile çalışmadığını, aynı zamanda haydutların Azar adında gizemli bir yabancı tarafından yönetildiğini öğrenir.

Azar drakoni olduğunu iddia ediyor ama diğerleri gibi değil. Çıldırılmış değil, ejderha formuna geçemiyor (ya da geçmeyecek) ve ana gezegenine dönmek için bir planı var. Dünyalar arasında yaratılan yarıktan geri dönmek için birine ihtiyacı var, ancak kimse bunun yapıp yapılamayacağını bilmediğinden, bir gönüllüye ihtiyacı var. Gönüllü bulamazsa, birini zorla geçirecektir. Hayatına mal olsa bile Dakh'ı Yarıktan geçmeye ikna edebileceği umuduyla Sasha'yı rehin tutar. İşleri daha da tehlikeli hale getirmek için, Azar başka bir ejderha olan Zohr'u ele geçirmiştir ama o da işe yaramayacak kadar çılgındır. Sasha, Dakh'ı Azar'ın tehlikeli oyunlarına çekmeyi reddeder. Emma'nın yardımıyla esaretten kurtulur ve Dakh'ın bekleyen kollarına kaçır. (Kitap 2 - Öpücüğündeki Ateş)

Bu arada Emma, Zohr'u kurtarmak için Azar'ın halkıyla birlikte geride kalır. Bunu yapmak için onunla çiftleşerek psişik bir bağ kurması gerekmektedir. Zohr, Azar'la yüzleştikten sonra kendini kurtarır, ancak kanatları pahasına. O iyileşirken, Emma ile birlikte Azar ve adamlarını yok etmek için bir plan üzerinde çalışırlar. Çiftleşmiş çift yardım için Claudia ve Kael'e yaklaştığında, Claudia'nın çiftleşmemiş kız kardeşi Amy koku yemi olarak görevlendirilir. (3. Kitap - Kucağındaki Ateş)

Amy'nin de kendine göre bir planı vardır. Bir ejderha onu bulsun ve ona aşık olsun diye külotunu şehre atıyor. Claudia'nın kulesinde yaşadığı yarı sürgünden kurtulmak istiyor. Bir ejderha onun külotunu bulur-ÇABUK. Büyük altın erkek onu almaya gelir ve

arkadaşı. Rast'ın kendi zamanına dair daha fazla anısı vardır ve Salorianlar için askere alındığını hatırlar. Amy ve diğer drakonilerin kendisinden nefret edeceğinden endişelenen Rast, şimdi olduğu kişiyle (Amy'nin eşi) o zamanlar olduğu kişiyi nasıl bağdaştıracağını düşünmektedir. Bir posta güvercininden onları Shreveport Kalesi'ne götüren bir mesaj alırlar. Bu kale küçüktür ve kaçırılan kız kardeşi DANIELA'yı koruma umuduyla onları yerel göçebelere satmaya çalışan GWEN tarafından yönetilmektedir. Amy ve Rast, zor durumdaki Shreveport Kalesi'ne yardım etmek için gönüllü olduklarında ve sonunda göçebelere hadlerini bildirerek liderlik pozisyonunu üstlendiklerinde Gwen şaşırır ve memnun olur. (4. Kitap - Öfkesindeki Ateş)

Ancak olaylar tüm diyarda tırmanıyor. Emma ve Zohr uzaktaki Orleans Kalesi'ne gittiler çünkü Dallas Kalesi bir ejderha sürüsü tarafından kuşatılmış durumda ve tüm kalelerin bundan etkilenmesinden endişe ediyorlar. Azar'ın orada ikamet ettiğini bilmiyorlar, sadece işlerin garip olduğunu biliyorlar. Tulsa Kalesi ve orada insanlara karşı işlenen korkunç suçlar hakkında söylentiler dolaşıyor. Shreveport Kalesi'nin kendi ejderha sorunları var, çünkü VAAN adında bir erkek drakoni şehrin çevresinden ayrılmıyor. Eşinin içeride beklediğine inanıyor. Ve başka bir drakoni erkeği -bu insan formunda ve telepatisi yok- Fort Shreveport'ta ortaya çıktı, ancak kimse gizemli LIAM'ın kim olduğunu bilmiyor...

GWEN

"D Ejderhalar," diye mırıldanıyor Andrea odanın öbür ucundaki karyolasından. "Dünyanın sonu geldiğinde bunun ejderhalar yüzünden olacağını hiç düşündün mü?"

Yatağında yuvarlanıyorum, ben de uyuyamıyorum. İkimiz de Tulsa Kalesi'nden ayrılıp (daha doğrusu kaçıp) Shreveport Kalesi'ne yerleştiğimizden beri bu odayı birlikte paylaşıyoruz. Andrea benim en iyi arkadaşım, yardımcım ve akıl danıştığım kişi oldu. Bu, yiyecek istihkakından erkeklere ve Before'daki hayatlarımıza kadar her türlü şeyi tartıştığımız ilk gece değil. Ejderhalardan ilk kez bahsetmediğimiz de kesin.

Bugün ise çok daha fazla ağırlık taşıyor.

"Bir tür bomba olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum ona, odamızın karanlığına bakarken ellerimi yatağımın altına sıkıştırıyorum. "Savaş ya da küresel ısınmanın okyanusları çok sıcak hale getirmesi. Kademeli bir şey."

"Evet, aynı. Hiç düşünmedim, 'hey, belki de gökyüzünde kocaman bir yırtık açılacak ve bir grup kana susamış ejderha fırlayıp dünyayı alevlere boğacak. Son zaman senaryoları listemde bunun ilk onda bile olmadığını söylemeliyim."

Kıkırdıyorum, çünkü g÷lmekten başka ne yapabilirsiniz ki? Kaderimiz için hıçkıra hıçkıra ağlamanın zamanı çoktan geçti. Uyum sağlayıp hayatta kalabilenler kaldı. Milyarlarca kişi ise...yapamadı.

"Ejderhalar," diye tekrar iç geçirdi Andrea. "Uzaylıların ejderhalardan daha olası olduğunu sanıyordum. Yani, kahretsin. Uzaylılarla ilgili kaç tane bilim kurgu filmi vardı? İçinde ejderha olan bir tane bile aklıma gelmiyor. Ya sen?"

Aslında aklıma bir tane geliyor ama Andrea'nın gece geç saatlerde konuşmaya başlamasının nedeni bu değil. Son birkaç gündür Shreveport Kalesi'ne yığılan bir dizi sorundan dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. En kötüsü de, bu sorunların hepsinin benim hatam olması. Umutsuzluk içime işliyor ve yüzümü yastığıma gömüp dünyadan saklanmak istiyorum.

Ama yapamam, çünkü ben belediye başkanıyım. Lider olmak zorundayım çünkü başka kimse adım atmadı.

Sınıfın diğer tarafında, Andrea'nın ve benim yatağımın karşısında, eski karatahtanın altında duran boş karyolaya bakıyorum. Orası kız kardeşimin yatağı ve şu anda göçebeler tarafından esir tutuluyor, çünkü ben berbat bir liderim. Gecenin bir yerinde Daniela acı çekiyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Gidemem çünkü burada bana ihtiyaç var... seçimlerimle bu lanet yeri yerle bir etsem bile.

Ejderhalar geldiğinde başkan böyle mi hissetti acaba? Yapılan her seçimin işleri daha da kötüleştirdiğini mi? Niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun, çılgılık atmak isteyen ve asla durmayana kadar bokun daha da yığılmaya devam ettiğini mi?

"Gwen?" Andrea fısıldar.

"Buradayım. Özür dilerim. Sadece...

düşünüyorum." "Daniela hakkında mı? Bu

senin hatan değil."

"Öyle değil mi? Kül Kardeşler'in kaleye girmesine izin verdim."

"Herkesin kaleye girmesine izin verdik," diyor makul bir şekilde. "Bizim işimiz bu. Diğer kalelerden kaçanlar için bir sığınağız. Onların birer pislik olacağını bilemezsiniz."

Bilmiyordum ama bilmeliydim. Aralarında tek bir kadın bile olmayan bir düzine motorcunun geldiğini gördüğümde anlamalıydim. Kafamın arkasında bunun kötü bir fikir olduğunu haykıran o küçük sesi dinlemeliydim. Ama o ses için kendimi suçlu hissettim. Bir grup yaşlı beyaz adam olmaları kimseye zarar verecekleri anlamına gelmiyordu. Belki de sadece bir ejderha saldırısından korunmak için sığınak arıyorlardı ve Andrea haklıydı, her zaman herkesi içeri alırdık. İnsanların görünüşüne göre seçim yapamazsınız.

Ben çok aptalım. Çok, çok aptalım. Belki o temkinli küçük sesi dinleseydim, kimsenin canı yanmazdı. Bizi soymazlar, bazı kızlara zarar vermezler, tüm malzemelerimizi vermemiz için bize şantaj yapmazlardı.

Belki Daniela o pisliklerin esiri olmak yerine yatağında güvende olurdu. Muhtemelen ölürdü. Büyük ihtimalle tecavüze uğrayacaktı. Oh Tanrım. Bunların hepsi benim de suçum.

Andrea bana "Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," diyor ama ben ona inanmıyorum. Ben liderim. Daha iyi bilmem gerekirdi. Daha dikkatli düşünmeliyim çünkü herkesi korumam gerekiyor.

"Teşekkürler," diyorum usulca, çünkü başka ne diyebilirim ki? Eğer ona teşekkür etmezsem Andrea bütün gece beni neşelendirmeye çalışacak. O iyi bir arkadaş ve inanılmaz derecede sadık. Her şeyi berbat ettiğim bile kendim hakkında kötü konuşmama asla izin vermez.

"Ama Amy yetkili olmak istiyor gibi görünüyor. Bu konuda ne hissediyorsun?" Andi merakla bana bakıyor.

"Rahatladım," diye itiraf ediyorum ve sonra ikimiz de sessizleşiyoruz. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünden oldukça eminim. Amy'nin ejderhasını düşünüyoruz.

Amy'nin kendisi tatlı, yumuşak görünümlü, topal bir sarışın. Fort Dallas'tan geliyor ve bir ya da iki gün önce geldi. Bu o kadar da sıra dışı değil. Her zaman buradan geçen insanlar olur. Alışılmadık olan, bir adamla gelmiş olması. Altın tenli, garip saçlı ve gözlerini kapatan bir adam. İlk başta bir şey düşünmedik, After'da bir sürü tuhaf insanla karşılaşırsınız. İnsanlar farklı şekillerde başa çıkıyor. Bazıları delirir. Bazıları bulabildikleri her şeyi deliyor. Bazıları kendilerini dövmelemlerle kaplıyor. Fort Orleans'a giderken buradan geçen bir kız vardı ve yüzünü binlerce kez kesmişti, böylece yara bere içinde kalacak ve kimseye çekici gelmeyecekti.

bir kadın istedi. Yani evet, çok fazla tuhaflık gördük ve ilk başta onun kalede ortaya çıkan daha tuhaf biri olduğunu düşünmüştüm.

Buraya gelmelerinin sebebinin, motorcu göçebeler olan Kül Kardeşleri ile bir anlaşma yapmış olmam olmasından nefret ediyordum; eğer yeni gelenler olursa, onları öşür olarak teslim edecektik. Yabancıları buraya çekmek için berbat bir plan yapmıştık. Bunu yapma düşüncesinden nefret ediyordum ama göçebelerin Daniela'sı var. Bu da doğru cevabın olmadığı liderlik sorunlarından biri. Kız kardeşimi kurtarmak için yabancıları satmalı mıyım? Yoksa gitmelerine ve kız kardeşimin göçebelerin elinde korkunç bir şekilde ölmesine izin mi vereyim?

Kazanmak yok. Daniela'yı seçtim ve Amy ile arkadaşı "Sam" için bir tuzak kurdum.

Ancak Amy kurduğum tuzağı anladı. Benimle yüzleşti ve ben de gerçeği itiraf ederek bir iskambil destesi gibi dağıldım. Bana saldırmasını, yaptığım şey yüzünden beni öldürmeye çalışmasını bekliyordum. Aslında bir parçam bunu memnuniyetle karşıladı çünkü o zaman seçim benim elimden çıkmıştı. Korkakça, biliyorum, ama o kadar çaresiz ve korkmuştum ki en azından bu bir cevaptı.

Amy yine de saldırmadı.

Çok sessiz ve kararlı bir şekilde durumun kontrolünü ele aldı ve bizi ejderhasıyla tanıştırdı.

"Sam" aslında Sam değil. İnsan bile değil. O bir ejderha, görünüşe göre akli başında olan altın erkeklerden biri. Adamın tuhaf, altın rengi gözlerine, keskin dişlerine ve pullu görünümlü derisine rağmen ilk başta buna inanmadım. Dediğim gibi, daha önce de tuhaf şeyler görmüştüm.

Ama sonra ejderha formuna geçti. Ve sonra inandım. Sanırım Andrea onu gördüğünde bayıldı. Onu suçlamıyorum. Onu görünce korkudan neredeyse altıma işiyordum ve beni durduran tek şey Amy'nin ne kadar korkusuz olduğuydu. Bacağı sakat olan kırılğan Amy, büyük ejderha ağzını yanağında gezdirirken tamamen rahattı. Adının Sam değil Rast olduğunu ve halkının drakoni olduğunu söyledi. Yarık yoluyla bu dünyaya geldiklerinde akıllarını kaybettiklerini ve sadece onunla çiftleşmenin ona yardımcı olduğunu söyledi. Kız kardeşi de bir ejderhayla çiftleşmiş ve onun bir arkadaşıymış.

Shreveport Kalesi'ne saldırmaya karar veren ve geçen hafta boyunca bizi kuşatma altında tutan ejderha mı? Amy onun eşini aradığını söylüyor. Kalede onun kokusunu aldığını ve onu bulduğunda artık saldırmayacağını söyledi.

Çok fazla şey var.

"Ejderhaların insana dönüştüğüne inanamıyorum," diye fısıldıyor Andrea ve bizim de aynı şeyi düşündüğümüz açık. "Bunca zamandır onun altında bir insan var. Onları hep şey gibi düşünürdüm... Bilmiyorum. Akrep ya da yılan. Gerçekten çok büyükler. Saldırgan. Onları insan olarak düşünmedim."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Onları hiçbir zaman akılsız bir düşmandan başka bir şey olarak düşünmemiştim. Şimdi her şehre saldırıp dururken onlara neler olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Hâlâ yapıyorlar. Saat gibi çalışıyorlar. Nerede bir insan yerleşimi olursa olsun, bizi bulup saldırıyorlar. Hayatımızın geri kalanının saklanarak ve geçimimizi sağlamaya çalışarak geçeceğini sanıyordum. Amy'nin ejderhasıyla olan bağı bana başka bir şey için umut olduğunu gösteriyor. Ejderhaların da insan olduğunu ve onlarla bir şekilde konuşabilirsek belki barış içinde bir arada yaşayabileceğimizi.

"Liam'a benziyor," diyor Andrea. "Altın rengi ten. Saçları. Her zaman örtülü."

Liam'ı düşünüyorum. Adamı çok az tanıyorum. Shreveport Kalesi'ndeki kırk üç kişi arasında onu en az tanıyan benim. Birkaç ay önce tek başına ve erzaksız geldi. Batıda tamamen yerle bir edilmiş küçük bir kaleden geldiğini ve yeni bir ev aradığını söyledi. Buraya yerleşti ve içine kapandı. Andrea'nın küçük kardeşi Benny onu herkesten daha iyi tanıyor sanırım. Onunla birkaç kez konuştum ama radarıma tehlikeli biri olarak hiç takılmadı. Garip, evet. Tuhaf altın rengi bir teni ve keskin dişleri var ama yine de After'dan bahsediyoruz. Tuhaflık normaldir. Yine de onun tehlikeli olduğunu hiç düşünmedim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, ne kadar ölümcül olduklarını fark etmeden kalemize girmelerine izin verdiğim bir kişi daha olduğunu görüyorum ve utançla doluyorum. "Sence Liam..."

"Sanırım öyle," diyor Andrea. "Yani, emin değilim. Onu hiç şapkasız görmedim, o yüzden Sam gibi saçında sivri uçlar var mı bilmiyorum."

"Rast," diye düzeltiyorum usulca. "Onun adı Rast." Sam'in sesi fazla insani geliyor.

"Doğru. Rast." Yatakta kayıyor, kollarını çapraz bacaklarının üzerinden geçirip göğsüne sarıyor. "Ama onu bir keresinde güneş gözlüğü olmadan görmüştüm ve gözleri Rast gibi tuhaf, düz bir renkteydi. Bana Yarık açıldığında hasar gördüklerini söylemişti. Belki de doğrudan güneşe bakmıştır ve gözleri değişmiştir diye düşündüm. Ya da garip bir hatunun yaptığını gördüğüm gibi gözlerinin beyazına dövme yaptırmıştır. Bilemiyorum. İnsanlar vücutlarına garip şeyler yaparlar, ben de dişlerini bileyletirken bir şey yaptırmış olabileceğini düşündüm. Şimdi tabii ki aptal olduğumu düşünüyorum." Bir kahkaha attı. "Sanırım birinin güvende olduğunu düşünmek için her türlü bahaneyi uyduracağız, değil mi?"

Ben de yatakta doğruluyorum, battaniyelerimi kalçalarımın etrafına çekiyorum ve ona bakıyorum. "Kendini suçlama. Ben de tuhaf görünümlü birini görünce otomatik olarak ejderha sanmazdım."

"O çok normaldi, biliyor musun? Amy'nin adamını düşünüyorum ve onun arkasında durup herkese nasıl ters ters baktığını... Liam öyle biri değildi. Sessizdi ama asla korkutucu değildi. Asla ejderha gibi değildi. Buna hala inanamıyorum."

"Benny ne diyor?"

Küçük kardeşini düşündükçe ağzı açık kalıyor. "Amy ve adamı geldiğinden beri Benny onu görmedi."

"Uygun," diye belirttim.

"Evet. Gerçekten uygun ve onu gerçekten suçlu gösteriyor." İç geçiriyor, boşluğa bakıyor.

Bir bakıma Liam'ın gitmesine sevindim. Shreveport Kalesi için bir sorun daha azaldı. Tanrı biliyor ya, şu anda yeterince sorunumuz var. Andrea yine de sıkıntılı görünüyor. "Onu özleyecek misin?" diye sordum.

"Ha? Oh, hayır. Sadece Benny'nin beni takip edeceğinden endişeleniyorum." Dudağını çiğniyor, sinirli, bakışları uzak.

"Henüz değil, sanmıyorum," diyorum ona ama bu sözler soğuk bir teselli oluyor. Benny on altı yaşında ve kimsenin ona bir şey söyleyemeyeceği bir yaşta. Tipik bir ergen ve ona ebeveynlik eden sadece Andrea olduğu için sorun çıkarma eğiliminde. Yangın çıkarırken ya da mesai saatleri dışında

gizlice dışarı çıkarken yakalanan biri varsa, bu normalde

Benny. Boktan bir çocuk ama Andrea elinden gelenin en iyisini yapıyor. Ondan sadece birkaç yaş büyük, bu yüzden kız kardeş ve ebeveyn figürü arasındaki çizgiyi çizmek onun için zor... ve onun dinleyeceği tek kişi o. O zaman bile her zaman dinlemiyor.

"Mm." Andrea uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, sanki içinden ay ıGışını görebiliyormuG gibi, eskiden bu odanın penceresinin olduğu yerdeki sac kaplamaya bakar. "Rast burada kalırsa belki o da kalır. Merak uyandırmak için."

"Belki," diyorum cesaretle.

"Ejderhalar," diyor başını hafifçe sallayarak. Yüz ifadesi yeniden hüzünlü bir hal alıyor ve bir kez daha pencereye bakıyor. "Sanırım bu yüzden şehrin dışında. Birini istiyor."

"Ejderha mı?" Tabii ki sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Lanet ejderha olmalı. Dışarıda bekleyen başka kimse yok... Ash'in Kardeşleri dışında. Andrea'nın onlardan bahsetmediğini biliyorum. "Sence Amy'yi de mi arıyor? Ya da Liam'ı?"

"Hayır." Yatağın içinde kıpırdanıyor, vücudu gergin bir enerjiyle dolu. Uzun sarı örgüsü bir omzunun üzerinden sallanıyor ve bacak bacak üstüne atarak gecelik olarak giydiği büyük boy inşaat şirketi tişörtünün altına sokup çadır yapıyor. "Sanırım başka birini arıyor. Bir eş."

Yavaşça doğruluyorum çünkü Shreveport Kalesi'nde eş arayan bir ejderha ortalığı karıştırabilir. İhtiyacımız olan son şey başka bir sorun. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Amy'nin ne dediğini duydun. Ejderhası onu koklamış ve eşi olduğunu anlamış. Diğerinin birdenbire ortaya çıkıp kalemize yaklaşmasının nedeni bu olmalı. Bu yüzden gitmiyor olmalı. Burada birine ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

Kollarımda bir ürperti dalgalanıyor, küçük tüylerimi diken diken ediyor. Hangisi beni daha çok korkutuyor bilmiyorum; söyledikleri mi yoksa sesindeki heves mi? "Amy burada birini aradığını düşünüyor ama kokusunu nasıl alabilir ki? Mantıklı olalım."

"Şaka mı yapıyorsun? Herkesin kokusunu alabilir, Gwen! Hepimiz dışarı çıkıyoruz

ya da avlanmak. Sen, ben, Kristine, Cass, Jayla, Shawna, Daniela..."

"Benny," diye ekliyorum, iyice düşünerek. Haksız da sayılmaz. Kelly gibi dışarı çıkmaya korkanlar ya da Luz gibi yeni bebeği olanlar dışında herkes zaman zaman kaleye girip çıkıyor.

Andrea homurdanıyor. "Ejderha Benny'yle ilgilenmiyor." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o bir erkek ejderha."

Kendine olan güvenine gülmek zorundayım. "Ne yani, bir gün tepemizden uçarken aşağı sarkan aletini mi gördün?"

"Hayır, aptal." Kafama bir yastık fırlatıyor, ben de kolayca savuşturuyorum. "Çünkü o altın. Bir düşünsene. Rast altındır. Liam mı? Altın. Bu ejderha? Altın. Nasıl oluyor da ne zaman bir ejderha görsek ya altın ya da kırmızı oluyor? Kırmızı hatun ejderhalar, altın ise erkek ejderhalar olmalı."

Vay canına. Böyle söyleyince çok mantıklı geliyor. Bunu sabah Amy'ye soracağım ama belli ki Andrea bu konu üzerinde çok düşünmüş. Bu konuya onun kadar kafa yormadığım için kendimi suçlu hissediyorum, çünkü bu sahip olunması gereken iyi bir bilgi ve aynı zamanda mantıklı. Son zamanlarda başımda o kadar çok şey var ki, ama beni yeniden ele geçiren "boktan lider" hissinden kurtulamıyorum. Bundan nefret ediyorum. Başından beri lider olmayı hiç istemedim ama bir adım öne çıktım ve bu işte berbat olduğum çok açık. Bu insanlar benden daha iyi birini hak ediyor. "Benny'nin peşinde olabilir," diye iddia ediyorum. "Eşcinsel bir ejderha olabilir."

"Bence bunların çoğu biyolojik," diyor bana başını sallayarak. "Kesinlikle bir kız için burada."

"Bunu çok düşünmüşsün," diye takılıyorum ona.

Ellerini dua eder gibi göğsünün önünde kavuşturuyor ve bir an için tamamen ıslıl ıslıl görünüyor. "Çünkü onun benim için burada olduğunu düşünüyorum."

Tamamen şok olmuş bir halde arkadaşşıma bakıyorum. "Hayır."

"Evet!" Noel'deki bir çocuk kadar heyecanlı bir şekilde yatakta kıpırdanıyor. "Yani,

Bir düşünün. Başka kim benim kadar sık şehre girip çıkıyor?"

"Birkaç kişi," diye itiraf ediyorum. Hepimiz sırayla devriye geziyor ve yiyecek arıyorduk. Ben çıkıyorum, Cass çıkıyor... ama Andrea haklı, o hepimizden daha fazla çıkıyor. Belki de buna inanmak istemiyorum çünkü Andrea'yı da kaybedemem. Daniela'nın ranzasının boş olduğu gerçeğiyle zar zor başa çıkıyorum. Kız kardeşimin yanı sıra en iyi arkadaşımı da kaybedersem ne yaparım bilmiyorum.

Tamamen ve tamamen kaybolacağım.

"Sanırım o benim," diyor Andrea tekrar ve yüzünde umut dolu bir kendinden geçme ifadesi var. "Ve sanırım bizi kurtarabilirim, Gwen."

Shreveport Kalesi'ni kurtarmaktan çok Andrea'yla ilgili gibi. Yine de anlıyorum. O yalnız. Hepimiz öyleyiz. After'da birine güvenmek zor ve bir kadın olarak bu iki kat daha zor. Herkes seni kullanmak ya da sana sahip olmak istiyor. Bazen ikisi birden. Güvenmek imkansız ve Shreveport Kalesi'ne gelen çok az erkek var. Kendimi yalnızlığa ve kaleye hizmet etmeye adadım... ama belki Andrea farklı bir şey istiyordur. Amy'yi ve yüzündeki memnun, son derece mutlu ifadeyi düşünüyorum. Bu, istismara uğramış ya da ejderhasından korkan biri değil. Sevilen ve neşe dolu biri.

Andrea'nın bunu neden istediğini anlamak kolay.

"Emin misin?" Soruyorum, çünkü artık ne düşüneceğimi bilemediğimi hissediyorum. Belli ki insan sarrafı değilim.

"Sanırım öyle," diyor Andrea ve yataktan kalkıp yırtık pırtık bir kot pantolon giyiyor. "Yani, bunun hiçbir dezavantajı yok, Gwen. Bir düşünsene. Onunla tanışmam gerek. Merhaba demek ve kendimi tanıtmak için. Eğer onunla konuşabilirsem, saldırmayı bırakmasını sağlayabilirim. Rast'ın Amy'yi koruduğu gibi onun da bizi korumasını sağlayabilirim. Ve..." İç geçiriyor ve doğrulurken yüzündeki ifade yeniden mesafeli bir hal alıyor. "Rast'ın Amy'yi izlediği gibi bir kıza bakan birini gördün mü hiç?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum usulca. Rast'ın sarışın arkadaşını nasıl izlediğini fark eden tek kişi o değildi. Ona, aynı anda hem onu yutmak hem de ona tapmak istiyormuş gibi bakıyor. Bu sadece gözlerinde değil, sanki bir şeye ihtiyacı olduğundan emin olmak istercesine koluna ya da dirseğine dokunarak koruyucu bir şekilde onun yanında gezinmesinde de görülüyor. Dikkatli, nazik ve sevgi dolu.

asla bir ejderhayla ilişki kurma.

Ancak Rast'ın Amy'ye çılgınca aşık olduğu ve bu duygunun karşılık bulduğu inkar edilemez.

"Kulağa klişe ve romantik gelecek," diyor Andrea kirli spor ayakkabılarını giyerken. "Ama eğer biri beni onun onu sevdiğinin yarısı kadar sevecekse, bunu istiyorum Gwen. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bunun bir dezavantajı yok. Gerçekten yok."

Diğer spor ayakkabısını giyerken onu izliyorum. "Bunu gerçekten denemek istiyor musun?"

"Gerçekten istiyorum."

"Ben... bu yüzden mi gecenin bir yarısı giyiniyorsun? Lütfen bana sadece biraz temiz hava almak istediğini söyle."

Hemen yatağında yanıma çöküyor, gözlerinde heyecan parıltıyor. "Bu benim şansım, Gwen. Görmüyor musun? Rast ve Amy buradayken daha fazla yaklaşamaz. Rast'ın onu uzak tutacağını söyledi. Bu da demek oluyor ki onunla buluşacaksam, ona gitmeliyim, tersi değil." Ellerimi tuttu. "Lütfen benimle gel."

"Neden? Kötü bir karakter yargıcı olduğum ve seni durdurmayacağım için mi?"

Andrea gülüyor ve kollarını boynuma doluyor. Yemin ederim, aşk ihtimali onu sersemletiyor. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Bu biraz şaşırtıcı ve kıskandım. Bugün neyi berbat ettiğini merak etmek yerine böyle bir umutla hayata devam etmek nasıl bir şey? Keşke bilseydim. Bana sıkıca sarılıyor ve ileri geri sallanıyor. "Kötü bir karakter yargıcı değilsin. Sadece herkesin seninle aynı kurallara göre oynadığını düşünmeyi seviyorsun ve kimse öyle yapmadığında hayal kırıklığına uğruyorsun."

"Bu da beni kötü bir karakter yargıcı yapıyor, merhaba."

Kendini kucağımdan kurtarıyor ve odanın diğer ucuna uçarak eşyalarının olduğu sandığı karıştırıyor. Bir el feneri buldu, salladı ve ışık yandı. "Kötü bir karakter yargıcı değilsin. Şunu söylemeyi kes. İyi bir lider olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama sorunları çözmek için başka kimse adım atmadı, değil mi? Senin yapmana izin vermekten mutlular ve

Sonra da işler yolunda gitmeyince sana kızıyorlar. Eskiden *Survivor* adında bir televizyon programı izlerdim. Tüm bu insanları kabilelere ayırıp birbirlerine oy vermelerini sağlıyorlardı."

"Hatırlıyorum," diyorum ona. "Hayal meyal." Önceden olan her şey şu anda uzak bir anı gibi görünüyor. Kendi ayakkabılarımı giymek için ayağa kalkıyorum, çünkü kötü bir karakter yargıcı olabilirim, ama aynı zamanda onun arkadaşım ve onu destekleyecek biri olmadan dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim.

"Evet, o programda akıllı olanların asla lider olmak istemediğini hatırlıyorum. Birini oylama zamanı geldiğinde herkesin işaret ettiği kişinin lider olduğunu biliyorlardı."

"Harika. Demek şimdi ben de zeki değilim," diye takılıyorum.

Homurdanıyor ve tişörtünün üzerine bir kapüşonlu sweatshirt çekip kapüşonu yukarı kaldırıyor. "Hayır, aptal. Sadece senin öne çıkan tek kişi olduğunu ve başka kimsenin bunu yapmadığını söylüyorum çünkü onlar suçun üzerine kalmaktan korkuyorlardı. Bunun boktan bir iş olduğunu biliyorsun ama yine de yaptın çünkü birinin yapması gerekiyordu. Bu cesaret ister. Eğer kimse sana bu konuda kredi vermeyecekse, ben vereceğim. Bu nankör bir iş ve herkesi memnun etmek imkansız olacak. Hatalar yapacaksınız. Bu kötü bir insan olduğunuz anlamına gelmez. Size dağıtılan el ile en iyisini yapıyorsunuz."

Eşofmanlarımı çekerken duraksadım. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey olabilir. O yanıma gelirken duygusal ve ağlamaklıyım. "Sen iyi bir insansın Andrea," diyorum ona usulca. "Ve beni neşelendirmeye çalıştığın için sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

Yanaklarımı tutuyor, sanki ondan neredeyse on yaş büyük değil de beş yaşında bir çocukmuşum gibi çimdikliyor ve bu hareket el fenerini yanağıma doğru itiyor. "Sadece kötü bir insan olmadığını anlamayı sağlamaya çalışıyorum. En azından denedin. Burada başka kimse bunu söyleyemez."

Özgeçmişinizde "denedim ama başaramadım" yazmasını ister misiniz bilmiyorum ama yine de ona gülümsüyorum çünkü beni neşelendirmek için gerçekten çok çabalıyor. "Sanırım değil."

"Şimdi, benimle gelir misin? Yanımda bir dostum olduğunu bildiğim için ejderhamla buluşurken kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Onun" ejderhasıyla tanışmak. Eyvah. "Peki, planın nedir Andrea? Gece muhafızlarını atlatmak mı? Ne yaptığımızı bilmek isteyeceklerdir."

"Bu yüzden belediye başkanını da yanımda getiriyorum." İşildiyor.

Sanki bu soruları durduracak mı? "Hala insanlara cevap vermek zorundayım! Bu gece nöbetçi kim?"

"Eva ve Lu."

İnliyorum ve başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. "Eva'nın yerleşim yerindeki en büyük ağzı var. Eğer herkesin senin işine burnunu sokmasını istiyorsan, o zaman o nöbet tutarken ön kapıdan çıkalım." Kendi sandığıma doğru ilerleyip sakladığım silah zulasını çıkarıyorum. Fazla bir şey değil - pirinç muşta ve eski bir biber gazı kutusu- ama bize zaman kazandıracak. Onları yere bırakıp üzerime kapüşonlu bir sweatshirt giyiyorum ve eşyaları ellerimin girmesi gereken ön cebe sokuyorum.

"Şey..." Tereddüt ediyor ve sonra kinetik el fenerini kapatıyor. "Yani... Bunu sana söylemeyeceğime yemin ettim ama Benny bana kaleye giden gizli bir yol gösterdi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Güvenliğimizden o sorumlu ve bunu benden mi saklıyor? "Ne?"

Andrea yüzünü buruşturup elini sallayarak sessiz olmamı işaret ediyor. "O kadar yüksek sesle değil!" "Ne gizli girişi?" Ona inanamayarak tıslıyorum.

"Eski spor salonunun yanındaki zincir halkasında bir boşluk

var-" "Peki bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Benny üzüleceğini söyledi. Liam'ın ona gösterdiğini söyledi."

Çenemi sıkıyorum, burun deliklerim açılıyor. Benny ve Liam'ın yerleşim yerinden kaçmak için kendi yollarını bulduklarını ve Andrea'nın da kardeşini koruduğunu tahmin ediyorum. Kızmak istiyorum ama aynı şeyi Daniela için de yapmaz mıydım? Bu yüzden hayal kırıklığıyla ona bakıyorum.

"Özür dilerim, tamam mı? Yarın ilk ışıktaki kaynağı kapatacağız. Söz veriyorum." Parmaklarını ya izci kız sözü ya da uzaylı sözü gibi bir şeyle kaldırıyor.

Eski bir TV programından el işareti. Bir an için kasvetli görünüyor... ve sonra bir köpek yavrusu gibi kıpırdanıyor. "Ama madem bir çıkış yolumuz var..."

İnledim. "Peki, tamam. Hadi şu işi bitirelim. Arka kapıdan çıkacağız. Ondan sonra ejderhayı nasıl bulacağız?"

Andrea odamızın karanlığında elimi tuttu ve sertçe sıktı. "Bizi bulacağından oldukça eminim."

Ben de bundan korkuyorum.

VAAN

T o Koku . benim kadın gıdıklıyor at ve kenarlar . bilincim.

Sahip olamadığım şeylerle alay ediyor benimle. Çok yakınımda ama ona ulaşamıyorum. Pis kokulu, yıkanmamış insanlardan ve onların metal evlerinden oluşan bir kovan bizi ayırıyor. Dahası, bölgeye başka bir erkek drakoni taşındı ve bu da bir sorun teşkil ediyor.

İnsan kovanını yüksek bir yerden, kovanın rüzgar altında kalan büyük bir binanın çatısından izliyorum. Esinti değiştiğinde, onun kokusunu tekrar alana kadar yer değiştiriyorum. Kokusu her zaman oradadır, mükemmelliğin ve kadınlığın narin bir ipucu. Terinin kokusunu, tenindeki misk kokusunu alabiliyorum ve kendimi ağzım kıvrımlarına gömüldüğünde amının nasıl kokacağını merak ederken buluyorum.

Sanırım en güzel kokulardan biri olurdu.

Ama bir sorun var: Kovana taşınan ve aralarında iki ayağı üzerinde yürüyen bir erkek. Onun kokusu diğer her şeyi bastırıyor... ve eşinin kokusunu. Eşimin saklandığı yere bu kadar yaklaşmasına izin vermemin tek nedeni bu. Kendine ait bir dişisi var. Benimkine tehdit değil.

Aynen öyle. Benim Amy'm var ve seninkini istemiyorum. Rast'ın düşünceleri güven verici ve sakın. Sana bunu zaten söylemiştim.

Öyle mi? Hatırlamıyorum. Alması için düşüncelerimi yayınladığımı da hatırlamıyorum, ama zihnim çalkantılı, çamurlu bir karmaşa. Tek bildiğim eşimin orada olduğu ve ona ulaşamadığım. Başımı eğiyorum, derin bir nefes çekiyorum ve onun kokusunu arıyorum. O hâlâ orada. Saklanıyor. Binalarını parçalara ayırabilirim, onun kokusunu bulana kadar kovanın kendisini kazabilirim ve onu kendim için çalabilirim.

Yapmayacaksın, diyor Rast. Eşim burada ve onu tehlikeye atmayacaksın.

Bu bir sorun teşkil ediyor. Normalde böyle bir bölgeyi ve içindeki her şeyi kendime mal ederdim. Ama bu Rast eşiyile birlikte geldi ve eşime yakın olduğu için saldıramıyorum.

Ancak bölgemi savunmak için saldırmazsam, orası benim bölgem değildir.

Sana söyledim, diyor Rast tekrar, buradaki işimizi bitirir bitirmez eşini sana göndereceğim. İnsan kovanına saldıramazsın. Beni seninle dövüştürme. Ben kazanacağım.

Düşünceleri bir şimşek kadar güçlü ve kazanacağını biliyorum. Bu halimle kimsenin işine yaramam. Bir zamanlar güçlüydüm. Vahşiydim.

Arkadaşımın amının nasıl koktuğunu merak ediyorum. Başımı kaldırıp havadan böyle bir koku almaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. İnsan kovanını parçalara ayırabilirim... ama orada başka bir drakoni erkeği var. Bunun farkına varınca hırlıyorum, kaslarım hazır bir şekilde kıvrılıyor, karnımda ateş çalkalanıyor. Başka bir ejderha benim bölgeme girmiş.

Bir eşim var, diye hatırlatıyor erkek yorgun bir iç çekişle.

Kimsin sen?

Ben Rast'ım. Bunu sana defalarca söyledim. Sabırsızlığı düşüncelerine yansıyor. Eşini bulmana yardım edeceğim ama beklemelisin. Kovandaki insanları tehlikeye atmanı istemiyorum.

Onu alacaksın, diye hırladım.

Yapmayacağım. Benim bir eşim var. Amy. Kokumu içine çek ve bunun doğru olduğunu bil.

Derin bir nefes alıyorum... ve o gerçekten konuşuyor. Çiftleşmiş, kadının kokusu onun ateşine karışıyor. Rahatlıyorum ve tekrar tüneğime yerleşip bekliyorum.

Eşimi bekliyorum. Kokusu havada belli belirsiz duruyor. Neye benzediğini bilmiyorum. Belki de onu gördüm ve unuttum. Düşüncelerimin girdaplı karmaşasını toparlamaya çalışıyorum ama bana kafa karışıklığından başka bir şey vermiyorlar. İnsan kovanı. Eş. Araya giren.

Dostum.

Aminin nasıl koktuğunu merak ediyorum.

Düşüncelerimin arasından sızan sinirli bir iç çekiş var. *Bu görüntüleri kendine sakla. Benim kendime ait bir eşim var ve seninkini duymak istemiyorum.*

Bir arkadaşın mı var?

Amy. Kokusunu al. Daha fazla kızgınlık. Sana bunu söylemiştim.

Tek istediğim benim, diyorum ona, düşüncelerime vahşet katarak. İnsan kovanını avlamama izin ver, kendime ait olmayan herhangi bir insanı yiyebilirsin.

Hayır. Arkadaşımın burada işi var. İşimiz bittiğinde senin olacak. Bana bir gün ver.

Bir...gün. Kulağa mantıklı geliyor. Garip drakoni'nin düşüncelerindeki kızgınlık parıltısını görmezden gelerek tekrar yerime yerleşiyorum.

Rast.

Evet. Rast. Onun adı bu. Eşimin kokusunu içime çekmek için yerleşiyorum ve aminin nasıl koktuğunu merak ediyorum. Bunu yaparken, aşağıdaki insan konutlarının en büyüğünden zayıf bir ışığın parladığını görüyorum.

Ve eşimin kokusu daha da güçleniyor.

GWEN

P Shreveport Kalesi'nin koruyucu duvarlarının dışına attığımız her adımda göğsümde anık yavaş yavaş yükseliyor. Andrea, el fenerini sık sık sallayarak, kendine güveniyor.

ve sürekli *tak tak tak* sesleri sinirlerimi bozuyor. Biber gazımı çıkarıp tutmak ve güvende olduğuma dair kendimi rahatlatmak istiyorum ama sonra kendime buradaki en büyük sorunun lanet olası bir ejderha olduğunu ve biber gazının hiçbir işe yaramayacağını hatırlatıyorum.

Bu sinirlerime hiç iyi gelmiyor.

"Dışarıdayız," diye fısıldıyorum ona. Shreveport Kalesi'ni çevreleyen banliyö sokakları ürkütücü derecede sessiz. Bir zamanlar kalenin kendisi banliyöde bir okuldu. Şimdi okulu derme çatma bir kaleye dönüştürdük ve çevresindeki sokaklar terk edilmiş durumda. Çöpler otlu bahçeleri kaplıyor ve arabalar yolların üzerine ve dışına dağınık bir şekilde park edilmiş durumda. Evlerin bir kısmı sağlamken, diğerleri ateşle vurulmuş kabuklardan biraz daha fazlası. Yine de her şey terk edilmişlik ve burada olmamamız gerektiğini haykırıyor. Uzakta, yıllar önce kurumuş kare tepeli bir su kulesi var. "Şimdi planımız ne Andrea?"

"Biraz daha uzaklaşmalıyız," diyor bana ama sesindeki güvenin bir kısmı sarsılıyor. Sanki burada ne kadar açık ve savunmasız olduğumuzu fark ediyor. Ne yapacağız, kaçıp bir eve mi saklanacağız? Ejderha bir pençe darbesiyle evi yerle bir edebilir.

"Yapmamız gereken şey ne planladığımızı birilerine anlatmak olmalıydı," diye belirtiyorum. Her zaman mantığın dırdırcı sesi oluyorum ve bazen buna içerliyorum ama bizim de tedbirli olmamız gerekiyor. "Bizi öldürürse, burada olduğumuzu kimse bilmez."

Andrea telağla, "Bizi öldürmeyecek," der ve el fenerini tekrar sallar. *Tak tak tak tak.* "Sadece merhaba diyeceğiz. Bir iletişim hattı açacağız. Hepsi bu."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun," diyorum alaycı bir tavırla. "Sanki o bir ejderha değilmiş gibi." Amy'nin Rast'a çok güvendiğini biliyorum ama yine de onda tamamen evcil olmadığını düşündüren bir vahşilik var. Ayrıca bu sokaklara bakıyorum ve eski harabelerin arasına karışmış yeni yanmış evler görüyorum. Andrea bu ejderha hakkında ne düşünürse düşünsün, onunla aynı fikirde olduğumuzdan tam olarak emin değilim. İkimizi de bir an bile düşünmeden öldürebilir.

Tıpkı Shreveport Kalesi'nin güvenliği dışında attığım her adımda olduğu gibi, içimi felç eden bir korku kaplıyor. Onu durdurmalıydım. Bu eski bir arkadaşa uğramak gibi değil. Bu bir ejderha. İnsan yiyen, ateş püskürten, kıyamet yaratan bir ejderha. Eğer yanılıyorsa, bizi bir saniye bile düşünmeden öldürecek. Onu durdurmalıydım.

Ama Andrea'yı tanırım. İnatçıdır. Aklına bir fikir geldi mi, bir daha vazgeçmez. Eğer onunla gitmeyi reddetseydim, burada tek başına kalacaktı. Daniela'yı hayal kırıklığına uğrattım... Andrea'yı da uğratmak istemiyorum. Bunun büyük bir hata olduğunu düşünsem de, onunla gitmek zorundayım.

Umarım haklıdır.

Andrea sokağın sonunda duraklıyor, yolun ortasında duruyor. Ay bu gece dışarıda, onu ay ışığıyla yıkıyor ve sarı örgüsünü parıltatıyor. Ben birkaç adım geride, bir arabanın yanına çömelmiş duruyorum. Burası çok açık. İçimdeki hayatta kalan, geniş açık alanlardan ve açık gökyüzünden korkuyor. Metal duvarlar güvenlidir. Beton sığınaklar güvenlidir. Bu güzel bir gece... ama güvenli değil.

"Orada durma," diye uyarıyorum onu. Elim biber gazıma gidiyor ve onu çıkarıp hazırladığımda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Her ihtimale karşı. Emniyetini kapatıyorum ve göğsüme yakın tutuyorum. "Kendini hedef haline getiriyorsun."

"Bizi öldürmek istemiyor," diyor bana, gökyüzünü tarıyor ve sokağın sonunda bir işaret feneri gibi dikiliyor. "Eğer isteseydi, tüm yerleşkeyi iki kez ateşe verebilirdi."

Haklı olduğu bir nokta var. Okul, mevcut her yüzeyde metal kaplamalarla güçlendirildi ve duvarlar beton, ancak yine de bir ejderhanın pençeleriyle eşleşmiyor. Ayrıca, düzenli ejderha ateşi saldırılarından korumak için içeri ve dışarı taşıdığımız sebze arabalarımız var. Eğer bu ejderha bizi gerçekten mahvetmek istiyorsa, kaleyi kuşatabilir ve bizi değerli bitkilerimizi ölene kadar içeride tutmaya zorlayabilir. O zaman ejderha tarafından hızlı bir ölüm ya da açlıktan yavaş bir ölüm arasında seçim yapmak zorunda kalırdık.

Andrea haklı. Bir şey istiyor. Yine de... "Amy ve Rast'la konuşmalıydık. Bizim adımıza ejderhayla dostça bir diyalog kurmalarını sağlamalıydık."

"Çok temkinlisin," diyor bana, sesi alaycı.

"Evet, dikkat seni, beni ve kaledeki diğer herkesi hayatta tuttu."

"Aww, abla," diye takılıyor, bana dönüyor ve el fenerini bir kez daha sallıyor. *Tak tak tak tak*. "Bu kadar korkma." "Abla" onun benim için kullandığı şakacı bir lakap. Birbirimize hiç benzemiyoruz; ben kalın, koyu renk bukleleri olan çift ırklıyım, o ise olabildiğince İskandinav görünümlü ama herkesle ilgilendiğim için bana abla diyor. Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum. İşe de yaramıyor.

"Sadece bunu yapmanın daha akıllıca yolları olduğunu söylüyorum ve eğer beni yatağımdan sürüklemeseydin, belki bir tane önerecek kadar net düşünebilirdim. On dakikan var ve sonra geri dönüyoruz."

Yüzünü bana çeviriyor ama başını sallıyor, sönmeden önce el fenerini tekrar sallıyor. "İyi, iyi. Tam bir annesin."

Omzunun üzerinden bana sırtırken, "Ben de senin ablan olduğumu sanıyordum," diye takılıyorum. "Bazen ikisisin de, seni baş belası," diyor Andrea, örgüsünü çevirerek

bir omzunun üzerinden atlayarak ilerledi. "Gel bakalım. Bakalım ejderhamı ortaya çıkarıp merhaba diyebilecek miyiz? Ne de olsa o bir ejderha. Çok fazla yerde saklanıyor olamaz, değil mi?"

Beni rahatlatmak için küstahça davrandığını biliyorum ve ayağa kalkıp ona böyle bir şey söylemeye hazırlanırken önümdeki gölgelerden biri kayıyor.

Duruyorum. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve ayağa kalkıyor. Bir çift göz -farlardan daha büyük- karanlıkta parlıyor. Kendime hayal gördüğümü söylüyorum. İlerideki evlerin arasında bir ejderhanın yıkık duvarların arasına girip saklanmasına yetecek kadar yer olmadığını. Ama o parıldayan gözler yanıp söndüğünde ve gölgeler tekrar değiştiğinde, bunun başka bir şey olamayacağını biliyorum.

Andrea'nın umurunda değil. Omzunun üzerinden bana tekrar bakıyor ve söndüğünde el fenerini bir kez daha sallıyor. "Bu bok parçası işe yaramaz. Kışımın piline ihtiyacı yok. Yanında bir ışık getirdiğini sanmıyorum, değil mi?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ağzımı açıyorum ama ciyaklamadan başka bir şey çıkmıyor.

Gölgeler tekrar değişiyor ve sonra karanlığın içinden devasa, altın bir kafa çıkıyor. Ay ışığı pullardan parıldıyor ve o yavaşça, sessizce ışığa doğru gelirken ağzım kuruyor. Bir ejderha görmeyi bekliyordum ama beklentiler ve gerçekler farklı şeyler. Hayatımda gördüğüm en büyük yaratık. Daha önce de gökyüzünde ejderhalar görmüştüm elbette ama hep güvenli bir mesafeden ve hep saklanmak için kaçarken. Bir tanesine gerçekten bakma şansım hiç olmamıştı ve şimdi bunu istediğimden de emin değilim.

Ama bakmadan duramıyorum.

Masal kitaplarından fırlamış gibi görünüyor. Devasa kafası kama şeklinde, keskin, parlak dişlerle kaplı bir burna doğru daralıyor. Bu dişlerin her biri elim kadar büyük olmalı, burun delikleri de... yani bowling topu kadar büyük. Zihnimdeki görüntü o kadar saçma ki isterik bir şekilde gülmek istiyorum ama nefesim yetmiyor.

Dönen siyah-altın gözler yanıp sönüp odaklanırken nefes almaya bile cesaret edemiyorum

Ŗu anda elindeki feneri benim onu sarsmak istediğim gibi sallayan Andrea'ya. Daha önce ejderha kadar ezici ve tehditkâr bir Ŗey grmemiŖtim. BaŖının tepesindeki boynuzlardan ağzındaki sivri diŖlere kadar her parçası nahoŖ görünüyor. Altın pulları bile tüm güzelliklerine rağmen acımasızca sert görünüyor. Sinsi bir adım daha atıyor ve aklımda bunun bir yırtıcı olduğuna dair hiçbir Ŗphe kalmıyor.

Ŗu anda öleceğimizi biliyorum.

Andrea bana baktı. "Geliyor musun..." Sözleri kesiliyor ve beti benzi atıyor. "Gwen?"

Biber gazımı elimde tutup ona el sallamayı baŖarıyorum, boğazımda bir ciyaklama yükseliyor. Hay sikeyim. Tekrar el sallıyorum, bu sefer hareketi acil hale getiriyorum.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor. Gözleri büyüyor. "O... arkamda mı?"

BaŖımı sallıyorum. Sadece bir kez. Sadece enemin kk bir hareketi. Bundan fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum çünkü yine bana doğru bakıyor.

Andrea iki kez göz kırpar ve sonra yere yığılır. El feneri sner. Fuuuuuuck.

Ejderha bir adım ileri kayıyor. Sonra iki. Andrea'ya yaklaŖıyor, dŖmŖ arkadaŖıma yaklaŖırken baŖını eğiyor. Nefesimi tutup bekliyorum. Onu yiyecek mi? İnsan maması gibi mideye mi indirecek? Yoksa kız haklı ve Rast'ın Amy'ye yaptığı gibi onu kız arkadaŖı olarak mı tanıyacak? Ejderhanın burun delikleri geniŖliyor ve baŖını hafifçe hareket ettirerek onu kokluyor.

Sonra yukarı baktı. BakıŖları üzerimde geziniyor ve gözleri o kadar karanlık ki neredeyse siyah. İçimdeki her Ŗey o karanlık, ruhsuz yüz karŖısında geriliyor ve bir santim bile hareket etmememe rağmen nefes nefese kaldığımı geç de olsa fark ediyorum. Hâlâ birkaç dakika önce olduğum yerdeyim, terk edilmiŖ bir arabanın yanında melmiŖ vaziyetteyim. Kendimi hareket ettiremiyorum. Ŗu anda hiçbir Ŗeyin iŖe yaramasına imkan yok. Belki mesanem hariç, çünkü o da beni bırakmaya hazırmıŖ gibi hissediyor.

Ejderha bir an için onun üzerinde beliriyor, bakıŖları benim üzerimde. Zaman durmuŖ gibi hissediyorum.

Çok yavaş, çok bilinçli bir şekilde, ejderha Andrea'nın yanından geçip bana doğru bir adım daha atıyor.

Soluk soluğa, dehşet içinde nefesim ciğerlerimde patlıyor. Hareket etmek zorundayım. *Hemen* hareket etmeliyim. Ejderha sinsice bana doğru ilerlerken arabaya ağır bir şekilde yaslanıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bu kadar büyük bir şeyin sokaklarda Godzilla gibi hantalca ilerleyeceğini düşünmüştüm ama devasa boyutuna rağmen hareketleri zarif ve bu onu daha da ölümcül kılıyor. Çok da sessiz. Bizi yerken kimsenin bir şey duymayacağı aklıma geliyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu saçmalık.

Geriye doğru tökezliyorum, geri çekilmeye çalışırken destek için vücudumu arabanın uzunluğu boyunca yuvarlıyorum. Ejderha hala bana yaklaşıyor, dikkatli adımlarla, kuyruğunu ileri geri sallayarak. Sanki bir fareyi takip eden bir kedi ve ben de fareyim. Dizlerim su gibi ve kaçmak için arabadan uzaklaşamıyorum. Yapamam ve yapmayacağım, çünkü Andrea'yı arkamda bırakmayacağım. *Uyan*, ejderha bana doğru gelirken bile ona zihinsel olarak bağırıyorum. *Uyan lan!*

Ejderha yaklaşıyor ve ben nefes nefese kalarak gözlerimi kapatıyorum. Ölmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Acıyacak mı? Yine de biri Daniela'yı kurtaracak mı? Shreveport Kalesi'nin icabına bakacak mı? Ash'in Kardeşleri'yle ilgilenecek mi? Sorumluluğun ağırlığı neredeyse öleceğimin farkına varmak kadar ağır geliyor. *Yapamam*, diye düşünüyorum panikle. *Ölemem*. Bana güvenen çok fazla insan var.

Sıcak nefesi yüzümde bir fırın patlaması gibi yayılıyor.

İçime çekiyorum ve tamamen hareketsiz kalıyorum. İşte bu kadar. Kendimi destekliyorum, o keskin dişlerin beni parçalamasını bekliyorum. Derimin kızarak vücudumdan ayrılmasını.

Hiçbir şey olmuyor.

Bir gözümü sıkarak açıyorum ve ejderha burnunu gövdemin üzerinde gezdirerek kokumu içine çekiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bütün sinirlerim dehşet içinde kilitlenmiş durumda. Burnunu kalçalarımın arasına sokup derin derin içine çektiğinde bile kıpırdayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Anlamıyorum. Kelimeler kafamdan tekrar tekrar geçiyor. *Anlamıyorum.*
Anlıyorum. *I* *Yapma.* *Anlıyorum.*

AnlamıyorumAnlamıyorumAnlamıyorum...

Neden hala ölmedim? Neden sadece beni kokluyor?

Ejderhanın büyük burnu göğsüme bastırıyor ve boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor. "Bitir şu işi," diye bağıyorum. "Yap şu lanet işi."

Ama yapmıyor. Bunun yerine, ejderha burnunu kalın buklelerime gömüyor, sanki onların kokusunu içiyormuş gibi. Kıpırdamadan duruyorum. Tüm vücudum korkudan titriyor ama yine de kaçmaya cesaret edemiyorum.

"Gwen," diye fısıldıyor bir ses yan taraftan.

Ejderha durur. Gözleri altından siyaha dönüyor ve kulağa korkunç gelen derin bir nefes alıyor.

"Andrea," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı yüzümden birkaç santim ötedeki ejderhadan ayırmadan. "Koş."

"Seni bırakmayacağım," diyor, görüş alanımın kenarına doğru yaklaşarak. "Bayıldığım için özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum. I-"

Ona tekrar "Koş," dedim. "İki adım arkanda olacağım. Söz veriyorum."

"Ama-"

Biber gazını kaldırıyorum, bakışlarım ejderhanınkine kilitleniyor. Elimi ve kutuyu kaldırışımı izliyor ve sonra burnunu tekrar saçlarıma gömüyor. Boğazından bir hırıltı daha çıkıyor ve beni soğuk terler içinde bırakıyor. Ya şimdi ya da asla. "Saldırmıyor," diyorum ona, kıpırdamadan durmak için elimden geleni yaparak. "Git. Ben takip ederim. Eğer başaramazsam..." Sertçe yutkunuyorum. "Daniela'ya göz kulak ol, tamam mı?"

"Gwen, hayır!" Andrea'nın sesi gözyaşlarının eşiğinde geliyordu. "Yardım çağıracağım. Gidip Amy ve Rast'ı getireceğim."

"Her neyse," diyorum, ejderha bana yaklaşırken sesimi eşit tutuyorum. Biraz daha yaklaşırsa beni arabanın kaputuna yapıştırıp boğacak. "Şimdi git, tamam mı? Yemin ederim hemen arkanda olacağım."

Tereddüt ediyor ve sonra örgüsünü bir kez daha savurarak deli bir kadın gibi kaleye doğru koşuyor.

Ejderha sertleşiyor ve ben uzanıp burnuna vuruyorum. "Hey. Buraya gel."

Koca kafa bana doğru dönerken dehşete kapılıyorum, kocaman gözler yüzüme odaklanıyor ve parlak bir altın rengine dönüşüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kesinlikle yenmek üzereyim. Ama o sadece bekliyor, beni yakından izliyor. Tek bir adımla kenara çekiliyorum ve hırıltı artıyor.

Lanet olsun. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Uzaktan bir gürültü geliyor, sanki bir taş çöp kutularına fırlatılmış gibi. Duman kokusu havayı doldururken ve burun deliklerinden kısa süreliğine ateş püskürürken bile ejderhanın başı dönüyor. Sesin ardından bakıyor ve o bakarken göz ucuyla Andrea'yı görüyorum. Kısa bir mesafe ötede bir arabanın arkasında, ejderhanın dikkatini dağıtmak için taş atıyor.

Yine de hareket etmiyor. Gözleri kısılıyor ve hırıltısı artarak başını bana doğru çeviriyor.

Bekleyecek zaman yok, bu benim tek şansım. Biber spreyimi alıp havaya kaldırıyorum ve yüzüne sıkıyorum.

Ejderha acı içinde kükreyerek kendini geriye doğru fırlatır. Devasa gövdesi betona çarptığında bir gümbürtü kopuyor ve ardından gözlerini ovuşturarak ileri geri sallanıyor. Acı içinde yerde çırpınıyor ve ben o kadar irkiliyorum ki kığımın üstüne düşüyorum.

Ejderhalara silah, ateş ya da bomba zarar veremez... ama biber gazı işe yaradı mı? "Hadi," diye bağıyor Andrea yakınlardaki saklandığı yerden.

"Gwen!"

Uyuşmuş bir halde ayağa kalkmaya çalışıyorum ve onun yanına doğru koşuyorum. İkimiz de çitlere varana kadar durmuyoruz ve altından geçmek için zincir halkasını dikkatlice kaldırmıyoruz. İkimiz de kendimizi içeri atıyoruz ve zincir halkası giysilerimizi yırtıp derimizi çizse de önemli değil.

Hayattayız. Bir şekilde.

VAAN

Gözlerim yanıyor ve başımı ileri geri savurarak burnumdaki batıcı kaşıntıdan ve gözlerimin kenarlarındaki yanmadan kurtulmaya çalışıyorum. Ben çok

Eşime kendimi kaptırdığım için onun hareketlerine dikkat etmedim ve beni gafil avladı. Koruyucu üçüncü göz kapağımı indirecek vaktim olmadı ve gözlerime tükürdüğü her ne ise yakıp zonklattı. Gökyüzüne çıktım, havalandım ve yukarı doğru süzülerek en yakın bulutu aradım. Yükseklerdeki buhar ve serin hava birkaç dakika içinde acının geçmesine yardımcı oluyor ve geriye sadece biraz acı kalıyor...

Ve eğlence.

Küçük dostum bana meydan okudu. Sadece ağzımı tokatlamakla kalmadı, zehrini gözlerime tükürdü. Bu alışılmadık bir çiftleşme mücadelesi olsa da, önemli değil.

Meydan okuma meydan okumadır ve ben bundan memnunum.

GWEN

Iodamıza dönene kadar Andrea'ya bir şey söyleme. O kadar kızgınım ve dehşete kapılmışım ki tükürebilirim, ama yatak odamıza dönüp kapıyı sessizce kapatana kadar sakinliğimi korumayı başarıyorum

Arkamızda. Okulun içi huzurlu, beton duvarlar dışarıdan gelebilecek gece seslerini bastırıyor.

Andrea bana kederli bir bakış atıyor ama ben onu görmezden gelerek pencereye yöneliyorum. Cam uzun zaman önce sökülmüş ve ejderha ateşinden korunmak için pencere çerçevesine metal yerleştirilmiş ve kaynak yapılmış. Yine de metal ince ve bazen içinden sesler duyulabiliyor. Olabildiğince yaklaşıp dinliyorum, kükreme, hırlama ya da... ejderhanın bizi eve kadar takip ettiğini gösteren herhangi bir şey duymayı bekliyorum.

Ama hiçbir şey yok. Dışarısı tamamen sessiz.

"Yani... iyi gitti." Andrea hıçkırığa dönüşen titrek bir kahkaha atar. "Lanet olsun. Neredeyse bizi öldürtüyordum."

Dönüp ona bakıyorum. Ellerini yüzüne kapatmış, yatağının kenarına oturmuş, omuzları çökmüş. Acınacak halde görünüyor ve şu anda onu azarlamak bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olacakmış gibi hissediyorum. Ama hiçbir şey söylemeden duramam. I

Dudaklarımı yaladım ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. "Peki... orada ne oldu?"

Andrea başını sallıyor, elleri hâlâ yüzünü kapatıyor. "Çıldırđım. Onu gördüm ve kendimi kaybettim. Özür dilerim. Böyle tepki vereceğimi fark etmemiştim. Ne bekliyordum bilmiyorum. Sanırım Rast gibi daha medeni olmasını. Belki de insan formunda ortaya çıkmasını. Ama onu gördüm ve beynim durdu." Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Onu gördüm ve öldüğümüzü sandım."

"Sorun değıl," diyorum usulca. "Ben de panikledim. Bir ejderhaya bu kadar yakın olan herkes paniğı kapılır." Saçlarıma dokunuyorum, çünkü hâlâ sıcak nefesini hissedebiliyorum ve bu gece bununla ilgili kâbuslar göreceğimi biliyorum. "Tabii ki çoğı insan dışarı çıkıp bir ejderhayla yüzleşmeye çalışmaz ama ben bunu geçici bir delilik olarak değerlendireceğim."

Küçük, histerik bir kahkaha atıyor. "Geçici delilik. Evet. Herkese bir ejderhanın bana aşık olduğunu sandığımı söylemekten daha iyi." Andrea'nın nefesi kesiliyor ve sesi tehlikeli bir şekilde hıçkırmaya yaklaşıyor.

"Kimseye söylemeyeceğiz," diyorum kararlılıkla.

Şaşkınlıkla bana bakıyor, gözleri ve burnu kızarmış. "Değıl miyiz?"

"Hayır. Benim burada mantığın sesi olmam gerekiyor. Kimseye bir ejderhanın peşinden sokaklarda koştuğumu söylemeyeceğim." Kollarımı göğsümde kavuşturup odamızda volta atıyorum. "Kimse ne yaptığımızı bilmek zorunda değıl. Amy ya da Rast'a hiçbir şey söylemeyeceğiz. Cass'e, Lu'ya ya da Benny'ye hiçbir şey söylemeyeceğiz. Ya da Daniela'ya," diye ekliyorum çünkü kayıp kız kardeşimi dahil etmemek korkunç ve yanlış geliyor. *Onu geri getireceğiz*, diyorum kendime kararlılıkla. Hepsi bu kadar. "Kalede yeterince şey oluyor, bir ejderhayı ziyaret ettiğimiz için herkesi kızdırmaya gerek yok. Hiçbir şey söylemeyeceğiz."

"Yapmayacak mıyız?" Andrea titreyerek nefes alır.

"Kimse yaralanmadı, değıl mi?" Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri yürüyorum. Keşke okulun karşısındaki güvercinlerimin bulunduğu yere gidecek kadar cesur olsaydım. Ötüşleri o kadar rahatlatıcı ki, sadece onların yanında olmak bile beni rahatlatıyor. Onların tel kafeslerini ve içindeki sıcak, tüylü gri bedenlerini düşünüp rahatlamaya çalışıyorum. Andrea'ya "Her şey yolunda," diyorum.

Söylemeye devam edersem belki sonunda ben de inanırım

diye düşündüm. "Sanırım." İkna olmuş gibi görünmüyor.

Ben de tam olarak emin değilim ama ben de "başarana kadar numara yap" felsefesinin büyük bir hayranıyım. "Şunu geriye doğru takip edelim. Ejderhayı görme planından başka kimseye bahsettin mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor kısık

bir sesle. "Benny değil mi?"

"Asla. Bana gülerdi." Andrea bu düşünceyle yaralanmış gibi görünüyor ve bu geceki felaketin onu ne kadar incittiğini merak ediyorum. Söylemedi ama sanırım gerçekten yalnız. Bir ejderhanın kız arkadaşı olma fikrine çok fazla bel bağladığından şüphelenmeye başlıyorum, çünkü kısa bir süre önce ayrıldığımızda olduğu gibi canlı biri değil. İçinde bir şey yenilmiş gibi görünüyor.

Yarın çözmem gereken bir sorun daha. "Tamam, eğer tek kişi bensem, kimseye söylemeyeceğimden eminim." Ağzıma parlak bir gülümseme yerleştiriyorum. "Benny'ye çitteki boşluğu öğrendiğimi ve hemen tamir etmesi gerektiğini, yoksa bana hesap vereceğini söyle. Böylece bir sorun daha çözülmüş olur. Biber spreyimi kaybettim ama zaten neredeyse kurumuştur." Sanki her şey hallolmuş gibi ellerimi yalandan tozluyorum. "Başka bir sorun göremiyorum."

"Bilmiyor musun?" Andrea'nın sesi şok olmuş gibi çıkıyor ve çenesi düşüyor. "Peki ya ejderha?"

"Ee, ejderha ne olacak?"

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Gwen, onun eşi olmadığım çok açık. Ama sana bakma şekli, seni koklaması-"

Ürperdim. "Sakin söyleme-"

"Sen onun eşisin. Aradığı kişi sensin."

Bakışlarımı ona sabitliyorum ve olabildiğince sertleştiriyorum. "Bundan kimseye bahsetmeyeceğiz." Belki o zamana kadar soruna bir cevap bulurum... ya da ejderha ilgisini kaybedip uzaklaşır. Bir kız her zaman umut edebilir.

Günler Sonra

GWEN

I Yas güvercinini göğsüme yaslayıp yumuşak ötüşünü dinliyor, minik bedeninin ellerime baskı yaptığını hissediyorum. Minik başını okşuyorum ve parmaklarımı boynundaki halka işaretlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Bu güvercinleri son bir buçuk yıldır ben yetiştiriyorum. Bana güveniyorlar. Bana hevesle bakıyorlar ve tohum zamanı geldiğinde göğüslerinde küçük, narin sesler çıkarıyorlar. Onlara dokunmama, sevmeme ve bacaklarına bir not bağlamama izin veriyorlar. Uçup gidiyorlar ve çoğu geri dönüyor ve ben de kendime bunun beni sevdikleri ve bana güvendikleri için olduğunu söylüyorum.

Şimdi kendimi kandırıyor muyum diye merak ediyorum. Acaba özgürlük istiyorlar ama çok korkuyorlar ve kolay sadakalar için geri mi geliyorlar? Onları beslemeyi bırakırsam ne yapacaklarını merak ediyorum. Kendi başlarına hayatta kalabilirler mi? Yoksa açlıktan ölene kadar geri gelmeye devam mı ederler?

Shreveport Kalesi'ndeki insanlar gibi, onların da dokunarak mahvettiğim daha savunmasız hayatlar olmasından endişe ediyorum. Niyetimin iyi olması önemli değil. Eskilerin dediği gibi, cehenneme giden yol onlarla döşelidir.

Kıyamet için bir kullanım kılavuzu olmasını dileyerek iç çekiyorum ve minik kafasını okşuyorum.

Arkamda, Andrea Amy ile konuşuyor. Kül Kardeşler'le yaptığımız toplantının etkisinden hâlâ kurtulamadım. O piçler Daniela'yı getirmedi ama Amy ve Rast onların gözünü korkuttu ve bu gece Daniela'yı geri getirmeleri gerekiyordu.

Gözüm korktu, ha.

Rast gözümüzün önünde birini yedi.

Gözlerimi kapatıyorum ve hala kan püskürmesini, ejderha saldırırken herkesin yüzündeki şok olmuş bakışları görebiliyorum. Amy adamı ona dokunmaması için uyardı ama adam dinlemedi ve... Rast onu *yedi*. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Mantıken motorcunun kötü bir adam olduğunu, dünyanın onsuz daha iyi olacağını ve diğer göçebelerin gözünü korkutup bizi yalnız bırakmalarını sağlamanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyorum. Rast o tek lokmayla kabadayı sorunumuzu çözdü.

Ama itiraf etmeliyim ki Rast'ın eylemlerini düşündüğümde aklıma kabadayılar, motorcular ya da göçebeler gelmiyor. Şehrin dışında bekleyen ejderhayı düşünüyorum. Benim onun eşi olduğumu düşünen ejderha. Yakında ona gitmezsem, istediğini elde edene kadar insanları yiyecek mi? Korumam gereken insanları vahşice katlederken, çaresiz bir şekilde onun önünde mi duracağım?

Neden dokunduğum her şey başladığımdan daha kötü oluyor?

Andrea metal bir sandalye çeker ve Amy'ye oturmasını işaret eder. "Buranın kuş pisliği gibi koktuğunu biliyorum," diyor Andrea neşeyle, "Ama burası özel ve bir kalede bunu bulmak zor."

Amy sandalyeye doğru ilerliyor ve dikkatlice oturuyor. Ejderhası, Ash'in Kardeşleri otoyola geri dönerken onları takip ediyor - istediğimizi yapmalarını sağlamak için bir tür eskort. Bir yanım Amy'nin onu onlarla birlikte gönderdiğini düşünüyor çünkü Andrea ve benim bir ejderhanın gözümüzün önünde birini yemesini izlemekten biraz korktuğumuzu biliyor.

Kanının üzerime sıçrayıp sıçramadığını merak ederek yanağıma dokunuyorum ve midemin bulandığını hissediyorum. Eğer bir ejderha beni ele geçirirse, dört gözle beklemem gereken şey bu mu? Yüce Tanrım. Sertçe yutkunuyorum ve güvercinimi göğsüme sarıyorum.

Hayır, iyiye odaklan, diyorum kendime. Dee yakında eve dönecek ve güvende olacak. Az önce her ne olduysa, buna değer çünkü Daniela eve getirilecek.

Yine de ejderhanın bir adamı yediği görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Güvercini nazıkçe kafesteki kardeşlerinin yanına koyarken, "Kabul etmesi zor," diyorum. "Buraya gelene kadar konuşmayı beklediğin için teşekkürler." Andrea iki katlanır sandalyeyi daha duvar kenarındaki yerlerinden çıkarıp Amy'nin koltuğunun karşısına park ederken ellerimin tozunu pantolonuma siliyorum. "Burası Andrea ve benim sohbet etmek için geldiğimiz yer."

"Kulak misafiri olmak istemediğinizde," diyor Amy anlayışla başını sallayarak. "Anladım. Bu oda ne?"

"Sanırım bir zamanlar burası bir koro odasıydı. Kaleye ilk geldiğimizde burada yükselticiler bulmuştum." Şimdi birkaç pencerenin önüne kaynak yapıyorlar ama odanın hala havadar bir akustiği var, bu da kuşlar için güzel bir şey. Dışarı çıkamıyorlar ama kendilerini kapana kısılmış hissetmelerini de istemiyorum. Onlar için tavandan sarkan tavuk tellerinden büyük bir kafes yaptım ve oraya buraya birkaç tünek yerleştirdim. Bir zamanlar her türden yirmi güvercinim vardı -gri, ringneck, yas tutan- ama zaman geçtikçe daha az güvercinim oldu. Yedi tane kaldı ve diğerleri ya kuş özgürlüğüne uçtu ya da öldürüldü. İçtenlikle ikincisi olmasını umuyorum. Bir bakıma, geri gelmemeleri iyi oldu. Bir mil kadar ötedeki yem dükkanında kuş yemi neredeyse kalmadı ve kalanlar da küflenmiş ve iğrenç. Yakında hiçbir şey kalmayacak.

"Vay canına, tamam." Amy uzun, kabarık eteğini düzeltiyor ve ben onun güzel elbisesini kıskanıyorum. Belli ki ejderhası onu kalede bulabileceğimizin çok dışındaki yerlere alışverişe götürmüş, çünkü o taze ve güzel görünüyor, Andrea ve ben ise kirli ve solmuş görünüyoruz. "Peki şehrin dışındaki ejderhanın olayı nedir, söyle bana. Vaan. Belli ki siz bir şeyler biliyorsunuz."

Sandalyelerimizi açıp Amy'nin karşısına oturduğumuzda Andrea bana gergin bir bakış fırlatıyor. Kendimi müdürün odasına çağrılmış bir çocuk gibi hissediyorum, eski bir okulda yaşadığımızı düşünürsek ironik. "Evet, öyle de denebilir."

"Bana söylemek ister misin?" Amy bize sakın bir bakış attı. "Kızgın değilim. Sadece merak ediyorum. Ben gitmeden önce çözmemiz gereken bir sorun var. Hanginiz? Yoksa başka biri mi?"

Andrea bana acınası bir bakış attı. "Ona söylemek ister misin?"

Hayır, pek sayılmaz. Ama başka seçeneğim yok. Gerçeği itiraf etmek yerine öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Onu geri çekmenin bir yolu var mı?"

Amy bana acıyarak gülümsüyor. "Öyle bir şey olsaydı, insanlar bunu çoktan çözmüş olurdu. Rast hakkında öğrendiğim tek bir şey var; o ne isterse onu yapıyor."

"Ama seni dinliyor, değil mi?" Başını sallayınca devam ediyorum. "Peki arkadaşını geri çağırmasını söyleyebilir misin? Gitmesini söyleyebilir misin?"

"Drakoni'lerin istediklerini yaptıklarını söylediğim kısmı kaçırdın mı?" Sözlerinin acısını çıkarmak için sırtıyor. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, Vaan başa çıkması zor biri. Rast geldiğimizden beri sürekli onunla konuşuyor ve o da kendini kaybetmiş durumda."

"Kayıp mı?" Andrea hüzünlü görünüyor. "Nasıl kayıp?"

Amy ellerini birbirine bastırıyor, düşünüyor ve sonra sanki kendini nasıl açıklayacağını düşünüyormuş gibi dudaklarına vuruyor. "Yani, açık konuşmak gerekirse, hepsi deli. Bu dünyada onları vahşileştiren ve zihinlerinde bir düğmeyi çeviren bir şey var. Kız kardeşimin ejderhası çok öfkeli. Rast da öyle ve duygusal olduğunda dikkati kolayca dağılıyor. Bana odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum ama bazen zor oluyor. Vaan duyduklarım kadar kötü. Rast onun her şeyi unuttuğunu söylüyor. Hiçbir şey aklında kalmıyor. Rast ona planlarımızı ve kaleye saldırmamasını tekrar tekrar anlatmak zorunda. Ve her birkaç saatte bir, ona tekrar söylenmesi gerekiyor." Başını yavaşça sallıyor. "Makul bir şekilde ikna edilebilse bile, her şeyin ona tekrar tekrar anlatılması gerekecek. Ama... eğer bir eşi varsa..."

Ve ikimize de sert bir bakış attı.

"Benim," diyorum ona açıkça. "Ve bu bir hata."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Nereden biliyorsun?"

"Bunun bir hata olduğunu mu? Çünkü ben bir ejderhayla çiftleşemem." Ellerimi yüzüme bastırıyorum. "Burada dokunduğum her şeyi mahvetmekle meşgulüm." Bacaklarımın üzerine eğilip yüzümü gizliyorum. Çok utanıyorum. Hepsi benim suçum.

Nazik bir el sırtımı okşuyor. Amy bana "Yapabileceğinin en iyisini yapıyorsun," diyor ve bir şekilde bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Gözlerimden sıcak yaşlar dökülüyor ve dökülmeye devam ediyor. Yaptığım her şeyle herkesi tehlikeye attım. Shreveport Kalesi istese bile daha kötü bir lider seçemezdi. Umutsuzlukla doluyum.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Andrea Amy'ye gece geç saatlerde şehre yaptığımız yolculuğu anlatıyor. Andrea ejderhanın onun eşi olduğundan çok emin olduğu için nasıl gizlice dışarı çıktığımızı. Andrea hikâyeyi anlatırken sesindeki utancı duyabiliyorum, ama Amy'nin hakkını yemeyelim, zavallı Andrea'yla alay etmiyor ya da kendini aptal gibi hissetmesine neden olmuyor.

Anlatım bittiğinde Amy bir an sessiz kalır ve sonra konuşur. "Seni yargılamayacağım ya da çılgınca bir şey yaptığını söylemeyeceğim. Demek istediğim, ejderhasının onu yakalayacağına inanarak bir binanın çıkıntısından aşağı atlayan biriyle konuşuyorsun."

Şaşkınlıkla baktım.

Amy bana çarpık bir sırtışla bakıyor. "Kimse benim çok pratik bir kız olduğumu söylemedi. Her neyse, işe yaradığı için şanslıyım çünkü başka bir ejderha neredeyse beni kapıyordu. Yani burada yargılamak yok." Bir elini dizime koyup öne doğru eğiliyor. "Ama söyleyeceğim şey o kadar da rahatlatıcı değil. Görünüşe göre sen gerçekten onun eşisin, Gwen. En azından onun gözünde. Ve senden vazgeçmek üzere değil. Günlerdir şehrin dışında bekliyor çünkü Rast ona eşini göndereceğimizi söylemiş."

"O ne?" Dehşete kapılarak ağızımdan kaçırdım.

"Bunun gerçek olduğunu söylemedim. Sadece ona söylediğimiz buydu." Nazikçe omuz silkti ve doğruldu. "Demek istediğim, sen geri gelene kadar bekleyecek. Vazgeçmeyecek. Yani siz gidip ona merhaba demeye karar verene kadar şehri terk etmeyecek. Dışarı adım atan herkes tehlikede olacak."

Yüzümü tekrar ellerimin arasına gömmek isteyerek hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Neden lanetlendim?"

"Bazılarımız bu konuda şanslıyız," diyor alaycı bir sırtışla. "After işleri kimse için kolaylaştırmıyor." Bacağına hafifçe vuruyor.

ve hemen kendimi bir pislik gibi hissettim. Amy'nin hikayesini bilmiyorum ve burada bana aşık olan bir ejderha için sızlanıyorum.

Ya sineye çekme ya da çeneni kapama zamanı. Derin, destekleyici bir nefes alıyorum. "Tamam. Yani... Dışarı çıkıp onunla konuşmam gerekiyor. Bunu yaparsam gidecek mi?"

Amy yüzünü buruşturuyor. "Bir ejderhayı bir şey yapmaya zorlayamayacağınızı söylediğim kısmı hatırlıyor musunuz? Onunla konuşmayı deneyebilirsin ama gitmeyecek. Sensiz olmaz."

"Ne istediğimi anlamasını nasıl sağlayabilirim?" Ben soruyorum.

Karşımda Amy dudağını çiğniyor. "Korkunç gerçeği mi istiyorsun?"

Tanrım. "Evet, istiyorum. Anlat bakalım."

"O adeta doğanın bir gücü. Onu bir kasırga gibi düşünün ve isterseniz de istemeseniz de içine çekileceksiniz." Gülümsemesi küçük ve özür dileyici. "Bu artık senin seçimin değil."

"Bu saçmalık," diyorum ona kuru bir sesle, panik yapma dürtüsüne direnerek. Henüz panik yok. Yalnız kalana ve kendi başıma sessizce çıldırana kadar olmaz. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum. Daniela dönene kadar olmaz."

"O bunu biliyor. Bu yüzden bekliyor." Bir elini havada ileri geri sallıyor. "Sayılır. Ayrıca neden beklemesi gerektiğini de unutup duruyor. Aklında kalan tek şey sen ve sadece sen varsın. Hayatında sahip olduğu tek kontrol bu. Ejderhalar böyle çalışır, hem iyi hem de kötü. İnanılmaz derecede güçlü bir uzaylı için artık dünyadaki en önemli şey haline geldiniz. En çılgın hayallerinizin ötesinde şaşırtıcı ve harika olabilir." Amy'nin yüzü yumuşuyor ve yüzünde en tatlı, en tapılası ifade belirliyor. "Senin için her şeyi değiştirebilir." Yüz ifadesi değişiyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Ama dediğim gibi, başka seçeneğin yok. Seni eşi olarak seçti ve ona hayır diyebilecek kimse yok."

"Ona hayır diyeceğim," diyorum öfkeyle. "İstediğim bu değil-"

"Ne istiyorsun?" Amy sorar ve yüzü kurnazca döner. "Seni mutlu edecek şey tam olarak nedir, Gwen?"

Bu konuda çok düşünmeme gerek yok. "Herkesin güvende olmasını istiyorum. Fort'un

Shreveport mutlu, müreffeh ve yaşamak için iyi bir yer olmalı. Bu insanlar yaşadıkları cehennemden sonra bir sığınağı hak ediyorlar. Kendilerine fahişelik yapmak zorunda kalmadan ya da bulabildikleri en güçlü adama yapışmadan karınlarını doyurmayı hak ediyorlar. Çocukları güven içinde büyümeyi hak ediyor."

"Kulağa harika geliyor ve ben de katılıyorum," diyor Amy yumuşak bir sesle. "Ama sen ne istiyorsun, Gwen? Kaleyi değil, ne istiyorsun?"

Cevap hemen aklıma geliyor. Yüksek sesle söylemeden önce bir an tereddüt ediyorum. "Sorumlu olmamak. Bu kadar çok hayattan sorumlu olmak değil. Bu işte iyi değilim. Sürekli hatalar yapıyorum ve işler ters gittikçe kendimi daha da kapana kısılmış hissediyorum." Şu anda bile boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Andrea bana yumuşak bir sesle, "Sorumluluk sende olmak zorunda değil," diyor. Kolunu omuzlarıma doluyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor.

"Biri yapmak zorunda," diyorum ona acınası bir şekilde. Bundan nefret ediyorum. Bu işte bu kadar kötü olmaktan nefret ediyorum... ama herkes bana bakıyor, ben de elimden geleni yapıyorum.

"Yardım edeceğim," diyor Amy ve sesinde sessiz bir kararlılık var. "İzin verirseniz sorumluluk üstleneceğim."

Histerik bir şekilde gülmek istiyorum. Ya izin verirsem? Bu görünmez "manto" yu onun üzerine öyle bir fırlatmak istiyorum ki dayanmakta zorlanıyorum. "Ama sen gidiyorsun."

"Sadece kız kardeşimi kontrol etmek için. O hamile." Amy yine o son derece romantik, tatlı ifadesiyle gülümsüyor. "O ve ejderhası ilk bebeklerini bekliyorlar ve ben de onun nasıl olduğunu görmek istiyorum. Sonra geri döneceğim. Rast ve ben ikimiz de yardım etmek istiyoruz. Bu kalenin büyük bir potansiyeli var. Bizim için harika bir yuva olabilir... eğer kabul edilirse."

"Unutuyorsun," diyorum ona alaycı bir tavırla. "Biz herkesi içeri alırsak. Kötü adamları bile. Hatırladın mı?"

Andrea şakama homurdandı.

"Kendine çok yükleniyorsun, Gwen. Yapmak zorunda kaldığın seçimler için başka kimse seni suçlamıyor." Uzanıp elimi tutuyor, solgun eli benim koyu renkli elime değiyor. Parmaklarımı sıkıyor ve kendi parmaklarını

benimkilerle birleştiriyor; idealizm ve samimiyetten bahseden samimi ve dostça bir jest. "Ben

size bazı korkunç gerçekleri anlatıp duruyor?"

"Olabilir." Zaten bana söylenenlerden daha kötüsü olamaz.

"Burada yaşayan insanların güvenliğini her şeyden çok istiyorsun, değil mi?" Başımı salladığımda parmaklarımı tekrar sıkıyor. "Rast yanımda olmadan hiçbir gücüm yok. Eğer Vaan'ı eşin olarak alırsan, sadece halkını kapılarına dayanan ejderhadan kurtarmakla kalmaz, onlara sadık bir koruyucu da sağlamış olursun. Bu bir kazan-kazan durumu."

Söylediği şey kulağa kazan-kazan durumu gibi geliyor... Katil bir canavarın kişisel oyuncağı olmak için tüm özgürlüğümün vazgeçtiğim kısım hariç. "King Kong onu yakaladığında Fay Wray böyle mi hissetti?" Amy'nin küçük yüz buruşturması bana hedeften çok uzak olmadığımı söylüyor. "Pekâlâ. Diyelim ki bunu yapacağım. Diyelim ki bir seçeneğim varmış gibi davranıyorum ve dışarı çıkıp Vaan'a merhaba demeye karar veriyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve derin, çelik gibi bir nefes alıyorum. Bunu şimdiye kadar bana güvenen tüm insanların güvenliği için yapabilirim. Bana güvenen ve defalarca başarısızlığa uğrattığım tüm insanların. Onları hayal kırıklığına uğratmamanın tek yolu bu. "Diyelim ki onun kankası olmak istiyorum. Sen ve Rast gibi zihinsel konuşmayı nasıl yaparım?"

Amy'nin yanaklarının kıpkırmızı olması beni şaşırttı. "Um."

Dehşet karnımda birikiyor ve elimi onunkinden çekiyorum. "Olamaz. Kafayı yiyorsun."

Andrea konuşur. "Kesinlikle hayır..."

Amy boğazını temizliyor ve kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor. "Bu yüzden size kuşlar ve arıların dökümünü vermeliyim, ejderha tarzı."

Aman Tanrım.

GWEN

Sir süre sonra yatağımdaydım, kollarım küçük kız kardeşime sarılmıştı, o titriyor ve omzuma yaslanıp ağlıyordu.

Daniela geri döndü. Ama o bütün değil.

O uykuya dalarken ben de kendi gözyaşlarıma engel oluyorum. Sırf sesimi duysun diye saçlarını okşuyor ve hiçbir anlamı olmayan yatıştırıcı sesler mırıldanıyorum. Daniela yirmi yaşında, güçlü ve inatçı. Cesur. Canlı. Ama bu eski Daniela. Kollarımdaki korkudan titriyor ve sarsılıyor. Kollarımdakinin bir zamanlar pürüzsüz olan kara yanaklarında Kül Kardeşleri'nin sembolü olan korkunç yara izleri var - kıvrılan bir alev. Ham ve kırmızılar ve sanki bir damgayla yapılmış gibi görünüyorlar.

Katlandığı ve konuşmadığı şeylerin bir kanıtı olarak öne çıkıyorlar.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Yarık'tan beri Daniela'ya ona göz kulak olacağıma dair yemin ettim. Onu koruyacağıma. Bana en çok ihtiyacı olduğu zaman mı? Korkunç insanlar tarafından kaçırılmasına izin verdim.

Şu anda kimden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum, Ash Kardeşler'den mi yoksa kendimden mi?

Andrea odanın öbür ucundan, yatağında güvende, "Evde," diye fısıldıyor. "Önemli olan tek şey bu, Gwen."

Belki de haklıdır. Belki de yapabileceğimin en iyisini yaptım. Daniela yaşıyor. Bana hala bakire olduğunu söyledi, ama tek söylediği bu. Tecrübelerime dayanarak, bir erkeğin bekaretini bozmadan bir kıza yapabileceği çok şey olduğunu biliyorum ve kalbim acıyor. Dee'ye sorduğumda ise tek söylediği onu satmak için tuttukları. Travma geçirdiği çok açık ve tek travma geçiren o değil. Kalbimdeki bu sızı hiç denecek mi bilmiyorum. Bu korkunç, korkunç, çaresizlik hissi. Uykusunda inleyip benden uzaklaştığında gitmesine izin veriyorum.

Yataktan kalkıyorum ve battaniyeleri sıkıca üzerine örtüyorum. Geç oldu ama yine de uyuyamıyorum. Daniela döndü ama yarın Amy ve Rast ayrılacak. Kale kapılarının dışındaki ejderhadan korunmamız mı? Gittiler.

Ve ne yapacağıma karar vermeliyim. Bir karar vermem gerektiği açık, hem de yakında.

Ayakkabılarımı giydim ve kapıya doğru yöneldim. Andrea'nın yatağının yanından geçerken uzanıp elimi tutuyor. "Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldıyor. "Ve bu senin hatan değil."

Herkes sanki önemliymiş gibi bunu söyleyip duruyor. Sorun şu ki, sorumlu olan benim. Bir şey olduğunda benim hatam oluyor çünkü bana bakıyorlar. "Gidip biraz kuşlarıma bakacağım," diyorum ona, yüzümü gülümsemeye zorlayarak. Belki birkaç tüylü kafayı bir süre okşamak sinirlerimi yatıştırır.

"Onu götürdüklerinde yüzüne silah doğrulttular," diye devam ediyor Andrea. "Eğer onları durdurmaya çalışsaydın, ölürdün. Bu başarısız olduğun anlamına gelmez. Başka bir gün savaşmak için bir seçim yaptın ve şimdi o geri döndü demek." Elim destekleyici bir şekilde sıktı. "Kendini hırpalamayı bırakmalısın. O iyi olacak."

Başımı salladım, elini sıktım ve odadan çıktım.

Shreveport Kalesi gece yarısı ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Eskiden dolapların olduğu boş, aralıklı bölmelerle dolu koridorlarda ilerliyorum. Tüm o metaller bizi korumak için pencerelerin üzerine kaynaklanmış ve çatıya yapıştırılmıştı.

ve arkasında bıraktığı delikler pek de güzel değil. Yine de "güzel" artık pek bir şey ifade etmiyor. Meyve dolu bir domates bitkisi After'da gördüğüm en güzel şeylerden biri, çünkü kaç karnı doyuracağını biliyorum. Tohumlarının ağırlığıyla eğilmiş bir ayçiçeği muhteşemdir, çünkü kaç kuşumu besleyeceğini biliyorum. Duvarlar güvenli oldukları sürece çirkin olabilirler.

Gölgeli koridorlarda sürünerek eski müzik odasına doğru ilerliyorum; güvercinlerimin yumuşak ötüşlerini koridorda bile duyabiliyorum. İçeri girdiğimde onlar için yaptığım kafese bakıyorum. Acaba bu kale için bir tür hastalıklı metafor mu? Herkes için kafes yapıp güvendeymiş gibi davranırken aslında onlara daha yavaş bir ölüm mü veriyorum?

Bu kadar asık suratlı olmaktan nefret ediyorum.

Kaşlarımı çatarak kafesin kapısına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. "Özgürsünüz," diye fısıldıyorum kuşlarıma. Eğer uçarlarsa, gökyüzünü bulana kadar kaledeki her kapıyı açacağım.

Bunun yerine, tünekten tüneğe zıplayarak bana bakıyorlar ve bir sadaka bekliyorlar.

İç çekiyorum. "Dramatik olmak için çok fazla." Eğilip küçük kafaları okşuyorum, kafesi tekrar kapatıp koridordan geçerek kızların soyunma odasına gitmeden önce bir avuç değerli tohum veriyorum. Kalenin bir okulda olmasının güzel yanlarından biri de tuvaletlerin hâlâ çalışıyor olması. İhtiyacım olan şey bir duş. İçeri giriyorum, elimizin altında duran yıpranmış beyaz havlulardan birini kapıyorum ve sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum. Duş başlıklarından birini açıp soğuk suyun altına giriyorum. Isı yok ama yıllarca akan sudan ve klimasızlıktan sonra soğuk duşu seviyorum. Vücudumu köpürtüyorum ve saçlarımı yıkıyorum, düşünceler içinde kayboluyorum.

Daniela'yı düşünüyor olmalıydım. Ash'in Kardeşleri kaçtığına göre neler olacağını. Amy'nin kontrolü altında kalenin nasıl değişeceğini. O kadar çok şey oluyor ki tek bir şeye odaklanmak zor... Belki de bu yüzden dışarıda beni bekleyen ejderhayı düşünüp duruyorum.

Bir eş bekliyorum.

Amy bana daha önce söylediklerinde hiç zorlanmadı. Büyük ejderhanın benden ne istediği konusunda çok açıktı.

Vaan, kendime hatırlatıyorum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, tüm o pulların ve dişlerin altında bir insan var ve onu bir insan gibi düşünmeliyim. *Vaan*'ın benden ne istediğini düşünüyorum.

Bir eş istiyor. Benimle "çiftleşmeye" çalışacak ve beni kendi malı olarak kabul edecek. Bu seks ve ısırma anlamına geliyor, çünkü Amy zihin bağı kurmasının yolunun "ateşlerini" eşiyile paylaşmaktan geçtiğini söyledi. Kulağa zehirli bir ısırık gibi geliyor, bu da kendi içinde biraz korkutucu, ama Amy bu konuda dehşete düşmedi ve sanırım ben de düşmemeliyim. Bundan sonra ona ait olacağım.

Seks. Tanrım. Birkaç yıldır seks yapmadım, Fort Tulsa'dan ayrıldığımızdan beri. O zaman bile harika bir seks değildi ve bu yüzden bir şeye ihtiyacım olmadıkça seks yapmamak kolaydı. Burada, Shreveport Kalesi'nde... seçebileceğim pek fazla erkek yok çünkü ya Benny gibiler -on dört yaşında ve tam bir baş belası- ya da Liam gibiler, yani tuhaflar. Canım istediğinde elimle ve biraz saç kremiyle kendi başımın çaresine baktım.

Bir an düşündüm ve sonra saç kremi şişesini aldım. Belki de dışarıdaki ejderhayı zihinsel olarak seksi şeylerle ilişkilendirmem gerekiyordu. Ejderhaların bana dokunacağı düşüncesi karşısında dehşete kapılmak yerine, kendimi ejderhalar hakkında seksi şeyler düşünecek şekilde yeniden programlamalıyım. Pekâlâ. Birinci adım. *Birinci adım*, diyorum kendime ve bir topak saç kremi alıyorum. Tümseğimin üzerinde kaydırıyorum ve sonra su üzerime yağarken fayans duvara yaslanıyorum. Parmaklarım kaygan kıvrımlarımı okşuyor ve sonra klitorisimi okşuyorum.

Ejderha, kendime hatırlatıyorum. *Ejderha, ejderha, ejderha*.

Düşünmesi bile çok cazip bir şey değil. Aslında, tüm o dişler ve ateş cazibenin tam tersi. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve onun yerine büyük, altın bir adam hayal etmeye çalışıyorum. Büyük kolları ve hınzır, şakacı bir gülümsemesi olan birini ve bu gülümsemenin kalçalarımın arasından geçtiğini hayal ediyorum. Hiç üzerime inen bir erkek olmadı -geçmişte bir sürü kötü erkek arkadaşım oldu- ama nasıl olacağını hayal etmeyi seviyorum. Parmaklarım klitorisimin üzerinde kayarken, onun yerine bir erkeğin dilini hayal etmeye çalışıyorum. Zihnimde, o vahşi ve vahşi ve beni sıkıştırıyor, böylece kontrol edemiyorum. Bu yüzden arkama yaslanıp tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu düşünceyle içime dolan sıcak ihtiyaç karşısında şok oldum ve

Bir iniltiyi bastırmak için. Kukumun ısıyla dolup taşığını hissedebiliyorum ve dokunuşlarım aciliyet kazanıyor. Hafifçe okşuyor ve daire çiziyorum, kendimi doruğa doğru itiyorum. Zihnimin gözünde duşta değilim. Erkeğimin altındayım ve o alıyor, alıyor ve alıyor...

Düşük bir inilti ve kalçalarımın arasında bir ıslaklık dalgasıyla boşalıyorum. Nefes nefese fayansa yaslanıyorum. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve bunun benim ya da durumum hakkında ne söylediğini bilmiyorum. *Psikanaliz yapma, Gwen, kendimi azarlıyorum. Geç oldu. Yorgunsun ve boş yere stres yapıyorsun. Yatağına git ve sabah bok yığınları için endişelen. Hâlâ orada olacaklar.*

Zihinsel Gwen akıllıdır. Bir elimi spreye doğru kaldırıyorum- Kemikleri titreten bir kükreme binayı sarsıyor.

Çığlık atıyorum, duş kabininin dibine yığılıyorum, gözlerim kocaman. Tepemden bir kükreme sesi daha geliyor ve tavana bakıyorum, yarı yarıya çökmesini bekliyorum, dev pençeli bir elin uzanıp beni kaptığını görmek için.

Bu bir tesadüf olmalı.

Ne yaptığımı bilmesine imkan yok...biliyor muydu?

Donmuş bir halde duşun dibinde bekliyorum. Koridorda ışıklar yanıyor ve insanların korku içinde mırıldandıklarını duyabiliyorum. Ejderha tüm yerleşimi uyandırdı. Başka bir kükreme bekliyorum ama hiçbir şey yok. Ortalık sessiz.

Kendime dokunduğum için olamaz ama yine de bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum. Amy kalenin dışındaki sokaklarda benim kokumu aldığını söyledi... O zaman kokuyu almış olması tamamen mümkün. Her nasılsa.

Tanrım. İyi bir mastürbasyon seansı bile artık kutsal değil. Ayağa kalkıyorum, suyu sonuna kadar açıyorum ve amımı her yerim acıyana kadar sabunla ovuyorum. Daha temiz olamayacağımı anlayınca duştan çıkıyorum, hızlıca havlulanıyorum ve ıslak saçlarımı sararak giyiniyorum.

Nöbetçi gardiyanlardan biri -Cass- benimle koridorda buluşuyor. Ben yanından geçerken ışıkları kapatıyor. "Uyumaya devam et," diyor usulca. "Yanlış alarm."

Ona başımı sallayıp odama gidiyorum. "Teşekkürler. İyi uykular."

Kız kardeşimi ve kalenin geri kalanını kurtarabilmemin tek yolunun buradan ayrılıp o ejderhayı da yanımda götürmek olduğunu düşünmeye başladım.

VAAN

N Hiçbir koku dişimin çiftleşme kokusu kadar görkemli olmamıştır. Kokunun belli belirsiz parçaları havaya karışıyor ve ben de burun deliklerimi genişletip esintiyi yakalamak için başımı kaldırıyorum. Narin ama misk gibi ve ardından gelen korku kokusu tarafından neredeyse boğulmuştu.

Arkadaşım. Benimki. Bu kadar beklemek yeter. Onu kendim olarak sahiplenmemin zamanı geldi. İnsan yuvasında saklanıyor, ama saklandıkları delikten metal deriyi soymak, onları kayaların altındaki kertenkeleler gibi dışarı çıkarmak ve onu avuçlarından koparmak çok küçük bir şey olurdu.

Bekleyeceğini söylemiştin, bir ejderha sözümü kesti. İnsanlara zarar vermeyeceğine söz vermiştin.

Kimsin sen?

Ben Rast. Beni tanıyorsun. Bu konuşmayı daha önce defalarca yaptık dostum. Sen Vaan'sın. Eşini almak için bekleyeceğine söz vermiştin çünkü onu sana gönderecektim.

O zaman yap! Beklemekten yoruldum.

Yarın, bana söz veriyor. Sanırım yarın gelecek ve seni karşılayacak.

Yarın beklemek için çok uzun bir süre. Onu şimdi istiyorum.

Eğer şimdi ona sahip çıkmaya çalışırsanız, koruduğu pek çok kişiyi incitmiş olursunuz. Bu yüzden çok kızacaktır.

Bu beni duraksattı. O zaten korkmuş durumda. Onu daha fazla korkutmama gerek yok.

Rast bana bir gün daha dedi. Bir gün daha bekleyebilir misin? Zaten birkaç gün bekledin.

Öyle mi yaptım? Hatırlamıyorum. Ama tekrar tüneğime yerleşiyorum ve kanatlarımı vücuduma yaslıyorum. *Eğer mecbur kalırsam.*

Bu sefer hatırlamaya çalış.

Kovanı ateşle yerle bir edip onu dışarı çıkarmayı tercih ederim, diye itiraf ediyorum ona, kalçalarımın üzerinde dinlenirken.

Bazı günler ben de yapardım. Ancak kovanın insanlar için güvenli bir yer olması dışınız için önemlidir. Buna saygı gösterin.

Onu memnun edecekse yapabilirim. Böyle bir farkındalıkla ne kadar mutlu olacağını hayal ediyorum, onu ve kovanını memnun etmek istediğim için gücümü geri tutuyorum. Belki de bu farkındalıktan o kadar etkilenecek ki çiftleşmek için bana meydan okuyacak. Bir anı titreşimi geri geliyor ve onunla birlikte hoş duygular. Ah. Bana daha önce bir kez meydan okumuştı. Keşke onu cesaretlendirmek için ne yaptığımı hatırlayabilseydim.

Keşke neye benzediğini de hatırlayabilseydim. Ya da adını. Ama odaklanmaya çalıştığımda bunlar zihnimde dumandan başka bir şey olmuyor.

Rast bana eşinin de bu konuda yardımcı olacağını söyledi. *Buna söz veriyorum.*

O zaman acele etmesi gerek. Daha fazla bekleyebilir miyim bilmiyorum. Tutunduğum akıl sağlığım her nefes alışımında biraz daha azalıyor.

GWEN

Sabah olduğunda, kararımı verdim.

Herkesin güvenliği için -benimki hariç- gidip ejderhayla yüzleşmem en akıllıcası. *Bunu yapabilirim, diye* tekrar tekrar söylüyorum kendime, ikinci kot pantolonumu, tişörtümü ve biraz küçük gelen ama yine de giydiğim diğer ayakkabılarımı sessizce toplarken. Daniela, Andrea ve diğerleri kafeteryada kahvaltı yapıyorlar ve sonra Amy ve Rast yola çıkacaklar.

Eğer bunu yapmak zorundaysam, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur diye düşündüm.

Daniela bu sabah çok kırılgandı. Bütün gece kötü rüyalar gördü, ağladı ve bir çocuk gibi bana sarıldı. Kendimi onun kucağından ne kadar nazikçe kurtarmaya çalışsam da gitmemi istemedi. Andrea neyin peşinde olduğumu anladı ve ikisi de kahvaltıya gidene kadar kız kardeşimi kışkırttı. Andrea'nın gittiğimi görünce şaşıracağını sanmıyorum. Başka seçeneğim olmadığını biliyor. Benim için Dee'ye bakacak.

Ve ben, ejderhanın icabına bakacağım. Kendi histerik kahkahamda boğuluyorum ve bir an düşündükten sonra çantamı yatağın üzerine bırakıyorum. Daniela ve Andrea eşyalarımı alabilir. Beni öldürürse onlara ihtiyacım olmayacak. Ve eğer öldürmezse...şey. Her seferinde bir gün üstesinden geleceğim. Yanımda tek bir şey olmadan kaleden ayrılmayı düşünmek biraz ürkütücü geliyor ama her şey başkası tarafından kullanılabilir ve ben onları alıp sonra da kavrulmuş bir pislik gibi hissederim.

Elbette Amy ejderha-Vaan'ın beni öldürmeyeceğinden emin ama ben bu fikri kafamdan atamıyorum. Geçmişte milyarlarca insan ejderhalar yüzünden öldü. Bunun yerine tek bir kişinin sözüne inanmak zor.

Odanın kapısını arkamdan kapatıyorum ve koridordan gizlice geçiyorum. Daniela'ya son bir kez bakmak için kafeteryanın önünden geçiyorum. Çift kapının yanındaki dokulu camdan içeri bakıyorum ve kız kardeşim, Andrea ve Benny'nin yanında oturmuş, kaşığını yulaf ezmesine doğru sürüklüyor. Üzgün görünüyor ama kırıgın değil ve umarım iyidir. Andrea kaşlarını çatmış, odanın öbür ucundaki bir şeye odaklanmış ve sanki onu rahatsız ediyormuş gibi yulaf ezmesini bıçaklıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve...

Ben Liam.

Tuhaf altın tenli, güneş gözlüklü ve şapkalı Liam. Bugün her zamanki kıyafetini giymiş; uzun kollu koyu renk bir tişört, beyzbol şapkası ve bu sabah hava zaten kavurucu derecede sıcak olmasına rağmen tenini gizlemeye çalışmak için boynuna bir atkı takmış. Kasesine eğilmiş ve tek başına yemek yiyor.

normalde yaptığı gibi.

Geri döndü. Geri dönmesine ve sırrını biliyor olması gereken Rast ve Amy ile aynı odada oturacak kadar cesur olmasına biraz şaşırdım. Kafeteryaya gidip onunla yüzleşmek arasında kaldım ama bunu yaparsam bugün kaçamayacağımı biliyorum.

Bugün de olmalı, Rast ve Amy gitmeden önce, yanırlırlarsa ve bu ejderha-Vaan benimle çıkmak yerine beni yerse diye. Bu düşünce bile boğazımda histerik bir kahkahanın kabarmasına neden oluyor. Kafeteryanın pencerelerinden uzaklaşıp koridorda koşmaya başlıyorum.

Zaman boşa gidiyor.

Okulun arka kapılarından birinden çıkıyorum ve avluda, tekerlekli arabalar ve düz yataklar üzerindeki ekin sıralarının arasından geçiyorum. Ejderha saldırısı günü olmadığından ve Amy ve Rast tarafından Vaan'ın ben buradayım diye yerleşime saldırmayacağına dair güvence verildiğinden şu anda güneş ışığını içlerine çekiyorlar. Bir salatalık bitkisinin sarmaşıklarından birine dokunuyorum ve haklı olduklarını umuyorum. Kendini kaybedip alev almaya başlarsa çok fazla yiyecek ziyan olabilir. Belki de tüm bitkileri her ihtimale karşı korunabilecekleri bir yere taşımalıyım. Ne de olsa Amy ve Rast bizi yıkıma götürüyor olabilir-

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Hayır. Kes şunu, Gwen. Her şeyi kontrol edemezsin. Bırak bu sorunları başkası üstlensin.*

Kendimi ilerlemeye, gözlerimi açmaya ve Benny'nin deliğinin henüz onarılmadığı yerleşkenin arka tarafındaki çitlere doğru kararlılıkla ilerlemeye zorluyorum. İçime dolan dehşet yüzünden derim karıncalanıyor ama devam ediyorum. Devam etmek zorundayım. Bu iş öyle ya da böyle bitmeli. Bunun devam etmesine izin veremem, çünkü kaleden dışarı çıkamaz ya da ekin yetiştiremezsek hepimiz yavaş yavaş öleceğiz. Bir şey vermek zorunda ve bu durumda o ben olacağım.

Zincir bağlantıdaki deliği buluyorum, zemin boyunca biraz kazılmış, sadece bir vücudun altından kayabileceği kadar. Andrea geçici bir süre için deliği kapatmak üzere birkaç briket yerleştirmişti ve çitin altından sürünerek geçmeden önce onları yoldan çekiyorum. Kir yüzümdeki tere yapıyor ve giysilerimi kaplıyor ama umurumda değil.

Ne yani, ejderha gibi mi giyineceğim? Lütfen.

Kapının dışına çıktığımda vücudum tüylerim diken diken oluyor. Sokaklar tüyler ürpertici bir sessizlik içinde ve kırık dökük kaldırımlarda attığım her adım sanki bir ses patlaması gibi geliyor. Ejderhanın beni bulması ne kadar sürecek? Sertçe yutkunuyorum, boğazım kurudu. Çok korkuyorum ve geri dönmekten başka bir şey istemiyorum. Bu ejderha neden benden başka birini seçemedi? Neden?

Amy'nin bacağını ve bunun onu durdurmasına nasıl izin vermediğini ve Daniela'nın dağlanmış yanaklarını düşünüyorum. Yine mızızlanıyorum. Her şey daha kötü olabilirdi. Derin bir nefes çekiyorum. Yapacak bir şey yok ama ilerleyip bu işi halledeceğim. Pekâlâ.

Shreveport Kalesi'nin kapılarından ve halkımdan uzakta, arka sokaklardan birine doğru ilerlerken titrek bir sesle "Dışarı çık ejderha," diye sesleniyorum. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeysen. Şu tanışma faslını artık aradan çıkaralım."

Başka bir sokağa giriyorum ve sonra içimdeki endişeyi görmezden gelemiyorum. Ya bu bir tuzaksa? Ya...*hayır, Gwen. Olumlu düşün.* Demek istediğim, ejderha burayı çoktan terk etmiş ve kendisinin bir parça kara et istemediğine karar vermiş olabilir. Bu düşünceyle aydınlandım.

İki sokak daha, diyorum kendime. İki sokak daha ineceğim, bekleyeceğim ve sonra geri dönüp kaleye geri dönmek için kendime izin vereceğim.

Ben bunları düşünürken bile, bir gölge tepemden geçerek güneşi kapatıyor. Bir okul otobüsünden daha büyük olan gölge tepemde süzülürken otlarla kaplı kaldırıma bakıyorum.

Kahretsin.

Ejderha gitmemiş.

V AAN

Dişim geri döndü.

Onun kokusu duyularıma dokunuyor, net ve güçlü ve beraberinde berraklık geliyor. *Benim* kadını. *Benim kadını*. Esintide onun kokusunu takip ediyorum, ona doğru daralıyorum. Kovanının dışında yürüyor, tekil kokusu bana yalnız olduğunu söylüyor.

Güzel. Ona sahip olma zamanı geldi.

Bir hırıltıyla kanatlarımı açarak havalanıyorum. Alçakta kalıyorum, insan ve toz kokan bodur terk edilmiş binaların yüzeylerinin hemen üzerinde uçuyorum. Yine de tüm insanlar kokmaz. Bu seferki mükemmel kokuyor ve yüzünü hatırlayamasam da kokusunu hatırlıyorum.

Şimdiye kadar kokladığım en inanılmaz şey.

Diğer ejderha düşüncelerimi iğneleyen bir sorgu gönderiyor. Görmezden geliyorum, onu dışarıda bırakıyorum. Sahiplenme duygusu beni ele geçiriyor. Dişim burada ve onu elde etmeme hiçbir şeyin engel olmasına izin vermeyeceğim. Onu almak için zaten çok bekledim. Ve aşağıdaki sokakta bir hareket gördüğümde ok gibi fırlıyorum, alçalıyorum ve onu pençelerimin arasına alıyorum.

Benimkini.

Savaş formuna geçmedi ama sorun değil. Onu özel bir yere kaçıracağım ve orada benimle çiftleşme düellosuna girecek. Ödülüm elimdeyken kanatlarımı sertçe çırpıyorum, havaya yükselirken hız ve güç kazanıyorum. Pençelerime karşı mücadele ediyor, korkmuş sesler çıkarıyor ve korku kokusu havayı kokluyor. Hayal kırıklığı karnımda kaynıyor. Onun korku kokusunu tekrar duymak istemiyorum. Bana meydan okumasını istiyorum. Biçim değiştirip saldırmasını istiyorum ki savaşılabilelim ve ben de onunla çiftleşebileyim. Böyle bir şeyi düşünmek bile beni heyecanlandırıyor ve o fikrini değiştirip güvenli bir yere çekilmeden önce insan kovanından uzaklaşmaya kararlı bir şekilde daha hızlı ve daha yükseğe uçuyorum.

Bir süre sonra tutuşuma karşı koymayı bırakıyor ve yerleşiyor. Yumuşak sesler rüzgârda kayboluyor ve o sessizleşiyor. Bu durum onun korku kokusundan daha az hoşuma gidiyor ama bunu araştırmak için inene kadar beklemem gerekecek.

Uzun zamandır ilk kez zihnim daha berrak, duyularım daha keskin. Düşüncelerimi bulandıran sis bugün biraz daha az görünüyor ve sanırım bunun nedeni onun kokusunun burnumda olması, uzun süre kaybolduktan sonra beni gerçekliğe sabitlemesi. Etrafımı eleştirel bir gözle inceliyorum, bu sefer bir avcı olarak değil, potansiyel bir eşi olan bir drakoni erkeği olarak. Dışım için bir yuvaya ihtiyacım var. Kendime ait olduğunu iddia edebileceğim bir yere ihtiyacım var. Aslında insan kovanının yanındaki bölgeyi sahipleneceğimi düşünmüştüm ama Rast dışisiyle birlikte yerleşti.

Şimdilik bölge için ona meydan okumak yerine eşimi alıp götüreceğim. Onu buradan çok uzağa götüreceğim ve eğer geri dönmek isterse, uçmak için savaş formuna geçmekten başka çaresi olmayacak.

Ve sonra onun meydan okumasını

kabul edeceğim. Ve sonra

çiftleşeceğiz.

Ve sonra *görkemli* olacak.

Rüzgâr yön değiştirip bulutlar gelene kadar uçuyorum. Altımdaki arazi değişiyor ve ben de bunu ilk kez fark ediyorum. Ağaçlar sıklaşıp uzamış ve insan kovanları yoğun bir kümeden dağınık bir kümeye dönüşmüş. Burası eşim için uygun bir yere benziyor, diye düşünüyorum. Rüzgârda av hayvanlarının ve tatlı suyun kokusunu alabiliyorum. Hepsinden iyisi, bölgede başka drakoni yok.

Burası benim o zaman.

Yuva için yeterli olabilecek bir yer aramak için aşağıya doğru dönüyorum ama yine de

Bana meydan okuması için ona yer açacağım. Bu çok önemli bir gereklilik. Kanatlarını açıp savaş formunu esnetmek isteyecektir. Yere inip kanatlarımı içeri sokuyorum, sonra onu pençelerimden nazikçe kurtarıyorum.

Kovandan güvenli bir şekilde uzaklaştığında tamamen benim oluyor ve görünüşünü inceleyebiliyorum. Neye benzediğini çoktan unutmuştum ve bu yüzden saçlarının gür, koyu renkli ve bukleli olduğunu görünce şaşırdım ve memnun oldum. Gözleri kahverengi ve duygularını göstermiyor ki bu alışılmadık bir durum. Ateşi derinlere gömülmüş olmalı. Teni kum renginde. Kum ve uçurum. Zihnimde belli belirsiz bir anı canlanıyor; kumdan tepelerle kaplı çorak bir arazi ve teniyle aynı güzel koyu tonda olan uzak, katmanlı uçurumlar. Özlem içimi delip geçiyor.

Burası neresi? Hatırlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey yüzeye çıkmıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde yaklaşıp kokusundan derin bir nefes alıyorum. Kayalıklar gibi kokmuyor. Nasıl koktuklarını hatırlıyorum; sıcak, kavrulmuş, topraksı. O insan gibi kokuyor.

Arkadaşım bir ses çıkarıyor ve sonra burnuma vuruyor. Şaşırdım, geri çekildim ve onu inceledim.

Duyguları gözlerine renk vermese de, kızgın olduğu açıkça görülüyor. Kokusundan kokusunu alabiliyorum ve vücudunun gerilme şeklinden bunu görebiliyorum.

Evet.

Güzel

.

Ne de olsa çiftleşmeye hazır. Hevesle başımı eğip kuyruğumu sallayarak saldırmasını bekliyorum.

GWEN

O Dünyadaki onca yer varken, lanet ejderha beni lanet bir karavan parkına götürdü.

Yani, ne *sikim*. Fort Shreveport'un rüya olmadığını biliyorum. Sıkıcı görünen bir banliyönün ortasında eski bir okul. Beni uçurduğunda, ilk başta panikledim. Ağladım. Korkudan titredim. Bir süre sonra beni öldürmeyeceğini ya da bırakmayacağını, sadece yeni bir yere götüreceğini anladım.

Pekâlâ. Yeni bir yer kötü bir şey değil. Bu yüzden sakın kaldım ve Amy'nin güzel elbiselerini ve taze saçlarını düşündüm. Ejderhası onu nereye götürmüş olursa olsun, orası güzel bir yerdi. Belki bu benim için de bir umut ışığı olur. Bu ejderha beni hoş bir yere götürecek ve ben de yeni kıyafetler alabileceğim. Ya da banyo.

Tanrım, banyo yapmak için adam öldürürdüm.

Bu yüzden beni bir karavan parkına bırakıp sonra da yakınlarla park edip beklemeye başladığında, itiraf ediyorum, pek iyi bir ruh halinde değildim.

Yani, Fort Shreveport harika değildi, ama lanet bir karavan parkı da değildi. Sadece bu da değil, burası tamamen harap olmuş görünüyor. Sanki bir araba çarpmış gibi.

Kasırga ve ardından bir noktada sel, çünkü her yere çöp dökülmüş ve çamura saplanmış. Bir düzine kadar römorkun etrafı, her yöne bakan terk edilmiş arabalarla çevrili, bunlardan biri parçalar için soyulmuş ve kapıları açık bırakılmış. Römorklardan ikisi kıyamet sonrası bir noktada devrilmiş ve geriye sadece bir ya da iki tanesi sağlam kalmış, geri kalanlar ise çürümenin çeşitli aşamalarında. Her yerden yabancı otlar fışkırıyor ve ejderhanın beni bıraktığı "park alanının" ortası biraz çamur çukuruna benziyor.

Cennet değil.

Burnunu bana doğru ittiğinde yorgun, huysuz, aç ve kaleden çalınıp bu çöplüğe bırakıldığım için zihinsel olarak bitmiş durumdayım. Uzaklaşmasını sağlamak için burnuna vuruyorum ve artık korkamayacak kadar sinirliyim. Sanırım Amy haklı. Bence bu ejderha bir kız arkadaş istiyor ve eğer durum buysa, gerçekten berbat bir iş çıkarıyor.

Burnuna vurduğum anda donup kalıyorum, nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. Kükremek (ya da beni yemek) yerine başını yere eğiyor ve kalçaları yukarı kalkıyor. Devasa kuyruğu ileri geri hareket ederek çöpleri (ve yakındaki kırık bir bisikleti) deviriyor. Bir an için büyük, yaramaz bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Ve öfkemin bir kısmı eriyip gidiyor. Gülüyorum, çünkü başka ne yapabilirsin ki? Bir ejderha tarafından kaçırıldım ve bir karavan parkına götürüldüm. Gülmekten başka yapacak pek bir şey yok.

Kuyruğu tekrar ileri geri sallanıyor ve ben onu izlerken, güldüğümde gözlerinin parlak altın renginde parladığını fark ediyorum. İlginç. Yüzüme bir gülümseme daha yerleştirip tekrar gülüyorum ve bu bir kez daha oluyor. O zaman tepkisiyle ilgili bir şey. Bunu Amy'ye sormalıydım. Lanet olsun. Keşke Rast'a daha fazla dikkat etseydim. Gözlerinin altın sarısı olduğunu ya da bir ruh hali yüzüğü gibi daha koyu renkte döndüğünü hatırlıyorum... ama bundan fazlasını hatırlamıyorum.

Ellerimi yüzüme bastırıyorum ve yanaklarımı ovuyorum. "Tamam, Gwen. Bunu en iyi şekilde değerlendirelim." Ellerimi indirip önümde kavuşturuyorum ve ejderhaya bakıyorum. "Merhaba. Tanışarak başlayalım. Ben Gwen."

Ejderhanın kuyruğu heyecanla ileri geri sallanıyor ve bana bir kez daha yavru bir köpeği hatırlatıyor. Gülümsemeye başlıyorum-

Ve ileri atılıp çenesiyle bana saldırıyor.

Bir çığlık attım ve kırımın üzerine çamura düştüm. Yere çömelip beni yemesini beklerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Dikkatle bir gözümü açıyorum, ejderha hâlâ kalçalarını kaldırmış ama kuyruğu artık sallanmıyor. Gözlerindeki altın rengi daha koyu bir şeye dönüşüyor. Çenesini tekrar kırıyor ama gönülsüzce. Sanki bir şeyi test ediyormuş gibi.

Ne istediğini bilmediğim için çok ama çok hareketsiz kalıyorum.

Uzun dakikalar geçti. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz. Amy'nin ejderhasıyla nasıl bir yere gittiğini merak etmeye başlıyorum. Düşman olduğuma karar verip vücudumdan bir kol ya da kafa koparırsa diye çok hızlı kalkmaktan, ani bir hareket yapmaktan korkuyorum. Bunun bir süre sürebileceğini fark ediyorum ve temkinli bir şekilde ona doğru bir el uzatıyorum. "Güzel... draggy?"

Tabii ki, bunu yaptığım için kendimi hemen bir pislik gibi hissettim. Rast da Amy ya da başka herhangi bir insan kadar zekiydi. Bu adamla yaşadığım iletişim engeli ne olursa olsun, birbirimize merhaba demekte biraz sorun yaşıyoruz diye bir pislik gibi davranmamam gerekir.

"Tekrar deneyeyim," diyorum usulca. "Merhaba. Ben Gwen. Benimle tanışmak istediğini biliyorum." Gülümsemeyi deniyorum, gerçi gülümsemeyi daha az istediğim bir zaman olmadığından eminim. "İşte buradayım. Senin adın Vaan, değil mi?"

Ejderhanın gözleri bana bakarken hararetle dönüyor ve sonra dişlerini bir kez daha bana geçiriyor, sonra da tepkimi görmek için izliyor.

"Dostum, cidden," diye nefes alıyorum. "Beni kızdırmaya falan mı çalışıyorsun?" Ona başımı sallıyorum. "Ben düşman değilim. Benimle tanışmak istediğini söyledin, tam tersini değil. Kaleme döndüğümde gayet iyiydim."

Bu tam olarak doğru değil. Kalemde dünyanın etrafımda parçalanmasını izlemekle meşguldüm ama en azından uğraşmam gereken bir ejderha yoktu.

Ejderha tekrar ilerliyor ve bu sefer şakacı çömelme hareketini bırakıyor. En azından şakacı olduğunu umuyorum. Başını eğiyor ve sonra bir adım öne doğru sürünüyor, sonra beni koklamaya başlıyor. Burnunu benimkine gömüyor.

Saçım ve ben donup kalıyoruz, bunu daha önceden hatırlıyoruz.

Belki de sadece kokumu tanımaya çalışıyordur. Tamam, güzel. Bunu yapabilirim.

Kocaman ağzını saçlarıma sürüyor ve sonra aşağı iniyor, gömleğimi koklarken burun delikleri açılıyor. Elimde olmadan dişlerinin ne kadar büyük ve bana ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Sanki anlamaya ya da çıkarmaya çalışıyormuş gibi gömleğimin eteklerini ısıyor. Evet, hayır. Sakince elimi ağzının üzerine koyup itiyorum, bu küçük jest karşısında sinirlenmeyeceğini umuyorum.

Ama yapmıyor. Başını kenara itmeme izin veriyor ve sonra sanki bir şey bekliyormuş gibi bana uzun, araştıran bir bakış daha atıyor.

Bu kadar yeter. "Eğer oranın altında insansan," diye fısıldıyorum, "umarım bunun özünü anlayabilirsin." Göğsümü okşuyorum ve adımı söylüyorum. "Gwen." Sonra uzanıp burnuna dokunuyorum. Bunu tekrarlıyorum, kalbimi okşayarak ve sonra burnuna dokunarak adımı tekrar tekrar söylüyorum. Adının Vaan olduğunu biliyorum. Amy söylemişti.

Ama bunu ondan duymak istiyorum. Her şeyden çok, bir tür iletişim kurmaya ihtiyacımız var.

Amy'nin bana ejderhalar hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Kendi zihinlerinde nasıl kaybolduklarını, bu dünya tarafından nasıl çıldırtıldıklarını. Amy, *şu anda Vaan'ın tek bir odağı olacağını* söylemişti. *O da seninle çiftleşmek. Bunu yaptığında, sana bahsettiğim ısırik yoluyla sana ateşini verecek ve sonra bağlanmış olacaksın.*

Henüz buna hazır olduğumdan emin değilim. Bu yüzden şimdilik Ben Tarzan Sen Jane yolunu deneyeceğiz.

Bir kez daha deniyorum. "Gwen," diyorum usulca ve sonra farklı bir taktik deniyorum. Karnıma dokunuyorum. "Gwen." Burnuma dokunuyorum. "Gwen." Uzanıp saçlarımı kabartıyorum, çünkü saçlarımdan çok etkilenmiş görünüyor. "Gwen." Bakışlarının ellerimi takip ettiğini fark ediyorum, bu yüzden saçıma dokunmayı bitirdiğimde elimi uzatıp bekliyorum.

Bir saniye sonra ejderha kaybolur ve çıplak bir adam birkaç metre öteden çömeldiği yerden kalkar. Yavaşça, sinsice ayağa kalkıyor ve sonra dik duruyor. Elllerine bakıp onları esnetirken yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade var. Sonra bakışları üzerimde odaklanıyor ve yüzündeki açlık hiç de yanlış anlaşılmıyor.

Ya da spor yaptığı devasa ereksiyon.

Bir alakarga kuşu kadar çıplak bir halde tam önüme geçiyor ve ellerini saçlarıma gömüyor. "Gwen," diye mırıldanıyor ve sesi o kadar derin ve gürültülü ki yemin ederim karnımda hissedebiliyorum. Oh. Mercy. Bu gerçekten güzel bir ses.

Ayrıca inanılmaz yakışıklı. Yani, Rast'ın garip bir şekilde yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Liam da öyle. Aslında, Liam'ın neden böyle güzel bir yüzü bozmak istediğini hep merak etmişimdir. Meğer o kadar da bozmamış, ejderhalar insan suretinde böyle görünüyörlarmış. Yine de ikisi de bu adamın eline su dökemez. Vaan... sadece vay canına. Söyleyecek söz yok. Şey, hayır, var. Ama bunlar "güzel" ve "dayum" ve "lezzetli" ve "şiddetle erkeksi" ve "tanrım, bu ejderhanın pullarının altında saklanan şey bu mu?" gibi kelimeler. Saçları kısa, dikenli ve bana biraz mohawk'ı anımsatan soluk altın rengi. Rast gibi uzun, dalgalı saçları olmasını beklerdim ama onunki kısa ve vahşi, alındaki dikenli boynuzlarla çerçevelenmiş. Kollarının arkasında daha fazla diken dans ediyor ve göğsü geniş ve pulları andıran ama bu kadar yakından deri gibi görünen bir desenle benekli.

Çok ama çok yakınım çünkü elleri saçlarımda, buklelerimi karıştırıyor. Sanki hiç bu kadar muhteşem bir şey hissetmemiş gibi yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle dokunuyor. Kıpırdamadan duruyorum, sözünü kesmemek için elimden geleni yapıyorum. Yine de benden sadece bir el mesafesi uzakta ve gözlerinin uzun bronz kirpiklerle muhteşem bir şekilde çerçevelendiğini fark etmeden edemiyorum. Kalın kaşları ve güçlü bir burnu var ama bu ona çok yakışıyor. Ağzı sert bir çizgi gibi, sanki pek gülümsemiyor ama dudakları dolgun. Bir erkeğe göre küçük kulakları olduğunu fark ediyorum -ki bu çok sevimli- ve büyük kolları. Daha aşağıya bakmaya cesaret edemiyorum çünkü bana dokunmaya çok yakın olan ekipmanı göreceğimi biliyorum. Kollara odaklanıyorum. Gerçekten büyük kollara. Ve büyük ellere.

Saçlarımı kabartıp duran büyük eller. "Gwen," diyor o gürleyen sesiyle. "Gwen."

"Doğru," diye mırıldandım. "Gwen."

Dönen, erimiş bakışları yüzüme odaklanıyor ve saçlarımı bir kez daha okşayarak siyah buklelerin avuçlarının arasından akıp gitmesine izin veriyor. Her parmağının ucunda hınzır pençeleri var ve ilerleyip bir elini göğsüme bastırdığında onları daha da fazla fark etmekten kendimi alamıyorum. "Gwen." Eli aşağıya kayıyor, göğüslerimin arasından karnıma doğru iniyor ve orada bana hafifçe dokunuyor. "Gwen."

Karnımda garip bir tepki kıvrımı var. Adımı söyleme şekli bu olmalı, kısmen sahiplenici alfa ve kısmen alaycı. Eli bir süre daha karnımın üzerinde dururken gözlerinde okunamayan bir şey var. Sonra ellerimi avuçlarının içine alıp saçlarına götürüyor. "Vaan."

Ve gözlerinde bir meydan okuma var, sanki hareketlerini tekrarlamam için bana meydan okuyor gibi. Ve o çok, çok çıplak.

Tanrım, kendimi neyin içine soktum?

VAAN

M Arkadaşım bana meydan okumayı reddediyor. Bu hayal kırıklığı.

Onu ne kadar dürtsem ya da öfkesini artırmak için ne kadar şaklatsam da

form değiştirmeyecek. İsteksizliğinin ardında bir neden olmalı, o yüzden şimdilik bu konuyu kapatacağım. Sadece onun varlığında olmak bile düşüncelerimi sabitlemeye yardımcı oluyor. O yanımda değilken, zihnim sürekli bir esintiden diğerine savruluyormuş gibi hissediyordum. O buradayken, odaklanabileceğim bir şey var.

Gwen. Benim Gwen'im.

İsminin tınısını seviyorum. Onun ruhu gibi güçlü ve sert. Yumuşak teninin altın kahverengisini seviyorum. Gözlerinin yumuşak kahverengisini seviyorum. Omuzlarına ve sırtına dökülen koyu renk saçlarının kalın, dolambaçlı buklelerini seviyorum.

Onun kokusunu seviyorum. Korku hissinin uçup gitmesini, geriye sadece merak ve tamamen eşime ait olan misk kokusunun kalmasını seviyorum. Yüzümü saçlarına gömmek ve kokusunu içime çekmek istiyorum ama o dikkatli gözlerle beni izliyor.

Eğer bana meydan okumuyorsa, belki de onu kızdırmam gerekiyordur. Bu yüzden adını ve bana verdiği hareketleri tekrarlıyorum, bunu yaparken ona

dokunduğumdan emin oluyorum.

Her okşayış asla yeterince uzun olmuyor, ama elimi çok uzun süre bırakırsam korku kokusu geri geliyor, bu yüzden onu korkutmamaya dikkat ediyorum. Önce göğsüne, sonra karnına dokunuyorum.

Sonra, kendimi sinsi hissettiğim için, ellerini saçlarıma yönlendiriyorum. Göğsüme ve karnıma dokunmasına izin veriyorum. Onun oyunlarını oynayacağım. Ona dokunabildiğim ve onun huzurunda içebildiğim sürece, ne isterse yapacağım.

Şaşırtıcı bir şekilde yanakları o güzel altın kahverenginin daha koyu bir tonuna dönüşüyor ve dudakları aralanıyor. Utangaç görünüyor, ki bu büyüleyici. Bu vahşi Drakoni kadınlarında gördüğüm bir ifade değil... Hoşuma gitti.

"Vaan," diye fısıldıyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. Adımın dudaklarından dökülüğü hoşuma gidiyor. Düşünceleri benimkilerle birleşseydi kulağa daha hoş gelirdi ama bu da yakında olacak. Bir daha benden kaçmasına izin vermeyeceğim.

Ben de küçük oyunumuzun devam etmesi için göğsüme dokunmasını bekliyorum. Sikim sertleşmiş ve ağrıyor, dişlerim ona ateşimi vermeye hazır bir şekilde zonkluyor.

Tereddüt ediyor ve sonra bir elini göğsümün üzerine koyuyor, o kadar yüksek ki neredeyse boynuma degecek. "Vaan." Ve daha aşağıya inmiyor.

Ah, onun cesareti nerede şimdi? Elini çekemedi yakalayıp kendi elimde tutuyorum. Tenime karşı serin hissediyor ve onun ateşinin benimkinden çok ama çok daha sönük olduğunu fark ediyorum. Belki de bu yüzden onunla konuşma girişimlerime yanıt vermiyor. Onu zihinsel olarak dürtüyorum, bana açılması için ikna etmeye çalışıyorum, ama yanıt yok.

Ateşlerimi almadan ona tohumumu veremem. Bir dişi her zaman bir erkekten daha soğuktur, ama bu insan bir drakoni dişisinden bile daha az sıcak. Tohumum onu haşlar. Şu anda bile teni dokunuşuma karşı kızarıyor. Elini inceliyorum, bana dokunduktan sonra kırmızımsı kahverengi olan avuç içini. Parmakları cılız ve pençeleri yok, kemikleri narin ve kırılgan. Merak ediyorum. Bu yüzden mi benimle dövüşmüyor? Meydan okumada ona zarar vereceğimden korktuğu için mi? Elbette sadece fetih sırasında şiddetli olacağımı, tatlı bir şekilde teslim olduktan sonra ona karşı şefkatli olacağımı biliyor.

Sana sahip çıkmama izin ver, gönderiyorum.

Cevap vermiyor. Büyük, kara gözleriyle bana bakıyor, zorlukla nefes alıyor.
Korku kokusu yeniden yükselmeye başlıyor.

Yine de onun uyarılma kokusunu almak istiyorum. Elini tutup karnımın aşığısına, göbeğimin altına yerleştiriyorum. Neredeyse sikime kadar.

Nefes nefese kalıyor ve bu ses vücudumun tepki olarak sarsılmasına neden oluyor. Tohum şaftımın başını kaplıyor ve boğazımda yükselen hırıltıyla savaşıyorum.

Arkadaşım. Benim. Sahiplenme duygusu içime akıyor.

Elini geri çekiyor, yanakları o kızarıklıkla kararıyor ve boğazımda yükselen tepki hırıltısını ısıyorum. Onun geri çekilmesi zihnimdeki fırtınanın daha da güçlenmesine neden oluyor. Düşüncelerime saldırdıkça, akıl sağlığımın dayanaklarının tekrar elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

Benden saklanırsa -geri çekilirse- bu benim gücümünden ödün vermek değil midir? Bu onun benim meydan okumama boyun eğmesi değil mi?

Benim olanı almalıyım.

Eşime sahip çıkmalıyım.

Dişlerim onun güzel kahverengi boğazına batma ihtiyacıyla zonkluyor.

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve yarım adım geriye sıçradı. Daha ileri gidemedi içgüdülerim devreye girdi. Ayak bileğinden yakalayıp geri çekilmesini durduruyorum, sonra altımda sıkışıp kalana kadar yavaşça vücudunun üzerinde sürünüyorum. Ağırlığımı ona vermiyorum, henüz değil. Karnının üzerinde değil ve o yatana kadar üzerine çıkamam.

Ve vücudunu benim gözümünden saklayan şeyler giyiyor. Onları sevmiyorum. Diğer insanların kokusunu taşıyorlar. Sinirli bir hırıltıyla göğsünü kaplayan garip sarımsı deriden bir avuç alıyorum. Dokunduğumda yırtılıyor, pençelerimin altında parçalanıyor ve ondan uzaklaştırıyorum. Fırtına zihnimde yuvarlanıyor, daha sert ve daha hızlı gürlüyor.

Ona sahip çık. Al onu.

Bir elini çeneme koyup yüzümü kenara itiyor. "Hayır! Vaan, hayır!"

Vaan.

Bekle. Ben Vaan'ım.

Ona göz kırpyorum, kafam karışıyor. Fırtınanın içinden, narin altın rengini görebiliyorum.

kahverengi bir ten ve altımdaki kadının koyu renkli, kıvrırcık saçları. O saçlar.

Bu benim kadınıım.

Sanırım.

Eğilip kokusunu derin derin içime çekerek yönümü bulmaya çalışıyorum. Bulutlar içeri girip düşüncelerimi bir kez daha boğmakla tehdit ediyor ama kokusu yardımcı oluyor. Bu dışide uyarılma kokusu yok. Eğer o benimse, neden beni istemiyor? Neden tek kokladığım şey korku? Çiftleşmek istemiyor mu?

O... o bana meydan okumadı mı?

Yoksa böyle şeyleri hayal mi ediyorum?

Geri çekildim, kararsızdım.

"Vaan," diye pantolonunu indirdi, gözleri kocaman açılmıştı, beyazlar güzel yüzünde parlıyordu. O saçlar. Ne kadar güzel, gür saçlar. Neredeyse kokusu kadar hoşuma gidiyor. Çılgınca atan kalbinin üzerinden göğsüne vuruyor. "Gwen."

Gwen.

Gwen benim eşim. Şimdi hatırladım.

Benden korkuyor.

Umutsuzluk beni boğmakla tehdit ediyor ve aceleyle ondan uzaklaşıyorum. Birkaç adım geri çekilip çömeliyorum. Nefes nefese kalmasından ve korku kokusunun etrafımızdaki havayı zehiriyle kaplamasından nefret ediyorum. Kalbinin bu mesafeden bile duyabileceğim kadar çılgınca atmasından nefret ediyorum.

Şu anda bile dişlerimin zonklamasından, ona batmak için yanıp tutuşmamdan nefret ediyorum.

Ben izlerken, titreyen elini kaldırıp sarı kumaşı göğsüne götürüyor, sanki kendini örtmeye çalışıyormuş gibi. Ve homurdanıyorum çünkü onu korkuttuğum için kendime kızıyorum.

Benden farklı bir şey istediği çok açık. Daha fazla bir şey. Ne olduğunu bulmam gerekecek. Belki de yemek onu korkusundan kurtarır. Ona nasıl

bakabileceğimi gördüğünde, karnına doğru yuvarlanacak ve beni bedenine kabul edecek.

Evet, bu iyi bir plana benziyor.

GWEN

I Vaan ejderha formuna geçip havaya sıçrarken gömleğimin parçalarını tutuyorum. Kanatlarından çıkan rüzgârla saçlarım yüzüme savruluyor ve üzerime yapraklar ve toprak yağıyor. O havalanıp uçarken benim tenim.

Tamam... iyi gitti, alaycı bir şekilde düşünüyorum. Gökyüzünde altın bir lekeden başka bir şey olmayana kadar uçup gitmesini izliyorum ve çığlık atarak kaçma isteğimle savaşıyorum. Karavan parkının kenarını kaplayan ve benimle alay eden sık ağaçlara bakıyorum. Kaçmak iyi olmazdı. Ne yaparsam yapayım kokumu alırsa beni yine bulur.

Ve onun kızgın olmasını istemiyorum. Az önce olanlardan sonra olmaz.

Gömleğimi tekrar mütevazı bir şekilde düğümlemeye çalışıyorum ve bu noktada çoğunlukla sadece parçaların ve kolların olduğunu fark ettiğimde vazgeçiyorum. Bana tecavüz edeceğini sandım. Gerçekten düşündüm. Sanki kim olduğunun kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Adımı söyleyene kadar kim olduğumu hatırladığını bile sanmıyorum. Bir an için şaşkınlıkla bana baktı ve sonra yüzünde beliren dehşet ifadesi hiç de yanlış değildi.

Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Sadece kontrolün onda olduğunu düşünmüyorum.

Tamamen.

Bir an için adımı onun dudaklarından duymak heyecan vericiydi. Yüzündeki hayranlığı görmek. Ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu ve benden ne kadar etkilendiğini fark etmek. Ama gömleğimi parçaladığı an her şey mahvolmuştu.

Gökyüzüne bakıyorum ama ejderha dönmüyor. Eğer gerçekten uçup gittiyse ve sadece şaka yapmıyorsa, bir süre geri dönmeyebilir. Etrafıma bakıyorum. Toprakta oturup ağlayabilirim ya da kendime yeni bir gömlek bulup bu karavan parkından ne toplayabileceğime bakabilirim.

Ayağa kalktım, kot pantolonumun (ve gururumun) tozunu aldım ve en yakın karavana yöneldim.

GWEN

E After'da hayatta kalanların çoğu çöpçülüğü güzel bir sanata dönüştürdü. Terk edilmiş bir yerin ne kadar yıkık dökük ya da pis olduğu fark etmez, mutlaka işe yarayacak bir şeyler vardır. Bazen hayal gücü ve bazen de güçlü bir içgüdü gerektirir. Ama her zaman bulunacak bir şey vardır, sadece bilgi olsa bile.

İlk karavana giriyorum, içeri girerken dikkatli adımlar atıyorum. Bu karavanın pencereleri açık bırakılmış ve zemin ıslak ve eğri büğrü. Tavan su hasarından sarkmış ve küfle dolmuş, bu yüzden dışarı çıkıyorum, gömleğimin parçalarını buluyorum ve bir zamanlar ait olduğum kayıp bir uygarlığın kalıntılarını karıştırırken ağzıma ve burnuma bir kol bastırıyorum. Bazı insanlar çöp karıştırmayı eğlenceli bulur, ama ben çoğunlukla üzücü buluyorum, çünkü eskiden ne olduğunu düşünüyorum. Bu karavan bu tür kalıntılarla dolu, hepsi su toplamış ve işe yaramaz. DVD yığınları ve eski VHS kasetleri küçük masayı kaplıyor ve sanki bir yaratık yatağa yuva yapmış ve sonra terk etmiş gibi görünüyor. Küçük dolaptaki giysiler fareler tarafından çiğnenmiş ve daha fazla küf yüzünden mahvolmuş. İlerleyip mutfağı karıştırıyorum ve eski bir bakır kap buluyorum. Durulayacak bir yer bulabilirsem işe yarayabilir. Onu yanıma alıp avlanmaya devam ediyorum.

Karavanın en arkasında, banyo olması gereken bir bölmede bir iskelet var. Kemikler uzun zaman önce temizlenmiş ve başının yanında duran silaha bakılırsa ejderha ateşiyle ölmemiş. Pekala, bu bana çok şey anlatıyor. Bu adam iskelet olacak kadar uzun süre yalnız bırakıldıysa, cesedi kimse bulamamış demektir. Demek ki burası uzak bir yer, çünkü kimse mükemmel bir silahı ölü bir adamın yanında bırakmaz. Onu aldım ve inceledim. Glock 22'ye benziyor, yani muhtemelen bir polis memurunun üzerinden çıkmış. Şarjörü çıkardım. Hâlâ dört mermi var. Güzel. Tekrar taktım, emniyeti açtım ve tabancayı saksıma koydum. Ölü adamın ceplerini kontrol ettim, bunu yaparken de özür diledim. "Kaba olduğum için üzgünüm bayım, ama sizde ne varsa bana sizden daha çok lazım." İçinde birkaç prezervatif olan bir cüzdan (onun iyimserliği), birkaç yirmi dolarlık banknot (artık işe yaramaz) ve bir fotoğraflı kimlik buluyorum.

Ölen adamım yakışıklıydı. Gençti. Bir polisti. Fotoğrafını görmek beni üzüyor. Yüzsüz kitleler olduklarında daha kolay oluyor. "Üzgünüm Jimmy Hufferson," diyorum ona kimliğini tezgâha bırakırken. "Kolay yolu seçtin. Bazen seni kıskanıyorum."

Adres Saranac, Louisiana. Hala Louisiana'da olmamız dışında bana bir şey ifade etmiyor. Pekala. Uzak bir yer o zaman. Anlaşıldı. Ejderhadan kaçmak istesem bile, ıssız bir yerdeysem bu mümkün değil.

Güney'in derinliklerindeki ormanda tek başına kahverengi bir kız mı? Lütfen. Bu hikayenin nasıl bittiğini biliyorum. Bir kılıf ve kemer bulana kadar yatak odasını karıştırıyorum, onu takıyorum ve sonra silahımı eve doğru kaydırıyorum. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Derme çatma maskemi tekrar yüzüme takıp karavandan çıkıyorum. Bir sonraki için iyiye işaret değil ama yine de kontrol ediyorum. Kapı kilitli ve silahın kabzasıyla camı kırıp içeri girmem gerekiyor.

"Bingo," diye mırıldanıyorum içeri girerken. Değişiklik olsun diye, uzak bir yerde olmam iyi oldu, çünkü burası tertemiz. Sahibi gittiğinden beri hiç dokunulmamış. Yerde gerçek bir yatak yerine eski bir şilte var ama üzerindeki çarşaf ve battaniyeler hâlâ düzgün görünüyor. İyi bir havalandırmaya ihtiyaçları olduğu kesin ama kullanılabilirler. Bir yastık bile var. İçeriye doğru ilerliyorum ve hemen mutfak kontrol ediyorum. Bir çakmak dışında boş. Bu hayal kırıklığı yarattı. "Sanırım buradaki her kimse bu yüzden gitmiş, ha?" Çakmağı cebime koyarken kimseye özel bir şey söylemiyorum. Her dolabı iki kez kontrol ediyorum, belki bir yere saklanmış bir teneke kutuyu gözden kaçırmışım diye, ama nafile. Banyoda bir

Yine de yeni sarılmış bir kalıp sabun, geniş dişli bir tarak ve dolapta bana uyacak gibi görünen birkaç tişört var. Puan, puan ve puan. Bir tanesini eski püskü sütyenimin üzerine geçiriyorum ve dolabın kapağında asılı duran aynada kendimi görüyorum. Yüzüm eskisine göre daha zayıf ve sert, ama kuaför bulamadığım için saçlarımın çılgınlaşmasına izin verdim ve sonuç olarak vahşi, kalın bir dalga karmaşası oldu. Aslında güzel görünüyor. Yine de zayıf ve kemikliyim ve minik bir memeyi tutarken burnumu kırıştırıyorum. Artık pek bir şey kalmamış. Oh neyse. "Senin için çok kötü, Vaan."

Sonra da kendi şakama gülüyorum. Ya bu ya da ağlamak ve ben ağlamaktan yoruldum.

Çıplaklığımı örten bir tişört ve elimde bir silah varken kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki her şey kontrolüm altındaymış gibi. Karavandan çıkıyorum ve diğerlerini hızlıca kontrol ediyorum, ama ya içeri girmek imkansız ya da çoktan boşaltılmışlar. Sorun değil. Bende çok var. Çarşafları havalandırıp yakındaki birkaç ağaca asıyorum ve sonra uzun otların arasındaki beyaz taşlardan oluşan çemberden anlaşıldığı kadarıyla bir zamanlar ateş çukuru olduğu belli olan yerde ateş yakıyorum.

Alacakaranlık çöküyor ve ormanda ağustos böceklerinin sesini deli gibi duyabiliyorum. Bu biraz ürkütücü ve diğer insanlar olmadan ne kadar yalnız olduğumu fark ediyorum. Yarık ortaya çıktığından beri kalelerdeyim ve bir kalede her zaman insanlar olur. Dee ve ben son yedi yıldır birbirimizden ayrılmıyoruz ve Andrea da son iki yıldır benim oda arkadaşım. Yalnız olmayı sevip sevmediğimi bilmiyorum. Burada, karanlıkta yalnız olmayı kesinlikle sevmiyorum.

Sivrisinekleri tokatlayarak uzaklaştırırken boş havaya "İstedğin zaman gel Vaan," diyorum. "Sana bağırmayacağım bile."

Belki biraz. Sonuçta ben de insanım. Ve o kesinlikle değil.

Hava karardıkça endişelenmeye başlıyorum. Ejderha beni öylece terk etmedi ya? Yeterince arkadaş canlısı değil miydim? Endişeyle dudağımı çiğniyorum. Durumu düşününce gayet iyi olduğumu sanıyordum. Bir kıza pençe atıp durup dururken bunu sorun etmemi bekleyemez. Korkacağımı biliyor olmalı, değil mi?

Biraz daha korkutucu bir düşünce beni vurdu. Ya beni unuttuysa?

Tüylerim diken diken oluyor ve etrafımdaki gölgeli, karanlık ormana bakıyorum. Adımı söyleyene kadar uzun bir süre Vaan'ı ve gözlerindeki o korkunç boşluğu düşündüm. Sanki dalmış gibiydi. Ya dalmış ve nerede olduğumu unutmuşsa ve ben onu bir daha göremezsem?

Ejderha benim için ne kadar korkutucu olursa olsun, bu daha kötü olabilir.

Uzun dakikalar sessizlik içinde geçiyor. Daniela'yı düşünüyorum, eskiden çok mutlu bir insan olan zavallı, kırılğan kız kardeşimi. Andrea'yı düşünüyorum. Amy ve Rast'ı ve Shreveport Kalesi için yaptıkları planları düşünüyorum. Hatta Liam'ı bile düşünüyorum. Geri dönmek istiyorum. Bir ejderha beni unuttu diye günlerimi burada, hiçbir yerde olmayan terk edilmiş bir karavan parkında sonlandırmak istemiyorum.

Unutulmuş. Çok güzel.

Ağaçlar hışırdayıp sallanıyor ve ben tam zamanında başımı kaldırıp ejderha gözlerinin kedi gibi parıltısını görüyorum. Birkaç dakika sonra ağır bir cisim gümbürtüyle yakınıma düşüyor ve neredeyse ateşimi söndürüyor.

Umurumda bile değil. Terk edilmedim ve içim rahatladı. Ayağa fırlıyorum. "Vaan!"

Ejderha gölgelerin arasından çıkar, yere ölü bir geyik atar ve sonra insan formuna dönüşür.

Avlanıyordum. Her şeye rağmen beni unutmamış. Rahatlamaktan başım dönüyor, kendimi açıklığa atıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Şu anda Kül Kardeşler'den biri de olabilirdi ve terk edilmediğim sürece onu gördüğüme çok sevinirdim. "Vaan," diyorum yine mutlulukla, ejderhanın boynuna sarılarak. "Geri geldiğin için teşekkür ederim."

Teni benimkine karşı kavurucu bir sıcaklık hissediyor ama terli değil. Nahoş da değil. Elinin sırtımda tereddüt ettiğini hissediyorum ve sonra bana nazikçe dokunuyor. Saygıyla. Pençeleri yeni gömleğimden iz bırakıyor ve sonra parmaklarını saçlarıma gömüyor. Bir an sonra yüzünü de oraya gömüyor.

Sertleşiyorum ve sonra kendimi rahatlamaya zorluyorum. Ne de olsa ona sarılan bendim. "Beni hatırladın mı Vaan? Ben Gwen."

"Gwen," diyor kalın bir sesle ve Tanrım, adamın gerçekten harika bir sesi var. Zengin bariton sesi havada yuvarlanıyor ve ben memnuniyetle iç çekiyorum.

Bir insanın bakış açısının birkaç saat içinde ve terk edilme tehdidiyle nasıl değişebildiği komik. Vaan'dan uzaklaşıyorum ve ona gülümsüyorum, onunla arkadaş olmaya kararlıyım. "Bu işi başaracağız, lanet olsun," diyorum ve sonra onu öne doğru çekiyorum. "Gel benimle ateşin yanında otur."

Eline dokunduğum yere bakıyor ve parmaklarını hafifçe sıktığımda, o da bu jeste karşılık veriyor. "Gwen," diyor tekrar.

"Evet." Ateşe doğru geldiğinde, altın rengi yüzüne kan bulaştığını görebiliyorum. Görünce nefesim kesildi. "Sen iyi misin?"

Başını eğiyor, yüzünde garip bir boşluk var. Ama yine adımı söylüyor ve elimi bir kez daha sıkıyor, bu yüzden onu tamamen kaybettiğimi düşünmüyorum. Uzanıp boştaki elimle yanağına dokunuyorum, yara var mı diye bakıyorum.

Hemen yüzünü avucuma doğru çeviriyor, burnunu sokuyor, gözleri kapalı ve yüzünde kendinden geçmiş bir ifade var.

Oh.

Bu şefkatli jest karşısında şok oldum. Dudakları tenimi sıyırıp geçtiğinde vücudumda oluşan küçük zevk dalgasına nasıl karşılık verdiğime daha da şaşıyorum. Ama sonra tenime kan bulaşıyor ve o an mahvoluyor. "İğrenç, dostum," diyorum usulca, elimi çekerek. "Şunu temizleyelim ve yara var mı bakalım."

Yüzündeki umutlu ifadeyi görmezden gelerek onu ateşin yanına oturtmayı başarıyorum. Sanırım çok da gizli olmayan bir şekilde tekrar elime sokulmayı umuyor. Bunun yerine, tişörtlerden birinin kenarına tükürüyorum, suyumuz olmadığı için yüzümü buruşturuyorum ve sonra yüzüne vuruyorum. Kırmızı lekeleri silmek için elimden geleni yaparak ona "Tükürük parlatıcısı için özür dilerim," diyorum. "Sadece incinmediğinden emin olmak istedim."

Dokunuşlarım için tamamen hareketsiz kalıyor, yüzünde biraz şaşkınlıkla beni izliyor, sanki ne yaptığımdan tam olarak emin değilmiş ama bölmek istemiyormuş gibi. Bu çok sevimli ve eğer bu kadar gergin olmasaydım gülerdim. Yine de yüzünde yara yok ve derisini temizlemeyi bitirdiğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. "Geyik yüzünden, değil mi? Tabii ki öyle. Sen bir avcısın." Ellerimi sildim ve arkamı döndüm. "Ve ben, açıkçası bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

ejderhalar."

Vaan hemen kolumu tutuyor ve hırlayarak beni kendine doğru çekiyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum ve gözleri kararıyor. Beni hemen bırakıyor ve ikimiz de bir süre birbirimize bakıyoruz. Gözleri yine o tuhaf boşluğa sahip.

"Vaan? Benim, Gwen," diyorum ona usulca.

Yüzünde bir tanıma beliriyor ve tekrar odaklandığı anı anlayabiliyorum.

"Gwen," diyor ve bir eliyle göğsüme dokunuyor.

Ona gülümsüyorum ama içten içe endişeleniyorum. Bunu daha ne kadar sık yapmamız gerekecek?

VAAN

G Wen mutlu değil. En azından ben onun mutlu olduğundan emin değilim. Zihinsel bağ olmadan onu okumak zor, ancak yaptığım her şeyin yanlış olduğu açık ve bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Ona taze et getiriyorum, çünkü aç olmalı. Yine de kaburgalardan taze ve sulu bir şekilde yemiyor, ateşin üzerine koyup etten tüm lezzetli kan tadı çıkana kadar yavaşça yakmakta ısrar ediyor. Küçük tenceresinden su yudumluyor, yanmış etini yiyor ve sessizleşiyor. Ben yokken, vücudunu insanların giydiği garip derilerden daha fazlasıyla kapladı ve bir başkasının kokusu onun kokusunu örtüyor. Bundan hoşlanmıyorum ve homurdanmalarıma ve o şeyi yolmama rağmen onu çıkarmıyor. Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve beni görmezden geliyor.

Kafam karışmış bir şekilde onu izliyorum. O zaman benim girişimlerimi mi reddediyor? Bir dişinin böyle bir şey yaptığını hiç duymadım... ama meydan okuyan, kaçan ve sonra meydan okumayı ya da savaş formuna geçmeyi reddeden bir dişi de duymadım.

O... zor biri.

Ama o benim. Zor olması umurumda değil. Sadece onu anlamak istiyorum.

çiftleşebiliriz ve onunla bağ kurabilirim.

Kadınım ateşin üzerinden bana bakıyor ve ben onun adını hatırlamakta zorlanıyorum. Hoş bir ses ama onu izledikçe aklımdan daha çok çıkıyor.

"Gwen," diyor usulca, eliyle kendini işaret ederek. Sesi nazik, ifadesi endişeli.

"Gwen," diye yankıladım başımı sallayarak. Bu sefer hatırlayacağım. Hatırlayacağım. Hiçbir şey eşimden daha önemli değildir. Hatırlamak zorundayım. Hatırlıyorum.

Sesimi duyunca gülümsüyor ve sonra esniyor. Akıcı insan dilinde bir şeyler geveliyor, sonra iki elini bir yanağına dayayarak el hareketi yapıyor. Gözlerini kapatıp gürültülü uyku seslerini taklit edene kadar ona kaşlarımı çatıyorum. Ah. Yorulmuş. Bu kolayca çözülür.

Ayağa kalkıyorum ve hemen savaş formuna geçerek onu pençelerimin arasına çekiyorum. Kaskatı kesiliyor, korku kokusu havayı kaplıyor ve ben kalçalarımın yerleşip onu kendime doğru çekene kadar rahatlamıyorum. Bu şekilde onu bütün gece pençelerimin arasında sıcak ve korunaklı tutacağım. Bunu ona sunabildiğim için memnun bir şekilde gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum.

Tap tap tap.

Küçük bir insan eli göğsümdeki pullardan birine çarpıyor.

Bir gözümü açıp onu inceliyorum. Çiftleşme kokusunu almıyorum ama belki de her şeye rağmen bana meydan okumaya karar vermiştir? Uyumadan önce çiftleşmek mi istiyor? Ağzımı ön tarafına sürüyorum ve garip ciyaklama sesleri çıkararak beni itiyor.

Onun istediği bu değil. Bir çiftleşme kokusu olsa bile onu yakalarım, ama hiçbir şey yok.

Gözlerimi kısıyorum ve onu inceliyorum. Benim korumamı istemiyor mu? Uyurken ona barınak sağlayacak kadar vahşi değil miyim? Bundan şüphe mi ediyor? Hayal kırıklığı zihnimin arkasında kaynayan bir bulut ve derin bir nefes alıyorum. İki. Çiftleşme kokusu yok çünkü üzerini örttüğü insan kokusu onun gerçek eşi mi? Onu yok etmem mi gerekiyor-?

Eller ağzıma dokunuyor. Yumuşak. Narin. İnsan eli.

"Gwen," diyor tekrar, gözlerinin içine bakana kadar başımı yönlendiriyor. "Rmbrmi? Gwen."

Bir yanıt veriyorum. Bu halimle insan dudaklarım yok ama hatırlıyorum. Ona haber vermek için tatlı kokulu saçlarını okşuyorum. Bana hatırlatması iyi oldu. Bazen... kendimi unutuyorum.

"Vaan," diyor ve tekrar pullarıma dokunuyor. Onun ağzından çıkan ismimle zihnimde yoğun bir zevk alevleniyor ve ateşim her an büyürken gürlüyorum. Tekrar söylemesini istiyorum. O boğuk sesiyle yüzlerce kez söylemesini istiyorum.

Bunun yerine pençelerime bakarak onu bırakmamı işaret etti.

Hayal kırıklığı zevkimi bastırıyor ve onu bırakıyorum, elimden sürünerek çıkışını izliyorum. Uyurken bir koruyucu istemiyor mu? İki bacaklı formunda kalsa bile mi? Bu şekilde savunmasız. *Değiş*, düşüncelerimin bir bıçağıyla talep ediyorum. *Savaş formuna geç. Çiftleşelim ve bağ kuralım. Seninle konuşmayı çok istiyorum.*

Aklımı geri almayı çok istiyorum.

Bundan daha fazlasını, eşimi istiyorum. Onun her şeyini istiyorum.

Abartılı bir hareketle geriniyor ve sonra uzun zaman önce insan ve toz kokan dikdörtgen kutulardan birini işaret ediyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bana gülümsüyor, bu küçük jest karşısında zihnimden mutluluk akıyor. "Gwen," diyor ve kutuyu işaret ediyor, sonra tekrar "uyu" işareti yapıyor.

İçeride uyumak mı istiyor?

Arkadaşım bana cesaretlendirici bir bakış daha atıyor, oraya doğru bir adım atıyor ve sonra tekrarlıyor. Kollarını sıvazlıyor, kaşlarını çatıyor ve sonra tekrar işaret ediyor.

Ben... anlamıyorum. Ama merak ediyorum ve bu yüzden başımı eğerek bekliyorum. İzliyorum.

Çamurlu açıklıkta rahat adımlarla ilerliyor. Dalgın bir şekilde kaşlarını çatarak kollarını tekrar sıvazlıyor ve sonra uzun, renkli bir kumaş parçası alıyor

deriden...hayır, kumaştan. Kumaşı hatırlıyorum. Salorianlar kendilerini onunla kaplamışlardı.

Hatıra geldiği gibi hızla zihnimden çıkarken homurdanıyorum. Karanlık, korkunç düşünceler bu anıya eşlik ediyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Arkadaşım donup kalıyor, kumaşı kollarının arasında tutuyor. Bana bakıyor, gözleri kocaman. Tereddütle göğsüne dokunuyor. "Gwen."

Gwen. Evet.

Gwen'imi hatırlıyorum.

Öfke ve eski, acı korku yok oluyor. Ayağa kalkıp onun olduğu yere gidiyorum ve yanında olduğumu hissettirmek için ona hızlıca sarılıyorum. Burnumu okşuyor ve sonra tekrar kutuyu işaret ediyor. Devam etmesini beklediğimde kutuya doğru ilerliyor, kabuğun bir kısmını açıyor ve içeri girip gözümün önünden kayboluyor.

Burası bir ev. İnsan kokmasına şaşmamalı. Derin nefes alıyorum, ama onunkinden başka yeni bir koku algılamıyorum, bu yüzden rahatlıyorum ve dışarı çıkmasını bekliyorum.

Yapmıyor.

Uzun anlar geçiyor ve ben bekliyorum. Ve

bekliyorum. Ve beklerim.

İçeride hareket ettiğini duyuyorum, kumaş hışırdıyor. Nazikçe iç çektiğini duyuyorum ve sonra sessizleşiyor.

Dışarı çıkmıyor mu? Burayı kendi yuvası mı yapıyor?

Benim pençelerimin güvenliği yerine orada uyumayı mı tercih eder?

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve hemen form değiştiriyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Uyurken ona sarılmak istiyorum. Onu başka nasıl koruyabilirim? Garip kutunun kapısını tutup onun yaptığı gibi çekerek açmaya çalışıyorum. Bir kolu ve bir çeşit düğmesi var ama çektiğimde hiçbir şey yanıt vermiyor. Hırlayarak, kol elimden çıkana kadar kapının kendisini sallıyorum. Bir öfke tıslamasıyla onu yabani otların arasına fırlatıyorum. Aptal, işe yaramaz insan mekanizmaları-

Kapı açılır ve Gwen -adı Gwen, bunu hatırlıyorum- bakar

içeriden. Korkmuş değil ve güzel yüzündeki eğlence geri dönmüş. Elini bana doğru uzatarak beni içeri çağırıyor.

İtaat etmekten başka seçeneğim yok. Onun kara gözlerinin ve muzip gülümsemesinin çekimine kapıldım.

Çok güzel bir eş ve hepsi benim.

GWEN

I Görünüşe göre ejderhalar ve paravan kapılar uyuşmuyor. Kahkahalarımı yutuyorum ve kapıyı o açmadan kurtarıyorum. tamamen yok edip onu içeri alıyorum. "Lütfen onu öldürme," diyorum ona. "Beni sivrisineklerden koruyan tek şey o."

"Gwen," diyor, sesi duygu yüklü ve gözleri derin, zengin bir altın renginde dönüyor.

"Hey, hatırlamışsın," diyorum ona, memnun bir şekilde. Koluna girerek onu kapıdan uzaklaştırıyorum. Beni içeri kadar takip ettiğine göre onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim ama tamamen şaşırmış da değilim. Orada durup beklentiyle bana baktığında kolunu okşuyor ve yatağa doğru ilerliyorum. Çarşaflar yenilendikten sonra, aslında yataklara göre oldukça güzel. Yatak sert olmasına rağmen sağlam ve en iyisi de uyumaya çalışırken beni ısırان böcekler yok. Çarşafların altına giriyorum ve yastık görevi görmesi için kolumu başımın altına kıvrıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum. Umarım Vaan bu fikri anlar ve kendine yerleşecek bir yer bulur.

Bir yer buluyor. Gözlerimi kapatmamın üzerinden bir saniye geçmeden ağır bir ayak yatağa iniyor ve üzerime basıyor. Tek gözümü sıkarak açıyorum.

Gölgeli bir bacağın üzerimde hareket ettiğini görmenin ve kuşbakışı bir penis görmenin zamanı geldi. Bir sürü penis.

Tanrı merhamet etsin, bu adamın bir *sürü* aleti var. Eğer cennette inç dağıtıyorlarsa, o açıkça sıranın en önündeydi. Ve o inçleri saklamak konusunda da utangaç değil. Aslında, adamın "utanmanın" ne olduğunu bildiğinden tam olarak emin değilim, tıpkı kıyafetin ne olduğunu bilmediğinden emin olduğum gibi. Diğer tarafıma, çarşafın üstüne yerleşirken yüzümü buruşturuyorum. Karavanın içi çok sıcak, gece bunaltıcı ve onun fırın gibi vücudu daha da serinletmeyecek.

Ağır bir kolunu belime atıyor. "Gwen."

Ve... gerçekten kızamıyorum. Adımı her söylediğinde, denediğini biliyorum. Ben de biliyorum. Gece ve gündüz kadar farklıyız ama çok çabaladığımı biliyorum. İyi geçinmemiz onun için önemli. Bu benim için de önemli çünkü onun benim tarafımda olmasına ihtiyacım var. Bu yüzden elini okşadım. "Uyu artık, Vaan." Ve gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Bütün gece bir ejderha adamın yanında uyumam gerekiyorsa, uyurum.

Uzun bir süre, belki de iki dakika boyunca her şey sessiz. Gece boyunca duyulan tek ses ağustos böceklerinin sürekli uğultusu ve uzaktaki bir baykuşun ötüşü. Rahatlıyorum, çünkü hava sıcak olmasına rağmen çok yorgunum. Uzun bir gün oldu ve dün gece pek uyuyamadım. Sabah her şey daha az çılgınca görünecek. Her zaman öyle olur. Onlar-

Bir el saçımı okşuyor.

Kıpırdamadan duruyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Belki de Vaan uyuyabilmek için saçlarımı yolumdan çekiyordur. Parmaklarını buklelerimin arasında gezdirip beklerken onu görmezden geliyorum.

Boynumun kenarını yalamadan bir saniye önce nefesini tenimde hissediyorum.

O kadar irkildim ki boğazımdan kaçan küçük şaşkınlık çığlığına engel olamadım. Yapabileceğini düşündüğüm onca şey arasında... yalamasını beklemiyordum. Hoşuma gideceğini de beklemiyordum. Ama o hızlı yalama vücudumda bir zevk dalgası yarattı ve tenim sanki dilinin olduğu yerde zonkluyormuş gibi hissettirdi.

"Gwen," diyor boğuk bir sesle ve sesi her şeyden çok bir okşamaya benziyor.

Boğazımda yükselen iniltiyi bastırıyorum. Daha önce kimsenin adımı böyle söylediğini duymamıştım, bu kadar muhtaç. Bu kadar aç. Şok oldum... ve büyülendim. Kıpırdamadan duruyorum, başka bir şey yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum ve biraz da yapmayacağından korkuyorum. Bana dokunmasını istememeliyim. İstememeliyim.

Yapmalı mıyım?

Belki de yanlış olduğu için iç gıcıklayıcı geliyordur. Yasak olduğu için. Tehlikeli. O bir ejderha. Ben bir insanım. Benden tam olarak ne istediğini biliyorum. Hayır demek kolay olmalı.

Ama Tanrım, bana böyle şefkatle sarılmayalı ne kadar oldu? Bu kadar saygıyla dokunulmayalı? Boynuma karşı adımı mırıldanırken ve ağzını tenimde gezdirirken bile, sevildiğimi hissediyorum. El üstünde tutulduğumu. After'da böyle bir şey hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Nefret etmiyorum.

Hoşuma bile gidebilir, ki bu berbat bir şey.

"Gwen." Burnunu boynuma sürüyor, eli belimi sıkıca sarıyor. Sırtımdaki ereksiyonunu hissedebiliyorum ama bana sürtünmüyor. Bu bir saldırı ya da alma gibi hissettirmiyor. Aç, çaresiz bir ihtiyaç ve sözcüksüz bir soru gibi geliyor.

Buna hazır değilim. Henüz hazır değilim. Ama birkaç okşamayı paylaşmayı umursamıyorum. Bu kadar yalnız ve ihtiyaç doluyken olmaz.

Adımı tekrar söylüyor, eli beni umutsuzca kendine çekmek istercesine karnımda kenetleniyor. Yüzünü boynuma sürterken iç çekip gözlerimi kapatıyorum. Bu öpücüğün ejderha versiyonu olmalı ve tatlı bir çekiciliği var. Vaan işe böyle başlasaydı, muhtemelen ona karşı bu kadar mücadele etmezdim. Dokunulmayı ve okşanmayı ne kadar sevdiğimi ve bunu ne kadar özlediğimi yeni yeni fark ediyorum. Onun bir ejderha ya da uzaylı ya da her neyse, şu anda benden tamamen hoşlanan seksi bir adam olması önemli değil ve bunun büyüüne kapılmamak çok zor.

Eli kalçama doğru kayıyor ve kot pantolonumun kemerini çekiştiriyor.

İşte böyle, büyü bozuldu. Ona karışık sinyaller gönderdiğimi fark ediyorum, üzüntüyle. Sıcak bir an için onunla yatağa girmek harika hissettirebilir, ama bunun onun için benim için olduğundan çok farklı bir anlama gelebileceğini unutmamalıyım. Onun tek yönlü bir zihni var, benim ise her yerdeyim.

Nasıl tepki vereceğini düşünerek içten içe irkiliyorum ve elini dikkatlice karnımdan çekiyorum. "Hayır, Vaan."

Ağır bir iç çekiş ve ardından saçlarıma son bir kez dokunuyor. "Gwen."

Ve sonra hiçbir şey.

Biraz hayal kırıklığına uğramış olmaktan nefret ediyorum. Benim neyim var ki, belki, sadece belki, bir değişiklik için kontrolü başkasına bırakmanın ve neler olacağını görmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum? Bir ejderha hakkında böyle düşünmemeliyim. Kafamda ejderha hâlâ düşman demek.

Ama Amy'yi ve Rast'ın sanki dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi ona her zaman nasıl dikkatle baktığını düşünüyorum.

Vaan bana böyle bakıyor. Bu bakışa bağımlı olmanın ne kadar kolay olacağını görebiliyorum.

VAAN

I gök gürültüsü dolu zihnimden nefret ediyorum.

Yarık'tan geldiğimden beri aklımda sadece Fırtınalar. Bulutlar, rüzgar ve gök gürültüsüyle dolu fırtınalar o kadar şiddetliydi ki gerçeğe hayali ayırt etmekte zorlanıyordum. Bu yeni dünyadan çok nefret ettiğim için bunun bir önemi yoktu. Kendimi deliliğe bıraktım, fırtınalar ruhumu yıkayıp ele geçirirken onları memnuniyetle karşıladım. İhtiyaç ve delilikten başka bir şey değildim, yaşıyordum ama hayatta değildim.

Şimdi, eşim geldi ve çılgınlığın içine ne kadar battığımı fark ettim ve bundan hoşlanmıyorum. İlk defa...aylardır? Yıllardır mı? On yıllardır? Daha fazlasını istiyorum. Bir eş istiyorum. Bir yuvayı yavrularla doldurmak ve onları güçlü, vahşi birer drakoni olarak yetiştirmek istiyorum. Vahşi dişimi yanıma çekip dokunmak, bedenini okşamak ve zihninin benimkine dokunduğunu hissetmek istiyorum.

Benden bir şey istiyor ve ben bunun ne olduğunu henüz anlamış değilim. Zihinlere dokunarak onunla konuşmak için yaptığım her girişim boşlukla karşılaşılıyor. Yakın mesafedeki her drakoninin sahip olacağı otomatik zihinsel bağlantıya sahip değil. Ve eğer ateşlerimi almazsa dostlar olarak özel bağlantımızı kuramayız. Bu kadar yakın olup da gerçekten bu kadar uzak olmak sinir bozucu.

onu anlamak.

Daha fazlasını yapmalıyım. Yemeğimi istemedi. Kucaklamamı istemedi. Başka bir şey mi? Nefes alış veriş düzleşip uykuya dalarken bunu düşünüyorum. Burada, karanlıkta onun yanında yatarken, delilik o kadar da kötü değil ve bunun benimle olduğu için olduğunu fark ediyorum. Kokusu burun deliklerimde, vücudu yanımda ve zihnimde sürekli var olan fırtınaları dindiriyor.

Ona sahip olabildiğim sürece, herhangi bir şekilde, bu şekilde bile... Memnun olmalıyım. Bana bir kez meydan okudu. Bunu tekrar yapmasını bekleyeceğim.

Bakışlarımla odayı taramaya devam ediyorum, burayı neden bu kadar çok sevdiğine dair ipuçları arıyorum. Üzerinde uyuduğumuz bu şey mi? Yumuşak, doğru, ama insan teri, toz ve üzerinde yatmış diğer bedenler kokuyor. Akşam ılık olmasına rağmen ona sarıldığı kumaş mı? Yoksa başka bir şey mi? Odanın etrafına bakıyorum ama tek gördüğüm insan eşyaları.

Ne kadar çok insani şey var. Kendilerini bu kadar çok dağınıklıkla çevreleyen tuhaf insanlar.

Belki de öyledir. Kendine düzgün bir yuva, mutlu olacağı bir yuva yapmak için daha fazla insan eşyasına ihtiyacı var. Onu terk edilmiş insan kovanlarından birine götürmeliyim, böylece istediği kadarını alabilir ve yuvasını hazineleriyle doldurabilir. Sonra, bundan memnun olduğunda, kesinlikle onunla çiftleşmem için bana meydan okuyacaktır.

Bu plandan memnun bir şekilde elimi hafifçe eşimin beline koyuyorum ve uyumaya gidiyorum.

GWEN

Ertesi sabah uyandığımda ter içindeydim, yüzümde salya vardı ve elim sıcak bir kalçanın üzerindeydi.

En kötü tarafı mı? Kalçam bile değil. Lanet

olsun. Bu.

Vaan uyanmadan önce elimi çekiyorum. Ejderha adam bunu fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Yavaşça esniyor, büyük altın bedenini geriyor

ve keskin dişlerini gösteriyor... ve sonra aletini kaşıyor.

Bazı şeyler asla değişmez, insan ya da ejderha.

Sabah odunu var ama ben bakmıyorum. Aslında bakıyorum -çok az- ama gerindiğinde gökyüzüne saplanıyor ve fark etmemek biraz zor. Ayağa kalkıyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp çenemi siliyorum. Bir papatya kadar taze ve seksi değil miyim? Terden yapış yapış olmuş gömleğimin önünü çekiştiriyorum. Vaan olarak bilinen kişisel fırının yanında uyuduktan sonra kendimi iğrenç ve nemli hissediyorum. Gömleğimin tamamını çıkarıp yenisiyle değiştirmeyi çok isterdim ama arkamdan ayağa kalkıyor, bu yüzden o gidene kadar beklemem gerekiyor.

Vaan hemen yanıma geliyor ve kollarını arkamdan sarıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin derin nefes alıyor. "Gwen," diye gürlüyor, sanki terli sabah beni şimdiye kadar kokladığı en güzel şeymiş gibi.

Kabul etmeliyim ki, eğer beni kazanmaya çalışıyorsa, iyi iş çıkarıyor. Ama onun elinden kurtulup karavanın banyosuna doğru ilerliyorum. "Hadi içecek bir şeyler alalım, olur mu?"

Bu sabah, lavabo inliyor ve pes etmeden önce sadece birkaç damla tükürüyor. Bu hayal kırıklığı. Dün gece işe yaramıştı. İçecek ya da yıkanacak bir şey yok. Banyonun kapısını açıyorum ve Vaan'ın hâlâ karavanın ortasında dikilip beni beklediğini fark ediyorum. Gözleri bugün siyahtan çok altın sarısı görünüyor ve umarım bu iyiye işarettir.

"Tekrar merhaba," diyorum ve su içme hareketi yapıyorum. "Nereden su alabileceğimizi biliyor musun?"

Bana gülümsüyor - bir ejderha bu kadar yakışıklı olmamalı, ama yine de buradayız.

-Sonra da benim yaptığım hareketi yapıyor. "Gwen."

"Pek sayılmaz, dostum." Tekrar içme hareketi yapıyorum ve sonra sanki dünyanın en iyi birasını içmişim gibi karnımı ovuşturup başımı arkaya yatırıyorum. "Aaaah. Su." Sonra beklentiyle ona bakıyorum. O beni izlemeye devam edip bekleyince lavaboya geri dönüyorum ve suyu tekrar açıyorum. Birkaç damla damlıyor ve parmaklarımı altından geçirip ona doğru fiske atıyorum.

Gözleri parlıyor ve seksi, alçak bir hırıltı çıkarıyor, gözleri parlak, yumuşak bir altın rengine dönüyor.

Hoppala. "Bunun her ne olduğunu düşünüyorsan, değil," diye fısıldıyorum, hislerim alarında. Bana doğru uzanıyor ve ben onu görmezden gelmeye çalışarak başımı çeviriyorum.

Pençeleri kolumda aşağı yukarı kayıyor, kesecek kadar değil, sadece derimi karıncalandıracak kadar. Bir süre sonra iç geçiriyor. "Gwen."

"Sadece biraz su istiyorum," diyorum ona sessizce. "Flört zamanı değil. Gelmek için değil. Sadece su." Gerçi elinde bir sürahi su ve bir rulo prezervatifle gelse, ona hayır demekte zorlanırdım, o kadar susuzum ki. Avucumu alnıma bastırıyorum. "O kadar susadım ki doğru düzgün düşünemiyorum."

"Gwen."

Ona bakıyorum.

Vaan'ın gözleri yine o normal girdap gibi ve bana elini uzatıyor. Dikkatle tutuyorum ve beni karavandan dışarı çıkarıyor. Belki de sonunda ne istediğimi anlamıştı. "Yürüyüşe çıkmadan önce ayakkabılarımı almalıyım," diye başlıyorum.

Bir saniye sonra, devasa altın pullarla konuşuyorum ve havalanmadan önce boğazımda yükselen çılgılığı zar zor yutabiliyorum.

Ejderhanın inmesini beklediğim yerler arasında bir oto yedek parça dükkanı en az olası olanı. Yani, oto yedek parça mı? Gerçekten mi? Gizli bir buji fetişistim olduğunu mu düşünüyor? Bujinin ne olduğunu bile biliyor mu? Önce tepemizden uçacağımızı düşünüyorum ama hayır, daireler çiziyor ve sonra düz, katran kokulu çatıya yerleşip beni bırakıyor. Beni bıraktığı anda ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Burada ne var?"

Beklentiyle beni izliyor, gözleri dönüyor. Başını eğip bekliyor.

Pekâlâ, belli ki bundan bir şeyler çıkarmam gerekiyor. Kollarımı göğsümde birleştirip etrafa hızlıca bir göz atıyorum.

Eski bir oto yedek parça mağazasının çatısındayız, kare, bodur, bağımsız duranlardan biri. Bizi en az bir saat uçurdu, bu yüzden nerede olduğumuzu kimse tahmin edemez. Bir elimi gözlerime götürüp çevreyi tarıyorum. Uzakta eski bir alışveriş merkezi ve bir dükkan var gibi görünüyor.

park yeri... ve tabii ki beni terk edilmiş bir otoyolun yakınındaki bir oto yedek parça dükkanına götürdü. Dehşete düşmüş şaşkınlığımı içime atıyorum ve etrafıma bakıyorum. Binanın çatısı düz ve birkaç rastgele metal şey dışarı sarkıyor ve bunların neye ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama hiçbir alt kata açılan bir kapı değil. Binanın kenarına doğru ilerliyorum ve otoparka doğru bakıyorum. Oraya buraya dağılmış birkaç eski araba ve duvara dayalı kapalı bir çöp konteyneri var. Mesafeye bakıyorum. On beş, belki de yirmi metrelik bir düşüş olacak. Bu konuda içimde iyi bir his yok, bu yüzden bizi aşağı indirmek Vaan'a bağlı olacak... tabii anlamasını sağlayabilirsem.

Çıplak ayak parmaklarımı oynatıyorum, düşünüyorum. Vaan'a bakıyorum. "Aşağı inebilir miyiz?"

Hemen insan formuna geçiyor ve bana yaklaşıyor, siki sallanıyor (eek). "Gwen."

"Hayır, şu anda Gwen yok," diyorum ona, yeri göstererek. "Gwen'in oraya ihtiyacı var. Tanrım, keşke İngilizce konuşabilseydin."

Vaan yanıma geliyor ve ben binanın kenarını gösterdiğimde, neyi işaret ettiğimi görmek istercesine binanın üzerinden bakıyor. Eliyle aşağı atlamaya benzeyen bir hareket yapana kadar hayal kırıklığı içinde ağlamaya hazırım.

Başımı salladım. "Evet, aşağı inmeliyiz-"

Hemen binanın yanından aşağı atlar ve oldukça ağır bir şekilde çöp kutusunun üzerine düşer. Çöpten bir sürü sinek havalanır ve kapak sanki üzerine bir kaya parçası düşmüş gibi görünür. Vaan zıplayarak kaldırıma iner ve hemen boğulur gibi bir ses çıkararak elini yüzünün önünde sallar.

Buna kıkırdamak zorundayım çünkü yüzündeki ifade çok komik. "Güzel kokuyor, değil mi? Temiz havayı sevmek lazım." Vaan kendini toparlıyor ve bana öyle alaycı, insani bir bakış fırlatıyor ki daha fazla kıkırdamaya başlıyorum.

Tanrım, gülmek iyi hissettiriyor.

Çöp konteynirini inceliyor ve sonra bir ayağını konteynirin kenarına koyup onu kendisinden uzaklaştırıyor. Etkileyici bir gösteri; çöp kutusunun çıkardığı ağır kazıma sesinden gerçekten dolu olduğunu anladığım için çok güçlü. İzlemesi de büyüleyici çünkü çok çıplak ve hareket ettiğinde her şeyi esniyor ve kayıyor ve ben bir azgın gibi bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Devam ediyorum.

uyandığım o sıcak kalçayı düşündüm. Onu çok düşündüm.

Ve kollarını bana doğru kaldırıp onlara atlamamı işaret ettiğinde, bunu tekrar düşünüyorum. Yüzüm kızarak başımı sallıyorum ve çıkıntının kenarından uzaklaşıyorum. Geçici bir ateşkes yapmış olabiliriz ama bir binanın kenarından bir ejderhanın kollarına atlamamın imkanı yok. "Buraya gelip beni alabilirsin," diye sesleniyorum.

Bir dakika sonra, binanın tepesinde yine bir ejderha var ve tam da bunu yapıyor. Teşekkür etmek için pençelerini okşuyorum ve etrafa bakmaya başlıyorum. Mekânın kapıları zincirli ama ellerimi tozlu cama bastırıp yine de içeri bakıyorum. Zemin siyah beyaz karolarla kaplı ve arka duvarlardan birinde lastikler sıralanmış, birkaçı yuvalarından ayrılmış. Sandalyeler karşı duvar boyunca düzgünce istiflenmiş ve...

Bir fıskiye var. Şaşkınlıktan nefesim kesildi çünkü bu bir oto yedek parça mağazasında görmeyi bekleyeceğiniz bir şey değil. Birisi Rift'ten sonra mı kurdu yoksa sadece Before'da güzel bir lobi olmasını mı istediler bilmiyorum ama önemli değil. İçeride insan boyunda bir su çeşmesi var, birinin yıkanabileceği kadar büyük. Kulağımı cama dayıyorum ama içeriden su sesi gelmiyor. Önemli değil. Yine de istiyorum.

Boğazımdaki gıcık neredeyse dayanılmaz geliyor. Çok yakın ama yine de çok uzak. Özlemle, çeşmeye camdan bir kez daha bakıyorum ve sonra kapıları çekiştiriyorum. Asma kilitli zincirler sıkı sıkıya tutuyor, sadece bir elimi geçirmeme yetiyor. "Lanet olsun!" Bir kıyamette suya sahip olmak ve onu kilitlemek acımasızlığın da ötesinde. Vaan'a bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ateşinin zincirleri eritebileceğini sanmıyorum, değil mi?"

Başını eğip kapıyı inceliyor ve bir an için beni anlayabildiğini hissediyorum. Bir saniye sonra ejderha formuna geçiyor ve pençeleriyle beni nazıkçe kenara itiyor. İkinci kez söylememe gerek yok. Güvenli bir mesafeye kadar tırıs gidiyorum ve sonra onu izlemek için dönüyorum. Vaan kapıları inceliyor, sonra büyük, bıçağa benzeyen pençelerini boşluğa kaydırıyor ve bir kapıyı tamamen koparıyor. Kapı inliyor ve ardından cam kırıklarıyla birlikte park alanına uçuyor.

"Bunu yapmanın bir yolu da bu," diyorum ona mutlulukla. Öne atılıp ön bacağına sarılıyorum ve pullarını okşuyorum. "Çok teşekkür ederim!" Bir şey almadan içeri giriyorum.

takip edip etmeyeceğini görmek için bekliyor.

Lastikçinin içi bunaltıcı derecede sıcak ve sıcak lastik ve lastik gibi kokuyor. Havada bir toz bulutu var ama umurumda değil, çünkü sanki adımı çağırıyormuş gibi çeşmeye doğru ilerliyorum. Çeşme bir zamanlar çok güzeldi ve üç kademedен su akıyordu ama bu kıyamette elektrikle çalışan diğer her şey gibi o da ölmüş. En alttaki kademe bir çocuk havuzu büyüklüğünde ve içinde hâlâ su var. Dibe atılmış birkaç bozuk para var ama umurumda değil. Bir şey içmeyeli bir günden fazla oldu ve bu eksiklik midemi bulandırmaya başladı. Elimi içine daldırıp tadına bakıyorum.

En iyi aromalı ya da en temiz su değil ama daha kötülerini de içmiştim. Birkaç avuç yutuyorum ve sonra rahatlamış bir şekilde yanağımı o şeyin dudağına dayıyorum. Bir sorun bitti, daha çok sorun var.

Ejderha burnumu çekiyor.

"Ben iyiyim. Sadece dinleniyorum. Sen de içmelisin." Burnunu okşadım.

Yine de içmekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Birkaç dakika dinleniyorum, tekrar içiyorum ve sonra birkaç boş şişe ve atılmış bardak bulup doldurana kadar etrafı araştırıyorum. Sonra banyo yapma zamanının geldiğine karar veriyorum, çünkü hava çok sıcak ve bir daha bu kadar büyük bir şey bulana kadar kim bilir ne kadar zaman geçecek? Tüm suyumu banyo yaparak harcamak riskli olabilir... ama bardaklar bunun için var ve eğer bu işe yaramazsa, Vaan'ın bize daha fazla su bulabileceğini umuyorum.

Her iki durumda da, yapacağım son şey olsa bile, ıslanacağım. Kötü adamın "esiri" olmanın güzel yanı da bu. Bazı cesur kararlar veriyorum çünkü bir geleceğim olup olmayacağını bilmiyorum.

Ayağımda ayakkabı olmadığı için kirli ayaklarımı suya sokup çeşmenin kenarına oturuyorum. Vay canına. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Keyifli bir iç çekişle, kot pantolon ve tişört giydiğim gerçeğine "siktir et" demeye karar veriyorum ve silah kemerimi çözüp yavaşça yere koyuyorum. Sonra tüm vücudum suyun içine girene kadar ilerliyorum. Kıyafetlerime rağmen serin ve harika ve sırtüstü yatıp kıyametten beri yaptığım ilk "banyoda" ıslanırken boğazımdan memnun bir ses çıkarıyorum. Elbette yıkandım ama bunlar kaçamak soğuk duşlar ya da ıslak bir bezle kese yapmaktı. Bu ise

bir ıslatma ve bu harika.

"Gwen."

Suyun içinden bir el uzanıyor ve beni tutup yukarı çekiyor. Vaan kaşlarını çatmış, ıslak gömleğimden bir avuç tutarak beni inceliyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri olmadığı açık, çünkü yakışıklı, sert yüzündeki ifade düpedüz endişeli.

Bu çok şirin.

"Bu bir banyo, şapşal. Sen de deneyebilirsin." En yenisini parçalamadan önce pençelerini gömleğimden nazikçe çekip çıkarıyorum. Suyu sıçratarak içine girebileceğini işaret ediyorum ve ardından ne kadar hoşuma gittiğine dair abartılı hareketler yapıyorum. "Mmm, su, çok eğlenceli."

Bana iğrenmiş bir bakış attı, homurdandı ve uzaklaştı.

Buna gülmek zorundayım. Görünüşe göre ejderham öleceğimi sandığı için bana kızgın. Zavallı şey. Suyun içinde yuvarlanmaya devam ediyorum, tenime değmesinin tadını çıkarıyorum. Birkaç dakika sonra kendimi bencil hissetmeye başladım. İyi hissettiriyor ama sabunsuz temizlenemiyorum. Vaan'ın bir içeceğe ihtiyacı olmadığı ve banyo yapmanın bir faydasını görmediği açık, bu yüzden sadece zaman ve su harcıyorum. Şu anda yapabileceğimiz -daha doğrusu benim yapabileceğim- durumuma fayda sağlayabilecek ya da Shreveport Kalesi'ne dönmeme yardımcı olabilecek milyonlarca şey var. Terk edilmiş bir çeşmede yüzmek beni doyurmaz, ayakkabı ya da erzak almamı sağlamaz ve beni kız kardeşime ve arkadaşlarıma geri götürmez.

Suçlu bir iç çekişle kendimi sudan çıkarıyorum, silah kemerimi tekrar takıyorum ve Vaan'ın kapının yanında durup nöbet tuttuğu yere doğru ilerliyorum. Ayakkabısız olduğum için her yere su damlıyor ve bu da yürümemi tehlikeli hale getiriyor; her adımda kaygan fayans üzerinde yalpalıyor ve kayıyorum. Tam Vaan'ın yanına varmak üzereyken, ayağım altımdan kayıp gidiyor.

Ejderha adam beni kolayca yakalıyor ve yere düşmeden önce beni kendine doğru çekiyor. Beni desteklemek için bir kolunu belime doladığında nefesim kesiliyor, çünkü birden ellerim göğsünde, çıplak teni vücuduma bastırıyor ve vücudunun sıcaklığının inanılmaz derecede farkındayım... ve sıırıslık ıslak giysilerimin beni ne kadar az koruduğunun. Meme uçlarım tişörte batıyor ve

göğsüne karşı muhteşem bir şekilde çizilmiş. Çıplak da olabilirdim. Bana attığı için için yanan bakış, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor.

Ondan uzaklaşıyorum, yanaklarım neredeyse onun teni kadar yanıyor. "Ah, belki de etrafa bir göz atmalıyız."

"Gwen," diye homurdanıyor, beni daha yakın tutmaya çalışıyor, ama ben yine de onun elinden kurtuluyorum ve o da beni bırakıyor.

Kıyafetlerim her yere su sıçratıyor, parmak uçlarımda otoparka doğru ilerliyorum. Ondan uzakta bir yere ihtiyacım var, çünkü kısa, parlak bir an için onu bırakmak istemedim. Kollarında kalmak ve neler olacağını görmek istedim. Göğüslerimi göğsüne sürmek ve bunun nasıl hissettireceğini, bana dokunduğunda bana nasıl hissettireceğini görmek istedim. Yaşadığı ve soluduğu tüm o yoğunluk yatakta beni memnun etmeye yönelmişse...

Ve ben böyle düşünemem. İçinde bulunduğum durumda olmaz. Yine de Amy'nin yüzünde neden her zaman bir gülümseme olduğunu anlamak çok kolay. Ejderhanın dikkati... güçlü. Derin bir nefes alıp etrafımı tarıyorum. Pekâlâ. Buradan nereye gidiyoruz?

Ona tekrar bakmak zorunda kalmamak için bir elimi alnıma götürüyorum ve etrafımla gerçekten ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Gözlerimi kısarak uzaktaki binaları uzun uzun inceliyorum, eski bir eczanenin parlak kırmızı tabelasını fark etsem de. Eğer yağmalanmadıysa, burası tam bir altın madeni ve çeşme olsun olmasın, bir lastikçiden çok daha iyi. "Oraya gitmeliyiz."

Beni anlıyormuş gibi homurdanıyor ve işaret ettiğimde başını sallayıp el kol hareketleri yapıyor. Sanırım bu, bir süreliğine liderliği benim alacağım ve onun da beni takip edeceği anlamına geliyor. Bunu duymak güzel. Otoparka doğru yola çıkıyorum, bunu yaparken giysilerimi sıkıyorum. Silah kemeri kalçamı tokatlıyor ve belimi çekiyor, düşmekle ve ıslak şortumu da beraberinde götürmekle tehdit ediyor. Kemerimi toparlıyorum ve otlarla kaplı kaldırımında ilerliyorum. Ayaklarıma yaz sıcaklığı vuruyor ama elimden geldiğince görmezden geliyorum, rahatlamak için çim parçalarına basıyorum.

Vaan yanımda kalıyor, yolu göstermeme izin veriyor. Geçmemiz beklediğimden biraz daha uzun sürüyor, çünkü geçmemiz gereken kırık bir üst geçit var, ama karşıya geçiyoruz ve sonra eczaneyi görüyoruz. Camlar paramparça görünüyor ama kırık değil, bu da umut verici. Eğer içi boşaltılmadıysa, bu eczanenin sağlam olduğu anlamına gelebilir.

bazı hazineler var. Yaklařtıķça kapılar ve pencereler tozlu ve kirle kaplı görünüyor, ancak uzun zaman önceki satışların reklamını yapan soluk posterler hâlâ yerinde asılı duruyor. "Yeterince terk edilmiş görünüyor," diyorum Vaan'a ve kapılara yöneliyorum.

Kapılarda zincir yok, ancak kırık uzunluk ve parçalanmış kilit yakınlardaki çatlak kaldırıma atılmış, yani bir noktada davetsiz misafirlerden korunuyordu. İyi bir işaret değil ama bu tamamen yağmalandığı anlamına da gelmiyor. Kapılardan birini çekiştiriyorum ama kıpırdamıyor, iki kez daha çekiştirdikten sonra yavaşça açılıyor ve Vaan'a heyecanlı bir bakış atıyorum. "Hadi içeri girelim."

Başını kaldırıp havayı kokluyor ve kaşlarını çatarak bir elini koluma koyuyor.

"Bir koku alıyor musun?" Burnuma dokunarak ne sorduğumu anlatmaya çalışıyorum.

Vaan bir an düşünür, sonra derin bir iç çeker. Yüzünde sinirli bir ifade var ve kaşlarını çatarak binanın yan tarafına doğru yürüyor. Bekliyorum ama o sadece ellerini kalçalarına koyup boş otoparka bakıyor.

Evet, tamam, eğer bu anı sonsuzluğu düşünmek için kullanıyorsa, içeri girip kurtarılacak bir şey olup olmadığına bakacağım. Ayaklarım acımaya başladı ve eğer şanslıysam, o ejderha kafasına tekrar acele etmemiz gerektiğini sokmadan önce en azından parmak arası terlik bulabilirim, bu yüzden zaman çok önemli.

İçeri girip etrafa bir göz attım.

Eczane raflarının boyu bir metreyi geçmiyor, bu yüzden boş dükkândaki sıra sıra dizilmiş rafları görebiliyorum. Tavandan örümcek ağları sarkıyor ve yoğun toz ışığı filtreliyor. Buradaki her şey uzun zamandır dokunulmadığını haykırıyor ama halının üzerindeki tozda en azından benden önce *birinin* burada olduğunu gösteren ayak izleri var. Ne zaman burada olduklarını söylemek imkânsız.

Yine de her şeyi almamışlar.

Buradaki rafların yarısı dolu, içlerini kalın bir toz tabakası kaplamış. Bir rafta tampon, diğerinde saç ürünleri görüyorum. Makyaj reyonunun ilk rafında sıra sıra parlak renkli ojeler var ve onları görünce iç geçiriyorum. Eskiden tırnaklarımı boyamayı severdim ama şu anda kalan tüm ürünler çoğunlukla yapış yapış. Yine de... Bir şişe vişne kırmızısı alıp çalkalıyorum ve sonra yine de cebime atıyorum. Umut sonsuza dek sürer. Gerisini görmezden geliyorum

Çünkü kokmuş rujun hiçbir çekiciliği yoktur ve içeri doğru ilerleyin. Sa rnleri, kadın hijyeni, pamuklu çubuklar, saç kurutma makineleri, dekonjestanlar, hepsi burada. Eczane tezgahının arkası, muhtemelen Rift'in kendisinden kısa bir süre sonra yağmalanmış ve tahrip edilmiş gibi görünüyor. Sadece son bir ilaç arayan keşler tarafından değil, çocukları için inhaler ya da diyabet ilacına ihtiyaç duyan çaresiz anneler tarafından da. Bunu düşünmek beni üzüyor, çünkü böyle bir ilaca çaresizce ihtiyaç duyan herhangi birinin hala hayatta olduğunu hayal edemiyorum.

Tüm bu zenginlik karşısında ne alacağımdan tam olarak emin olamadan mağazanın kenarına doğru dönüyorum. Tuvalet kağıdı, kağıt havlu, kağıt mendil ve kağıt tabaklar var ve kendimi cennette gibi hissediyorum. Bir an düşündükten sonra hemen yiyecek reyonlarına doğru koşuyorum ama onlar da toplanmış. İ çekerek etrafıma bakınıyorum ve sonra bakışlarım şampuanlara ve sa ürünlerine takılıyor. Islak, pis saçlarıma dokunuyorum ve sonra oraya doğru yöneliyorum. O çeşmeye geri dönüp banyomu bitirebilirim. Kahretsin, eğer banyoda çalışan bir lavabo varsa, saçımı yıkayabilirim - gerçekten, gerçekten saçımı yıkayabilirim. Ve losyon. Tanrım, losyon şişeleri var.

"Lanet olası bir arabaya ihtiyaım olacak," diyorum kendime mutlulukla, ama gidip bir tane almıyorum. Henüz almadım. Bunun yerine bir şişe banyo deterjanı alıyorum, kapağını açıyorum ve iek kokusunu içime çekiyorum. Bunca yıl sonra bile hala orada ve hayal edebileceğim her şeyden daha güzel kokuyor. Vay canına. İnsanların düzenli olarak sıcak suyla yıkandığı ve isteyebilecekleri tüm kıyafetlere sahip olduğu eskiden kalma tüm kokuları unutmuşum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir an için o zamana geri dönmeyi çok istiyorum. Arabaların paslanmak yerine çalıştığı, ebeveynlerin yiyecek aramak için bir gün çekip gitmediği ve bir daha geri dönmediği, insanların birbirine iyi davrandığı bir dünyada olmak istiyorum. Ejderhaların masal olduğu ve sadece filmlerde kötü CGI olarak var olduğu bir zaman.

şişeyi bir kez daha kokluyorum, ancak koku ikinci turda o kadar güçlü ve çiçeksi değil ve bu beni üzüyor. Tüm bunlar gibi üzücü. Bir araya getirmeye zorlandığım hayat yerine sahip olmam gereken hayat için üzülüyorum. şişeyi son bir kez kokluyorum ve göğsüme sarılıyorum.

Bir sonraki rafta bir şey tıkırdıyor.

Durup Vaan'ı arıyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum, çünkü büyük omuzları ve bronz kafası kısa rafların üzerinden kolayca görülebilirdi, ama burada yalnızım. Fareler olabilir mi? Çıplak ayak parmaklarımı tiksintiyle

kıvırıyorum ve

fazla gürültü yapmamaya çalışarak bir sonraki koridora geçiyorum ki bu yaratık her neyse korkutup kaçırmayayım. Neyle karşı karşıya olduğumu görmek istiyorum. Kolaylıkla bir keseli sıçan olabilir... ama bir yılan ya da kokarca da olabilir ve bunlardan çok dikkatli bir şekilde kaçınmak gerekir. Hayvanları taramak için kenarlara bakıyorum.

Kokarca yok ama. Yaratık, kemirgen ya da sürüngen yok. Bir kadın var.

Yaklaşık benim boyutlarımda ve o kadar pis ki saç rengini ve hatta yaşını anlamak imkânsız. Yirmi ya da kırk yaşında olabilir. Yüzü kir ve çamurla kaplanmış, saçları topak topak, karmakarışık. Kıyafetleri kirli, çürümüş paçavralar ve belli bir şekle sahip değiller. Kendini rafa doğru bastırıyor, neredeyse bir deodorant yığını deviriyordu ve beni görünce gözleri kocaman açıldı.

Garip bir şekilde, gerçekten güzel gözleri var - şaşırtıcı, parlak ela. Ve sanırım ilk düşündüğümünden daha genç.

O da korkmuş görünüyor.

"Merhaba," diyorum ona, gülümsememi olabildiğince dostane ve misafirperver hale getirerek. "Burada birinin olduğunu fark etmemiştim."

İnce yüzünü yine dehşet kaplıyor ve sanki onu bir şekilde kurtaracakmış gibi rafa tutunuyor. Ağzı bir saniyeliğine açılıp çalışıyor ama ses çıkmıyor. Sonunda ciyak ciyak bağırmayı başarıyor: "Sen... kaçmalısın. Gitmelisin. O seni görmeden önce."

Kaçmalı mıyım?

Yanına çömelip yüz ifadesini inceliyorum. Benden korkmuyor.

Benim için.

Bu iki şeyden biri anlamına gelebilir - ejderhayı gördü ve beni yiyeceğinden endişeleniyor... ya da burada yalnız değil. Garip bir şekilde, korkmuyorum. Geçmişte olsa korkardım ama kendimi tehlikede hissetmiyorum... hem de hiç. Vaan hemen dışarıda. "Tatlım, hayır," diyorum nazikçe. "Eğer kastettiğin-"

Başımın arkasına sert bir şey dürtüyor. Bir klik sesi duyuyorum.

bir silahın kurulma sesi.

GWEN

T Kadın kirli elleriyle yüzünü kapatır ve bir çığlığı bastırır.

"Ayağa kalk," diyor arkamdan bir adam. Sesi daha yaşlı geliyordu. Huysuz. Tahmin etmem gerekirse, büyük ihtimalle büyük ve pis bir sakalı, büyük ve pis bir göbeği ve büyük ve pis bir öfkesi var. Korkmalıyım. Gerçekten korkmalıyım. Komik olan şu ki, tek düşündüğüm Vaan'ın bu şakacıyı gördüğünde ne kadar kızacağı ve bu beni korkutmuyor.

Ama aptal da değilim, bu yüzden olabildiğince yavaş bir şekilde ayağa kalkıyorum. Arkamı dönmüyorum ama ellerimi yavaşça havaya kaldırıyorum.

Silah kemerimi tutup çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. "Silahını bana ver, kaltak. Eğer ona uzanırsan, seni öldürürüm."

Silaha uzanmadan sakince tokayı açıyorum ve kemer kalçalarımın kaymadan önce onu yakalıyor. "Bunu gerçekten yapmak istemezsiniz, efendim," diyorum ve sesim güzel ve kibar. Hatta arkadaşça. Kadına gülümseyerek korkmadığımı belli ediyorum. Her şeyin kontrol altında olduğunu. Yenilmiş görünüyor. Yenilmiş. Onun gibi kızları daha önce onlarca kez görmüştüm - Shreveport'un da mültecilerden nasibi var. Başka seçeneği olmayan kızlar

en büyük, en kötü pislige itaat etmek zorunda. Bu After'da çok sık rastlanan bir durum ve kalemde bundan kaçınmak için elimizden geleni yaptık.

Gözleri kocaman ve yüzünde hü zün var. "Ö zür dilerim," diye fısıldıyor. "Mara," diye homurdanıyor adam. "Kapa ç eneni ve buraya gel." "Sorun yok Mara," diyorum sakince. "Bana zarar vermeyecek."

"Kendine ne kadar da güveniyorsun, de ğ il mi?" Silah kü rek kemiklerimin arasından geçiyor ve sonra ü rpertici bir parmak gibi omurgamda gezdiriyor. "Birazcık esmer ş eker. Bir sü redir yememiş tim. Bununla geçirdi ğ im zamandan sonra tatlı bir ş eyler tatmaya ihtiyacım vardı."

Mara bo ğ uk bir hı ç kırık ç ıkarır.

"Cidden i ğ rençsin," diyorum ona.

Sanki onu e ğ lendiriyormuş um gibi gülüyor ama silah beni biraz daha sert bir ř ekilde dü rtüyor. "Ejderha seni iç eri mi attı? Ve sen de sürünerek kollarıma geldin, de ğ il mi?" Bu sefer bir elini sırtımda gezdiriyor. "Nereden geldin, tatlı ş ey?"

"Bana dokunmayı kes." Durmayıp kı ç ımı avuçladı ğ ında sinirimden kendimi tutuyorum ç ünkü silahı hâlâ elinde. "Bunu sen istedin, dostum."

Bo ğ azından alaycı bir ses ç ıkarıyor. "Ne yapacaksın, esmer ş eker?"

"Ben de ğ il. Ejderha." Sesimdeki kendini be ğ enmiş li ğ e engel olamıyorum. "O ne yapacak?" Adam açıkça ş üpheci.

Birden dış arıda ö yle bir gürültü kopar ki tüm bina sallanır.

Kendi kendime düşünüyorum. Geriliyorum, her an yere düşmeye hazırım. Vaan'ın buraya saldırmak üzere oldu ğ undan ş üpheleniyorum ve bu adamın beni ş aşkınlıkla sırtımdan vurmasını istemiyorum.

Kız ç ı ğ lık atıyor. Adamın belli belirsiz "Bu da ne-" ç ı ğ lı ğ ı bir saniye sonra ejderha binanın cam cephesine ç arptı ğ ında duyulmaz olur

ve raflar uçuyor.

Ben de düştüm. Tabii ki, yanımdaki raf düştükten birkaç saniye sonra düşüyorum ve düşüşün ortasında üzerine düşeceğimi fark ediyorum - kötü bir şekilde - ve bu çok acıtacak. Ellerimle kendimi durdurmaya çalışıyorum, ama bir şey bükölüyor ve sonra her iki kolumda da sıcak, korkunç bir acı alevleniyor. Bir çığlık atıyorum ve ağırlığımı ellerimden almak için yana doğru yuvarlanmaya çalışıyorum ama her yerde enkaz, bağırışlar, altın kanatlar ve tam bir kaos var.

Acı dolu bir sisin içinden, Vaan'ın - ejderha Vaan, insan Vaan değıl - adamı dişleriyle omuzlarından yakaladığını görmek için tam zamanında sırtüstü dönmeyi başarıyorum. Başını savuruyor ve bir sonraki anda adam şekerleme gibi parçalara ayrılıyor ve her yere kan sıçrıyor.

Kadın -Mara- dehşet içinde çığlık atıyor. Bir çarpma sesi duydum. Muhtemelen kaçıyordu.

-Ama tek bakabildiğim Vaan'ın kanlı ağzı ve gözlerinde parlayan kutsal olmayan siyahlık. Kollarımdaki zonklama işkencesine rağmen, bunun çok ama çok kötü olduğunu ve bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini fark ediyorum.

Kafasını yana savuruyor ve saldırganın bedeni (en azından yarısı) dükkânın diğer tarafına uçuyor. Diğer yarısı bacaklarıma çok yakın bir yere yığılıyor ve dehşet içinde onu kenara itiyorum.

Ejderhanın dikkati aniden bana odaklanıyor. Başını eğiyor ve gözleri o kadar siyah ki beni bütünüyle yutuyormuş gibi hissediyorum. Artık orada olduğundan tam olarak emin değılim. Sanki o kadar korkmuş ki tüm benliğini kaybetmiş. Boğazından kısık sesle hırlıyor ve gözlerinin karanlık yansımada dehşete düşmüş yüzümü görebiliyorum.

"Vaan," diyorum usulca ve bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Kim olduğumu bildiğini biliyorum. Ben Gwen'im, hatırladın mı?"

Gözlerindeki korkunç karanlık biraz azalıyor. Bana yaklaşıyor, o kanlı ağzı yaklaşıyor. Gözleri eskisi kadar siyah olmadığı için korkum azalıyor ama onu sakinleştirmem gerekiyor. Burayı yok etmesine izin veremem... ya da beni ve Mara'yı.

"Beni incitmek istemediğini biliyorum," diyorum ona. Ona dokunmam gerektiğini fark ettim. Onu gerçekliğe çekmeliyim. Bana odaklanmasını sağlamalıyım yoksa Mara'nın yakınlarda olduğunu hatırlayacak ve tıpkı onu esir alan kişi gibi paramparça olacak.

Ona uzanıyorum ve sonra acı vücudumu sararken ve kollarımdan yukarı fırlarken haykırıyorum. Onları hareket ettirmek bile ıstırap gibi geliyor. İnliyorum ve kıvrılmaya çalışıyorum, gözlerim acıyı bastırmak için kapanıyor.

"Gwen?"

Sıcak bir el yanağımı okşuyor. Kafam acıdan bulanıklaşıyor ve ağladığımı ve onun da gözyaşlarımı sildiğini fark etmem bir anımı alıyor. Yüzündeki sıkıntılı ifade tamamen insani ve gözleri yine simsiyah dönerken, kendi "içinde" olduğu açık. Kollarıma hızlıca baktığımda ellerimin balon gibi şiştiğini görüyorum.

İkisini de.

Dikkatlice bir bileğimi oynatmaya çalışıyorum. Acı kollarıma yayılıyor ve tekrar bağıyorum ama hareket ettirebiliyorum. Zar zor. Kırıldığını sanmıyorum. Diğer bilek de aynı.

"Gwen?" Vaan omzuma dokunarak bana yaklaşıyor. Alçak sesle hırlıyor ve yaralandığım için üzgün olduğu belli.

"Sorun değil," diyorum ona gözyaşları içinde, kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. Ellerimi kullanamazsam ne yapacağım? Nasıl çalışmam gerekiyor? Nasıl bir şey yapmam gerekiyor? Ama onu bir şekilde sakinleştirmeliyim çünkü her şeyin üstüne bir de delirmesine ihtiyacım yok. "Kalkmama yardım eder misin?"

Ağrıyan kollarımı kaldırıyorum ve o da hemen ellerini belime dolayarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Gülümsemeye çalışarak onları göğsüme yaslıyorum. "O kadar da kötü değil, söz veriyorum. Hiçbir şeyin kırıldığını sanmıyorum."

Vaan beni bırakmıyor. Beni göğsüne doğru çekiyor ve hırıltılı ve sıkıntılı bir şekilde saçlarımı okşuyor. "Gwen." Bu tek kelimede bir suçlama zenginliği var.

"Evet, biliyorum. Belki bandajlayabilirsem o kadar da kötü olmazlar."

Yanağıma dokunuyor, dönen gözleri benimkilerle buluşuyor. Karanlık ve öfkeli; renkleri biraz solana kadar ona cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum. "Gwen," diye mırıldanıyor ve sonra sertleşiyor. Burun delikleri hafifçe parlıyor ve

Başını çevirirken yüzünde bir kez daha o öfkeli ifade beliriyor.

Olamaz. Diğer kızın, Mara'nın kokusunu alıyor.

"Hayır!" Çabucak söylüyorum, onu yerinde tutmaya çalışmak için kendimi tekrar ona doğru itiyorum. Ellerimi kullanamıyorum ama dirseklerimi her iki yanına bastırıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Hayır, Vaan, benimle kal."

Hırlıyor, vücudu gergin ve beni korumak istemekle bana sarılmak istemek arasında kaldığı çok açık.

Hırıltıyı duymazdan gelip yanağımı göğsüne sürüyorum. "Sadece benimle kal, Vaan. Tek istediğim bu. O senin için bir tehdit değil." Günün sıcaklığına rağmen kendimi ona yaslamak iyi hissettiriyor. Kasları kaya gibi sert ama teni şaşırtıcı derecede yumuşak ve hiç pullu değil. Ve sıcak - ona dokunamayacağım kadar sıcak değil, ama vücudumda hoş bir uyuşukluk yaratacak kadar sıcak. "Sadece sarıl bana, tamam mı?"

Yavaşça, bir kolu belime dolanıyor. Hırıltısı biraz olsun azalıyor. Eli sırtımda aşağı yukarı kayıyor, beni okşuyor.

"Doğru," diyorum ona usulca. Sonra, "Sadece beni anlamadığından emin olmaya çalışıyorum, Vaan. Adını bildiğini biliyorum ama sanırım başka bir şey bilmiyorsun. Beyzboldan, tavuk yeminden ya da kollarımı kesip nasıl üstsüz dolaşacağım bahsetmeye başlarsam ne dediğimi anlamazsın, değil mi?" Sanki güzel bir bahar günü hakkında sohbet ediyormuşuz gibi ses tonumu alçak, eşit ve hoş tutuyorum.

"Gwen," diyor ve beni biraz daha yakın tutuyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanağımı ona sürüyorum ve yanıt olarak çıkardığı hırıltıda zevk notaları var. Hâlâ sert ve tetikte ama bana dokunmaktan da büyülenmiş durumda ve umarım bundan sonra olacaklar için dikkatini dağıtmaya yeter. "Mara, eğer hâlâ buradaysan ve beni duyabiliyorsan, bu ejderha benim arkadaşım. Sorun şu ki, şu anda seni bir tehdit olarak görüyor. Onu sakinleştirmek için çok şey gerekecek, bu yüzden buradan çıkarsan daha güvende olursun. Korkutucu olduğunu biliyorum ama söz veriyorum siz gidene kadar onu oyalayabilirim."

Sessizlik. Güzel. Akıllı kız. Vaan yanağıma sokuluyor ve ereksiyonunun sert uzunluğunu karnımda hissedebiliyorum. Bir bakıma bu iyi bir şey - eğer beni düşünüyorsa, onu düşünmüyor demektir.

"Gidebileceğiniz güvenli bir yer var," diye devam ediyorum. "Shreveport Kalesi. Sadece eski otoyolları takip edin ve şehri arayın. Reklam panolarında kaleye nasıl gidileceğine dair talimatlar yazılı. Onlara seni Gwen'in gönderdiğini söyle, seni güvende tutacaklar ve sana bir ev verecekler. İyi bir yuva," diye düzeltiyorum. "Ve bir erkeği koruyucu olarak almak zorunda kalmayacaksın."

"Gwen," diye gürlüyor Vaan, pençelerini ıslak saçlarımda gezdiriyor ve kokumu içine çekiyor.

Bana giderek daha fazla dokunmaya başlıyor ve bu durum hızla garipleşebilir. "Artık gitmelisin Mara," diyorum ve Vaan'ın dokunuşuna doğru eğiliyorum. Bunu yapmak zor değil. Ne kadar acı çektiğimi düşününce, sunduğu rahatlık hoşuma gidiyor. Bana sarılması iyi hissettiriyor. "Unutma. Shreveport."

Dehşete kapılmış bir soluk alma ve ardından koşan ayak sesleri, kenara fırlatılan kutular ve şişeler. Mara gitmiştir, kapıya doğru koşan kirli bir figürden başka bir şey değildir.

Vaan bana karşı sertleşiyor, gözleri yeniden simsiyah parlıyor. Onun gidişini izliyor ve tüm vücudu harekete geçmeye hazır hissediyor.

"Vaan," diye fısıldıyorum ve dikkatini çekmek için göğüs uçlarımı kasıtlı olarak göğsüne sürüyorum.

Tereddüt ediyor ve sonra kısık, boğuk bir inilti çıkarıyor, odak noktası tamamen benim üzerimde.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, sesimi olabildiğince boğucu tutarak. "Benimle kal. O kaçıyor. Ona ihtiyacın yok." Kendime Mara'nın hayatını kurtarmak için ona süründüğümü söylüyorum, tıpkı kaledeki herkesin hayatını kurtardığım için onunla birlikte olduğum gibi. Ama... bunu onlar için yaptığımdan çok kendim için yapıyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum. Göğüs uçlarımı onun göğsüne sürmek mi? Onlar için değil. Yakınına eğildiğinde nefesimin teninde dolaşmasına izin vermek? Onlar için değil. Bu noktada her şey tamamen benim için olabilir.

Ejderha adam o yoğun gözleriyle beni izliyor ve ben onu kaplayan kanı ve az önce önümde birini öldürdüğü gerçeğini unutuyorum. Bana sanki şu anda gezegendeki en güzel, en arzulanan şeymişim gibi bakıyor. Buna karşılık karnımda alevlenen sıcaklık nabzına şaşıyorum. Bana böyle bakması hoşuma gidiyor, sanki bu fırsata evet desem beni yiyip bitirecekmiş gibi. Hoşlanabileceğimi ima etsem bile,

açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerime gelirdi.

Ve bununla iyi olabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Dudakları çeneme değiyor, dişleri derimi hafifçe sıyrıyor ve içimden kaçan iniltiye engel olamıyorum. Belki de dişlerinin tehlikesine karşı o yumuşak dudakların ikiliği, ama içime ürperti gönderiyor ve uyluklarımın arasında ısı nabızları atıyor.

Vaan inliyor ve belimdeki kol daha sıkı kilitleniyor. "Gwen." Adımı yirmi heceli, anlam ve arzu dolu bir şekilde söylüyor ve ben kendimi onun açlığına kapılmış buluyorum. Gerçekten çok güçlü bir aleve tutulmuş pervane gibiyim. Uzak duramıyorum.

Ağırlığımı değiştiriyorum ve yanlılıkla kolundaki çivilerden birine sürtünüyorum - ve bu bileğime yeni bir acı patlaması gönderiyor. Bir nefes çekiyorum ve o an yok oluyor. Vaan'ın yüz ifadesi endişeye dönüşüyor ve adımı tekrar söylediğinde endişeleniyor.

İyi oldu.

VAAN

N Eşimi acı içinde görmekten daha çaresiz hissettiren bir şey yok. Benden saklamak için elinden geleni yapıyor ama bunu anlayabiliyorum. Yüzündeki çizgilerden, gözlerinden sızan garip sudan

Gözleri ve hareket ettiğinde çıkardığı yumuşak iniltiler. Kollarında bir sorun var ve onları göğsüne yasladığında bileklerinden şişmiş olduklarını görüyorum.

Bundan hoşlanmıyorum. Kendine zarar verdi ve ona bakmak benim sorumluluğum. Diğer insanın keskin kokusu rüzgârda sürükleniyor ve bana onun kaçmasına izin verdiğimi hatırlatıyor ama onun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Gwen.

Ona dikkatlice dokunuyorum, başka yaraları olup olmadığını kontrol ediyorum. Yüzünün ıslak olması ve gözlerinin acıdan terlemiş gibi görünmesi hoşuma gitmiyor. Bu beni çok rahatsız ediyor, şişmiş bileklerinden bile daha fazla. Onlar dinlenerek ve zamanla iyileşebilir, ama gözleri? Bilmiyorum.

Uzaklaşıyor ve içinde bulunduğumuz odayı tarıyor, bir şey arıyor.

Diğer dışının gittiğini söylüyorum ama cevap vermiyor. Zihni her zamanki gibi boş ve ben de hayal kırıklığıyla hırlıyorum. Düşüncelerini bana açmazsa onunla nasıl konuşabilirim? Karışık insan sesleri çıkıyor

ve başını sallayarak farklı bir yöne doğru gittiğini gösteriyor. Ne planladığını merak ettiğim için onu takip etmekten başka çarem yok.

Belki de gözlerinin terlemesini durduracak bir şey arıyordur. Su olabilir mi? Başımı kaldırıp içime çekiyorum, ama taze su kokusu almıyorum, sadece eski kovanlarını doyuran keskin insan kokuları alıyorum. Ama eşyaları karıştırıyor, dağınık halde duranlara dikkatle bakıyor ve sonra bir rafın önünde durup bir şeyi işaret ediyor. Bakıyorum ama sadece renkli kutular görüyorum, önemli bir şey yok. Tekrar ona bakıyorum, bekliyorum. "Gwen."

Arkadaşım sinirli bir ses çıkarıyor ve şişmiş bir elini kaldırarak özellikle bir kutuyu işaret ediyor. Yumuşak bir insan sözcüğü söylüyor ve gözleri tekrar terliyor, ağzı kaşlarını çatarak aşağıya doğru çekiliyor. Pekâlâ. Kutulardan birini alıp ona uzatıyorum ama yine bir şeyler geveliyor ve incelemem gerektiğini söylüyor. Gözlerindeki sıkıntının ne olduğunu görmek için gözlerine bakmayı tercih ederdim ama ona hak veriyorum. Kutuyu burnuma götürüp kokluyorum ve tam olarak ne keşfetmem gerektiğini merak ediyorum.

İnsan şeyleri gibi kokuyor. Hepsi öyle. Ona kaşlarımı çatıyorum ve koklayabilmesi için burnunun altına yerleştiriyorum, belki istediği budur diye.

Bunu komik bulmuş gibi ağzı seğiriyor ve başını sallıyor. Koklama yok o zaman. Başka bir şey var. Onunla dalga geçmek için insan kutusuna daha yakından bakıyorum. Ön yüzünde beni şaşırtan bir resim var, bir adamın kahverengi bir tür sargıyla kaplı kolunu gösteren bir resim. Merakla bakıyorum ve sonra ona uzatıyorum. *Bu erkeği tanıyor musunuz? Kötü bir büyüyle bunun içine mi hapsedilmiş?*

Elimdeki şeyi tekrar işaret ediyor ve sonra hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıp elimden ısırmaya çalışıyor.

Şaşkına döndüm. *Bunu yiyemezsin! Yemek gibi kokmuyor.*

Gwen hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır.

Evet, bana kızgın olabilirsin ama ben bile bir kutuyu yiyecek kadar deli değilim. Salladım, içinde yumuşak bir gümbürtü duydum. Yıllardır aklım başımda değil ama belli belirsiz bir anı zihnimde canlanıyor. Bir hediye. Babam, anneme küçük, renkli bir kutu hediye ediyor. Onun sevinci.

Ah.

Kendimi beğenmiş bir memnuniyetle ona uzatıyorum ve Gwen'in beni sevgi yağmuruna tutmasını bekliyorum.

Onun yerine bana bıkkın bir yüz ifadesi takınıyor.

Hayır mı? Belki de zihnime böyle şeyler sunan deliliktir. Sinirlenerek adam kutusunu yere fırlatıyorum, kendime ve aklımın karışmasına kızıyorum. Neden sağlıklı düşünemiyorum? Neden? Odaklanmaya, babamın yüzünü hatırlamaya çalışıyorum... ama zihnimde, kendini beğenmiş sırtışına ve garip kol sargısına kadar kutunun önündeki erkeğe benziyor.

İnsan kokusu zihnimi çarpıtıyor.

Gwen öfkeli sözlerinden birini söylüyor, gözlerinden daha fazla ter akıyor. Çok üzgün görünüyor, omuzları kederle çökmüş.

Bundan nefret ediyorum. Onu memnun edememekten nefret ediyorum. Düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum. Ne istiyor? Ne? Alnıma bir yumruk bastırıyorum, bilginin bana geri dönmesini istiyorum, ama boşluktan başka bir şey yok. Boşluk ve düşüncelerimin kenarında bekleyen fırtına. Bulutlar beni ondan uzaklaştırmak için bekliyor, biliyorum. Eğer içeri girerlerse, onun adını -Gwen, Gwen- ve güzel kahverengi yüzünü, rengi değişmeyen ama yine de güzel olan güzel kahverengi gözlerini ve yumuşak ellerini unutacağım. Tüm bunları hatırlamak istiyorum.

Tekrar denemeliyim, sadece bu kutuda her ne varsa gözlerinin terlemesini engellemek için. Onu izlerken, kutuyu tekrar elime alıyorum.

Mutlu bir ses çıkarıyor, anlaşma sesi. "Ys!"

Memnuniyetle ona uzatıyorum ve başını sallıyor, yemeye çalışmıyor. Beni beslemeye mi çalışıyor? Bu öyle bir şey mi?

Bir dişide ne kadar agresif bir özellik. Şaşırdım... ve memnun oldum. Eşleşmemizde baskın avcıymış gibi benimle ilgilenmesi yuva planının bir parçası mı?

Tahrik edici. Ona şehvetli bir hırıltı veriyorum ve kutudan bir ısırık alıyorum.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi neredeyse odunun yavan tadı kadar şaşırtıcı. Ağzımı dolduruyor. Hayır, odun değil. Daha yumuşak ve tatsız, daha az hoş bir şey. Onu yere tükürdüm ve

Sanki elim bir şekilde o berbat tadı yok edebilirmiş gibi.

Gwen bana bıkkın bir bakış daha atıyor ve kötü kollarıyla içerideki şeye doğru zayıf bir hareket yapıyor.

Aynı derecede yenmez kokan küçük, kahverengi bir rulo. Kokluyorum ve kapaktaki erkek insan resmini işaret ettiğinde tekrar inceliyorum.

Ahh. Şimdi anlıyorum. Bu bir kol için bir örtü. İnsanların onu neden böyle aptalca görünen bir kaptaki sakladıkları beni aşıyor, ama insanlar bir drakoninin algılayamayacağı pek çok şey yaparlar.

Sargıyı açıyorum ve erkeğin resmine bir kez daha bakıyorum. Bileğinin etrafında bükülmüş çirkin bir şey var ve sanki acıya işaret ediyormuş gibi görünen kırmızı işaretler var. Tuhaf insanlar. Paketi eşime uzatıyorum ve sonra onun alamayacağını fark ediyorum. Tabii ya. İşte bu yüzden bana ihtiyacı var. Bu düşünceyle zevkten gurulduyorum ve sonra utanıyorum. Benden yardım istiyor çünkü incinmiş ve böyle bir şeyden zevk almak yanlış, her ne kadar zihnim bozuk olsa da.

Senin canının yanmasındansa *benim canımın* yanmasını tercih ederim, diyorum ona sessizce yüzlerce kez. *Senin acını asla istemem. Hiçbir şey için.*

Kahverengi şeyi şişmiş bileğinin etrafına dikkatlice sararken Gwen kıpırdamadan duruyor. Zaman zaman yol göstermesi için ona bakıyorum ve o da dil engelimize rağmen anlaması kolay birkaç garip hareketle daha sıkı mı yoksa daha gevşek mi yapmam gerektiğini hemen belirtiyor. Sonunda takıyor ve diğer bileği için de bir tane takmamda ısrar ediyor, ben de bir kez daha onunla ilgileniyorum.

Kahverengi örtülerle bağlandığında da gözlerinin terlemesi durmuyor. Kollarını inceliyor ve başını sallıyor, ben de onun yerine gözlerini incelemeye karar veriyorum. Onu omuzlarından tutup sabit tutuyorum, sonra gözlerine bakıyorum. Kenarları kızarmış ve şişmişlerdi.

Bundan hiç hoşlanmadım. Ateşin mi var? İyi değil misin?

Endişelerimi mırıldandığı bir kelimeyle geçiştiriyor ve sonra çaresizce kollarına bakıyor. Nasıl hissettiğini biliyorum - bunu onun için düzeltmek için her şeyimi verirdim. Bu yüzden saçlarını okşayıp sevdim ve omzunu okşadım, onun için burada olduğumu, eşinin onu koruyacağını ve ona bakacağını bilmesini sağlamaya çalıştım. Bu bana zayıf bir gülümseme kazandırıyor ama gözleri terlemeyi kesiyor.

İlerleme var.

Belki de... belki de insanların saçlarının okşanması ya da gözlerinin terlemesi gerekiyordur. Belki de suyun her gün dışarı atılması gerekiyordur. Gwen'in gözlerinden terlediği diğer zamanları düşünmeye çalışıyorum. Sanırım önceki gün de terlemişti.

Seni hayal kırıklığına uğrattım, diyorum ona, saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak. *Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım*, söz veriyorum. Ve onu okşamaya devam ediyorum, hırıltıyla onu yatıştırıyorum.

Kaşları çatılıyor ve yumuşak bir kelime söyleyip elimden kurtulmak için kıvranıyor. Bu kadar okşama yeter, sanırım. Gözleri artık kuru, bu iyiye işaret. Memnuniyetle, insan konutunun etrafında dolaşırken onu takip ediyorum, şimdi yere dökülmüş olan şeylere bakıyorum. Ben elime alana kadar bir şeyi zayıfça işaret ediyor ve sonra mutlulukla başını sallıyor. Sonra bir başkasını, bir başkasını işaret ediyor ve çok geçmeden kollarım onun için taşıdığım şeylerle doluyor. Yerde bir el çantası gördüğümde onu alıp eşyalarını içine dolduruyorum ve o yine mutlu bir "Ys" sesi çıkarıp adımı söylüyor.

O söylediğinde kesem sıkılaşıyor. Adımı böyle söylemesi hoşuma gidiyor.

Sanırım zevkimi fark etti. Gözlerini benden kaçırıyor ve yanaklarının rengi koyulaşıyor ve hemen başka bir nesneyi işaret ediyor.

Onu alıyorum ama kırmızı insan sepetine bırakmadan önce kasıklarına doğru sürüklediğimden emin oluyorum, belki bu tarafa bakıyordur diye. Ne olur ne olmaz.

Odanın arka tarafında durup bir kapıya baktığında çanta doluydu. Ben de ne görmem gerektiğini merak ederek kapıya bakıyorum. Eşi için başka bir test mi bu? Evimdeki küçük, bodur ağaçlarda bulunmayan tuhaf bir beyaz tonda olsa da odun kokusu alıyorum. Kapının ortasında bana hiçbir şey ifade etmeyen küçük mavi bir sembol var. Ancak diğer taraftan insan dışkısı kokusu alabiliyorum ve Gwen kollarını umutsuzca incelediğinde neyin yanlış olduğunu anlıyorum.

Tuvalete gitmesi gerekiyor.

Çantayı yere bırakıp kapıyı açıyorum ve içeri girmesini bekliyorum. Adımı ve kulağa utanmış gibi gelen bir sürü acele, mutsuz kelime söylüyor ve kafam karışıyor. Ben onun eşiyim. O yaralı. Neden üzgün? Onu içeri götürüyorum ve insanların atıklarını toplamak için ne kullandıkları belli oluyor - bir tür

kase. Evet. En temiz insanlar değiller ama sanırım

yapılması gereken başka şeyler de var.

Gwen dehşete düşmüş bir ses daha çıkarıyor ve bana üzgün bir bakış atıyor. Gözleri terlemeden saçlarını okşuyorum ve onu rahatlatmak için gürlüyorum. Utancını görmezden gelerek kumaş taytını vücudunun alt kısmından çekip çıkarıyorum. İşini yaparken mutsuz sesler çıkarmaya devam ediyor ve sonra örtüsünü tekrar giymesine yardım ediyorum ve onun için burada olduğumu bilmesini sağlamak için bir kez daha saçlarını okşuyorum. O benim eşim. Böyle şeyler bana göre değil.

Tekrar insan kovanının ana bölümüne girdiğimizde midesi gurulduyor. Bana özür dileyen bir bakış daha atıyor, ben de yanağını okşuyorum. *Eğer açsan, sana av bulabilirim.*

Onun yerine, yakınlarda yerde yatan ölü insanı işaret ediyor.

O... bunu mu yemek istiyor? Şaşırdım, çünkü ona getirdiğim yiyecekler konusunda çok seçicidir, yine de bunu yemek mi istiyor? Merakla yeme hareketi yapıyorum. Daha önce insan yedim ama tadı çok daha güzel olan şeyler de var. Ve... drakoni bile diğer drakonileri yemez.

Yanakları daha koyu bir renk alır ve başını şiddetle sallar. O yiyecek değil o zaman. Onu kovandan çıkarmak istediğini anlamam için birkaç dakika daha el kol hareketleri ve aceleyle gevelediği kelimeler gerekiyor.

Ah. Geçici de olsa buraya yuva yapmak istiyor. Yaraları yüzünden olduğundan şüpheleniyorum, çünkü burası bana iyi bir yuva gibi görünmüyor, ama istediğini yapacağım. Anladığımı belirtmek için çenesine dokunuyorum ve yaratığın iki yarısını dışarı atıyorum. Bunu yaparken organları ve koyu kırmızı kanı dışarı sızıyor ve giderken onları da topluyorum çünkü onları da burada istemeyeceğinden şüpheleniyorum. Yeterince eminim, yüzü soluyor ve arkasını dönüyor.

Çok yumuşak bir dostum.

Döndüğümde, kan lekelerinin üzerine kumaş parçaları bırakıyordu. Kesinlikle yuva yapıyor. Bu beni memnun ediyor, çünkü onun benim yanımda bir yuva kurmasını istiyorum. Benimle kalmayı planlaması hoşuma gidiyor. Bu iyi bir şey.

Bu çok iyi.

Yuva yapan bir dişi, yakında çiftleşmek isteyeceği anlamına gelir.

GWEN

I Vaan'ın beni neden bir köpek gibi okşayıp durduğundan emin değilim. Kollarımı sardıktan sonra başladı ve şimdi de durmuyor.

Kanı temizlemek için eski plaj havlularını yere serdim. Vaan yanıma geliyor, başımı okşuyor, buklelerimi aşağı doğru itiyor ve sonra yüzümü inceliyor. Banyoda bana yardım mı ediyor? Başımı okşuyor. Raflardan birinin arkasında bulduğu bir şişe suyu içmeme yardım mı ediyor? Başımı okşuyor. Sanki benim için saçlarımı okşamazsa dağılacağımdan endişeleniyor.

Komik olan şu ki, rahatlamaya ihtiyacım olduğu konusunda tamamen haksız olup olmadığını bilmiyorum.

Bu kadar çok ağlamam benim suçum ama kollarım çok ağrıyor. İkisinin de aynı anda şişmesi inanılmaz sinir bozucu ama bu konuda yapılabilecek pek bir şey yok. Onları bandajla sarmak işe yaradı. Eczanede bulduğumuz aspirin ağrının bir kısmını hafifletti. Bir yerlerde bir şişe likör bulmak muhtemelen daha da yardımcı olurdu, ama bunu ummanın çok fazla olduğunu biliyorum. Yine de bandajlar ve aspirin sayesinde acı, yakıcı bir sızı yerine donuk bir zonklamaya dönüştü ve ben de başka şeylere odaklandım. Her iyi çöpçü gibi, yanımda Vaan'la birlikte yarı yıkık dükkânı reyon reyon geziyor, yeniden kullanabileceğim bir şeyler arıyorum.

geçici olsa da. Kollarım işe yaramaz haldeyken hiçbir yere gidemiyorum ya da hiçbir şey yapamıyorum ve Vaan yanımdan ayrılmak istemiyor gibi görünüyor.

Yani önümüzdeki birkaç gün burada olacağız. Ya da haftalarca. Ya da kollarımın iyileşmesi ne kadar sürerse.

Umarım günler sürer. Büyük, altın gibi bir adamın pantolonumu indirmesine daha uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. Sadece mahrem ve utanç verici olduğu için değil, Vaan sabırlı ve tarafsız olduğu için de şu anda yutkunmak yeterince zor.

Yani, bununla nasıl başa çıkabilirim ki? Elbette garip, seksi olmayan bir an ama elleri çıplak kalçalarımda. Külotumu benim için yukarı ve aşağı çekiyor. Muhtemelen kollarımı son bir günde benden daha çok görmüştür.

Ama yine de hiçbir şey yok. Yorum yok, seksi yan bakışlar yok, hiçbir şey yok. Bunu söyleyen de sabah nefesimi duyduğunda ya da saçımı okşadığında ereksiyon olan bir adam.

Bu düşünceyle kaşlarımı çatıyorum. Vaan'ın artık beni istememesi mümkün mü? Beni eşi olarak alma fikrinden vazgeçmiş ve başka birini istiyor olabilir mi? Buradan ayrılıp Shreveport Kalesi'ne dönebilir miyim?

Neden bu beni olması gerekenden daha az heyecanlandırıyor?

"Gwen," diyor Vaan ve sonra o büyük, pençeli el yine başımı okşuyor. Mutlu küçük vuruşlar değil, sanki kafa derimi yumuşatmaya çalışıyormuş gibi saçlarımın üzerinde büyük, avuç içi vuruşları.

Bu kadar tuhaf olmasaydı komik olurdu.

Sanırım bileklerim burkuldu. Ejderhayla bir ilgisi yok... Ya da Vaan'ı yatak yapması için yönlendirirken kendime tekrar tekrar öyle söylüyorum. Bir yığın eski sırt çantasını yastık, bir vitrindeki plaj havlularını da yatak olarak kullanıyorum. Acıktım ama dükkânda nikotin sakızı dışında her şey temizlenmişti, bu yüzden midemin gurultusunu duymazdan gelip elimden geldiğince beceriksizce ve yavaşça yere uzanıyorum, zonklayan kollarımı göğsüme bastırıyorum ki onlara bir şey çarpmasın.

Uzandığımda tavana bakıyorum. Henüz erken, güneş tam olarak batmadı ama çok yorgunum. Bugünün bitmesine hazırım. Kaleden hep gizlice kestirmek ya da erken yatmak isterdim. Uyumak kocaman bir

sıfırlama düğmesi. Gün berbat geçiyorsa, uyuyun ve saatler sonra geri gelip düzelip düzelmediğine bakın. Çoğu zaman işe yaramamıştır ama en azından biraz kestirmişsinizdir. Tabii kaleyi düşününce Dee'yi merak ediyorum. Kaçtığım için bana kızgın mı? Mücadele ettiğim ve korktuğum için mi? Yoksa bunların hiçbiri için bana çok mu kızgın? Amy Rast'la geri döndü mü yoksa hâlâ Dallas Kalesi'nde mi? Andi ejderha olduğu konusunda Liam'la yüzleşti mi?

Bir de düşüncelerime musallat olan daha küçük, günlük önemsiz şeyler var. Biri kuşlarımı besliyor mu? Domates bitkilerini düzgün suluyor mu? Vaan gittiğinden beri bölgeye başka bir ejderha mı taşındı, yoksa huzurlu mu?

Endişelendiğim o kadar çok şey var ki, her an daha da endişelendiğimi hissedebiliyorum. Bana orada ihtiyaçları var ve ben burada, eski bir eczanede bir ejderha-adamla osurup duruyorum, başımı bir sırt çantasına yaslamışım.

Onlara geri dönmeye çalışmalıyım. Dümende ben olmadan hep mücadele ettiler. Kötü kararlar versem bile, en azından biri işin başındaydı. Dudağımı çiğniyorum, endişeliyim. Ya-

Büyük, altın bir beden yanıma düştü. Vaan, doğal olarak. Yanımda uzanıyor ve sonra yüzüme doğru dönüyor. Büyük bir eli saçlarıma gidiyor ve sertçe okşayarak yüzüme bakıyor. Endişeli görünüyor ve iyi olduğumu anlaması için ona gülümsemeye çalışıyorum. "Sorun yok Vaan. Sadece kakam geldi." Gözlerimi kapatıp ona uyumak için yalnız kalmak istediğime dair bir ipucu vermeye çalışıyorum.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra, bir ejderha adamın bariz ereksiyonu kalçama baskı yaparken uyumanın çok zor olacağını farkına varıyorum. Onun "odununun" geri dönüşünün beni ne kadar memnun ettiğini fark ettiğimde uyumak da zorlaşıyor. Umursamamam gerektiğini biliyorum ama garip bir şekilde bundan mutluyum. Aslında istediğim ilgi bu olmasa bile, Vaan'ın beni istediğini bilmek gururumu okşuyor.

Beni gerçekten ben olduğum için isteyen oldu mu hiç? Ben her zaman Daniela'nın ablası oldum - yeterince çekici, ama Daniela'nın tatlı yüzlü güzelliğiyle karşılaştırıldığında, onun varlığında sadece bir gölge. Ben sorumlu olanım, güzel olan değil. Sonra Yarık geldi ve bir gecede insanlar arasındaki dinamikler değişti. En güçlü olanın hayatta kalacağı bir durum haline geldi ve Fort Tulsa'daki erkekler kadınlarla eşit olarak değil, mal olarak ilgilendiklerini açıkça ortaya koydular. Bazıları

Kadınlar bu konuda iyiydi. İyi olmayanlarımız eninde sonunda gitti. Erkeklerle olan güvenim -ve genel olarak insanlığa olan inancım- fena halde sarsıldı. Her şeyimi kaleyi yönetmek için harcadım. Sadece belediye başkanı olmak için zamanım vardı, sadece Gwen olmak için değil.

Ama Vaan'ın bana gösterdiği ilgiyle kendimi... kıyamet içimdeki tüm umudu yok etmeden önce olduğum Gwen gibi hissediyorum.

Onun bir ejderha ve çözüm değil sorun olduğunu düşünürsek ironik. Yine de onun yanındayken kendimi normal bir insan gibi hissediyorum. Belediye başkanı, güçlü ya da korkusuz olmak zorunda değilim. Kimsenin hayatının kaderine karar vermek ve sonuçlarını tartmak zorunda değilim. Boş karınlar için endişelenmeme gerek yok çünkü endişelenmem gereken tek şey benim karnım. Vaan kendi karnını doyurabilir.

Eğer yaralıysam, birileri benimle ilgileniyor.

"Sence bu kadar mı?" Gözlerimi açıp ona bakarak fısıldıyorum. "Acı/rahatsızlık fetişine mi sahibim?"

Alçak sesle hırlıyor, ama sesi kızgın değil, sadece... bir tür tepki gibi. Neredeyse mırıldanıyor gibi.

Sevgi. Bir kızı kazanmanın ne kadar basit bir yolu. Vaan dişleri yerine güllerle gelseydi, muhtemelen onun peşinden giderdim. Ondan nefret ettiğimden değil. Bana ihtiyaç duyabilecekleri bir anda bildiğim ve sevdiğim her şeyden uzaklaştırılmanın verdiği çaresizlik hissinden nefret ediyorum.

"Keşke seninle konuşabilseydim. Kafanın içinde neler döndüğünü bilmek isterdim."

Vaan eğiliyor, burnu yanağıma sürtünüyor. Pençeleri saçlarımda hafifçe gezinerek yüzüme yayılıyor ve bir an için sorunlarımı unutuyorum. Ona biraz daha sokuluyorum, şefkatin tadını çıkarıyorum. Bir an için bir tutsak ya da ejderhanın yanındaki bir insan değilim. Ateşli bir adam tarafından kucaklanan bir kızım ve o anın mutluluğuna kapılmak çok kolay. Beni hafifçe okşuyor ve ben de gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkarıyorum. Parmak uçlarını çenemde, alnımın üzerinde gezdiriyor, kulağımın kabuğunda dans ediyor. Sadece basit, zevkli okşamalar. Dokunuşları asla çok ileri gitmiyor, asla rahat ve keyifli olmanın ötesine geçip zorlayıcı olmuyor. Bana dokunmaktan memnun, daha fazlası değil. Bu...hoş. Çok hoş.

Tulsa Kalesi'ndeki diğer erkeklerin şehvet düşkünü ellemelerinden sonra hoş bir değişiklik. Shreveport Kalesi'nde kimse bana dokunmaya cesaret edemezdi... ben istesem bile. Ama burada, ben sadece Gwen'im ve o da sadece Vaan, en az benim kadar şefkate muhtaç görünen bir adam.

Bunu bir an sonra fark ediyorum-Vaan bana dokunuyor ve o da dokunulmak istiyor. Ellerim şu anda iki burkulmuş işe yaramaz karmaşa, ama dokunmanın ve vermenin başka yolları da var.

Ona bakıyorum, yüzü benimkine o kadar yakın ki neredeyse aynı nefesi alıyoruz, tuhaf bir şekilde yakışıklı ve tamamen yabancı görünümlü ejderha adama. Gözleri o pürüzsüz, derin altın rengine dönüşmüş, o kadar yoğun ki neredeyse kehribar rengi, neredeyse teni kadar bronz. Onun yanındayken kendimi güvensiz ya da korkmuş hissetmiyorum. Uçup beni çatıya bıraktığında da korkmamıştım. Kafama silah dayadığında ya da ejderha formuna geçip saldırganımı yediğinde de korkmadım. Ne olursa olsun, Vaan'ın yanında güvende olduğumu öğreniyorum ve kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum... yani Yarık'tan beri.

Ben de öne doğru eğilip burnunu burnumla dürtüyorum. "Bugün beni kurtardığın için teşekkür ederim. Beni anlayamayacağını biliyorum ama yine de sana teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum."

Bana bir kez daha neredeyse mırıldanırcasına sevgi dolu bir ses veriyor ve burnunu tekrar benimkine sürüyor. Ağızlarımız o kadar yakın ve o kadar koruyucu ki şu anda kendimi o kadar mutlu hissediyorum ki aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve dudaklarımı hafifçe onunkilere değdiriyorum.

Vaan sanki sokulmuş gibi geri çekilir, yüzünde tam bir şok ifadesi vardır. Gözleri irileşmiş, renkleri yeniden dönmeye başlamıştı. "Gwen?"

"O benim," diye fısıldıyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sanırım sizinkiler öpüşmüyor, ha? Çok yazık."

Pençelerini dudaklarına götürüp dokunuyor. Yüzünde sanki hoşuna gidip gitmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi yoğun bir konsantrasyon ifadesi var. Benim durduğum yerden "değil" gibi görünüyor, ama sanırım daha önce hiç deneyimlemediyseniz ağızları birbirine değdirmek garip olabilir.

"Özür dilerim," diyorum ona usulca. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Vaan uzun bir süre dikkatle beni inceledi ve sonra eğilip

yüzünün alt yarısı benimkine karşı. Yanak, ağız, hepsi yavaş bir hareketle. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sonra geri çekilip beni izliyor.

"Sen de beni öpmeye mi çalışıyorsun?"

Çenemi tutuyor, bir başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. Beni izliyor ve dokunuşundan hoşlanıp hoşlanmadığımı ya da tekrar ağlamaya başlayıp başlamayacağımı anlamaya çalıştığından şüpheleniyorum.

Biraz seksi görünmesini umarak ona en cesaret verici gülümsememi veriyorum. "Bana dokunabilirsin. Hatta istersen tekrar öpüşebiliriz." Beni anlamaya çalışarak sadece başını eğdiğinde, işleri bir adım öteye taşımaya karar veriyorum. Dilimi başparmağındaki pençeye değdiriyorum ve ona en iyi bakışımı atıyorum.

Gözleri hemen o derin, yoğun altın rengiyle parlıyor. Boğazından alçak bir inilti yükseliyor. "*Gwen*." Dudaklarından dökülen ismim düzensiz ve yoğun.

Bu basit hece karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

VAAN

D Bir meydan okumayı kaçırdım mı?

Arkadaşım tekrar ağzıma sokuluyor ve dudaklarını dudaklarıma sürüyor.

Garip bir okşayış, ama bunun bir okşayış olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Gözlerinin yumuşaklığında, bana yaklaşma biçiminde, rahatlık arayışında... ve havadaki uyarılmışlığının hafif kokusunda.

Yöntemleri beni şaşırtıyor. Eğer drakoni olsaydı, savaş formuna geçer ve bana saldırırdı, ona binmeden önce gücümü kanıtlamamı isterdi. Sadece bir dişi yenildikten sonra şefkatli sevgiler gelir. Ama Gwen farklı. Asla savaş formuna geçmiyor ve bu noktada bir savaş formu olduğundan da tam olarak emin değilim. Ama rahatlatılmak ve dokunulmak istediği açık.

Sinyallerini anlamasam da, ona uymaktan çok mutluyum. Eşime dokunma, onu sahiplenme ve bana ait olduğunu gösterme fırsatı için sabırla bekledim ve yeterince uzun süre bekledim.

Narin yüzünü okşuyorum, ona saygıyla dokunuyorum. O kırılgan, benim güzel Gwen'im ve gücüm konusunda dikkatli olmalıyım. Eğilip yanağımı onunkine sürüyorum ve o da ağzını çeneme bastırıyor. Dilinin tenime değdiğini hissediyorum ve bu doğrudan kasıklarına bir ihtiyaç şımşığı gönderiyor. İnliyorum.

Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırmak için dönüyorum ve o da ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Dudakları bir kez daha benimkilere değiyor ve sonra alt dudağımı dişleriyle yakalayıp hafifçe çekiştiriyor. Bu zevk daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve beni hem şok ediyor hem de daha fazlası için acıktırıyor. Onu omuzlarından tutuyorum ve üzerine çıkabilmek için karnının üzerine çevirmeye başlıyorum... ve duruyorum. Kolları yaralı. Benim için karnının üzerine çıkamaz.

Çiftleşme arzusuyla dolu düşüncelerimi kafa karışıklığı kaplıyor. Çiftleşmek istemiyorsa neden beni cesaretlendiriyor?

"Vaan," diye fısıldıyor ve adımın dilinde dolaşması başlı başına yoğun bir keyif. Yumuşak bir şey söylüyor, tekrar tekrar. "Ksme."

Omzunu okşuyorum, eğer karnının üzerinde duramazsa nasıl çiftleşebileceğimizi anlamaya çalışıyorum. Yan yatarak mı? Onu incitmek istemiyorum ama bana çiftleşmek istediğine dair açık sinyaller veriyor ve ben de onu memnun etmek istiyorum.

"Vaan, ksme," diyor Gwen tekrar.

"Ksme," diye kabul ediyorum, kulağa keskin gelen insan sözcükleri ağzımda tuhaf bir his uyandırıyor.

Kıkırdıyor. "Hayır, hayır, ksme!" Dudaklarını aptalca bir ifadeyle büzüyor.

"Ksme," diyorum tekrar, bu da onu daha çok güldürüyor. Kaşlarımı çatarak yüzünü inceliyorum. Ne talep ediyor? Ben onu izlerken, dolgun dudaklarını abartılı bir şekilde yalıyor, parıltılı, ıslak ve baştan çıkarıcı bırakıyor. Dudağımı dudaklarının arasına alıp dişleyişini düşünüyorum ve sikim kalçasına doğru sarsılıyor. Daha fazla ağız ısırması mı istiyor?

Bunu ona vermeyi çok isterdim. Yaklaşıyorum ve o da benimle buluşmak için yükseliyor. Ben dudaklarını ısıramadan, o dudaklarını bir kez daha benimkilere bastırıyor ve sonra diliyle ağzımın kenarını sıyrıyor.

Geri çekildim, irkildim. Bunu beklemiyordum.

"Ks," diyor usulca, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzını tekrar benimkine sürtüyor. "Ks."

Zevkle guruldayarak, onu kendime çekmek için bir elimi beline atıyorum. Tek yapmak istediği ağızlarını ovmaksa, bunu memnuniyetle yaparım. Onun

uyarılmışlığının parfümü

havada asılı kalıyor, eşime olan ihtiyacım beni çılgına çeviriyor. Ağzını yalıyorum. Yakında amını da yalayacağım ama şimdilik ağzını onun istediği gibi yalayacağım.

İnliyor, dudakları aralanıyor ve dili benimkine değişiyor. Bu küçük jest beni açlıkla dolduruyor ve boğazımda hırlayarak onu kendime daha da yaklaşıtıyorum.

Gwen yumuşak bir çığlık atıyor ve bu seferki zevkten değil, acıdan. Onu bırakıyorum, yaralı kollarından birine sürtündüğümü fark ettiğim için utanıyorum. Gözleri sıkıca kapanmıştı ve ben izlerken gözlerinden ter damlıyordu.

Ben buradayım, saçlarını okşarken bile ona söylüyorum. Her şey yolunda. *Ben buradayım*.

Onu incittiğim için utanıyorum, içimdeki şiddetli arzu yerini daha karanlık bir şeye bırakıyor. Bulutlar yuvarlanıyor ve bir anda akıl sağlığım üzerindeki kontrolüm kayboluyor. Hayal kırıklığı ve öfke zihnimde kabarcıklar oluşturuyor; kötü kokularla, insan kurdeşenleriyle ve dostça olmayan yerlerle dolu bu korkunç yere öfke duyuyorum. Kafamın içinde düşüncelerimi bütünüyle yutan ve beni odaksız, ışısız, hiçbir şeysiz bırakan sonsuz uğultuya öfke duyuyorum. Boğazımda bir hırıltı oluşuyor ve öfkeyi hoş karşılıyorum.

Öfke iyi hissettiriyor.

Öfke karnımdaki ateşi körüklüyor.

Öfke.

Öfke.

ÖFKE.

Can yakma, bir şeyleri kanatma dürtüsü zihnimdeki fırtınayı yarıyor, bir şimşek kadar sivri ve keskin. Kan iyidir, diye karar veriyorum. Kan ve acı. Biz drakonilerin acı çektiği gibi bu insanlar da acı çekmeli. Eğer burada kapana kısılacaksak, buna pişman olacaklar-

"Vaan."

Bir an için sesi tanıyamıyorum. Yarım kalmış bir anı gibi düşüncelerimde uzaktan kıpırdanıyor.

"Vaan."

Ses sabırlı. Nazik. Kadınsı. Tatlı.

Fırtına bulutları biraz geri çekiliyor ve önümde bir yüz görebiliyorum. Koyu renk gözleri ve kıvrıkcık siyah saçları olan bir yüz. Bir insan yüzü... ama kokusu eşime ait.

Kim olduğunu anlamaya çalışarak ona göz

kırpıyorum. "Gwen," diyor usulca ve ben

hatırlıyorum.

"Gwen," diye yankılıyorum, bulutlar biraz daha çekiliyor. Onun tam olarak benim olmadığını hatırlamama yetecek kadar, henüz değil.

GWEN

T Kollarımdaki şişlik iki gün sonra geçiyor ve dört gün sonra neredeyse normale dönüyorum. İki kolumu da kesmek istiyormuşum gibi hissetmeden bir şeyleri kavrayabiliyorum.

Her iki kolumda da destek var, neredeyse eski halime döndüm.

Bu da Vaan'ın yedi gün yirmi dört saat gölgem olmak zorunda olmadığı anlamına geliyor. Yani tuvalete gitmeme yardım etmek, beni beslemek ve su vermek zorunda değil. Benim için kıyafetlerimi düzeltmek ya da geceleri beni battaniyemin içine sokmak zorunda olmadığı anlamına geliyor. Artık bakıcılık yapmak zorunda değil. Beş günün ardından, eminim birkaç dakikalığına da olsa yanımdan ayrılmaya hazırdır.

Bana gelince... Nasıl hissettiğimden tam olarak emin değilim. Artık ona bağımlı olmadığım için rahatlamış olmalıyım, ancak birkaç gün boyunca şımartılmaktan ve şımartılmaktan gerçekten hoşlandığımı fark etmek (bana bile) biraz çılgınca geliyor. Vaan benimle ilgilenme konusunda birinci sınıf. Bana hiç bu kadar iyi davranılmamıştı. Yanımdan hiç ayrılmıyor, "battaniyelerimin" sıkı sıkıya sarıldığından emin oluyor ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi her ihtiyacımı önceden tahmin etmeye çalışıyor. Tabii ki, beni memnun etmeye niyetli, iri yarı, yakışıklı bir adam olduğu gerçeği de cabası.

Birkaç gün sonra onun arkadaşlığından bıkacağımı düşünmüştüm ama...

En ufak.

"Ye," diyor Vaan, bir parça pişmiş eti ağzıma doğru iterek.

Isırığı alıyorum - yemek ziyan edilmez, After'da olmaz - ve ona başımı sallıyorum. "Daha yeni kahvaltı yaptım. Artık aç değilim."

Gerçi Vaan henüz bunu anlayacak kadar İngilizce bilmiyor. Kızarttığı tavuktan bir parça daha koparıp bana uzatıyor. "Ye."

"Keşke hiç kelime öğrenmeseydim demeye başlıyorum," diye mırıldanıyorum ağzımdaki ikinci lokmayı alırken. Bir şişe su almaya çalıştığımda homurdanıyor ve bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Peki, sen yap," diyorum ona bıkkınlıkla ve o da aynen öyle yapıyor, üstünü çevirip dudaklarıma uzatıyor. Bileklerimi hiç zorlamamı istemiyor... ya da belki de sadece bana bebek gibi davranmayı seviyor.

Her iki şekilde de, hem çileden çıkarıcı hem de harika. Yine de kızarmış tavuktan biraz sıkıldım. Vaan'ın avlamak için dışarı çıktığı tek şey tavuklar oldu. Buraya yakın otoyolda bir aşağı bir yukarı dolaşan küçük bir yabani sürü var ve Vaan benim yanımdan ancak bu kadar uzaklaşabiliyor.

Kahvaltıda tavuk, öğle yemeğinde tavuk ve akşam yemeğinde tavuk yiyorum. İlk gün cennet gibiydi ama beşinci gün artık farklı bir şeyler yemeye hazırım. Dilenciler seçici olamaz ama sanırım bu deyimi kim uydurduysa beş gün üst üste günde üç öğün baharatsız tavuk yememiştir.

"Ye," diyor Vaan tekrar.

"Hayır." Burnumu kırıstırıp başımı çeviriyorum. Bir lokma daha yemem mümkün değil. Neyse ki "hayır" Vaan'ın İngilizce kelime dağarcığındaki kelimelerden biri, bu yüzden omuz silkiyor ve geri kalanını kendisi yiyor, tavuk karkasını kemikleri ve her şeyiyle çitirdatıyor.

Onu yerken izlememeye çalışıyorum çünkü kemik yemeyi tuhaf bulmam onun suçu değil. Bu onun için son derece normal ve kemikler keskin dişlerinin arasında çatırdayıp korkunç sesler çıkarsa bile onu yargılamak istemiyorum. Bunun yerine Vaan'ın son birkaç günde ne kadar ilerlediğini düşünüyorum. Öpüştükten sonra yatağa uzandım, uyuyormuş gibi yaptım ve bir aptal olduğumu fark ettim. Tabii ki Vaan İngilizce konuşabiliyor. Kafasında bu dille doğmamış olması

O daha az zeki. Adımı biliyor ve ileri geri hareketler yapabiliyoruz, ama onunla gerçekten konuşabilmek ne kadar güzel olurdu? "Öp beni" diye tekrarladığı an, dilimi daha fazla öğrenmesinin ve konuşmamızın mümkün olduğunu fark ettim.

Ertesi sabah hiç vakit kaybetmeden ona bazı temel kelimeleri öğretmeye karar verdim. "Evet" ve "hayır" ı zaten kavramıştı. Ondan sonra "yemek", "içmek", "banyo" ve "uyumak" kelimelerine geçtik ve temelleri genişletmeye devam ettik. Şu anda belki bir avuç kelime biliyor ve bazılarını ona tekrar tekrar öğretmem gerekiyor. Adım gibi, ejderha "ruh hallerinden" birine girdiğinde bazı şeyler aklında kalmıyor ve o zaman ona hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Öyle olsa bile, tuvalete gitmem gerektiğinde ona bunu söyleyebilmek ve milyonlarca el hareketi yapmak zorunda kalmamak? Yardımcı oluyor.

Birbirimize yapışık geçirdiğimiz beş gün boyunca bir daha öpüşmek istemedi. Ya hatırlamıyor ya da sormuyor ama bu konu hiç açılmadı. Gözlerinde o ateşli, aç bakışla beni sürekli izlemesi dışında nedenini merak ediyorum. Tek yapmam gerekenin parmaklarımı şıklatmak olduğunu biliyorum ve bir anda üzerimde olacak, ağzını yalayıp yutacak ve ellerini gezdirecek.

Parmaklarımı şıklatmayı çok

düşünürüm. Aslında her zaman.

Amy de böyle mi hissediyordu acaba? Bana bunun bir ejderhanın etrafında dönen bir kasırganın kenarında olmak gibi olduğunu söylemişti ve haklıydı. Vaan, onun dünyasının merkezinde olduğumu açıkça belirtti ve bu rahat etmesi çok kolay bir his. Başlangıçta Andrea'nın bir ejderhayla sevgili olma fikrinden neden bu kadar etkilendiğini merak etmiştim. Artık merak etmiyorum. Tamamen anladım. Kendime Shreveport Kalesi'nden uzaklaştırılmamın Vaan yüzünden olduğunu ve ona kızmam gerektiğini hatırlatıyorum. Bana ihtiyaçları olabilir ve ben orada değilim. Kızmalıyım.

Ama ben değilim.

Bana seslenen onun içindeki o aç, yalnız çekirdek. Derinlerdeki o kırık parça, yüzeyin altında saklı olan tüm kırık parçalarıma sesleniyor. Dünyanın senin üzerinde değişmesinin, hayatta kalmaya zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

ve bana sanki sahip olduğu tek umut, karanlıkta parlayan tek ışık benmişim gibi bakıyor. Beni öyle çaresizce izliyor ki, sanki bana bir şey olursa tüm varlığı binlerce parçaya ayrılacakmış gibi. İhtiyacını hissediyorum ve beni çağırıyor.

Aşık olduğumu söyleyemem - bu zamanla gelen bir şey - ama Vaan'ı anlıyorum ve artık ondan nefret etmiyor ya da korkmuyorum.

Ancak Vaan ve ben arkadaş olacaksak -ya da daha fazlası- nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bir tür anlaşmaya varmalıyız. Ben ona tamamen bağımlı olduğum için bu konuşma askıya alındı ama artık bileklerim iyileştğine göre yakında gündeme gelecektir. Eğer onun eşi olmak istemiyorsam, gitmesine izin vermeliyim ki o da başka birini bulmakta özgür olsun.

Sadece henüz ne istediğime karar vermedim. Bir yanım ona ilk ve son kez hayır demenin, Shreveport Kalesi'ne geri dönmenin ve Amy'nin yarattığım karmaşayı düzeltmesine yardım etmek için elimden geleni yapmanın, Daniela'nın yanında olmanın ve yaşadığı çileyi atlatmasına yardım etmenin en akıllıca yol olduğunu düşünüyor. Bir takım oyuncusu olmak. Futbol takımının kaptanı değil, sadece iyi bir takım oyuncusu... ve bir de tüm bu sorumluluğa "siktir et" dememe neden olan karanlık, bencil yanım var. Fort Shreveport'u ve onunla birlikte gelen tüm sorumluluğu her düşündüğümde karnımdaki korku düğümünü dinlemek ve garip ama yoğun öpücükler ve kahvaltıda tavukla dolu vahşi ve özgür bir hayat yaşamak için ejderhayla kaçmak.

İkinci seçeneğin bu kadar cazip olmasından nefret ediyorum. İlkini istemeliyim. Bu çok açık olmalı... ama yine de Vaan'la gerçekten çiftleşmenin nasıl bir şey olacağını düşünüp duruyorum. Amy'nin Rast'la paylaştığı bağı paylaşmak.

Bu çok cazip.

Kaşlarımı çatıyor olmalıyım çünkü Vaan tavuğunu bitiriyor ve elini saçıma atıp sertçe okşuyor. Garip bir gülümsemeyle okşamaya katlanıyorum. Zaten kirli ve hırıltılı olan saçlarda biraz tavuk yağının ne önemi var, değil mi? Beni okşarken yüzümü izliyor, gözlerime bakıyor.

Bu onun benimsediği garip bir ritüel ve günde birkaç kez yaptığı için devam ederse kel kalacakmışım gibi hissediyorum ama bu onu mutlu ediyor, bu yüzden katlanıyorum.

"Gwen," diye gürlüyor neredeyse mırıltılı bir sesle.

"Bundan sonra ne olacağını konuşmalıyız," diyorum ona, saçlarımı tekrar okşarken bile. *Evcil hayvan evcil hayvan evcil hayvan*. Yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yapıyorum ve devam ediyorum. "Mesela Shreveport Kalesi'ne geri dönecek miyiz? Yoksa burada mı kalacağız?      bir süre burada kalacaksak daha fazla yatağa ya da banyo yapabileceğimiz bir yere ihtiyacımız olacak."

"Banyo mu?" Başını e ip ayağa kalkıyor ve beni kendime doğru çekiyor.
"Banyo odası mı? Evet?"

"Pek sayılmaz. Bu benim hatam. İ isi arasında büyük bir fark var." Beceriksizce omzunu okşadım. "Banyo yıkamaktır."  nce saçlarımı, sonra kollarımı ovma hareketi yapıyorum. "Yıkanmak. Ve daha fazla giysi. Gerçekten, pek çok Şeye ihtiyacımız var. Burası Şimdilik idare eder ama uzun vadede iyi bir barınak değil."

Duraklıyor, yüzümü inceliyor. "Gwen, konuş." A zına vuruyor ve başını sallıyor. "Hayır."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ona bir kerede çok fazla Şey veriyorum. O bunu anlamıyor. Kolunu tekrar ovuyorum,      ona dokunmak hoşuma gidiyor. Aslında kendimi ona çok dokunurken buluyorum. Bunu yapmak için herhangi bir bahane ve ona dokunacağım, günde birkaç kez. Bunu yaptığımı ve durmam gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Farkına varınca telaşlanıyorum, geri çekiliyorum. " z r dilerim. Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun ve ben sana mutfak lavabosunu fırlatıyorum. Daha küçükten başlayalım."

"Gwen, banyo odası yok mu?"

"Hayır." Yüzümü buruşturuyorum,      dünyanın en kötü   retmeniyim. "I-
"

Ara veriyorum      Vaan'ın gözleri hemen siyaha dönüyor, bu da ruh halinin de işti inin ve bir Şeylerin ters gitti inin işareti. Siyah gözlerin kötü, altın sarısı gözlerin mutlu ve koyu kehribar renginin de oynak zamanlar anlamına geldiğini   reniyorum. Genellikle karamsar olduğunda renkler arasında gidip geliyorlar ve o zaman yorumlamak daha zor, ama siyah kötü, kötü, kötü. Bir saniye sonra sertleşiyor, dişlerini gösteriyor ve ardından Vaan'ın devasa altın bedeni odanın içinde patlıyor. Raflar uçuyor, geriye doğru kayıyorum ve sonra ejderham kendini binanın dışına fırlatırken çatı   k yor.

Çatı etrafımda parçalanıyor, sıva parçaları ve tavan döşemeleri rafların enkazı arasında aşağı düşüyor. Elimî önümde sallayarak öksürüyorum.

yüzünü buruşturuyor ve geri dönen acıyla irkiliyor. "Vaan?"

Cevap yok. Ejderha gitmiş. Geri dönüp dönmeyeceğini görmek için artık kırık olan çatıya bakıyorum ama sessiz.

Kahretsin. Az önce ne oldu böyle? Molozların arasından ilerliyorum, hiçbirinin üzerime düşüp beni dümdüz etmemesine biraz şaşırdım. Belki de Vaan'ın momentumunun gücü onu içeri doğru değil de dışarı doğru fırlatmıştır. Etrafımdaki yıkıma bakıyorum ve bunu yaparken kırık bir alçıpan levha yere devriliyor. Belki de düşmemiştir. En kötü tozdan arındırmak için saçımı bir silkeliyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Etrafıma bakıp havada devasa altın bir cisim ararken bir esinti üzerimden geçerek tenimi serinletiyor.

Havada olmasa da Vaan'ı bulmak zor değil. Birkaç park yeri ötede yerde, dikkati kaldırımda çırpınan kahverengi bir şeye odaklanmış durumda. Ben izlerken, büyük pençeli bir ön ayağıyla onu kısıtıyor, inceliyor ve sonra eğilip onu çenesinin içine alıyor.

İrkildim. Sanırım akşam yemeğinin iş başında yakalandığını görüyorum. Beni rahatsız eden şey avlanmak değil, Vaan'ın zaman geçtikçe daha az delirmediğini fark etmek. Düşüncesizce yaptığı bir av yüzünden barınağımızı yok etti ve şimdi kalacak başka bir yer bulmamız gerekecek. Bundan da öte, yaptıkları Shreveport Kalesi'ne geri dönemeyeceğimi anlamamı sağladı. Onunla olmaz. Bir düğmeye basarak delirebilir ve bir binayı -ya da insanları- istemeden de olsa yok edebilirken olmaz.

Hiçbir şey hatırlamıyor. Hiçbir şey hatırlamıyor.

Bunu biliyordum ama yine de... Bunun beni ne kadar boş hissettirdiğine şaşırdım. Bu Vaan'ın suçu değil. O neyse o. Keşke...

Başını kaldırdığında bu düşünceleri gömüyorum, kahverengi bir form çenesinden sarkıyor. Bir geyik olabilir mi? Yarı çırpınarak, yarı adımlarla bana geri dönüyor, iki otoparklık mesafeyi birkaç dakika içinde geçiyor. Sonra başını eğiyor ve önümdeki yiyeceği yere tükürüyor. Gücenmiş gibi bir ayağıyla çenesini ovuşturuyor, sonra geri çekilip beni izliyor.

Onu bana getirdiğini anlamam biraz zaman aldı. Onun bir

geyik olmadığını anlamam *biraz daha* zaman alıyor.

Önümde yerde duran yumru Vaan'ın ağzında kaldığı için ejderha salyasıyla ıslanmış ama ben cılız geyik bacakları ve postu görmüyorum. Kahverengi bir kumaş ve kir rengi dışında tüm rengini kaybetmiş kirli bir deri görüyorum. Kirli saçlar ve morarmış ve eski yara izleriyle kaplı bir kol görüyorum.

Ben Mara.

"Tanrım," diye fısıldadım yüksek sesle. Ne de olsa Shreveport Kalesi'ne gitmemişti. Geri geldi ve Vaan onu yedi. Parmaklarımı ağzıma bastırıp safrayla savaşıyorum. Gözleri karardığında, hiç hayal etmediğim bir şey oldu.

Ejderha ayaklarının üzerinde kayıyor, yaklaşıyor. Bir ön ayağını kaldırıyor ve bir an için beni yakalayacağını düşünüyorum. Onun yerine pullu, kocaman bir pençe saçlarımı okşuyor. Beni okşuyor. Pençeleri neredeyse tüm yüzümü sarıyor ama bana hiç dokunmuyor. Sadece dikkatlice saçlarımı okşuyor ve yüzümü izliyor, gözleri duyguyla dönüyor. Sanki bir şey bekliyor gibi.

Kirli, salyalarla kaplı tümsek inlediğinde, neyi beklediğini anlıyorum.

Mara yaşıyor... ve onu bana getirdi.

GWEN

I Vaan'ın pençelerini kenara itip ona doğru koştum. "İyi misin?"
Mara cevap vermiyor. Sadece olduğu yerde titriyor, tamamen sessiz. Onun
Gözleri boş ve bakıyor ama açık.

"Neren ağrıyor?" Ellerimi kollarında gezdirerek ve benimkilere vuran acıyı görmezden gelerek soruyorum. "Seni nereden ısırıldı?"

Mara korkudan nefesi kesilerek, "Isırmak yok," diye mırıldanıyor. Küçücük bir top gibi kıvrılıp bacaklarını göğsüne bastırıyor, hayatımda gördüğüm en acınası insan. "Henüz ısırık yok."

Isırık yok mu? Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, kafam karışıyor. Bir an sonra Vaan'ın büyük pençeleri saçlarıma gidiyor ve beni tekrar okşamaya başlıyor, göğsünde o rahatlatıcı gümürtüyü çıkarıyor. Anlamıyorum. Onu yemedi mi? Benim yememi mi bekliyor? Ona bakıyorum ve kocaman başını eğip yüzüme bakıyor, sonra burnuyla beni ejderha gibi dürtüyor.

"Bana dişlerini göster," diyorum ona, bunun doğru olduğuna inanmakta güçlük çekerek. Ellerimi ağzına koyuyorum, ağzının kenarlarını kaplayan sert pulları, bu haliyle kösele gibi olan dudaklarını hissediyorum. Mara korku içinde inlerken bile bir tanesini geriye doğru sıyırıyorum. I

Vaan'a yüzünü buruşturup eliyle işaret ederek onu görmezden geldi. "Bana dişlerini göster."

Onları benim için son derece dehşet verici bir şekilde sergiliyor ama tek gördüğüm, üzerlerinde en ufak bir kan izi olmayan inci gibi beyaz dişler. Eğilip nefesini içime çekiyorum. Sıcak ve keskin ama avlandıktan sonra olduğu gibi kan kokmuyor.

Tekrar Mara'ya bakmak için dönüyorum, bunu yaparken dalgın bir şekilde Vaan'ın ağzını okşuyorum, bir şeyleri bir araya getiriyorum.

Vaan'ın çıldırdığı inkar edilemez. Siyah gözleri yalan söylemez ve onları kontrol edemediğini biliyorum. Beni tehlikeye atacağını bilseydi çatıdan atlayacağını sanmıyorum. Bu kesinlikle bir dürtüydü. Yine de Mara'yı o öldürmedi. Kokusunu almış ya da duymuş olmalı ama ona ulaştığında öldürmemeye mi karar verdi?

Onun yerine, onu bana getirdi.

Birkaç gün önce ondan onu öldürmemesini istediğim için mi? Ejderhama şaşkınlıkla bakıyorum. "Bunu hatırladın mı Vaan? Ne istediğimi hatırladın mı?"

Sadece ellerimi tekrar kokluyor. Cevap veremiyor.

Ayaklarımın dibinde Mara inliyor. Hâlâ aklımdan geçenlerle sersemlemiş bir halde Vaan'a son bir kez şefkatle okşuyorum ve onun yanına diz çöküyorum. "Seni öldürmeyecek," diyorum ona, haklı olduğumu umarak. "Ama yaralandıysan bana söylemelisin."

Dehşete düşmüş gözleri bana odaklanıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Hayır. Yaralı değil. Sadece ıslak."

"Otur." Sesime bir sempati notası ekliyorum, çünkü tamamen dehşete düşmüş olmalı. Bir ejderha normalde ölüm fermanıdır. Normalde.

Tabii...

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya Vaan kendine yedek bir plan yapıyorsa? Ya benimle işler yolunda gitmezse diye B seçeneğiye?

Bu düşünce şok edici... Neredeyse göğsümde alevlenen sıcak kıskançlık bıçağı kadar şok edici. Lanet olsun. Kıskanmamalıyım. O *benim* ejderham değil. I

onu istemiyorsun bile...değil mi? Bir hafta sonra işlerin nasıl değiştiği komik.

Kaleden ayrılmadan önce Vaan'ı isteyen herkese memnuniyetle rehin verebilirdim. Andrea'ya yardım etmeye çalıştığım şey bu değil miydi? Kale için sorun olmaktan çıksın diye onunla birlikte olmasını sağlamak? Ama şimdi işler biraz tersine döndü ve ben bu duygudan hiç hoşlanmıyorum.

Vaan'a bakıyorum ve ejderha burnuyla beni dürtüyor. Büyük bir ön ayağı tekrar saçlarımı okşuyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Görünüşe göre henüz atılmamışım.

Neden umursamam gerektiğini bilmiyorum ama umursuyorum. Uzanıp Vaan'ın pençelerinden birini okşuyorum ve kendime bunun onu rahatlatmak için olduğunu söylüyorum, tersi için değil. "Neden döndün, Mara? Shreveport Kalesi'ne gideceğini sanıyordum. Orası güvenli."

"Gidecektim," diyor Mara o küçük, korkmuş sesiyle. "Ama tek başıma yürümek için çok uzaktı, korktum. Sizin yakında gideceğinizi ve burada kalabileceğimi umarak yakınlarda saklandım." Küçük, hıçkırıklı bir hıçkırık çıkardı. "Herkes kalelerin güvenli olmadığını bilir."

Onun yeniden ortaya çıkışına karşı duyduğum kıskançlık hissi bununla birlikte yok oldu. O haklı. Tek başına bir kadın olarak kaleler güvenli değil. Hatta birkaç kadın bir arada bile kalede güvende değil. Geçmişte bunu tecrübe etmedim mi? Bu yüzden birçoğumuz Tulsa Kalesi'nden ayrılıp kendi başımızın çaresine bakmadık mı? Güvenliği temsil etmesi gereken bir yerde av olmaktan bıkmıştık. Elbette ona başka bir kalenin güvenli olduğunu söyleyen bir yabancıya güvenmeyecektir. Tabii ki burada yalnız kalmayı tercih eder.

Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Vaan'ın pullu ayağını son bir kez okşadıktan sonra kucağından inip Mara'nın yanına gidiyorum. Üzerini kaplayan pisliği ve pislige eklenen ejderha salyasını görmezden gelerek kalkmasına yardım ediyorum. "Burada daha güvende olduğunu sanmıyorum," diyorum ona dürüstçe ve şüpheli kıyafetlerini düzeltmesine yardım ediyorum. "Vaan en iyi ihtimalle dengesizdir. Beni dinlemesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Onu kontrol etmiyor musun? Ama... demiştin ki..."

"Onun yanında güvende olduğumdan oldukça eminim," diye düzeltiyorum. "Günlerdir onunla birlikteyim ve bana zarar vermeyecek, ama bunun başkaları için de geçerli olup olmadığını bilmiyorum."

Dediğim gibi, dengesiz biri. Onu tanımlamak için aklıma gelen en iyi kelime bu."

"Anlamıyorum," diyor Mara usulca, Vaan eğildiğinde arkamda toplanıyor. "O zaman onunla nasıl arkadaş oldun?"

Biz "arkadaş" mıyız? Bu ilginç bir bakış açısı ama tam olarak doğru mu bilemiyorum. "Arkadaş" her iki taraf için de bu konuda bir seçim olduğunu ima eder ve benim bir seçimim olduğunu bilmiyorum. Vaan'ın da var mıydı, yoksa burnunu gıdıklayan en güçlü koku benimki olduğu için mi beni yakalamak zorunda hissediyor, onu da bilmiyorum. Bilmiyorum ve soramıyorum da. En azından şimdilik. Onunla gerçekten, gerçekten konuşabilmek, vermek istediğimden daha fazlasını içeriyor.

Ama birkaç dakika önce Mara'nın burada olmasını ve Vaan'ın onunla ilgilenmesini kıskanıyordum. *Çok mu karışık sinyaller veriyorsun, Gwen?* Bu düşünce kafamda tekrar tekrar dönüp duruyor.

Arkada

şlar.

Ha.

Ama Vaan beni yalnız bırakıp giderse, Mara'yı bana tercih ederse, incinirim. Bunun farkına varmak çok garip. Umursamamalıyım ama yavaş yavaş düşünmem gereken ama düşünmediğim pek çok şey olduğunu fark ediyorum.

Acaba Amy insan ırkına olan sadakati ile ejderhasına duyduğu çekim arasında kalmış mıydı? Çünkü Vaan'a baktığımda, insanoğlunu yok eden pullu bir canavar görmüyorum (bundaki gerçek ne olursa olsun). Alışılmadık derisi ve boynuzları olan, dil konuşamayan ama yine de insan olan bir adam görüyorum. İçinde bulunduğu durum nedeniyle zihni hasar görmüş ama bana saygıyla dokunan ve yedi yıldır ilk kez kendimi güvende hissetmeme neden olacak kadar koruyucu bir adam görüyorum.

Mara beni izliyor, bir cevap bekliyor. İfadesini okumak imkânsız ama endişe ve korku seziyorum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, Belediye Başkanı Gwen bir haftadır ilk kez ön plana çıkıyor. Ejderhayı kontrol edebilir miyim? Vaan'a bakıp gözlerini inceliyorum. Rahatladığını gösteren o yumuşak renk girdabını yapıyorlar. Mara'ya saldırmıyor. Onu bir tehdit olarak görmüyor.

Onu potansiyel bir eş olarak gördüğü için mi? Kıskanç beynimin

buna bağlı. Ejderha Kız Arkadaş Gwen gibi düşünmeli ve potansiyel bir rakipten kurtulmalıyım, çünkü ya Vaan benim yerime onunla çiftleşirse ve o da onu kalemi yok etmek için kullanırsa? Mara'nın zaten berbat, istismarcı bir koruyucusu var - ya bir ejderhanın takas edileceğine karar verir ve onun peşinden giderse?

Bu beni neden bu kadar kızdırıyor?

Neden bu aklıma geliyor ki?

Aklımdan böyle bir düşünce geçtiği için utanıyorum. Mara sadece hayatta kalmaya çalışıyor. Başına kötü bir şey geldiği açık ve ona sempati duymalıyım. Bölgesi tehdit edilen bir dişi aslan gibi davranmamalıyım. Ya da bir ejderha gibi.

Bu biraz eve çok yakın.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek Belediye Başkanı Gwen'i tekrar yüzeye çıkmaya zorladım. "Haklısınız. Biz bir çeşit arkadaşız ve eğer birini dinliyorsa, beni de dinler. Tamamen güvende olacağınızı garanti edemem ama sanırım her şey yoluna girecek."

Mara bana titrek bir gülümseme sunuyor. "Artık tamamen güvenli diye bir şey yok."

Ne kadar da haklı. "Her zaman bana yakın dur, tamam mı? Vaan duygularına yenik düştüğünde bazı şeyleri unutmaya meyillidir ve senin bir arkadaş olduğunu unutursa başımız belaya girebilir."

Gözleri açılıyor ve otomatik olarak bana yaklaşıyor.

"Ve eğer gözleri tamamen kararırca, defol git buradan," diyorum ona acımasızca.

"Tamamen karardıklarında ne oluyor?" diye fısıldıyor. İyi bir şey olmaz. "Sadece bana güven."

Mara başını sallıyor. Etrafına bakınıyor ve yakındaki kaldırımını işaret etmeden önce bana küçümseyen bir bakış atıyor. "Sırt çantamı alabilir miyim?"

"Elbette." Almak için hareket etmediğinde, birkaç adım ilerliyorum ve onun neredeyse gölgesi olduğunu, kokusu burun deliklerime girecek kadar yakınımda durduğunu görüyorum.

Nefesimi tutuyorum ve ona güven verici bir gülümseme sunuyorum, sonra Vaan'a bakıyorum. Ejderha kalçalarının üzerine yerleşmiş, bacaklarını kocaman bir kedi gibi altına almış, sakın gözlerle beni inceliyor.

Bakışları tamamen bana kilitlenmiş durumda. Bir şeyi test etmek için Mara'dan uzaklaşıyorum ve Vaan'ın bakışları beni takip ediyor. Hmm. "Mara, otoparkın karşısına yürüyebilir misin?"

Yüzü beyazlaşıyor. "Ama az önce sana yakın durmamı söyledin-"

"Biliyorum ama beni gerçekten ne kadar yakından izlediğini test ediyorum. Birbirimize her zaman kol mesafesinde olamayız." Yüzündeki ifade bana bunu yapabileceğimizi düşündüğünü söylüyor, ben de yüz ifademi daha ikna edici, daha yatıştırıcı hale getiriyorum. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Ama sınırları test etmemiz gerekiyor."

"Benim etrafta olmama alıştıktan sonra test yapamaz mıyız?"

Sonraki sözlerimde bile gülümsemeye devam ediyorum. "Eğer saldıracaksa, şimdi ya da bir saat sonra olması fark etmez."

"Benim için önemli," diye mırıldanıyor. Üzerindeki iğrenç kıyafetleri silkiyor ve yırtık pırtık kahverengi kapüşonunu saçlarına geçiriyor, ardından ejderhaya huzursuz bir bakış attıktan sonra birkaç adım uzaklaşıyor.

O bunu yaparken ben de burnumu kırıstırıyorum ve bu hareketin olabildiğince doğal ve normal görünmesi için elimden geleni yapıyorum.

Vaan'ın burun delikleri beni izlerken alevlendi.

"Devam et," diyorum Mara'ya, sesim sakın ve tırnaklarımı inceliyormuş gibi yaparken bile. "Dışarıya doğru birkaç adım daha."

Korku dolu bir iniltiyi ısırdığını duyabiliyorum. Tereddüt ediyor ve sonra yana kayıyor. Bir süre daha ellerimi inceledikten sonra Vaan'a bakıyorum. Bakışları kızın üzerinde geziniyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Hâlâ beni izliyor. Bekliyor. Gözleri eşit bir renkle dönüyor ve bu iyiye işaret. "Vardiyaya gel ve benimle otur Vaan." Ayakta durduğum yere oturuyorum ve yere vurarak bana katılmasını işaret ediyorum. Bu henüz öğrenmediği bir hareket ama umarım evrenseldir.

Bir saniye sonra ejderha ortadan kaybolur ve çömelmiş, altın tenli

Adam kısa bir mesafe ötede ayağa kalkıyor. Bu benim Vaan'ım. Bir elini saçının dikenlerinde gezdiriyor, insana çok benzeyen bir hareketle onları karıştırıyor ve sonra yanıma gelip yanıma çömeliyor.

Çömelme şekli bir sürü sarkan parça bırakıyor. Ona gülümsüyorum, kolunu okşuyorum ve aşağı bakmıyorum. Elim pazusunun üzerinde durduğu yerde kapatıyor ve parmakları benimkilere dolanıyor.

Bu çok samimi bir dokunuş ve Vaan'ın bana gülümsemesiyle büyüleniyorum. Göğsünde yumuşak bir gümbürtü var ve yaydığı zevki neredeyse hissedebiliyorum.

"Yani o gerçekten insan mı?"

Hay aksi. Bir anlığına Mara'nın orada olduğunu unutmuşum. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Çıplak bir adamla el ele tutuşuyorum (aşağı yukarı). Garip. "Muhtemelen sana anlatmam gereken çok şey var. Şimdilik, Vaan, Mara. Mara, Vaan."

"Merhaba Vaan," diyor Mara.

Ona bakıyor ve dudağı hafifçe kıvrılıyor. Ayağa kalkıyor ve bir elini dirseğime koyuyor, yaralı ellerime günlerdir yaptığı gibi kalkmama yardım ediyor. Yine de gitmeme izin vermek yerine beni kendine yakın tutuyor ve sanki kurtuluşunun anahtarıymış gibi gözlerimin içine bakıyor. "Gwen," diye mırıldanıyor ve pençelerini çenemde hafifçe gezdiriyor. Sanki Mara orada değilmiş gibi.

Bunun kalbimi bu kadar ısıtmaması gerekirdi, ama görünüşe göre konu ejderha olunca ben önemsiz ve bencil bir kadın oluyorum.

Mara bizi uzaktan izliyor ve gözleri kocaman. Bakışları Vaan'ın vücudundan aşağı kayıyor, belinin altında kalıyor. Yanaklarım daha da ısınıyor, çünkü neye baktığını biliyorum. Yan tarafımı dürttüğünü hissedebiliyorum. "Seni arkadaş olarak istediğini sanmıyorum," diyor kuru bir sesle.

Belki de düşündüğüm kadar çok şey yoktur.

VAAN

M Arkadaşım yeni dişi burada olduğu için çok mutlu.

Yeni olan çiftleşmemiş. Bana yakın durduğunda Gwen, pislik katmanlarının altında onun çiftleşme kokusunu alabiliyorum. Eski, soluk ve neredeyse onun kokusunda boğulmuş ama orada ve başka bir erkeğin ateşi dokunmamış. Yuvadaki çiftleşmemiş dişiler sorun yaratır, çünkü diğer erkekler onu bulup kendilerine almak isteyeceklerdir.

...en azından kokusunu alana kadar. O zaman kokusu en ateşli talipler dışındakileri kaçıracaktır. Benim Gwen'im gibi güzel kokmuyor. Onu kamptan kovmamak için elimden geleni yapıyorum ama eşim onu burada istiyor ve ben de dişimi mutlu etmek için her şeyi yaparım.

Buna ağızımdan nefes almak da dahil.

Her zaman başka bir erkeğin ortaya çıkıp onu sahiplenmesini umabilirim, ancak onun kokusu çiftleşmemiş kokusunu çok iyi gizliyor. Ben daha çok Gwen'imın lezzetli kokusunun bir başkasını ona çekmesinden endişeleniyorum. Gerekirse onu yanımda tutmak için savaşacağım. Sadece bunu düşünmek bile pençelerimi yakındaki bir taşa vurmama neden oluyor.

Kokulu kadın titriyor.

Gwen bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

Sinirle gürlüyorum. Dişiler eski inimizin enkazında dolaşıp duruyorlardı. Gwen ve benim son birkaç gündür uyuduğumuz yer yıkılmış, çatı çökmüş. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Yıkımın görüntüsü beni endişelendirdi, ancak bölgede başka hiçbir drakoni kokusu alamıyorum ve hafızamdaki uzak fırtına bulutları bana bu sorunu yaratanın ben olduğumu söylüyor.

Yeni bir yuvaya ihtiyacımız var. Ne zaman savaş formuna geçsem, Gwen mutsuz sesler çıkarıyor ve ben geri dönene kadar bana el kol hareketleri yapıyor. Uçmamı istemiyor. Geri dönüyorum ve dişiler yuvamızla uğraşır, eşyaları arıyor ve onları torbalara koyuyor. Ayrılmak, yeni ve güvenli bir yer bulmak istiyorum ama aceleleri varmış gibi görünmüyor. Bölgeye yaklaşmayı düşünebilecek diğer drakonileri aramak için gökyüzünü tarıyorum ama ortalık sessiz.

Benim düşüncelerim de sessiz. Dişiler yumuşak sesleriyle gevezelik ediyor ve ben kokulu olanı görmezden gelip sadece eşimin sesinin hoş tınlarını dinliyorum. Sesi, güneşin ısıttığı pullardaki serin su gibi hoş ve ferahlatıcı geliyor ve tanıdığım kelimeleri seçmeye çalışıyorum. Birbirleriyle o kadar hızlı konuşuyorlar ki anlayamıyorum, bu yüzden sadece eşimin etkileyici yüzünü izliyorum, özelliklerini ezberliyorum. Ona odaklandığımda hafızam daha iyi çalışıyor. İzlemeyi, koklamayı, dokunmayı en çok sevdiğim şey o olduğu için buna aldırmiyorum. Duyularımı onunla dolduruyorum ve Gwen'in çantası çok dolduğunda, ağlayan, kokan kişiyi görmezden gelerek ileri atıyorum ve çantayı elinden alıyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve sonra güzel dudakları yukarı kıvrılıyor. "Vaan, thku," diyor bana, mutlu olduğunda kullandığı kelimelerle. Gözleri terlemiyor ama saçlarını okşamayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden uzanıp onu daha fazla rahatsız etmeyeceğimden emin olana kadar okşuyorum. Diğer dişiye bakıyorum, onun da gözleri sulanıyor. Elbette öyle. Saçlarını okşayacak bir eşi yok. Pençelerimi esnetip yumruğumu kapatıyorum ve bir ürpertiye bastırıyorum. Birini beklemek zorunda kalacak. Benimki dışında hiçbir dişiye dokunmak istemiyorum.

Gwen diğerine baktığını fark etti. Koluma dokunuyor, anlayamayacağım kadar hızlı ve dili dolaşan bir şeyler söylüyor ve sonra elini kaydırıyor

yanımdan geçerken omzum boyunca ilerliyor. Diğer kadın beni izliyor ve ne düşündükleri fırtına dolu zihnim için bile açık.

Gwen sahiplenici davranıyor. Diğer dişinin önünde beni kendisininmişim gibi sahipleniyor. Henüz tam olarak çiftleşmemiş olmamız ya da onun benim ateşimin kokusunu almaması önemli değil. Diğerine benim ona, onun da bana ait olduğunu gösteriyor.

Göğsüm öylesine gururla, öylesine büyük bir sevinçle kabarıyor ki, Gwen'imi karnının üzerine çevirip hemen şimdi ona sahip çıkmak istiyorum. Diğerinin izlemesine izin veriyorum, çünkü sahiplenildiğimi zihnine daha da çok kazıyacaktı. Gwen'i kollarıma almak için ilerliyorum... ancak sanki canı acıyormuş gibi sarılmış bir bileğini dalgınca döndürdüğünü fark ediyorum.

Henüz değil o zaman.

Sabırlı olabilirim. Beni diğer dişinin önünde sahiplendiği sürece, çok sabırlı olabilirim. Zevkle guruldayarak, eşime yanaklarının rengini koyulaştıran bir bakış atıyorum. Yine de bana bir kez daha dokunmak yerine diğer dişinin yanına gidiyor ve onu öne doğru itiyor. Güzel. Sonunda molozların arasında durmak yerine bir yerlere gidiyoruz. O zaman sanırım eşimi kızdırmak için biraz daha bekleyebilirim.

Gwen ve pis kokulu olan, yabani otlar ve dört karanlık çemberin üzerine tünemiş tuhaf kokulu çöp yığınlarıyla dolu uzun insan yollarından birinde yürüyorlar. Savaş formuna geçiyorum ve eşimi pençelerimle yakalamak için harekete geçiyorum, böylece hızlıca yol alabileceğiz, ancak diğer dişi dehşet içinde çığlık atıyor, gözleri terliyor ve eşim ben geri dönene kadar bana mutsuz bir "hayır" sesi çıkarıyor.

İyi o zaman, yürüyeceğiz. Sinirimi bastırıyorum çünkü iki bacaklı formuma geri döndüğümde Gwen koluma dokunuyor ve bana yatıştırıcı sesler çıkarıyor.

Açıkçası ben güzel bir eşten kolayca etkilenen bir erkeğim. Yine de bunu umursamıyorum. Hem de hiç.

Biz de yürüyoruz. İki dişi, metal kutuların arasından geçerek insan yollarına yapışıyor. Ben geniş bir alanda kalıyorum, insan ya da diğer yırtıcılar tarafından rahatsız edilmemelerini sağlamak için elimden geleni yapıyorum ve gözümü avdan ayırmıyorum.

O kadar gürültülü yürüyorlar ve o kadar çok konuşuyorlar ki, herhangi bir av hayvanını korkutup kaçırıyorlar ve güneş battığında insanları besleyecek hiçbir şeyim kalmıyor. Elbette ufukta bir şeylerin kokusunu aldım ama Gwen'imın yanından ayrılmayacağım. Eğer onun için yiyecek yakalamamı istiyorsa, form değiştirmem gerekecek. O bunu biliyor ve ben de sormasını bekliyorum.

Ama o yapmıyor. Bunun yerine, uzaktaki küçük, bodur bir binayı işaret ediyorlar ve bunun yeni yuva olacağı açık. Son yuvadan daha kötü insan kokuyor.

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bazı insanları ve onların pis kokularını hafife aldığımı öğreniyorum.

Dişilerin önüne geçiyorum ve Gwen kapıdan geçip insan kovanına girmeden önce ona doğru alçak sesle hırıyorum. Önce güvenli olduğundan emin olmalıyım. Normalde esinti tüm kokuları bana doğru taşırdı ama bir şey ne kadar çok insan gibi kokarsa, eski ve yeni kokuları ayırt etmek o kadar zorlaşıyor. Birkaç gün önce erkeğin eşimi tehdit ettiğini düşünüyorum ve içimde öfke kaynıyor. Onun kokusunu alamadım çünkü insan aroması çok katmanlı ve çok baskındı. Böyle şeylerin bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

Bu yüzden önce içeri girip etrafı tarıyorum. Burada çeşitli kokular var - kemirgenler, toz, ölü yapraklar, ama insan kokuları eski ve uzak. Her ihtimale karşı konutun içinde dolaşmaya devam ediyorum, tehlike arıyorum. Hiçbir şey olmadığından emin olunca, Gwen ve diğer dişinin beklediği ön tarafa dönüyorum.

"Gel," diyorum Gwen'e, onun insan sözcüklerini kullanarak. Alışkanlığımın dışında, düşüncelerimi onunkilere bağlamaya çalışıyorum ama hiçbir şeyle karşılaşmıyorum. Ateşlerimi henüz almadı. Onunla konuşmaya bu kadar yakın olmak -gerçekten konuşmak ve düşüncelerimizi paylaşmak- ama yine de bundan bu kadar uzak olmak sinir bozucu. Bu gece çiftleşme olmayacak. Sadece Gwen'e bakarak bile yorgun olduğunu, göz kapaklarının ağırlaştığını, adımlarının yavaşladığını söyleyebilirim. Bütün gün onun çantasını taşıdım ve çantaya uzandığında, hoşnutsuzluğumu belli etmek için dişlerimi gösterdim.

Gözlerini deviriyor ve koluma hafifçe vuruyor, yine de alıyor. Benden giderek daha az korkuyor, bu da hoşuma gidiyor.

Ve bana tekrar dokunuyor, bu daha da hoşuma gidiyor.

Gwen bir kez daha kontrolü ele alıyor, benden ve dışiden önce hareket ediyor ve çevresini inceliyor. Üçüncü bir odaya karar vermeden önce iki odayı seçiyor ve ardından dışilerin her ikisi de kendi yuvalarını yapmaya başlıyor. Küçük, kirli olan bana endişeli bakışlar atıyor, bu da zihnimin kontrol altında tutmak için çok mücadele ettiğim yırtıcı tarafını ateşliyor. Ona dişlerimi gösterme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine Gwen'e odaklanıyorum. Yumuşak tenli ve koyu renk gözlü Gwen'e. Pençelerim onun saçlarında gezinmek için kaşınıyor ama kendime sabırlı olmamı söylüyorum. Yakında uyku vakti gelecek.

Bakalım yine ağzıyla bana meydan okuyacak mı?

Kötü kokulu dişi, yatağını Gwen'inkinin yanına seriyor, bir süre düşünüyor ve sonra bana bakıyor. Gwen arkasını döndüğünde, dişi battaniyelerini alıyor ve odanın diğer ucuna taşıyabildiği kadar uzağa taşıyor. Bana tekrar bakıyor, sonra uzanıyor ve battaniyeleri başının üzerine çekip duvara bakıyor.

GWEN

E odanın içi nemli ve sıcak olmasına rağmen Mara giyinik bir şekilde yatağına giriyor ve battaniyesini (plaj havlusu aslında) çenesine kadar çekip uyuyor. Kırık ve tozlu pencerelerden birinden dışarı bakıyorum.

ve henüz güneş batmadı. Belki de sadece yorgundur. Yorgun olduğumu biliyorum.

Uzun ve sıcak bir yürüyüş günü oldu. Güneş bütün öğleden sonra üzerimize vurdu ve bizi serinletecek çok az esinti vardı, tişörtüm cildimi tamamen ıslatana kadar terledim. Kendimi iğrenç hissediyorum ve bir duşa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum, ancak değiştirecek yeni kıyafetler olmadan bu işe yaramazdı. Gün boyunca birkaç kez Vaan'a dönüp vardiyaya geçmesini ve bizi uçarken taşımasını istemeyi düşündüm ama Mara ondan çok korkuyor. İşleri olduğundan daha kötü hale getirmek istemedim.

Ayrıca Vaan'ı insan formunda ve yanımda tutmak için nedenlerim var. Başının üzerinde bir ejderha tüm yanlış türden dikkatleri üzerine çeker - sadece insanların değil, ejderhaların da dikkatini çeker. Bir ejderhanın neden bir bölgede hareket ettiğini ve saldırmadığını merak eden herkes için bir işaret olacaktır. Ve bir ejderha kurşunlardan zarar görmese de, bu insanların onları vurmaya çalışmadığı anlamına gelmez... ve bu da eğer bizi taşıyorsa Mara ve benim vurulma tehlikesi altında olacağımız anlamına gelir.

Yürümek bize yiyecek ya da erzak aramak için zaman kazandırıyor. Bundan da öte, yürümek bana Vaan'ı izlemek ve Mara'nın varlığına nasıl tepki verdiğini görmek için uzun günler veriyor. Eğer Mara'nın yanında ona saldırmadan durabiliyorsa ve Mara onun eşi değilse... o zaman Shreveport Kalesi'ne geri dönmek için bir neden yok demektir.

Ve geri dönmek istiyorum. Şimdiden çok uzun süredir uzaktaymışım gibi hissediyorum.

Ben yatağımı toplamakla uğraşırken Vaan huzursuzca bir ileri bir geri hareket ediyor. Buranın zemini kirli ve gıcırıyor ve ahşap tahtaların tamamen sağlam olduğundan tam olarak emin değilim ama neyse ki her şeyi bir arada tutan eski, grileşmiş bir İran halısı var. Tabii ki o da kirli ve bu yüzden üzerinde uyumak için ideal değil. Bu yüzden yatağım için temiz bir yer bulana kadar plaj havlularımı dikkatlice seriyorum ve sonra yastık olarak yumuşatmak için sırt çantama birkaç tane rulo halinde koyuyorum. Hafif bir battaniye için bir havluyu dışarıda tutuyorum ama hava o kadar sıcak ki tüm kıyafetlerimi çıkarıp bir esinti umuduyla sokaklarda çıplak koşmak istiyorum. Aslına bakarsanız, bu sıcakta kıyafetlerim vücuduma yapışmış halde bir yatakta uzanma düşüncesi bana pek iyi gelmiyor. Yatağımı düşünüyorum ve sonra Vaan'a bakıyorum. Beni dikkatle izliyor, gözleri dönüyor ve ben her zamankinden daha huzursuz hissediyorum. Beni izliyor, Mara'yı değil.

En azından bu da bir şeydir. Daha önce onu kıskanmam aptalca geliyor, çünkü Vaan onun yeryüzünden düşmesini umursamayacağını açıkça belirtti. Bundan bu kadar memnun olduğum için berbat bir insanım. Ne de olsa ben de ona asılmıyorum, değil mi?

Yine de, onu tam olarak uzaklaştırdığım da söylenemez. Vaan söz konusu olduğunda bir belirsizlik içindeyim. Etkilendim mi? Evet. Hem de çok fazla. Bana fazla seçenek sunulmamasından nefret ediyor muyum? Evet. Yenik düşersem ne olacağından ve bunun Shreveport Kalesi'nde bana bağlı olan insanları nasıl etkileyeceğinden endişeleniyor muyum? Oh, evet. Tüm bunlar için endişeleniyorum ama endişelerim yavaş yavaş çözülüyor. Mara buradayken ve Vaan ona tahammül ederken, bence kalede iyi olacak. Sanırım ben de onunla erkek arkadaşım, eşim ya da siz ne dersiniz deyin, iyi olacağım. Yaralıyken Vaan bana bir şey öğrettiyse o da bana Rast'ın Amy'ye baktığı kadar içten ve yürekten baktığıdır. Bu çok çekici.

Peki beni şu anda onun kemiklerinin üzerine atlamaktan alıkoyan ne?

Sanırım korkuyorum.

Onun yüzünden değil, benim yüzümden. Dokunduğum her şey ters gidiyor gibi görünüyor ve sonunda etrafımdaki herkes için işleri daha da kötüleştiriyorum. Arkadaşlarımla birlikte Fort Tulsa'dan ayrıldım ve aileler için güvenli bir yer olması amacıyla Fort Shreveport'u kurdum. Berbat ettim. Tüm mültecileri davet etmeye çalıştım çünkü insanların sadece yaşamak ve çocuklarını büyütme için güvenli bir yer istediklerini düşünüyordum.

Onu da mahvetti.

Kül Kardeşler'le uğraşmak mı? Uyuşturucu verip satmaya çalıştığım Amy ve Rast'la mı? Küçük kız kardeşim Daniela'yı kurtarmak? Hepsinin içine ettim.

Eğer şans verilirse, Vaan'ı hayal bile edemeyeceğimiz şekilde mahvedeceğime ve iyi, tatlı, saf ve doğru olması gereken bir şeyin acı, çirkin ve incitici olacağına eminim.

Bu yüzden daha fazla öpüşmeye teşvik etmedim. Yakınlaşmasına izin vermeye çalışmadım. Bazen geceleri onun vücudu benimkine bastırılmış halde uyanıp, dönüp onu öpmenin, ona sürtünmenin ve her şeyin olabildiğince ileri gitmesine izin vermenin nasıl bir şey olacağını merak etmeme rağmen. Bakalım ne olacak.

Ejderhanın eşi ol.

Bunu insan ırkına ihanet olarak düşünemem. Ben çok pratik biriyim. Bu noktada, insanlığı satacak herhangi biri zaten uzun zaman önce bunu yaptı ve yine yapmaya devam edecektir. Mara'yı eski, istismarcı "koruyucusuyla" düşünüyorum. Onunla kendi isteğiyle birlikte olduğundan şüpheliyim ama katlandı çünkü hayatta kalmak için bunu yaparsınız. Bu konuda prima donna gibi mi davranıyorum? Eğer birinin malı olmak zorundaysam, Vaan gibi koruyucu ve şefkatli (ve tamam, ateşli) birinin malı olduğum için şanslı değil miyim?

Şans yıldızlarıma şükretmeliyim ama dokunduğum her şeyi zehirlediğim ve Vaan'la birlikte olmanın sadece benim için değil, onun için de bir hata olacağı hissinden kurtulamıyorum.

Amy'nin ejderhalar hakkında söyledikleri doğruysa, zaten çok şey yaşamış.

Huzursuz bir şekilde uzun bir süre yatağıma bakıyorum ve sonra evin geri kalanının neler sunduğunu görmek için adım atıyorum.

Vaan'ın yanımda olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Mara'nın iki katı büyüklüğünde olmasına rağmen arkamdaki ayak sesleri hafif. Bu noktada Vaan'ı tanıyorum ve tek başıma gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Kontrolcü olduğu için değil, güvende olduğumdan emin olmak istediği için. Eski evin mutfağına giriyorum ve beyaz ve siyah dama tahtası mermer fayanslara özlemle bakıyorum. Fayanslar kirli, bu da yiyecek bulmak için iyi bir işaret değil ve etrafa hızlı, üstünkörü bir bakış beni haklı çıkarıyor. Geldiğim yoldan geri dönmek için dönüyorum ve neredeyse Vaan'ın göğsüne çarpıyorum.

"Bu yöne gitmek yok," diye mırıldanıyorum ve göğsünü okşuyorum.

Göğsündeki elime bakıyor ve sanki onu bir şekilde memnun etmişim gibi genişçe sırtıyor.

"Tuhaf," diyorum ona, ama sesimde şefkat var. "Hadi, yukarıda bir şey var mı bakalım."

Yıkık dökük yemek alanından ve fuayeden geçiyorum, Vaan peşimde, her geçişimizde ya da birbirimize sürtündüğümüzde eli koluma ya da sırtıma dokunuyor. Bu oldukça hoş ve beni bu yerden ürkmekten kurtarıyor, çünkü perili eski bir Güney malikanesine benziyor. Hayır, teşekkürler. Ön tarafta hediyeelik eşya dükkânına benzeyen bir alan görüyorum, ama yağmalanmış ve hava şartlarından dolayı tahrip olmuş. Nedenini anlamak kolay; bahçedeki bir ağaç devrilmiş ve buradaki çatının bir kısmını ve tüm pencereleri sökmüş. "Kurtarılabilecek bir şey yok," diye mırıldandım.

"Hiçbir şey," diye onaylıyor Vaan ve ben ona sertçe bakıyorum.

Bana dişlek bir gülümseme daha atıyor ve acaba söylediğinden daha fazlasını mı anlıyor diye merak ediyorum. O bir dahi olabilir ve ben onunla bebek dilinde İngilizce konuşuyorum. Gözlerimi kısıyorum ve dalgınca omzunu sıvazlıyorum. "Yukarıda tavşanlar gibi sevişmek ister misin?"

Anlamsız bir yanıt veriyor ve göğsünü kaşıyarak esniyor.

Doğru. Vay be. "Anladım." Merdivenlere doğru ilerliyorum ve mutsuzca bakıyorum. Merdivenler çökmüş ve tavan bu alanda sarkıyor. "Bu merdivenlerden yukarı çıkıp bir skor aramak son derece aptalca olurdu."

"Aptalca," diye kabul ediyor.

Buna kısı kısı gülüyorum ve el değmemiş bir dolap bulma umudumu bir kenara bırakıyorum. Bunun yerine başka bir koridora yöneliyorum ve tekrar odaların arasından geçiyorum. Bir şifonyerin arkasında, başka bir kapı görüyorum-aha. Eski ebeveyn yatak odası, büyük bir büronun arkasına özenle gizlenmiş.

Ağır tahtaya vuruyorum ve Vaan'a bakıyorum. "Bunu kenara çekebilir misin?"

Homurdanıyor, öne doğru adım atıyor ve bir dirseğinin dürtmesiyle onu bir adım itiyor. Vay be. Bu haliyle bile çok güçlü. Hafifçe ürperiyorum ve bana spekülatif bir bakış attığında, terden nemlenmiş gömleğimi çekiyorum, beni ürperten şey sıcakmış gibi davranıyorum - önümdeki çıplak, parıldayan altın vücut değil -.

Vaan bir kez daha dürtünce büro önümden çekiliyor ve ben de kapı kolunu görebiliyorum. Kapının kendisi zaman ve rutubetten yamulmuş ve açmaya çalışmak için omzumu dayadığımda Vaan homurdanıyor. Kolu belime dolanıyor ve beni fiziksel olarak kaldırıyor, sonra öne doğru adım atıyor ve vücudunu kapıya çarparak kapıyı açmaya zorluyor.

Bu kesinlikle etkili.

Yanından geçip odaya girerken koluna dokunuyorum. Düşük ışıktan içeri süzülen tozlu bir pus var ve odaya sessizce ürkütücü bir his katıyor. Yıllardır kapalı tutulan bir mezarı andırıyor ama ceset görmüyorum. Burada tozlu, solmuş bir yorganla örtülü ve iki komodinle çevrili bir yatak var. Bir dolap ve yanında bir rafa düzgünce dizilmiş ayakkabıların bulunduğu başka bir şifonyer ve üzerine bir battaniye daha atılmış sallanan bir sandalye var. Buradaki her şey sanki sahibinin geri gelmesini bekliyormuş gibi mükemmel ve düzenli. İlerliyorum, şifonyere doğru çekiliyorum çünkü bir resim çerçevesi ve bir mücevher kutusu görüyorum. Resmi kaldırıp tozunu üflediğimde genç beyaz bir çift ve kadının kucağında tünemiş bir bebek görüyorum. Restore edilmiş bir antebellum malikanesi olduğuna göre beyaz insanlar olmalı diye düşündüm. Bu gibi yerler siyahların tüylerini ürpertiyor çünkü tarih çok farklı hatırlanıyor. Fotoğrafı yerine koydum, mutlu çifti ve bebeklerini düşündüm. Umarım sağ salim çıkmışlardır. Umarım mücevher kutusu tamamen boştur çünkü değerli her şeyi alıp güvenli bir yere gitmişlerdir.

Ama mücevher kutusunu açtığımda, içi yüzükler ve bileziklerle doluydu.

Biraz kararmış ama pahalı ve kalbim biraz acıyor. Bir alyans bile onurlu bir yerde yuvalanmış, sahibinin dönmesini bekliyor. Kutuyu tekrar kapatıyorum. Işıltılı şeyleri severim ama bunları almak yanlış geliyor. Beklemeye devam edebilirler, çünkü onlara dokunmayacağım.

Şifonyerin çekmecelerinden birini çekip kıyafet arıyorum. Zamana karşı dayanıklı, iyi yapılmış giysiler her zaman işe yarar ve burada daha önce yaşamış olan insanların birkaç çift kot pantolon ya da fazladan bir iki tişörtü bana çok göreceklerini sanmıyorum. Bulduğum çoğu şey çok büyük ve ben "kıyamet zayıfıyım", bu yüzden üzerimden sarkarlar. Yine de tişörtlerden birkaç tane alıyorum ve üzerime uyabilecek gibi görünen bir çift kesik jean şort ve bir bikini üstü. Tenime yapışan giysiler aniden bunaltıcı geliyor ve onları çıkarıp bikini ve şortu giydikten sonra eski tişörtümle vücudumdaki teri siliyorum.

Tanrım, şimdiden yüzde yüz daha iyi hissediyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Vaan parlak altın gözleriyle beni izliyor. Beni soyunurken izlemiş. Tabii ki izledi. Son bir haftadır pantolonumu benim için indiriyordu. Yine de gözlerindeki bakış, kayıtsız bir bekçinin bakışı değil. Bu gece bakışlarında açlık var ve beni bir bakışıyla yutuyor. Göğüs uçlarım bikininin yumuşak kumaşına batıyor ve ayakkabı rafına gidip bağcıklarından büyülenmiş gibi davranarak bir çift spor ayakkabısı alırken onun son derece farkındayım.

Şu anda onunla yalnızım. Normalde giydiğimden çok daha az kıyafet giyiyorum. Güzel, büyük bir yatak var. Sanki kader beni Vaan'a doğru pek de belli etmeden itiyor. Ve cazip geliyor, gerçekten. Yatağın tozunu silkeleyebilir, yastıkları kabartabilir ve işlerin nasıl gittiğine bakabiliriz. Dudaklarımı yalıyorum, iyice düşünüyorum.

"Kisssss," diyor Vaan aniden.

Gerginleşiyorum, vücudumdaki her kas şaşkınlıkla donuyor. O da benimle aynı şeyi düşünüyor. Anlamamış gibi yaparak ona bakıyorum. "Ne?"

"Öptüm," diye mırıldanıyor. Bana doğru ilerliyor ve parmaklarının arkasını artık çıplak olan kolumun üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Kissss mmmeee."

"İngilizcen her geçen gün daha iyiye gidiyor," diyorum ona, nefes nefese. "İyi iş çıkardın." I

gözlerinin içine bakmak istemiyorum, çünkü eriyip kız gibi olacağım.

Bana yaklaşıyor, daha da yaklaşıyor. O av hissi yeniden yükseliyor ve kendimi aç bir yılanın önündeki fare gibi hissediyorum. Ama bu da bir şekilde yanlış geliyor, çünkü Vaan'ın bana zarar vermek istediğini hissetmiyorum.

Beni yut, evet. Canımı yak, hayır.

Vaan bir adım daha atıyor. Geri çekilebilirim elbette. Yatak odasında bir sürü yer var. Ama çekilmiyorum. Avını yakaladığında ne olacağını görmek isteyen derin ve karanlık bir yanımla var. Bu yüzden tamamen hareketsiz kalıyorum.

Ve bekliyorum.

VAAN

I Gwen'in bana ne yaptığının farkında olmadığını düşünüyorum. Burada, tek başımıza, yuva yapmak için olduğu belli olan bir odadayız. Bir tanesi

İnsan yuvaları burada, battaniyeler hala uzun zaman önceki eski çiftleşmelerin kokusunu taşıyor. Elbette buna dikkat etmiyor ve bunun yerine vücudu için yeni örtüler buluyor ve eskilerini hiç düşünmeden çıkarıp sırtını bana gösteriyor.

Ve baştan çıktım.

Hem de çok.

Bu eskisi gibi değil, yaralandığında ve ona bakmam için bana güvendiğinde. O zamanlar, formunun güzelliğine odaklanmadan vücuduyla ilgilenmek kolaydı. Ama şimdi sağlıklı olduğuna göre? Bakmadan duramıyorum. Yaptığı her küçük şeyi izliyorum, her hareketini, her jestini özüksüyorum. Sırtının zarif çizgisini, kalçalarının yumuşak kıvrımlarına kadar ezberliyorum.

Hafızam paramparça olmuş olabilir ama bunu hatırlamak istiyorum.

Dönüp omzunun üzerinden bir kez baktı, varlığımın farkındaydı ve göğüslerinin kabarıklığını gördüm. Vücudu çok güzel, altın sarısı.

ve en cilalı pullardan daha pürüzsüz. Ona duyduğum açlık karnımı yakıyor ama ona hemen dokunmuyorum.

Nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. Daha önce yaptığı gibi, ağız ağıza baskılarla bana çiftleşme meydan okumasını verip vermeyeceğini görmek için.

Yine de yapmıyor ve bakışları kapıya kaydığında sabırsızlanıyorum. Yeterince bekledim, bu yüzden düşüncelerimi ona bildirmek için insani kelimeleri söylüyorum.

"Benim."

Gwen konuştuğumu duyunca şaşırmış görünüyor, ama kara gözlerindeki ifade yumuşuyor ve çiftleşme kokusunun en ufak bir ipucu kalın, durgun havayı kokluyor.

Bu benim için yeterli. Öne doğru yürüyorum ve ellerimi çıplak beline koyuyorum. Yeni örtüleri sadece en çekici kısımlarını gizliyor ve onları yırtıp onu bir kez daha bakışlarıma maruz bırakmayı arzuluyorum.

Nefes alış verişi hızlanıyor, göğüsleri hızla inip kalkıyor. "Vaan," diye fısıldıyor.

Dokun bana, diyorum ona, ama anlamadan bana bakmaya devam edince sabırsızlığımı görmezden geliyorum. Çok yakında.

Beline dokunuşumdan geri çekilmiyor ve uyarılma kokusu daha da yoğunlaşıyor. Belki de insanlarda meydan okuyan erkektir? Kokulu dişi ve ben onu yiyip bitirene kadar birlikte olduğu erkeğin önünde nasıl sindiğini düşünüyorum. Test etmeye değer. Pençelerimi karnının düz düzleminde gezdiriyor, yumuşak tenini sıyrıyor ve göğüs örtüsünün koyu renkli bandına ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyorum.

Eli hemen onu dokunuşumdan korumaya gidiyor. "Dntripit."

"Hayır mı?" Sözlerini anlamasam da anlamını kavrayarak soruyorum. Durmamı mı istiyor?

Gwen bir an tereddüt ediyor ve sonra elimi tutup bandın üzerinde, tekrar teninin üzerinde gezdiriyor. "Hr, notder."

"Hr," diye yankılıyorum ve o da başını sallıyor. O zaman dokunuşumu istiyor, sadece pençelerimi değil

yeni örtülerini yok ediyor. Anlıyorum. Kumaşın altındaki meme uçlarının gergin noktalarını fark ediyorum ve bir parmak eklemimi hafifçe bir tanesinin üzerine sürüyorum. "Hr?"

Kısık bir inilti çıkıyor ve vücudu titriyor. Bana yaklaşıyor ve bu bir zafer gibi geliyor.

Dokunuşumdan hoşlanıyor. İstiyor.

Onun için taşıdığım açlık ateş gibi öfkeleniyor, ruhumu tüketiyor. Kolumu beline doluyor ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Nefesini içine çekiyor ama karşı koymuyor, kollarını boynuma doluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve duygularını renkli olarak göstermeseler de, içlerindeki ihtiyacı inkar etmek mümkün değil.

O zaman ona meydan okuyacağım, garip gelse de.

Pençelerimi saçlarının kalın tellerine dolayarak yüzünü kendime doğru eğiyorum. Nefesi sık hırıltılarla geliyor ama geri çekilmiyor.

Yüzümü onunkine doğru eğiyorum ve ağzımı dudaklarına bastırıyorum. Bana karşı geriliyor, ben de kıpırdamadan dudak dudağa ona karşı hareketsiz kalıyorum.

İç çekiyor ve bir süre sonra kendi dudaklarıyla ağzımı ısıtıyor. "Ks me," diye mırıldanıyor ve dudakları en hafif, en alaycı dokunuşlarla benimkilere değiyor. Bu kelimeleri biliyorum. Hareketlerini taklit ediyorum, ağzını kendi ağzımla okşuyor ve tadına bakıyorum, dokunuşlarımız şakacı ve titrek bir şekilde kısa. Bunlar iyi dokunuşlar ama o kadar kısa sürüyorlar ki tatmin etmiyorlar. Daha fazlasını istiyorum.

Sonra ağzını benimkine bastırıyor ve dili dudaklarımı okşuyor ve ben bunun daha fazlası olduğunu anlıyorum. Karşılıklı dokunuşlarımız sadece bir flört. Gerçek savaş alanı diller. Bir iniltiyle, onun liderliği ele almasına izin veriyorum ve Gwen dilini ağzıma yaptığı aynı alaycı okşamalarda gezdiriyor... ama şimdi tatlı, kaygan dili işin içinde olduğu için tamamen farklı. Dili benimkine değdiğinde onu kasıklarımda, ayak parmaklarımda, saç tellerimde hissediyorum. Dünyam onun yumuşak, pembe dilinin ve onu nasıl kullandığının etrafında dönüyor. Küçük vuruşlarla beni tadıyor, ben de onun tadına bakana kadar benimkinin üzerinde dans ediyor.

Benimki nazik bir alay değil, ağzını fetheden bir tat. Dilimin cesur bir hareketiyle onun tatlılığını yağmalıyorum, onu yalıyorum. O

Bana karşı titriyor ve öpücüğün liderliğini bana bırakıyor. Anlar içinde yumuşak ve eğlenceli bir öpücükten sıcak ve yiyip bitirici bir öpücüğe dönüşüyor ve sonra bana doğru sarkıyor, amını fethettiğim gibi ağzını da fethettiğimde boğazından küçük ihtiyaç iniltileri kaçıyor.

Bunun ağzımla onun amcığıyla çiftleşmekten çok da farklı olmadığına karar veriyorum. Sadece onun başka bir yumuşak, sulu kısmıyla çiftleşiyorum. Garip ama aynı derecede zevkli. Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde benden ayrıldığında ağzımı kaldırıyorum. "Vaan," diye fısıldıyor, dudakları yüzlerimizi sürekli bastırmaktan şişmiş. Parlıyorlar ve renkten renge giriyorlar ve onu tatmak için tekrar yalamaya karşı koyamıyorum ve bana karşı inliyor, her zamanki gibi aç ve ihtiyaç dolu.

Benim Gwen'im. Onu ağzımla memnun edebilmeyi seviyorum. Dilleri çiftleştirmek gülünç derecede basit bir şey. Ağzını benimkine sürttüğünde bana istediği şeyin bu olduğunu söyleseydi, bugün birçok kez dilini çiftleştiriyor olurdu. Burnumu onunkine sürüyorum, yüzüne sokuluyorum ve uyarılmışlığının kokusu havada dolaşıyor, her an daha da güçleniyor. Bu onu memnun ediyor. Bunun farkına vardığımda gururla gürlüyorum.

Eşime zevk vermek için daha fazlasını yapabilirim.

Pençelerim en hafif okşamalarla sırtında aşağı yukarı kayıyor, çünkü onun güzel kahverengi teninin ne kadar kırılgan olduğuna dikkat ediyorum. Titriyor, dudakları aralanıyor ve daha fazlasını isteyerek aç gözlerle ağzıma bakıyor. Dudaklarını bir kez daha tadıyorum ve sonra onun tamamını tatmak istediğime karar veriyorum. O tatlı dudaklardan çok daha fazlası ve eğer dille okşamak hoşuna gidiyorsa, dilimle her yerini okşayabilirim.

Ağzıyla çiftleşirken bile yanlarını okşuyorum ve sonra tekrar göğüslerinin üzerindeki koyu renkli kumaş şeride uzanıyorum. Kumaşı yırtmamaya dikkat ederek çekiştiriyorum. Çıplak tenine bakmak istiyorum. Ağzımı üzerine koymak istiyorum. Ağzımı onun her yerine koymak istiyorum.

Hafifçe inliyor ve tırnaklarını tenimde gezdiriyor. Acıtmıyor ama yine de inliyorum, çünkü içinde oluşan ihtiyacı hissediyorum. Bu benim karnımda hissettiğim ihtiyaç, ne zaman onun yanında olsam beni ele geçirmekle tehdit eden sonsuz açlık. Belki de bu gece onu sahiplenmeme ve ona ateşimi vermeme izin vereceği gecedir.

Kumaş bandı karnına kadar indirip göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Meme uçları

narin, pembe bir kahverengi ve ben onlara bakarken sıkılaşıyorlar. İnliyor, bana karşı titriyor. Parmak eklemlerimi narin bir ucun üzerinde hafifçe gezdiriyorum ve teninin burada farklı hissettirdiğini görünce şaşıyorum. Hâlâ yumuşak ama eşsiz bir dokusu var. O büyüleyici, benim insan eşim. Ucu boyunca iz sürüyorum ve ben yaptıkça daha sertleşip dikleşiyor ve uyarılma kokusu da derinleşiyor.

Bir hırıltıyla, birbirine dolanmış bedenlerimizi çevirip bizi insan yuvasının tepesine bırakıyorum. Yaylı yüzeyin üzerinde zıplayıp bir toz bulutu kaldırdığımızda nefesi kesiliyor. Yine de böyle şeyler umurumda değil. Göğüslerinin hareketiyle, bana karşı nasıl kaydığı ve sallandığı ile ilgileniyorum. Yumuşak bir tümseği okşuyorum, sert ucundan büyüleniyorum ve sonra tümseği yüzüme sürtünceye kadar kendimi onun üzerine indiriyorum.

O zaman yüksek sesle inliyor, sırtı kamburlaşıyor ve kısa, kör pençeleri saçlarıma gidiyor. Dudaklarımla ve sonra da dilimle meme ucunu okşuyorum. Ortada bir meydan okuma yokken ona bu şekilde dokunmak garip ve yasak gibi geliyor ama çiftleşme kokusunu havada ağır ağır hissedebiliyorum ve dokunuşumun hoş karşılandığını biliyorum. Teniyle alay ediyorum, altımda kıvrana kadar dudaklarımı üzerinde gezdiriyorum, nefesi heyecandan kesiliyor ve hızlanıyor. Sikim daha önce hiç ağrımadığı kadar ağrıyor ama kendi zevkim ikinci planda kalıyor, tek istediğim onu memnun etmek.

Yüzümü göğüslerinin arasındaki vadiye sürtüyorum, bana karşı hissettiği duygudan büyüleniyorum. Sadece ona dokunarak ve okşayarak sonsuz günler geçirebilirim. Onun kokusunu bu şekilde içime çekmek, onu kendime doğru tutmak -zihnimi her zaman tehdit eden fırtına bulutları tamamen geri çekildi ve tüm odağım Gwen'de ve sadece Gwen'de. Dudaklarımı tenine değdiriyorum ve sonra dilimi aynı noktada gezdirerek onun tadına bakıyorum. Ondan kaçan inilti beni başka hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyor ve ondan bu küçük seslerden daha fazlasını almak için çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Tenini okşuyorum, dilimi karnının üzerinde çizgiler oluşturmak için kullanıyorum ve daha aşağılara iniyorum çünkü kokusu beni açlıktan delirtiyor.

Kendimi -yüzümü, dilimi, sikimi- onun amının sıcaklığına ve ıslak mucizesine gömmek istiyorum. *Dostum*, sessizce söylüyorum. *Eşim. Benim Gwen'im.*

"Vaan," diye tekrar inliyor, kalçaları altımda dalgalanıyor.

Yüzümü kalçalarını örten sert kumaşa bastırıyorum, derin nefes alıyorum

çekmeden önce bir an için. Göğüslerinin üzerindeki yumuşak bandın aksine, dokunduğumda esnemiyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde pençelerimi belinin altına geçirip çekiyorum.

İrkilmiş bir ses çıkarıyor ve ellerimi itiyor. "Hayır, Vaan."

Hayal kırıklığı içinde yüzümü karnına bastırıyorum. Bu kelimeyi biliyorum. İşi bitti demek. İhtiyacının etrafımızdaki havayı kokulandırması ya da ona ateşlerimi vermek için çaresiz olmam önemli değil. Zihnimdeki fırtına bulutları hızla ilerliyor ve duyularımı öfkeleriyle boğuyor. Öfke içimde kabarıyor, kokusunun tatlılığını delip geçiyor.

Burası insan kokuyor.

Burası başka bir insan kokuyor. Eşim değil ama davetsiz bir misafir. Başımı kaldırıyorum, burun deliklerim açılıyor ve boğazımda alçak bir hırıltı. Başka bir dişi.

Eğer eşimi tehdit ederse.

"Hey. Vaan," diyor bir kadın -benim kadını-. Belli belirsiz, onun alt tımda yattığını fark ediyorum. Tabii ki öyle. Nasıl unutabilirim ki? Yine de bunu düşünürken bile fırtınaların hücum ettiğini, her şeyi kavrayışımı silip süpürdüğünü hissedebiliyorum.

Ona bakıyorum. Çok güzel. Koyu renk saçları, dokunulduğunda yumuşacık olan güzel kahverengi teni. Geniş kahverengi gözleri endişeyle bana bakıyor. Onun adı...

Bu...

Hayal kırıklığı içinde hırlıyorum. Neden hatırlayamıyorum? Zihnimdeki fırtınalar kabarıyor, her an daha güçlü ve daha tehlikeli hale geliyor. Zihnimdeki şimşekler ve fırtınalar şiddetlendikçe incitme, öldürme, yok etme dürtüsü de giderek artıyor. Eşimi incitmek için değil -asla onu değil- ama yakınlarda gizlenen birini...

"Gwen," diyor usulca ve göğsüne, çıplak, baştan çıkarıcı göğüslerinin arasına dokunuyor. "Rmbrme?"

Gwen.

İşte böyle, fırtına bulutları çekilir ve berraklık geri gelir. Gwen. Onu tanıyorum. Kokusunu, nazik gülümsemesini biliyorum.

Diğer insanı yanında tutmak istediğini biliyorum. Onu güvende tutmak için.

"Gwen," diye törpüledim ve tenini okşayarak güzel göğüslerine dokundum.

Başını sallar ama o an geçip gitmiştir. Çiftleşme kokusuna endişe karışıyor ve gerginlik vücudunda titreşiyor. "Gwen."

Hatırlayacağım.

Umarım. Onu kollarımın arasına alıyorum, boğazına sokuluyorum. Bana yaslanıp başını omzuma yaslıyor. Kötü zihnime rağmen bana hala güveniyor ve bu beni alçaltıyor. Benden zaman, sabır, anlayış ne isterse ona vereceğim. Onu nazıkçe öpüyorum, sonra diğer odadaki yuvasına geri götürüyorum ve yanına kıvrılıyorum.

Diğer insanın kokusu havada asılı duruyor, boğucu derecede yoğun, ama yüzümü Gwen'in saçlarına gömüyorum ve sadece onun kokusuna odaklanıyorum.

Önemli olan tek şey Gwen.

GWEN

I Vaan'ı Shreveport Kalesi'ne geri götürmek için yaptığım çılgın planın işe yarayabileceğini düşünmeye başladım. Mara'yı partimize katıp, Shreveport Kalesi'ne geri dönmek için yürümeye başladığımızdan beri üç gün geçti.

kale. Bu üç gün içinde Vaan sadece birkaç kez beni "terk etti" ve her seferinde birkaç kelimeyle onu geri getirebildim. Mara'ya saldırmadı ya da onu tehdit etmedi.

Bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyorum.

Eski bir üst geçidin altından geçiyor, otoyolun kalıntıları üzerine oyuncak gibi serpiştirilmiş kırık dökük arabaların paslı yığınları arasından yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Aralarında uzun otlar büyümüş ve uzakta bataklık görünümlü bir akıntı var, artık onu tahliye edecek bir şehir sistemi olmadığı için muhtemelen timsahlarla dolu. Yan tarafı işaret ederek Mara ve benim oradan uzak durmamız gerektiğini belirtiyorum.

Bana başıyla selam veriyor ve her zamanki sessizliğiyle yolunu değiştiriyor. Mara iyi bir arkadaş değil ama Vaan'ın yanında gergin olduğundan şüpheleniyorum. Onu kaleye geri götürdüğümünden beri benim yanımda da gergin. Sorun değil, kimsenin ona zarar vermek istemediğini yakında öğrenecektir.

Vaan'ı insan formunda tutmak için elimden geleni yapıyorum. Bu da bizi gitmemiz gereken yere uçurmasına izin vermek yerine yürümek anlamına geliyor. Sıcakta yürümek en sevdiğim şey değil elbette. Her gece durduğumuzda ayaklarım ve bacaklarım yorgunluktan ağrıyor ve tüm vücudum ter içinde kalmış gibi hissediyorum. Mara hiç şikayet etmiyor ama terlediğini biliyorum çünkü kokusu daha da kötüleşiyor. Eski plantasyon evinden başka, kalacak akan suyu olan harika bir yer bulamadık, bu yüzden kaleye döndüğümüzde duş alabileceğimizi düşündüm. Vaan yanımda kalıyor ama ara sıra form değiştirip etrafımızı kolaçan etmek için uçup gidiyor. Bazen pullarında biraz kan ve bizim için ölü bir hayvanla dönüyor, biz de o şeyi kızartmak ve ayaklarımızı dinlendirmek için mola veriyoruz.

İnsan formunda ne kadar uzun süre kalırsa, düşüncelerinin de o kadar insani olduğunu düşünüyorum. Kaledeki Liam'ı düşünüyorum. Garip görünüşlü olduğunu düşünmüştük ama tavırları ve konuşması tamamen insancaydı. Onu ejderha formuna geçerken hiç görmedim, belki de bu iki bacaklı olduğu sürece bizim gibi düşündüğü ve vahşi bir ejderha gibi daha az düşündüğü şeylerden biridir. Bu doğru da olabilir. Vaan gün geçtikçe daha sakin görünüyor. Daha çok kelime öğreniyor ve adımı daha çok hatırlıyor ama yine de Mara'yı pek sevmiyor. Rast'ı ve Amy'nin etrafında sanki dünyası ona bağlıymış gibi nasıl dolaştığını düşünüyorum ve bunun sadece onun türüne özgü bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Eşlerine ya da eşleri olmasını istediklerine aşırı odaklanırlar.

Yürürken kızarıyorum, her gece yaptığımız öpüşmeleri ve sevişmeleri düşünüyorum.

Her

gece.

Gece.

Gerçek bir sığınak olmaması (dün geceki gibi) ya da mahremiyet olmaması fark etmiyor. Durduğumuz anda öpüşmek istiyor. Asla uzağa gitmiyor tabii ki. Şortlarım hep üzerimde kalıyor ve o hiç gelmiyor. Ben de öyle. Sanırım ikimizden biri orgazm olsaydı her şey biterdi, çünkü o noktadan sonra geri dönemezdik. Öpüşüyoruz. Birbirimizin tenini okşuyoruz. Daha çok öpüşüyoruz. Göğüslerime dokunuyor, sırtımı okşuyor ve boğazımı sıkıyor. Daha da çok öpüşüyoruz.

Çok fazla öpüşme var. Öpüşmenin bu kadar yoğun olabileceğini hiç bilmezdim.

Bağımlılık yapıcı. Geçmişte de eğlenceliydi elbette ama hiçbir zaman Vaan'ı öpmeyi arzuladığım kadar arzulamamıştım. Dilinin benimkine sıcak vuruşunda, dudaklarının tadında, beni yakın tutuşunda bir şeyler var. Belki de yoğunluğundandır - sanki dünyası beni memnun etmekten başka bir şey değilmiş gibi davranması. Ya da bana bir kedinin dilini hatırlatan ve vücudumun farklı bölgelerinde nasıl hissettireceğini merak etmeme neden olan dilinin hafif pürüzlü törpüsüdür.

Tanrım, dili. Neredeyse ağzının kendisi kadar bağımlılık yapıyor ve sadece birkaç öpücükle kendimi onun dokunuşunda kaybettiğimi biliyorum. Sadece öpücükler ve sevişmelerle orgazm olmaya çok yaklaştım.

Ve tüm bunlara rağmen, hala bir adım atamadım. Seks yapmadık.

İstemediğimden değil. Onu ne kadar istediğimin ve onun da beni ne kadar istediğinin farkındayım. Bana doğru bir bakışı bile aletin sertleşmesine neden oluyor ve çıplak olduğu için bu çok açık. Yine de zorlamıyor. Beni açlıkla izliyor ve eğer ona buna hazır olduğuma dair en ufak bir ipucu bile versem, beni birkaç dakika içinde yere yatırıp çıplak ve altında bırakacağını biliyorum.

Bunu çok düşünüyorum.

Kendime Mara'nın varlığı yüzünden şu anda bunu yapamayacağımı söylüyorum. Onun orada olması durumu tuhaflştırıyor. Ama yalan söylüyorum. Yıllarca kalelerde yaşadktan sonra, başkalarıyla dolu bir odada sevişen insanlar gördüm. Talsa Kalesi'nde bir kızın sokakta bir erkeğin önünde diz çöktüğünü görmek alışılmadık bir şey değildi çünkü bir şeyler yemek için yapabileceği tek takas buydu. Bakire değilim ve sekse de yabancı değilim. Mahremiyetin güvenlikten daha az önemli olduğu yerlerde yaşadığınızda, bu olur.

Kendime karşı dürüst olursam, Shreveport Kalesi'ne dönmemizi bekliyorum. Hâlâ işleri berbat etmekten korkuyorum... ya da belki de bu işin yürümemesi için bahaneler arıyorum.

Her neyse, ne zaman şortuma uzansa, her şeyi bitiriyorum. Yakında, kendime söylüyorum.

"Yaklaştık mı?" Mara, otoyolun kenarındaki bir reklam panosunu işaret ederek soruyor.

Şöyle bir bakıyorum ve tanıdık yeşil sprej boyanın soluk resmi kapladığını görüyorum.

KALE VE GÜVENLİK. ÖNÜMÜZDE İKİ ÇIKIŞ VAR. YOLCULARA HOŞ GELDİNİZ DİYORUZ.

Sözcükler hava koşullarından dolayı biraz bulanmış ve solmuş, ama onları tanıyorum - evet, o reklam panolarından bazılarını ben boyamıştım. "Yakın," diye kabul ediyorum. "Yakında evde oluruz."

Önce bana sonra da Vaan'a bir bakış attı. "Oraya varmadan önce... tekrar duracak mıyız?"

"Yorgun musun?"

"Ben mi? Hayır. Devam edebilirim." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gergin misin?" Başını sallıyor.

"O zaman neden soruyorsun? Merak ediyorum."

Bu kez Mara bronzlaşmış, kirli yüz hatlarında bir parça şaşkınlıkla bana bakıyor. Gözleri tüm o kirin aksine parlak ela görünüyor. "Pantolon giymediği için mi?"

Oh.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Giysiye ihtiyacı olacağı konusunda haksız değil. Onu çıplak ve muhteşem altın kaslarıyla görmeye o kadar alıştım ki, artık onu böyle görmek benim için normal. Onu pantolonla hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Özgür ve sınırsız olmalı. Onunki kadar mükemmel bir vücut, onunki kadar vahşi bir form - bunlar herkesin hayran kalması için gösterilmeli ve sergilenmeli.

Ve tabii ki bu benim bencilliğim. Çünkü kaledeki hiç kimse ona hayran olmayacak. Mümkün olduğunca insan gibi görünmezse korkacaklar. Örtünmek zorunda kalacak. "Bu... aklıma gelmedi," diye itiraf ediyorum. "Ona kıyafet almak."

Mara bana deliymişim gibi bakıyor.

Belki de öyleyimdir. Büyük, çıplak bir altın adam benim için ne zaman normal oldu? Ama öyle. Mara akıllıca davranıyor. Vaan'ın kaledeki herkesle kaynaşmasını istiyorsam, onun da herkes gibi olması gerek, buna pantolon da dahil. Onlara medeni olduğunu göstermeliyim. "O zaman gözlerimizi bir dükkân için dört açalım."

Seyahat ettiğimiz yolu işaret ediyor. "Bir tabela vardı

"Eğer geri dönmek istersen, bir ya da iki çıkış geride."

Fark etmesine şaşırdım ama sanırım haklı. Mara sandığımdan daha gözlemciymiş. Bu bölgeyi biliyorum ve bahsettiği civarda bir büyük mağaza ve bir alışveriş merkezi olduğunu biliyorum. Biraz dağılmış durumdalar ama kaleden çok uzakta oldukları için kimse oraya pek gitmiyor. "Eminim orada ona bir şeyler bulabiliriz. İyi fikir. Devam etmeden önce bir molaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim," diyor çantasını omuzlayıp arkasını dönerek.

Kendimi suçlu hissediyorum, çünkü çok fazla yürüyoruz ve Mara küçük ve aç görünüyor. "İstersen sen git, biz seninle orada buluşuruz," diye teklif ediyorum. "Onlara sizi Gwen'in gönderdiğini söyleyin, bir şey olmaz."

"Ben de seninle geleceğim," diyor, sesi rahat ve düzgün. Bunu söyleyeceğini biliyordum - Mara olabildiğince rahat görünmek için elinden geleni yapıyor. Ne söylersem söyleyeyim kabul edecektir. Ona geri döneceğimizi ve hiç durmadan denize doğru yürüyeceğimizi söyleyebilirim ve o da bunun onun için sorun olmadığını söyler.

Onunla tanışmadan önce hayatının ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum. Zavallı Mara. Onunla arkadaş olmak için daha fazla çaba göstermediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Zor bir hayatı oldu ve ben Vaan'a o kadar takıntılıydım ki ona hoş geldin diyemedim. Daha iyisini yapmalıyım. Bu yüzden ona parlak bir şekilde gülümsüyorum ve Vaan'a geri döneceğimizi işaret ediyorum. "Eşlik ettiğin için minnettarım."

Bana tereddütlü bir gülümseme veriyor ve bir kez daha sessizliğe gömülüyor.

Kıyamet sonrası Louisiana'dan geriye kalanların çoğu gibi mağaza da darmadağın. Çatının bir kısmı çökmüş ve çökmeyen kısımlar da sanki sular altında kalmış gibi görünüyor. Zemin kurumuş çamur ve dökülmüş eşyalarla kaplı. Elbette yiyecek yok. Yenilebilir her şey uzun zaman önce toplanmış.

Gerçi daha kötülerini de gördüm. "Eminim burada bir şeyler bulabiliriz," diyorum Vaan'a gülümseyerek.

Bana kaşlarını çatıyor ve ağzını tıkıyor, sözlerimi anlamadığını gösteren işaretimiz.

"Sorun değil," diyorum ona, kolunu okşayarak. Yakında anlayacaktır. "Sadece takip et."

"Takip et," diye yineliyor memnuniyetle ve bu son birkaç gündür çok duyduğu bir kelime. Elime dokunuyor ve sonra parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve bu küçük okşamayla yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Tamam, son zamanlarda oldukça fazla el ele tutuşuyoruz. Mara umursamıyor gibi görünüyor ve garip görünmesi umurumda değil. Hoşuma gidiyor. Ona dokunmayı seviyorum. Başka biri tarafından dokunulmanın o kadar güzel bir yanı var ki kendimi giderek daha bağımlı hale getiriyorum.

Mara bize baktı ve sonra mağazaya girdi. Hayır, fark ettim. Başka biri tarafından dokunulmak istediğimden değil. *Onun* tarafından dokunulmak istiyorum. Belki de bağımlı olan benim ve o sadece benimle dalga geçiyor.

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Dükkanın içine doğru ilerliyoruz. Ön tarafta her zamanki çöp ve moloz yığını var ve bir yılan yuvasına adım atmadığımızdan emin olmak için sopalarla birkaç şüpheli yığını dürtüyorum. Artık koridorlar yok, kurumuş çamur ve dağınıklık bir zamanlar düzgünce ayrılmış bölümler olduğunu hatırladığım yerleri gizliyor. Mara uzaklaşıyor ve etrafına bakınırken bir noktada bol kıyafetinin kıvrımlarına bir İngiliz anahtarı soktuğunu görüyorum. Bir silah. Hiçbir şey söylemiyorum, kendini korumaya çalışan bir kadından nefret edemem.

Sonunda duvarlarında soluk erkek resimlerinin ve eskiden giysilerin konulduğu dairesel rafların olduğu bir bölüm buluyorum. Çoğunlukla çıplak ama yerde çok şey var. Ben bir yığını karıştırmak için bir sopa kullanırken Mara geri dönüyor. "Onun için bir kot pantolon aramama yardım eder misin? Eğer çürümemiş bir şeyler bulabilirsek, onları yıkamak için arkadaki lavaboları kullanabiliriz."

"Çalışmaları şartıyla," diyor Mara, ama sopasıyla bir yığını dürterek bir şeyi serbest bırakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sanırım bu bir bebek bezi."

"Bez yok." Vaan'a bakıyorum. Alnında bir kırıskla bizi izliyor, sanki ne yaptığımızı tam olarak anlayamamış gibi. "Ona bir kot pantolon giydirmek bile yeterince zor olacak."

"Mm." Mara sessizce çalışıyor, bir yığını karıştırıyor ve sanki bir çocuğa uymayacakmış gibi görünen bir çift kot şortu çıkarıp bir kenara atıyor.

Teşhir masasına doğru ilerliyor ve alnını silerek oturuyor.

İlk defa mağazanın ne kadar bunaltıcı bir sıcak olduğunu fark ediyorum. Bütün gün yürüdük ve öğleden sonra güneşiyle birlikte sıcaklık -ve nem- arttı. Mara benden iki kat daha fazla giysi giyiyor, bikini üstü ve şortu tenimi serinletmeye yardımcı oluyor. "Kendin için giyecek bir şeyler bulmak ister misin? Daha serin bir şeyler?"

"Ben iyiyim," diyor ve sonra bana bakıyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Çamur ve zaman tarafından bir araya getirilmiş gibi görünen bir yığın kumaş buluyorum ve bir tanesini kaldırıyorum. Denim olabilirler.

"Kaledeki insanlardan neden nefret ediyorsun?" Sertçe başımı kaldırdığımda ince omuzlarını silkiyor. "Kişisel bir soru olduğu için üzgünüm ama oraya varmadan önce sormak istedim."

Şaşırdım kaldım. "Neden oradaki herhangi birinden nefret ettiğimi düşündün ki? Ben belediye başkanıyım... belediye başkanıydım," diye düzeltiyorum. "Onlar benim halkım. Onları seviyorum. Onlar için en iyisini istiyorum."

"Onlar için en iyisini istiyorsun," diye yineliyor

kesin bir ifadeyle. Başımı sallıyorum.

"Kaleye bir ejderha getiriyor muyuz, getirmiyor muyuz?"

Sustum. Ayaklarımın dibindeki kurumuş, çamurlu giysi yığınının kurcalıyorum ama hevesim kaçıyor.

"Kaltak olmaya çalışmıyorum," diyor Mara nazıkçe. "Gerçekten değilim. Sadece... ejderhalar katildir. Bu yeterince iyi davranırsa bile, o eğitimli bir maymun değil, anlıyor musun?"

"Öyle olmadığını biliyorum." Sesim gergin. "O da herkes gibi bir insan." "Herkes gibi değil."

Böyle söylüyor ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyor. Onun dokunuşundaki nezaketi ya da öpülmeyi talep ettiğinde yüzünde beliren şakacı ifadeyi bilmiyor. Tek gördüğü sessiz, öfkeli bir altın tanrı. Tabii ki

endişeler.

Hatalı olduğunu söyleyememekten nefret ediyorum. İstiyorum... ama yanıldığından emin değilim. Vaan'ın tehlikeli olduğunu biliyorum. Bunu tepemden uçtuğu ve Shreveport Kalesi'nin güvenli sınırlarının ötesine geçmeye cesaret ettiğimiz için beni ve Andrea'yı öldüreceğini düşündüğüm ilk andan beri biliyorum. Ölümcül olduğunu biliyorum. Onun bir katil olduğunu biliyorum.

Ama nazik, hatta tatlı olabileceğini de biliyorum. Amy ve Rast da kalelerde gayet iyiler, değil mi?

Tabii ki... Aralarında, peşine düşmeye korktuğum düzeyde bir bağ var. Bedenen ve ruhen birbirlerine bağlılar. Aynı dalga boyunda olduklarını bilmek için onun yanında olması gerekmiyor.

Vaan'a bakıyorum. Yakışıklı, uzun boylu, gururlu Vaan, çamuru karıştırırken bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Eski bir ayakkabıyı ters çevirdiğimde burun delikleri açılıyor ve çürük kokusu bunaltıcı havaya yayılıyor.

"O senin arkadaşın olabilir," diyor Mara, sesi yumuşak ve nazik. "Ama benim arkadaşım olmadığını biliyorum. Bana nasıl baktığını gördüm."

Yenilmiş hissediyorum. Sönmüş. "Sana nasıl bakıyor?"

"Sanki vurmak için sabırsızlandığı bir sivrisinekmişim gibi."

Haksız olmamasından nefret ediyorum. Bunu ben de gördüm. Benden etkileniyor ve ona zar zor tahammül ediyor. İlk başta bu gurur vericiydi, ama şimdi endişeleniyorum... Bir kişiyle başa çıkabilir, ama ya birkaç kişi varsa? Bir kale dolusu? Ya kendini kaybederse ve ben onu uçurumun kenarından çekip almak için orada olmazsam?

Daha da kötüsü, ya kaybederse ve ben oradaysam ve bu yeterli olmazsa?

Çamurlu kot pantolonu tekrar çamurun içine bırakıyorum ve doğruluyorum. Kalbim acıyor ama Mara'nın haklı olduğunu biliyorum. Vaan'ı kaleye götüremem. Bağımızı tamamlayana kadar olmaz. Ona her şeyimi verene kadar olmaz.

Boğazım kuruyor. Erteliyorum, erteliyorum çünkü zihinlerimizi birleştirdiğimizde olacaklardan korkuyorum. Onunla mutsuz olacağımı düşündüğümünden değil...

Ama yeterli olamayacağımı. Benimle çiftleşmek ona sadece

Ne kadar zayıf ve kusurlu olduğumu ve etrafımdaki herkesi yavaş yavaş yok ettiğim gibi onu da yavaş yavaş yok edeceğimi, cehenneme giden yolun iyi niyetlerle döşeli olduğunu falan. Belki de bu yüzden onu kaleye götürmek ve az çok ona hava atmak için bu kadar zorluyorum. Eğer bağ kurmadan önce onu buraya getirebilirim, belki o zaman herkesin boynundaki albatros gibi bana bağlı kalmasına gerek kalmaz.

Ya da belki de kendimi yeterince iyi olduğuma ikna etmeye çalışıyorum.

"Sanırım bir kot pantolon buldum," diyor Mara, çamurlu bir giysi yığınına kaldırarak. "Otuz dört beden olur mu?"

"Bırak onları," diyorum ona, tamamen yenilmiş bir halde. "Haklısın. Onu kaleye götüremem."

Mara bir an sessiz kaldı. "Özür dilerim."

"Olma. Herkesin güvenliğini düşünüyorsun. Bu benim yapmam gereken bir şey." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Bu tür şeylerde gerçekten çok kötüyüm."

Bana anlayışlı ve sempati dolu bir bakış atıyor ve bu daha da çok acı veriyor.

"Pekala," diyor Mara, giysiyi aldığı çamurlu yığının içine geri bırakarak. Elini aynı derecede kirli eteğine siliyor ve etrafına bakıyor. "Sanırım burada bir tür kamp kurabiliriz. Yatak yapabiliriz ve eğer iyi bir av varsa, burası bir süre kalmaya değer bir yer olabilir."

"Gerek yok," diyorum ona. "Seni kaleye götürmemizin hâlâ en güvenli yol olduğunu düşünüyorum. Sürekli bizimle kalamazsın. Dediğin gibi, o eğitilmiş bir maymun değil." Bu sözleri yüksek sesle söylemek bile bana acı veriyor. Elbette o eğitilmiş bir hayvan değil. Vaan bir insan, herhangi bir insan kadar karmaşık ve harika. Mara ejderhaları benim kadar tanımıyor... ama bu tür kibirli düşünceler başımı belaya sokuyor. Mara ejderhalar hakkında After'daki herkes kadar çok şey biliyor. Öldürdüklerini ve onlara karşı dikkatli olunması gerektiğini biliyor.

Herkesin bilmesi gereken tek şey bu.

Vaan'a bakıyorum, kaşlarını çatmış Mara'yı izliyor, gözleri sanki hoşnutsuzmuş gibi daha da kararıyor. "Vaan," diye sesleniyorum dikkatini çekmek için ve bana baktığında göğsüme dokunarak adımı söylemesini istiyorum.

Uzun bir süre bana göz kırpıyor. "Gwen," diyor ve ben kalbimdeki acıyı dindirmek için gülümsüyorum.

VAAN

G Wen'in günün erken saatlerindeki neşesi güneş battığında tamamen kayboluyor. Kokuşmuş olanla akıcı, ağız dolusu insan dilinde sohbet ediyor ama konuştukları her şey onu üzüyor. Omuzları sanki bir savaşı kaybetmiş gibi yenilgiyle çöküyor,

Diğer insan dişi ise onu küçük dokunuşlarla ve sırtını sıvazlayarak teselli ediyor.

Bundan hoşlanmadım.

Bundan hoşlanmıyorum çünkü sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Sorun her neyse, bunu benim anlayamayacağım kadar hızlı kelimelerle ifade ediyorlar ve Gwen'imın yüzü her geçen an daha da üzgünleşiyor. Onun üzüntüsünden hoşlanmıyorum. Diğerinin ona dokunmasından ve onu rahatlatmasından daha da az hoşlanıyorum. Sahiplenme duygum her geçen an artıyor ve kokulu olan ona dokunduğunda hırlıyorum.

Bu sadece Gwen'i daha da üzüyor ve sanki bir şekilde ben sorumluymuşum gibi hissediyorum.

Büyük, kirli binada kalıyorlar ve insan kovanının enkazında uyumak için güvenli bir yer arıyorlar. Bir yer bulduklarında, Gwen'im bana belli belirsiz, hüzünlü bir gülümsemeyle yere uzanıyor. Bir kol boyu uzakta kalmasına rağmen çok mesafeli.

Gök gürültüsü zihnimde yuvarlanıyor, gürültülü, öfkeli ve amansız. Hiç dinmiyor ve ben tamamen hareketsiz kalarak dişileri izliyorum.

Özellikle kokulu olanı izliyorum. Benim gözümde o davetsiz misafirdir. Eğer Gwen'imın gözlerinden ter akmasına neden olursa, onu lime lime ederim. Kafamın içinde fırtınalar kopuyor, şimşekler acımasız bir güçle çakıyor. Sadece bir yanlış seğirme ve-

"Vaan," diye fısıldıyor bir diş ve yuvasındaki battaniyelere vurarak beni yanına davet ediyor.

Bulutlar çekiliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve önümdeki insana yeniden odaklanıyorum. Yumuşak gözler. Kahverengi ten. Mükemmel, inanılmaz bir koku. Eşim.

Dostum.

Onun bir adı var... Gwen. Ah, evet. "Gwen," diye mırıldanıyorum, hatırladığım için memnunum ve yanına uzanmak için hareket ediyorum. Etrafındaki hüznü görebiliyorum ve melankolisi içimi acıtıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, başını göğsüme yaslıyorum ve saçlarını okşuyorum. Üzüldüğünde gözlerinin terlediğini hatırlıyorum ve saçlarını okşamak yardımcı oluyor. Hüzünlü bir kahkaha atıyor ve kollarını bana doluyor, ben de okşamaya devam ediyorum, gözlerinin ıslanıp ıslanmadığını görmek için bekliyorum.

Yine de yapmıyorlar ve sonunda küçük bir memnuniyet iç çekişi yapıyor. Yolun karşısında alçak bir ses duyuyorum. Diğer dişinin battaniyeleri hışırdıyor ve hafif, dolambaçlı ayak sesleri geri çekiliyor. Bize mahremiyet sağlamak için yuvadan ayrılıyor. Güzel.

Gwen'imın dokunuşlarla rahatlamaya ihtiyaç duyduğu bir zaman varsa, o da şimdi. Öpücüklerimi seviyor, hatırlıyorum. Ağız çiftleşmeleri ve pençelerimin göğüslerini okşaması. Bu gece tüm bunları onun için yapacağım, sadece gözlerindeki hüznü silmek için bile olsa.

Onu kendime çekiyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum. "Gwen," diye fısıldıyorum, isminin dudaklarımdaki tadını seviyorum.

Bana gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Kollarımdayken bile sıkıntılı görünüyor. O zaman ona bana ait olduğunu hatırlatmalıyım. Parmaklarımı çenesinin altına yerleştiriyorum, yüzünü benimkiyle buluşması için yukarı kaldırıyorum ve sonra onu öpüyorum. Ona önceki gibi yumuşak, şakacı bir öpücük vermiyorum; bu sefer ona içindeki fırtınaları gösteriyorum.

Zihnim, şimşegin bulutları delip geçtiği gibi beni delip geçen ihtiyaç. Ona verebileceğim tüm arzuyu ve yoğunluğu gösteriyorum. Her şeyimi dilimin her bir darbesine, ağzına her bir fiske vuruşuma, her bir fethedici itişime döküyorum.

Sabırlı olmaktan yoruldu. Anlayışlı olmaktan. Zihnindeki fırtına doymak bilmeyen, beslenmeye aç bir canavar ve istediği tek şey Gwen. İhtiyaçla ıslanmış ve uyarılmayla dolgunlaşmış amının sırlısklam kokusunu arzuluyor. Bu düşünce kanımı zonklatıyor ve ağzını fethetmek için çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Bana sürtünerek gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Son birkaç gecedir yaptığım gibi, bir elimi göğüslerinin üzerine taktığı banda götürüyorum ve onu gövdesinden aşağı doğru çekerek güzel meme uçlarını dokunmam için serbest bırakıyorum. Zaten sert ve çakıllılar ve ne zaman tenime değseler, iniyor ve bunu yaparken dilimi hafifçe emiyor.

Ağzını serbest bırakıyorum, çılgınca boynunu öpüyorum ve sonra aşağı iniyorum. Benim onun için olduğum kadar onun da benim için vahşi olmasını istiyorum, bu yüzden kırılğan köprücük kemiklerini ısırp yalıyorum ve sonra hassas göğüslerine doğru ilerliyorum. Uçlarıyla oynadım ama bu gece ağzımı üzerlerine koymaya, dilini emdiğim gibi onları da emmeye açım. Aç bir iniltiyle bir memesini elime alıp işaret parmağımla başparmağım arasında ucuyla oynarken diğer meme ucunu ağzıma alıp sertçe yalıyorum.

Gwen bana doğru eğilerek haykırıyor. Nefesi boğazında düğümleniyor ve bir elini ağzına bastırarak kendini sakinleştiriyor. "Vaaaaan," demeyi başarıyor, adım o nefessiz insan tarzıyla söylüyor. Eğer bu bir protestoysa, çok geçmeden bana söyleyecektir. Vücudunun tepkilerinin her zaman farkında olarak, onun hassas bedenini öpüp koklayarak bakımına devam ediyorum. Amının kokusu havada yükseliyor, altımda kıvranırken bile dokunuşuma tepki verdiğini söylüyor.

Benim Gwen'im. Benim güzel, duyarlı Gwen'im. Dilimi sert bir meme ucunun üzerinde gezdirirken *bana meydan okumanı* istiyorum. *Bu sefer çiftleşmek istediğini göster bana.*

Yine de düşüncelerimin baskısına bir yanıt yok. Hiçbir zaman olmadı. İhtiyaç ve hayal kırıklığıyla hırlayarak göğsünü ısııyorum ve sonra kararlı bir şekilde aşağıya iniyorum. Bu gece, onun her şeyini tadacağım.

Örtüsünün bel kısmını, en sevdiği yerlerini benden saklayan kalın malzemeyi buluyorum. Son birkaç gündür onu yakından izledim ve garip, dişli dikişleriyle nasıl çözdüğünü öğrendim ve onu çekip ayırdım.

Elleri aşağı doğru hareket ediyor ve ben onu uzaklaştırıyorum. Sözümün kesilmesini istemiyorum. Eğer durmamı istiyorsa, durmamı söyleyebilir. Örtüsünü yırtmıyorum ama dikkatlice bağlarını çözüyorum ve kalçalarından aşağı indiriyorum. Onun güzel kokusu ciğerlerime doluyor ve bir ihtiyaç iniltisini ısırarak geri çekiyorum. Hiçbir şeyi şu anda Gwen'i istediğim kadar istememiştim. Bir süre sonra, kalçalarının arasındaki koyu renkli saç tutamı gözlerimin önüne seriliyor ve gördüğüm manzara karşısında ağzım sulanıyor. Örtülerini çıkarıyorum ve bir elimi dizinin iç kısmına koyuyorum.

Titrediğini, nefes alışının kesildiğini hissedebiliyorum ve ne yapacağını görmek için bekliyorum. Eğer durmamı istiyorsa duracağım ama önce söylemesi gerekiyor. Gwen titriyor ve sessiz kalıyor, bakışları bana kilitlenmiş. Parmaklarımı uyluklarının iç kısmında gezdiriyorum, sonra yavaşça ayırıyorum.

Boğazından alçak bir inilti kaçıyor.

Zevkle homurdanıyorum. Sonunda beni istediğini belli ediyor. Kokusu havada ama hiçbir şey söylememesi çok farklı. Eşimin, benim onunkini arzuladığım kadar onun da benim dokunuşumu arzuladığını itiraf etmesini istiyorum. Göğsümde alçak bir gümbürtü ile ağzımı onun nemli kıvrımlarına indiriyorum ve tadına bakıyorum.

Tatlılık dilimi kaplıyor ve ihtiyaç içimde patlıyor. Düşüncelerim kayboluyor ve geride sadece eşinin amının tadıyla kendinden geçen kudurmuş canavar kalıyor. Dünya eriyip gidiyor ve geriye sadece onun sıcak kokusu, yumuşak teni ve kalçalarının kenetlenmesi kalıyor. Çığlık atıyor ve eğiliyor ama bu sadece onu tekrar ağzıma getiriyor.

Kontrolü ele aldım, onu tutup ziyafet çekerken bacaklarını sıkıca kavradım. Dilimi her kıvrımında gezdiriyor, nektarının her zerresini içiyorum. Onun tadı için açlıktan ölüyorum ve kendimi kontrol edemiyorum. Dilimi tekrar tekrar yumuşaklığına doğru sürüklüyorum, vücudunu öğreniyorum ve kokusundan zevk alıyorum. Titremesi devam ederken bile dilimin her turunda tadı güçleniyor. Kıvrımlarını keşfederek ve en çok hangi dokunuşlardan hoşlandığını keşfederek onu kucaklıyorum. Akılsız ihtiyaçlar yakınlarda geziniyor, ama kendimi onu memnun etmeye konsantre olmaya zorluyorum. Eğer arzularımı tatmin edemezsem, isteklerimin hiçbir anlamı yok.

dostum.

Ve yine de... Eşimin tadının bu kadar... ezici olacağını beklemiyordum. Dilimle amını okşarken, gizli ve ıslak yerlerine dalarken bile hırlıyorum. Bu kez düşüncelerimde kopan fırtına ihtiyaç. Bu öfke ya da şiddet değil, eşimin boşalmasını sağlamak, onu doruğa ulaştırmak ve zevkinin dilimi, yüzümü, ruhumu yıkamasına izin vermek için ısrarlı, açgözlü bir ihtiyaç.

Dilimin bir hareketiyle kıvrımlarının arasındaki, tüm vücudunu farkındalıkla sarsan küçük çıkıntıyı keşfediyorum. Çıkardığı çığlık onu ürkütüyor ve uzun, yavaş yalamalarımı ara veriyorum çünkü bu yeni bir şey. Ondan önce hiç bir dişiye dokunmamıştım ama nasıl zevk alacağımı tahmin etmek kolaydı - çiftleşme ısısının kaynağını bulup onu yutmak. Ama çıkardığı bu yeni ses... Acaba yapabileceğim daha fazla şey var mı?

Onu memnun etmek için çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Dilimin geçmediği hiçbir deri parçası, dokunmadığı hiçbir kıvrım kalmadı. Dilimi o kadar hararetle ve öfkeyle kullanıyorum ki, bana karşı kıvranıyor, amcığı ağızma doğru itiliyor. Yine de orgazm olmuyor, demek ki bir şeyleri yanlış yapıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inliyor ve sonra eli aşağı kayarak amını ağızımdan koruyor.

Homurdanıyorum ve onu tekrar uzaklaştırıyorum, onu memnun etmeye kararlıyım. "Hayır, Vaan," diye fısıldıyor Gwen ve yanağımı okşuyor. "Wtchme."

"Hayır" kelimesini biliyorum ve sinirli bir şekilde başımı kaldırıyorum. Parmak uçlarını çenemde gezdiriyor, sonra elini amına götürmeden önce dudaklarımı okşuyor. Benden saklamak yerine, parıldayan, kızarmış kıvrımları birbirinden ayırıyor ve küçük tomurcuğu bakışlarıma sunuyor.

"Wtchme," diye mırıldanıyor yine ve ben bunu çözmeye çalışırken kendine dokunmaya başlıyor.

Gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde donup kaldım.

Ben izlerken, bir parmağının ucuyla yavaşça, nazikçe yumrunun etrafında dönüyor, hareketleri dikkatli ve hafif. Parmağını hafifçe aşağı indiriyor, amının ıslak sıcaklığına daldırıyor ve sonra tekrar yumruya doğru hareket ediyor, kayganlığı ovuyor

ona karşı. Nefesi hızlanıyor ve göğüsleri ihtiyaçla kabarıyor ve ben perçinlenmiş bir şekilde bakarken, o bu hareketleri tekrarlıyor.

Denemek istiyorum.

Bana gösterdiği gibi ona dokunabilmek için elini kenara iterek içeri giriyorum. Gwen gırtlaktan küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve elini karnına indirmeden önce çeneme tekrar dokunuyor. Artık beni durduramaz. Küçük yumruya yapışıyorum ve dilimi onun dokunduğu şekilde etrafında gezdiriyorum ve Gwen nefesini içine çekiyor, elleri boynuzlarıma gidiyor ve onları sıkıyor. Ah. Verdiği tepkiden memnun, dilimle yumruyu kızdırmaya devam ediyorum, bunu yaparken bile bir pençemi kıvrımları boyunca okşuyorum. Çekirdeğine dokunmak için parmağını nasıl daha derine daldırdığını hatırlıyorum ve bunu ben de yapmak istiyorum.

Ama pençelerim sorun yaratıyor.

Başımı bir pençenin ucunu ısırarak kadar kaldırıyorum. Kafamda kötü şeylerle, utançla, rütbeleri sökülmiş ve pençeleri koparılmış drakoni savaşçılarıyla ilgili bir anı beliriyor... ama bu çok çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ve Gwen'im şu anda burada, kalçaları ihtiyaçla yuvarlanıyor.

Pençeler önemli değil. Gwen önemli. Ona dokunmak önemli.

Anıyı bir kenara itiyorum ve artık körelmiş parmak ucumu göbeği boyunca kaydırıyorum. Yüksek sesle haykırıyor, sonra kendini susturmak istercesine elini ağzına bastırıyor. Onun tatlı tadı daha da güçleniyor ve şehveti sadece benimkini körüklüyor. Zihnimdeki fırtınalar düşüncelerimin üzerine çöküyor ve sonra Gwen'den ve önümde yayılmış, serbest bırakılarak kremi olana kadar yalanmak için yalvaran amcıktan başka bir şey yok.

Bir elimle kalçasını omzuma sabitliyorum, amını yalarken onu aşağıda tutuyorum, bana gösterdiği aynı dikkatli, istikrarlı hareketlerle yumruyu çalıştırıyorum - onun için doyumsuz olmama rağmen. Bunu göbeğine saklıyorum, bir parmağımı sıcak, kaygan sıcaklığına sokuyorum ve vücudu dokunuşuma boyun eğdiğinde, horozumu onun derinliklerine sokmak istediğim gibi içine giriyorum.

Tekrar tekrar haykırıyor, onu her yalayışında sesi daha da yükseliyor, ta ki tüm vücudu titreyene ve tamamen ihtiyaçla dolana kadar. Kalçaları geriliyor ve beni itiyor ya da itmeye çalışıyor. Alçak sesle homurdanıp onu yalamaya devam ediyorum ve o da tiz, iniltili bir ses çıkarıyor. Kıvrımları nektarıyla dolup taşıyor ve

tepeden tırnağa titriyor, amcığı parmağımın etrafında sıkıca titriyor.

Bir inilti ile ben de doruğa ulaşıyorum, sikimi yuvasının yumuşak kaplamalarına sürüyorum ve ateşlerim onların içine fişkırıyor. Bunu yaparken bile dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bunu yapmak doğru gelmiyor. Onun içine boşalmalıydım. Ateşlerim sadece onun bedeninde harcanmalıydı - aksini yapmak eşime ve onun güzelliğine hakarettir. Kendime kızarak amını yalamaya devam ediyorum, tadının her zerresinin tadını çıkarmaya kararlıyım.

"Vaan?" diye fısıldıyor, nefesi kesilmiş bir halde. Elleri boynuzlarımda ve alnımda geziniyor ve sonra başımı kaldırmaya çalışıyor. Gözleri yumuşak duygularla dolu; utanç verici bir şekilde serbest bırakılmamdan dolayı öfke yok.

"Gwen." Sesim duygu yüklü. Ben erkeklerin en şanslısıyım.

Dudağını ısıyor ve elimden kurtulduktan sonra güzel kalçaları tekrar birbirine kayarak elimden kurtuluyor. Yuvada oturuyor ve ben de öyle yapıyorum. Ona söylemek, açıklamak istediğim o kadar çok şey var ki, ama zihnimi onunkine uzattığımda, geri dönen bir dokunuş olmuyor.

Onu memnun etmiş olmama rağmen, kendimi hala yalnız ve izole hissediyorum ve göğsüm ona sahip çıkma ihtiyacıyla ağrıyor. Onunla gerçekten konuşmak, düşüncelerini duymak için.

Yuvasının bir katmanını sıyrıp ateşlerimi tenimden nazikçe silerken yumuşak, geveze insan sözcükleri söylüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve konuşmasının yatıştırıcı sesini dinliyorum.

Şimdilik yeterli olmalı.

GWEN

I Vaan'ın serbest bırakılmasını teninden siliyorum, düşüncelerim aynı anda her yere gidiyor. Bu samimi bir hareket ve dokunuşumdan memnun görünüyor. Kendime itiraf etmeliyim ki bunu sadece iyilik olsun diye yapmıyorum.

Onun spermi ile bir insanınki arasında fark olup olmadığını görmek istiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, havlunun kumaşından bile kavurucu derecede sıcak, ama bunun dışında aynı görünüyor. Sıcaklığı beni biraz endişelendiriyor, çünkü derimi yakacak kadar sıcak ve bunun içimde olması, beni içten kabartması düşüncesi hoşuma gitmiyor.

Ama Amy yaralı görünmüyor, belki de boş yere endişeleniyordumdur. Tanrım, daha fazla soru sormalıyım.

Vaan'ın yüzüne bakıyorum ve gözlerindeki yalnızlık karşısında kalbim sıkışıyor. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Bunun benim hatam olduğunu düşünmek aptalca ama ikimiz de daha yeni gelmedik mi? Yüzündeki ifadeyi görene kadar kendimi iyi hissettiğimi biliyorum. Seks, çok zevk almayı beklediğim bir şey değildi. Erkeklerin partnerlerini memnun etmeyi önemseydiği Öncesi'nde ilişkiler için çok gençtim. Sonra'da seks tamamen güçle ilgili, taraflar arasında bir pazarlık kozu. Ben seks yaptım. Acı verici ya da zorlama değildi, sadece alet kutusundaki başka bir araçtı. Ama yaşadığım hiçbir şeye de benzemiyordu. Vaan'la birlikte olmak

farklıydı.

Her şey vardı. Ağzı amıma ilk dokunduğunda beni avucunun içine almıştı ve deneyimsiz olmasına rağmen en basit dokunuşlar bile zevk vericiydi. Ağzının oradaki hissi, elimin kendi üzerimdeki hissinden on kat daha yoğun ve boşaldığımda o kadar sert boşaldım ki... değiştiğimi hissettim. Sanki parçalar yerlerine oturmuştu.

Sanki işlerin böyle olması gerekiyormuş gibi.

İyi ve doğru hissettim. Bundan da öte, kendimi seksi, güzel ve mükemmel hissediyorum. O da boşaldığında nefesimi tuttum çünkü o mükemmel anı paylaştığımızı hissettim.

Ama gözlerindeki hüznün bana aksini söylüyor. Bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratiyorum.

MARA sabah hiçbir şey söylemedi. Toparlanırken sessizdi, şüphesiz onun için güvenli bir sığınak olacağına söz verdiğim kaleye gelişi konusunda endişeliydi. Sanırım onu geçiştirdiğimi düşünüyor ama bu doğru değil. Eğer Shreveport Kalesi yalnız bir kadın için güvenli bir yer değilse, After'ın herhangi bir yerinde güvenli bir yer var mı bilmiyorum.

Onun sessizliği beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Daniela'yı ve kaleyi düşünerek her şeyi çantama tikiştiriyorum. Kız kardeşim muhtemelen onu terk ettiğim için üzgündür... ve yine de Vaan'ı kaleden uzaklaştırmak için onu ikinci kez terk etmek üzereyim. Onu geride bırakamayacağımı anlamayacak. Ona bunun kendi güvenliği için olduğunu söyleyebilirim ama kendime karşı dürüst olursam, Vaan'ı da düşünüyorum. Son zamanlarda yakınlaştık ve geceleri ona uzandığımı ve sabahları ilk iş onun gülümsemesini aradığımı fark ettim. Başımı sert bir şekilde okşamasını bile sevmeye başladım, çünkü bunu yaparken yüzünde çok şiddetli bir kararlılık var, sanki dünyada saçımı okşamaktan daha önemli bir şey yokmuş gibi.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Vaan odanın içinde bana doğru ilerliyor. Mara hafifçe öksürüyor ve bakışlarını dikkatle kaçırıyor

çıplaklığından. "Hâlâ pantolon yok mu?"

"Bir anlamı yok," diyorum ona. Kaleye girmeyecek ve geçmişte ona birkaç kez kıyafet önerdiğimde küçümseyen bakışlarla karşılaştım. Onlara ihtiyaç duymuyor ve sanırım şekil değiştiren bir insan da duymazdı, gerçekten. Giysiler sağdan soldan yırtılırdı. İnsanlar için normal değil ama o insan değil ve benden başkasının yanında olmayacak. Aslında artık onun çıplaklığını umursamıyorum. Bir müzedeki tüm güzel mermer heykelleri görmek gibi. Dünyadaki bir tür Yunan tanrısı gibi yontulmuş formunun mükemmelliğine hayranlık duyabiliyorum.

Yine de eski klasik heykellere hiç benzemeyen bir yanı var. Bir kısmı çok daha büyük.

"Benimle içeri girmeyecek misin?" Mara giderek artan kirli düşüncelerimi bölerek soruyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona, Vaan bana doğru adım atarken yanaklarım ısınıyor. Kasıtlı olarak gözlerini kaçırdığı kısımlarına bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama dün geceyi ve amımın her santimini yalarken bana nasıl doyumсуzca baktığını düşünmeden edemiyorum. Şimdi bile bunu düşününce ürperiyorum.

"Gwen." Vaan adımı şefkatli ve ısrarcı bir şekilde söylüyor. Bakışlarını inceleyerek ona gülümsüyorum. Dün geceki hüznün ve yalnızlık kaybı oldu ve acaba ben mi hayal ettim diye düşünüyorum. Bana yaklaşıyor ve nefesimi kesen, beni bıraktığında sendelememe neden olan şiddetli, sahiplenici bir öpücük veriyor.

"Sana da merhaba," demeyi başarıyorum.

Önce gökyüzünü, sonra da ağzını işaret ediyor; bu, yemek için avlanmaya gitmesi gerektiğinin kısaltması. Başımı sallıyorum, anlıyorum ve eğilip bana hızlı bir öpücük daha veriyor, sonra üç adım uzaklaşıyor ve kendini havaya fırlatıyor. Atlayışının ortasında devasa bir altın ejderhaya dönüşüyor ve uçup gidiyor, beni saçlarımın savrulması ve karışık duygularla baş başa bırakıyor. Yakındaki binaların çatıları arasında kaybolana kadar gidişini izliyorum, sonra Mara'ya dönüyorum. "Yürümeye başlamalıyız."

Başını sallıyor ve çantasını sırtına atıyor. "Hazır."

Ayaklarım acıyor ve aptalca bir nedenden dolayı Vaan'ın uçup gitmesinden nefret ediyorum. Kendimi terk edilmiş hissettiriyor. Muhtaç. *Bu hiç iyi değil, Gwen*, kendimi azarlıyorum. Kendi duygularımı bile anlamlandıramazken onun duygularını nasıl anlamlandırabilirim ki? Yürümekten ne kadar yorulmuş olursam olayım, Shreveport Kalesi'ne uçamayacağımızı biliyorum. Bir ejderhanın gelmesi herkesi paniğe sürükler. En iyisi yürümek... Vaan'ın şimdi ava gitmesi mi gerekiyor? Dün gecedен sonra kendimi muhtaç hissederken mi?

Kendi kararsız duygularım yüzünden kendime kızarak çantamı omzuma atıyorum. "Hadi gidelim."

Mara ve ben sessizce yürüyoruz. Nadiren konuşkan bir ruh halinde ve bu sabah kendimi bir tur rehberi gibi hissetmiyorum. Vaan'a ve çelişkili duygularıma çok odaklanmış durumdayım.

Dün geceki üzgün bakışı.

Bana dokunma şekli.

Sanki daha önce hiç başka bir kadınla birlikte olmamış gibi bana deneyimsizce dokunması.

Mara bir süre sonra "Duman kokusu alıyorum," diyor.

"Avlanıyor," diye cevap veriyorum ve sonra sesimin ne kadar sinirli çıktığını fark ederek içten içe irkiliyorum.

Mara'nın tek söylediği "Ah," oluyor ve ona karşı kısa konuştuğum için kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum. Huzursuz olmam onun suçu değil.

"Özür dilerim," diyorum yürümeye devam ederken. "Tüm bunlara gerçekten alışık değilim."

Uzun bir süre cevap vermiyor ve düşüncelerim yine kendi etrafında dönüyor. Vaan'ın dün gece hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Acaba paylaştıklarımızdan pişmanlık mı duyuyor ve bu yüzden mi uzak duruyor? Ya da belki ben yanlış bir şey yaptım. Belki de bu onun için iyi değildi ve bu yüzden benden kaçıyor... ama yine de benden kaçıp kaçmadığını bile bilmiyorum. Bu sabah beni öptü.

Ama yine de aramızda mesafe olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Dün gece yüzündeki o inanılmaz üzgün ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Bunun sebebi

Evi özlüyor mu? Bana pişman mı? Tamamen deli mi? Keşke cevaplarım olsaydı.

Keşke Amy de burada olsaydı da fikir alışverişi yapabilseydik. Elimde değil ama kaçırdığım bariz bir şey olduğunu hissediyorum, Vaan'ı daha iyi anlamamı sağlayacak bir ipucu var ve ben bunu kavrayamıyorum.

Mara eline öksürüyor ve esintide duman kokusu daha da güçleniyor. Bu bana Vaan'ı ve hem ejderha formunda hem de başka türlü ne kadar güzel olduğunu daha da fazla düşündürüyor. Ne kadar zarif ve güçlü. Sırtının pürüzsüz hatları ve altın rengi vücudundaki pul gibi görünen ama ona dokunduğumda deri gibi hissettiren desen.

"Siz kavga mı ediyorsunuz?"

Mara'ya bakıyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece... karmaşık bir durum." "Ayrılırsanız beni yiyeceğini düşünerek sorayım dedim."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum... ama öyle olup olmadığını bilmiyorum. Bu düşünce beni ayıltıyor. "Söz veriyorum ayrılmadık. Sadece dediğim gibi biraz karışık."

"Ejderhalara alışık olmadığın için mi?"

"İlişkiler," diye itiraf ediyorum.

"İlişkiler kolaydır. Senden aletini yalamanı ve ona yemek yapmanı ister, sen de buna değip değmeyeceğine ya da daha iyi bir koruyucu bulman gerekip gerekmediğine karar verirsin."

Bu...korkunç. Ve geçmiş ilişkilerini ve benimkileri göz önüne alırsak çok doğru.

Yürümeye devam ediyoruz. Bir süre daha d u r a k l a d ı k t a n sonra, "Ejderha ile bir ilişkin mi var?" diye soruyor.

"Sanırım öyle. Yine de bundan pek bir şey anladığını sanmıyorum."

"Mmm. Öyle mi?" diye soruyor, eski bir gazoz kutusunu kenara iterek. Mara tekrar öksürüyor, duman onu rahatsız ediyor.

Bu beni düşündürüyor. İhtiyacım olanı alıyor muyum? Vaan geldiğinden beri kaleden, tanıdığım ve sevdiğim herkesten sürgün edilmiş gibi hissetmekle mücadele ediyorum. Onlara geri dönemeyecekmişim gibi hissediyorum.

suçluluk duygusu bana ağır geliyor. Daniela'nın kız kardeşine, kalenin de Amy dönene kadar görev yapacak bir belediye başkanına ihtiyacı var. Hiç değilse bahçe işlerinde, çöp toplamada ya da kapıyı gözetlemede bir çift el daha yardımcı olabilir, çünkü yapılması gereken her şeyi yapmak için asla yeterli insan yok. Besleyecek daha fazla boğaz varken yiyecek depolarımızın yetersiz kaldığını biliyorum ama burada bu konuda hiçbir şey yapamam.

Daniela'nın da bana ihtiyacı var. Kız kardeşimin travma geçirdiğini ve korkunç bir durumdan yeni kurtulduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. O aileden biri. Onun yanında olmalıyım.

Onun yerine Vaan'la kaçıyorum. Vaan için endişeleniyorum. Güzel, kırılgan kız kardeşimi düşünmem gerekirken seksi bir ejderha adamı düşünüyorum. Aynı anda iki yerde birden olamam ve kendimi inanılmaz derecede parçalanmış hissediyorum. Daniela'nın yanında olmalıyım. Kalenin kapılarından geçmeli ve bir daha asla onun yanından ayrılmamalıyım.

Ama onu destekleyecek ve ona yardım edecek koca bir kalesi var. Andrea onun yanında olacak. Cass, Luz, diğerleri. Bir destek sistemi var.

Vaan'ın benden başka kimsesi yok.

Bu yeterli bir sebep değil, biliyorum. Doğru sebep değil. Ama beni en çok etkileyen bu. Shreveport Kalesi'ni kurtarmak için kendimi feda ettiğimden değil, Vaan'ın bana ihtiyacı olduğundan ve onun kimseye ihtiyaç duymaya alışık olmayan bir yaratık olduğunu hissediyorum. Onu kız kardeşimden daha çok düşünmemeliyim... ama bu farklı. Çok farklı.

Mara bir cevap istiyor gibi görüldüğü için tekrar "Karışık bir durum," diyorum.

"O kadar karmaşık olamaz. Dün gece seni duydum."

Bir kayaya takıldım, utancım içimi yaktı. Tabii ki beni duydu. Sessiz olmaya çalışmıyorduk. Yan odada olduğunu biliyordum. Sadece pek umursamadım. Hele ki yüzü kalçalarımın arasındayken. "Ah..." O ve ben bunu açıkça söylediğimiz için ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sorun değil," diyor bana, sesi her zamanki gibi rahat. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bir oda dolusu insan içinde ona hizmet etmemden hoşlanan bir koruyucum vardı.

diğer erkeklere gösteriş yapmak için. Eğer yapmazsam, beni kilisenin adak tabağı gibi dağıtacağını söyledi."

Yüce Tanrım. Durdum ve dehşet içinde ona baktım.

"Sorun yok," diyor bana, adımları hiç duraksamadan. "O öldü. Bir kaza geçirdi. Gerçekten utanç verici." Parlak bir şekilde gülümsüyor.

Mara'nın sandığımdan daha sert bir cevher olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Bir süre sonra, "Artık burada benimle olmana sevindim," diyorum. "Diğer adamı özlüyor musun? Birlikte olduğun adamı?" İlk kez soruyorum ve utanıyorum. Belki onu seviyordu. Belki ona karşı iyiydi.

Sadece homurdanıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Belki de değil.

"Kalede kalmayacağına emin misin?" Mara

soruyor. "Kalamam. Vaan'ın bir arkadaşına

ihtiyacı var."

"Herkesin bir arkadaşına ihtiyacı vardır."

Aklıma bir pislik olduğum geldi. "Mara-"

Bana bakıyor, kirli ve ince yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sana takılıyorum. Kimseye ihtiyacım yok, gerçekten yok. Bazen öyle görünmese de ben hayatta kalmayı başaran biriyim. Koştura koştura geçerim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bir koruyucu bulmaktan bahsediyorsun."

Mara omuz silkiyor, ayakları bir parça çakıl taşında çıtırdıyor. "Bir kalenin içindeki tek bir erkeğin sık yalamaya ihtiyacı olduğu herkesçe kabul edilen bir gerçektir."

"Ne?"

"Jane Austen. Bir çeşit."

Tuhaf. "Shreveport Kalesi'nde fazla erkek yok."

Mara neşeyle, "Ben hiç kadınlarla takılmadım ama her şeyin bir ilki vardır," diyor.

"Bir koruyucuya ihtiyacın yok. Hayatta kalmak için kimseye hizmet etmek zorunda değilsiniz. Hepimiz birbirimize göz kulak oluruz."

"Mmm." İkna olmuş gibi görünmüyor. Mara bana bakıyor. "Benimle kaleye gelmeyeceğine emin misin?"

Baştan çıktım, ama sadece biraz. Daniela'yı düşünüyorum... ve sonra Vaan'ı düşünüyorum. Daniela'nın etrafı onu seven ve önemseyen insanlarla çevrili. Vaan ise yalnız. "Onunla kalmalıyım. Bana ihtiyacı var."

"Yine de sorayım dedim."

"Biliyorum." Yola bakıyorum, arkama bakmamaya ve Vaan için gökyüzünü taramamaya kararlıyım. Çok muhtaç görünmek istemiyorum. Yani, zaten olduğumdan daha muhtaç. Garip bir şekilde, onun yanımda olmasını, elime dokunmasını ve parmaklarını benimkilerle birleştirmesini özleyorum. Çok küçük bir dokunuş ama aklımda kalanlar küçük dokunuşlar oluyor.

"Yaklaştık mı?"

"Oldukça yakın." Umarım Vaan yakında döner. "Sonraki çıkış rampası."

Mara yine öksürüyor. "Garip bir soru ama kalenizin yanıyor olması mı gerekiyor?"

İrkilerek yukarı baktım. Tam karşımda, Shreveport Kalesi'nin olduğu yerde siyah bir duman sütunu var. Tüm vücudum dehşetle dondu. "Aman Tanrım."

VAAN

A Yakındaki panik çığlığı ruhumu delip geçiyor. Fırtına gök gürültüsü gibi şiddetleniyor, öfke ve çılgınlığın sağanak yağmuru bilincimi emmekle tehdit ediyor. Hemen cevap veren bir feryat koparıyorum

Duygularını kaybetmiş bir şekilde aradı.

Dostum.

Arkadaşım tehlikede.

Öfkeli bir çığlık atarak dönüyorum, gökyüzünde onun kokusunu takip ediyorum ve takip ettiği kırık patıkaya kadar izini sürüyorum. Başka bir dişinin kokusu havayı kaplıyor ve bir an için içimi kana susamışlık kaplıyor. Yırtıp atma, parçalama dürtüsü zihnimde şimşek hızıyla çakıyor ve ağzımda ateş çiçekleri açıyor. Çenemi sonuna kadar açıyorum, alev almaya hazırım.

İkinci dişi yere düşüyor ve yolu kaplayan metal leşlerden birinin altına giriyor, eşim sendeleyerek ilerlerken bile onların arasında koşuyor ve kayaların üzerinden tırmanıyor. Hıkıra hıçkıra ağlıyor ve havadaki göz terinin kokusunu alabiliyorum. Diğer dişiyi yok etmek için durabilirim - saklandığı yeri peneleyip açabilir ve onu lime lime edebilirim - ama eşimin bana ihtiyaı var. ne doğru szlp onu pençelerimin arasına alıyorum ve göğsüme bastırıyorum.

Saldırganlara karşı meydan okuyorum.

"Hayır, Vaan," diye boğuluyor kadını, eli pullarıma vuruyor. "Ptmdn!" Tanıdık, hoş kül kokusunun bana kardeşlerimden birinin burada olduğunu söylediği uzaklığı işaret ediyor.

Duyularım uyanıklıkla alevleniyor. Havada başka bir koku var. Savaş formunda başka bir drakoni. Hırlıyorum, kanatlarımı kapatırken öfkeyle kabarıyorum. Buradaki kokular birbirine karışıyor ve hiç bitmeyen bir fırtınayla zihnimi dolduruyor. İnsanlar. Duman. İnsanlar. Char. Kül. İnsanlar. Eşim.

Adını düşünmekte zorlanıyorum. Yüzünü. Ellerimde olduğunu biliyorum ama onu göremiyorum.

Onu göremiyorum. Fırtınalar onu benden koparmakla tehdit ediyor.

Hırlayan, kabaran düşüncelerimi ona odaklanmaya zorluyorum. Kafamdaki gök gürültüsü biraz hafifliyor, sadece endişeli yüzünün görünmesine yetecek kadar.

Gwen.

O Gwen.

Onu ağzıma çekiyorum ve burnumu yumuşak yüzünde, saçlarında gezdiriyorum. Saçlarını okşamamdan hoşlanıyor. Bu onun gözlerinin terlemesini durduruyor. Bunu hatırlıyorum. Ona usulca mırıldanıyorum, zihinsel bağlantı üstüne zihinsel bağlantı gönderiyorum, aramızdaki bağlantıyı yakalaması, zihnini benimkine dokundurması ve ikimizi de demirlemesi için çaresizce. Orada hiçbir şey yok ve umutsuzluk fırtınaları bir kez daha şiddetlendiriyor.

Yumuşak kahverengi bir el burnumu okşuyor. "Vaan. Ptmdn, lütfen." Sesi yumuşak, çok şefkatli. Çok güzel.

Ona tekrar sokuluyorum.

Ben onu okşarken bana sürekli el kol hareketleri yapıyor ve sonunda tüm bu el kol hareketlerinin bir şeyler anlatmak için olduğunu anlıyorum. Ah. Onu yere bırakmamı istiyor. İsteksizce, öyle yapıyorum.

Gwen hemen metal leşin yanına koşuyor ve diğer insanla konuşarak onu altından çıkarıyor. Diğer dişi kokuyor, ama yine de her şeyden önce korkusunun kokusunu alabiliyorum. Güzel. Başımı eğiyorum ve kuyruğumu

geriye atıyorum.

bir ileri bir geri, tedirgin. Eğer yakınlarda başka bir drakoni varsa, muhtemelen eşim için onunla savaşmak zorunda kalacağım, çünkü o henüz benim ateşlerimi taşımıyor. Yine de diğer dişiyi alabilir. Onun için kavga etmeyeceğim.

Eşim titreyen, pis dişiyi öne doğru çekiyor ve bana yaklaşıyor. Biçim değiştirmem için bir işaret yapıyor ve ben de hırlıyorum. Onu en iyi savaş formunda koruyabilirim. Neden daha zayıf bir bedene geçeyim ki? Ama o ısrar ediyor, tekrar tekrar. Adımı her söyleyişinde içimi kemirse de yalvarışlarını duymamış gibi yapıyorum. Onu koruma dürtüsü göz ardı edilemeyecek kadar büyük.

Yine de yer değiştirmem için yalvarmaya devam ettikçe kararlılığım zayıflıyor. Onu memnun etmek o kadar kötü bir şey mi? Bir anda form değiştirebilirim, göz açıp kapayıncaya kadar, gerçekten. Ona meydan okumak için gelen herhangi bir drakoni rüzgârın kokusunu alacaktır ve buradaki koku saatler öncesine ait. Esintideki diğer tek koku insanlar ve kovanları. İnsanlarla başa çıkabilirim.

İsteksizce form değiştirip doğruluyorum, gergin bedenimi esneterek etrafıma bakıyorum, yarı yarıya gölgelerden saldıran, görkemli, arzulanan eşimi arayan bir rakip görmeyi bekliyorum. Kimse ortaya çıkmayınca biraz olsun rahatlıyorum.

Gwen yanıma geliyor, koluma dokunuyor ve o kadar hızlı konuşuyor ki sözlerini takip edemiyorum. Gözleri terliyor ve panik içinde uzaktaki ateşi işaret ediyor. Ah. İnsan kovanı için endişeleniyor. Bunu anlıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, sakinleşene ve aldığı derin, soluk soluğa nefesler daha normal nefeslere dönüşene kadar ona mırıldanıyorum. Bana titrek bir gülümseme veriyor ve gidip hasarı kendisinin görmek istediğini belirten bir işaret yapıyor.

Bunu onunla yapabilirim. Başımı sallıyorum ve yolu göstermesi için işaret ediyorum. Gözlerinin terlemesine rağmen yüzüne kısa bir gülümseme yayarak rahatlamış bir şekilde bir şeyler söylüyor ve sonra elimden tutup beni peşinden sürükleyerek diğer insan dişiye yetişmesi için bağılıyor.

Patikalar boyunca yarışıyoruz, dişiler yorucu yolculukta nefes nefese kalıyor, vücutları terden sıırıslam oluyor. Eşim kovanına doğru acele etmek istiyor. Onun yanında koşuyorum, adımlarımı onunkilere uyduruyorum. İnsan kovanının kokusu her nefeste daha da artıyor, fırtına bulutlarını zihnime daha da yaklaştırıyor. Gwen'in elini sıkıca tutuyorum ve kendimi sabitlemek için kafamın içinde onun adını defalarca tekrarlıyorum. İnsan kovanına girmek

kolay olmayacak, ama girmeyeceğim.

Gwen'in yanından bir an olsun
ayrılmayacağım. O nereye
giderse, ben de oraya giderim.

Arkadaşım, anlamını çözemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde bir şeyler
geveliyor. Boştaki eliyle terleyen gözlerini siliyor ve sonra ilerideki kovani
işaret ediyor. Koku artık çok baskın, kül ve duman kokusuyla örülü. Uzakta,
düzinelerce insan ayağının hareketini duyabiliyorum, birçok sesin alçak
vızıltısını duyabiliyorum. Gwen'e eşlik eden tek bir insandan bile
hoşlanmıyorum ve şimdi bir avuç dolusu insanla uğraşmak zorundayım, öyle
görünüyor. Ama onun istediği de bu. Eğer yuvalanmak istediği yer burasıysa,
mutlu olmayacağım ama aklım başımdan gidene kadar buna katlanacağım.

Zaten zihnim paramparça olmuş durumda. Var olan kaosun üzerine daha
fazla kaosun eklenmesi pek bir şeyi değiştirmeyecek.

Arkadaşımın terli elini sıkıca kavriyor ve etrafımdaki dünyaya odaklanmaya
çalışıyorum. İleride, metal koku kapılar ve dayanıksız, petekli duvarlar
görüyorum. Eğer yuvayı güvende tutmak için yapılmışlarsa, zayıf bir
savunma. Zihnimde bir anı canlanıyor; kırmızımsı bir çölden yükselen beyaz
taş duvarlar, arkalarında yemyeşil bir yeşil saklıyor. Uzakta, okyanusun
parıltısı, tuz serpintisinin kokusu.

Ve karanlık. Çok fazla karanlık ve nefret.

Bu düşünceyle homurdanıyorum, çünkü sadece bu anı bile fırtına bulutlarının
içeri doğru itilmesine neden oluyor.

"Hayır, Vaan," diye mırıldanıyor Gwen, elimi sıkarak. "Tamam."

Bulutların bir kısmı kayboluyor, ama ben göğsümde alçak sesle, temkinli bir
şekilde güremeye devam ediyorum. Zihnimin arkasında dolaşan yanlışlık
duygusu pullarımı diken diken ediyor. İnsan kovanının petekli, ince duvarları
beyaz taşın anısıyla ileri geri gidip geliyor, tekrar tekrar yer değiştiriyor. İki
dünya birbirine karışıyor ve onlarla birlikte huzursuzluk hissim de artıyor.

"Dur," diye sesleniyor bir insan, anladığım bir kelimeyle. Bu bir dişi,
çiftleşmemiş. Burada birçoğu çiftleşmemiş. Yakınlarda pusuya yatmış, birini
kaptak için bekleyen başka drakoni erkekleri olacağını bilmek beni
huzursuz ediyor. Burası güvensiz bir bölge ve hırıltı boğazımda bir kez daha
yükseliyor.

Gwen elini benimkinden çekerek öne doğru adım atıyor. Elleri havada, kapının önünde duran kadınlara yumuşak sözler söylüyor. Onu gördüklerinde mutlu sesler çıkarıyorlar ama bakışları tekrar tekrar bana kayıyor. Benden ne anlam çıkaracaklarını bilmedikleri çok açık. Onlara tehditkâr bir şekilde dişlerimi gösteriyorum ve biri gözlerini kaçırıyor, korku kokusu artıyor. Bizimle seyahat eden Gwen'in kokuşmuş insanını işaret ediyor ve sonra eşim tekrar öne çıkıyor, bu sefer kollarını havaya kaldırıyor.

Yeni kadınlardan biri ona elini sürme cüretini gösterdi.

Hırlayarak öne atılıyorum. Dişiyi boğazından yakalayıp havaya kaldırıyorum. Eşime dokunmaya nasıl *cüret eder*? Gök gürültüsü düşüncelerimi karartıyor ve zihnimde öfke ve fırtınalardan başka bir şey yok, öldürme dürtüsü giderek yükseliyor. Dişi olması önemli değil; benim olana dokunduğu için ölecek.

"Vaan," diye sesleniyor bir kadın. Tanıdık bir ses. Bulutlar dağılıyor ve sese hırlamaya hazır bir şekilde başımı çeviriyorum.

İri kahverengi gözleriyle benim dişi köpeğim. Adını düşünmekte zorlanıyorum, fırtınaların bunu benden defalarca çalmış olmasından nefret ediyorum. Onun kim olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama odaklanmaya çalışırken, elimdeki dişi seğiriyor ve zihnimde şimşekler çakıyor.

"Gwen," diyor kadının usulca.

Gwen. Hatırlıyorum. "Gwen," diye mırıldanıyorum, sestem memnunum. Onun adını dilimde duymak hoşuma gidiyor. Onunla birlikte gelen başka bir kelimeyi hatırlıyorum, ağız sevgisi için kullanılan insan kelimesini. "Ksme."

"Vaan." Elini koluma koyup indirirken bile sesi nazikti. "Hayır." Ona bakmak için döndüğümde avlanma hareketi yapıyor ve başını tekrar sallıyor. "Hayır."

Avlanmak yok mu? Bu insanı da mı elinde tutmak istiyor? Tiksintili bir sesle, elimdeki insanı bırakıyorum, onu bir kenara atıp Gwen'ime doğru ilerliyorum. Tahammül edebildiğim tek kişi o. Pençelerimi onun güzel saçlarının kalın, koyu renk yumağına gömüyor ve yüzümü ona sürterek diğerlerini bastırmak için duyularımı onun kokusuyla doyuruyorum.

Elleri hafifçe sırtıma dokunuyor ve sonra kollarımı okşuyor, bu sırada

Diğer insanlara yumuşak şeyler mırıldanıyordu.

Diğer çiftleşmemiş dişileri tutma alışkanlığından hoşlanmıyorum ama ben güçlü bir drakoni savaşçısıyım. Eşimi mutlu etmek için insanımın evcil hayvanlarını sahiplenmek isteyen diğerleriyle savaşmam gerekiyorsa, bunu yaparım.

GWEN

C Vaan boynuma sokulup zevkle guruldarken, eşek morarmış boğazını ovuşturuyor ve bana acıyan bakışlar fırlatıyor.

Becka Mara'da silah ararken ona onuncu kez "Özür dilerim," diyorum. "O sahiplenici biri."

"Siz çiftleştüğünüzde her şeyin daha iyi olacağını sanıyordum. Amy öyle dememiş miydi?" Başını bana doğru sallıyor. "Andrea onu düzeltmek için ayrıldığını söyledi ama o eskisi gibi deli."

"Ben kimseyi düzeltmiyorum." Onun tehlikeli bir pislik olduğunu düşünmeleri beni sinirlendiriyor. Vahşi, evet. Düşünceleri bizden farklı, elbette. Ama Vaan'ın düzeltilmeye ihtiyacı yok. Olduğu gibi sevilmeye ihtiyacı var. "O bozuk değil."

"Az önce beni öldürmeye çalıştı!" Cass şaşkınlıkla tekrar boğazına dokunur. "Bunu nasıl savunabilirsin?"

Vaan çenemi ısırıyor, eli sırtımda geziniyor. Onun dokunuşuyla heyecandan titrediğimi hissediyorum ki herkesin bize baktığını düşünürsek bu gerçekten çok ama çok garip. Yani uygun bir an değil ama bedenimin umurunda değil ve ejderham da öyle görünmüyor. "O sadece sen

bana dokundu. Bana karşı çok korumacıdır." Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için hafifçe omuzlarına koyuyorum ve etrafındakilere bakmaya çalışıyorum. "Kimseye zarar vermez. Mara günlerdir bizimle seyahat ediyor. Ona sor."

"Evet, beni sadece iki kez yemeye çalıştı," diye ekliyor Mara kuru bir sesle. Şok olmuş bakışlarım karşısında, "Şaka yapıyorum. Kötü bir şakaydı."

Kabuğundan çıkmasını seviyorum ama bunu hemen şimdi yapmak zorunda mı?

Cass ve Becka bizi temkinli bir şekilde izlemeye devam edince Mara'ya bir bakış atıyorum ve o da tekrar konuşuyor. "Cidden, günlerdir onun etrafındayım ve tehlikeli biri değil. Ona aşık. Sadece kimse onu rahatsız etmesin, o zaman iyi olacak." Sırt çantasının omuzlarındaki ağırlığını silkip Cass'e bakıyor. "Bu kaleye aşına değilim ama Gwen burada güvende olacağımızı söyledi."

Cass tekrar boğazını ovuşturarak, "Güveneceksin," diyor. "Ona güvenebilirsiniz."

"Gwen de bana onun kimseye zarar vermeyeceğini söyledi." Ve Cass'e masum bir gülümseme verdi. "Sanırım bu konuda da ona güvenmeliyiz."

Zeki fingirdek. Mara'yı hafife aldığımı düşünmeye başladım.

"Zaten kapıda durmamalıydık," diye ekliyorum Vaan'ın elinden kayarak. Uzaklaşırken elini yakalıyorum ve hem çıplaklığını (ve ereksiyonunu) gizlemek hem de yere basmasını sağlamak için ona dokunarak arkamdan çekiyorum. "Yangın varken olmaz."

Cass kapıya doğru ilerleyip asma kilidi ve zinciri çıkarırken, "Yangın büyük ölçüde söndü," diyor. "Sadece birkaç ek binanın dumanı tütüyor ve birkaç bitki var."

"Bitkiler mi?" Yankıladım, moralim bozuldu. "Mısır değildir umarım?" "Ayçiçekleri," diyor Cass.

Bu beni derinden etkiliyor. Kuşlarımın beslenmesini sağlayan tek şey ay çekirdeği. "Oh."

Bana sempatik bir bakış atıyor ve kapıyı geri çeviriyor. "Andrea'yla konuşmalısın tatlım. Sana neler olup bittiğini anlatabilir."

"Kimse yaralandı mı?" Bizi içeri alırken sordum. "Yaralı var mı? Kız

kardeşim?"

"Herkes iyi," diye beni rahatlatıyor Cass. "İdare ediyoruz."

Ama yönetim gelişmiyor ve ben kendimi bir kez daha sorumlu hissediyorum. Ben belediye başkanıyım. Herkesi korumak benim görevim ve burada olmazsam bunu yapamam.

Andrea'yı ayçiçeklerimin yanmış kalıntılarının üzerine çömelmiş, beyzbol şapkalı bir adamla alçak sesle sohbet ederken buldum, ikisi de bize arkalarını dönmüşlerdi. "Andi?"

Andrea şaşkınlıkla ayağa fırlıyor, doğrulurken yüzü kıpkırmızı oluyor. Yanındaki kişi de doğruldu ve onun Liam olduğunu görünce biraz şaşırdım. Kalede olduğunu biliyordum ama onu burada Andrea'yla birlikte görmek şaşırtıcı çünkü yakın olduklarını düşünmemiştim. Yine de birlikte çömelme şekilleri, omuzları neredeyse birbirine değiyor ve duruşları arkadaştan öte, sevgiliden daha az bir şey gibi.

Liam'ı burada görünce onu Vaan'la kıyaslamadan edemiyorum. Benim ejderham zayıf ve uzun, Liam ise kalın kaslı görünüyor. Sanırım Vaan daha yaşlı ve saçları daha kısa, rengi daha koyu. Vaan ayrıca Liam'ın beyaz tişörtü, beyzbol şapkası ve kot pantolonuna karşılık tamamen çıplak. Liam'ı böyle gördüğümde, onun insan olduğunu düşündüğüm için kendimi o kadar da aptal hissetmiyorum. Etrafımızda her zaman uzun, gizleyici kıyafetler giyer ve başını örterdi. Bugün kollarındaki sivri uçlar yok ama yine de onun ukala ve yakışıklı bir adamdan başka bir şey olduğunu düşünmek için iki kez bakmam gerekiyor. Kendini taşıma şeklinden insan gibi görünüyor. Vaan'ın sahip olduğu o seğirten vahşilik, gizlenen vahşet onda yok.

Andrea bir adım öne çıkıyor, kalın sarı örgüsünü düzeltiyor. "Geri döndün," diye haykırıyor.

"Ben de aynısını Liam için söyleyebilirim," diyorum alaycı bir şekilde ve sonra yeniden odaklanıyorum. "Daniela? O iyi mi? Herkes iyi mi?"

Andrea, Liam'a biraz daha yaklaşarak, "Dee iyi," diyor. "Odamızda dinleniyor. Kimse yaralanmadı, söz veriyorum. Sadece biraz hazırlıksız yakalandık."

"Liam buradayken nasıl hazırlıksız yakalanabilirsin? Sen ejderha değil misin?"

Başımı ona doğru sallıyorum, anlamıyorum. Sesimde suçlayıcı bir ton tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor. "Birbirinizi duyamıyor musunuz?"

"Drakoni," diye düzeltiyor Liam dişlek bir gülümsemeyle. "Ve bunu açıklamak... karmaşık."

"Karmaşık ya da değil, yine de cevapları hak ettiğimizi düşünüyorum." Ejderha-adamımın diğerini görünce nasıl tepki verdiğini görmek için Vaan'a bakıyorum. Bakışları Liam'a kilitlenmiş, kaşları onu anlayamıyormuş gibi çatılmıştı. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Zihinsel bağımız olsaydı bilirdim ama bu başka bir sorun.

Liam sanki aklımı okuyormuş gibi, "Beni duyamaz,"

diyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Liam soluk altın rengi kaşına vuruyor. "İşte. Beni neden hissedemediğini merak ediyorsun. Kokum insan kıyafetleriyle kaplanmış ve düzinelerinizin kokusuyla maskelenmiş durumda. Şimdi önünde olduğum için kokumu alabiliyor ama zaman içinde kokumu değiştirmek için çok uğraştım. Sizin yediklerinizi yiyorum, böylece sizin gibi kokuyorum, diş macununuzu ve sabunlarınızı kullanıyorum, böylece karışabiliyorum."

Ona öylece bakıyorum, sonra başımı yavaşça sallıyorum. Bu hiç mantıklı gelmiyor. "Ama... sen onun gibi değilsin."

"Deli mi?" Liam bana bir çocuksu gülümseme daha atıyor ve Andrea gözlerini kaçırarak örgüsünün ucuyla oynamaya bağıyor. "Biliyorum. Bu benim yaptığım bir seçimdi. Yarık'tan bir savaş esiri olarak geldim, Salorian derebeyleri tarafından bu formda kalmaya zorlandım. Bana iyilik yaptıklarının farkında olduklarını sanmıyorum çünkü oraya vardığımızda ben hariç herkes delirdi." Andrea'ya bir bakış atıyor. "Bunun halkımızın birbiriyle olan psişik bağıyla bir ilgisi olduğunu fark ettim ve kendimi bu bağa tamamen kapattım. İçimdeki drakoni tarafını ortaya çıkaracak herhangi bir şeyden kaçındığım sürece, bu şekilde hayatta kalabilirim."

"Yani diğerlerini çılgına çeviren çiftleşme arzusu seni ele geçirmedi mi?"

Andrea öksürür ve arkasını döner. "Bütün ayçiçeklerini kaybettiğimizi söylemiş miydin, Gwen? Kuşlarınla ne yapmak isteyeceğini bilmiyorum. Sen yokken onları besliyordum ama tohumun azaldı."

Neden şu anda kuşlarım hakkında konuşuyorum? Tuhaf bir konuşma değişikliği gibi görünüyor ve Liam'a bakıyorum. Andrea'yı yakından izliyor ve Vaan öne doğru bir adım atıyor, Liam'ın kokusunu içine çekerken burun delikleri alevleniyor, diğer adamın yüzüne birkaç santim uzakta. Liam ona dönüyor ve bir an için birbirlerine bakıyorlar.

" zl yorum," diyor Liam bir süre sonra, bakışları Vaan'ın üzerinde. "Her zaman kendi türünden diğerlerine bağlı olduktan sonra yalnız olmanın ne kadar izole edici olduğunu bilemezsin. Kalelerden tamamen uzak durmak benim için daha akıllıca olurdu ama bir tür arkadaşa ihtiyacım var. Konuşacak insanlara. Hiçbir erkek bunu tek başına yapamaz."

Vaan'ı izlerken bir an için yüzünde kıskançlık ifadesi belirdeğine yemin edebilirim. Sonra tekrar Andrea'ya bakıyor ve onun yanına gidiyor.

"Hazırlıksız yakalandık," diyor Andrea. "Bu yüzden saldırıya uğradığımızda bitkiler yoktu. Programın dışındaydı ve bölgede uzun zamandır ejderha görülmemişti ve sonra bum, tam tepemizdeydi. Büyük erkek." Omzunun üzerinden bana baktı. "İlk başta siz olduğunuzu sandım."

Vaan Liam'ın yanına doğru ilerliyor ve beyzbol şapkasını Liam'ın boynuzlarını ve kısa saçlarını ortaya çıkaracak şekilde kafasından çıkarıyor. Ejder-adamım şapkayı kokluyor ve sonra kendi kafasına takmaya çalışıyor. şapka dışında çırılçıplak orada durması çok gülünç görünüyor.

Saçma ama yine de bir şekilde kalbimi çarpıtıyor. İlerleyip kapağı alıyorum ve Liam'a geri veriyorum.

"Kimsin sen?" Andi, dikkati benim arkamda, diyor.

"Mara. Bana aldırmayın." Pis kadın yanımızdan geçip devrilmiş bir kovanın üzerine oturuyor. Çamurlu eteklerini sanki bir bahçe partisindeymiş gibi etrafına diziyo. "Sadece her şeyi  z ms yorum."

Andrea bana meraklı bir bakış attı.

"Kale bir ejderha tarafından mı saldırıya uğradı?" Soruyorum. Mara hakkında daha sonra, ortalık sakinleştiğinde özel olarak konuşabiliriz, çünkü Liam hakkında ona da sorularım olacağını biliyorum. Görünüşe göre ikimizin de konuşacak çok şeyi var.

"Evet. Bu yüzden ilk başta paniklemedik. Dediğim gibi, sen olduğunu düşündük." Omuz silkiyor ve uzun, yanmış bir sapı koparıp bir kenara atıyor. "İçeri daldı

ayçiçeklerini yaktı ve biz de kırmızı alarma geçtik. Herkes bitkileri içeri çekmeye ve kapıları kilitlemeye başladı. Ne kadar çabuk tepki verdiğimizi görseniz gurur duyardınız."

"Kaybettiğimiz tek şey ayçiçekleriyse, harika iş çıkardınız," diye itiraf ediyorum.

"Garip olan da bu." Bana doğru baktı. "Daha fazla kaybetmemiz gerekirdi ama o bir raunt yaptı ve sonra kalkıp gitti."

"Yukarı ve sola mı?"

"Evet. Sanki bir şey duymuş gibi. Alevlerin ortasında durdu, etrafında döndü ve batıya doğru uçtu. Çok garipti. Liam burada birinin onunla konuştuğunu düşünüyor." Alnına vuruyor ve sonra bir başka yanmış sapı kenara çekiyor.

"Sence Amy ve Rast mı yaptı?"

Andrea başını sallar. "Eyer görmeyeceğimiz kadar yakın uçtu."

"Yırtık bir yüzü vardı. Bir sürü yara izi ve burun deliklerinden birinde büyük bir yırtık vardı," diyor Liam ve kendi yüzüne dokunarak işaret ediyor. "Eski bir tane."

Rast değil o zaman. "O zaman onu kim çağırdı? Ve neden?"

"Asıl soru da bu," diyor Andrea, ellerinin tozunu kot pantolonuna alırken. "Sen ve Vaan döndüğünüzde cevapları bulabileceğinizi umuyorduk."

Bana dikkatle bakıyor. Kenardan bir yerden Mara homurdanıyor.

"O cephede işler yavaş ilerliyor," diye idare ediyorum. "Henüz zihinsel bir bağlantı yok. Vaan biraz İngilizce öğreniyor ama dediğim gibi yavaş ilerliyor. Bizden farklı düşünüyor."

"Kıyafet seçimlerinden belli," diye mırıldanıyor Mara.

Andrea kıkırdıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Yanılmıyor. "Amy ya da Rast'tan bir iz var mı?" Taktik değiştirerek soruyorum. "Birkaç gün oldu, yakında dönerler."

"Hiçbir şey," diyor Andrea. "Kaleyi güvence altına aldık ve şimdi tek yapmamız gereken beklemek ve yarının ne getireceğini görmek."

Kulağa mantıklı geliyor. Mantıklı ama sinir bozucu. "O zaman yarın."

GWEN

T

Ayçiçeklerinin yok olması sonbaharda kuşlarımı besleyecek bir şeyim kalmayacağı anlamına geliyor ve elimdeki tohumlar da neredeyse tükendi. Andrea ile konuşmamız bittiğinde, odama gidip

Kız kardeşimi kontrol etmek yerine kuşlarıma gidiyorum.

Korkakça mı? Belki de. Ama Daniela'nın terk edilme olarak algılayacağı şey için benimle mutlu olmayacağını biliyorum. Andrea, Vaan'la anlaşmaya varmadığım için bana kızgın, oysa o kader gecesinde onu seçseydi sevinçle kollarına atlayacağını biliyorum. Kendimi feda ederek kaleye yardım etmem gerektiğini biliyorum ama... bu o kadar kolay değil. Vaan da mücadele ediyor, çünkü onun bir eşe ihtiyacı var ve ben ayaklarımı sürüyorum.

Gerçekten, şu anda kimseyi mutlu etmiyorum ve bunu oldukça şiddetli bir şekilde hissediyorum. Zaman doldu ve her konuda karar verip hayatıma devam etmem gerekiyor. Bu da zor da olsa seçimler yapmak anlamına geliyor.

Mara, Andi ve Liam'la gitti, ben de kuşlarımın bulunduğu odaya giderken Vaan'la yalnız kaldım. Onları kokluyorum - odalarını saran keskin kuş dışkısının kokusunu almamak zor, ama bu beni rahatlatıyor. Garip bir şekilde ev gibi hissettiriyor. Kakayı sevdiğim için değil, kuşlarımın

Benim için rutin, normalliğe dönüş.

Normallik dünyada en az değer verilen şey olabilir. Güzel, sıradan bir hayat isterdim.

Güvercinlerimin yumuşak ötüşleri odanın sessizliğinde müzikal bir ses çıkarıyor. Bir mum yakıp karanlığa doğru ilerliyorum ve kuşlar kafeslerinde çırpınarak kapıya doğru ilerliyorlar. Yiyecek bekliyorlar ve verecek fazla bir şeyim yok. Vaan merakla bana bakıyor, neyin peşinde olduğumu görmek için bekliyor.

Mumu yere bırakıp kafesi açıyorum ve en yakın kuşa uzanıyorum. O kadar uysallar ki ben onlara dokunurken sabırla oturuyorlar, yumuşak tüylerini okşuyorum ve sonra birini çekip gömleğime sokuyorum. Orijinal olmayan adı Petey ve gizliden gizliye benim favorim. Onlara isim vermemeye çalıştım çünkü sadece yararlı olmaları gerekiyordu ve günlük yaşam bir mücadele olduğunda evcil hayvanlar kötü bir çağrıdır ama... onun adı Petey ve o hepsinin en akıllısı ve en uysalı.

Ve çok ama çok bağılım.

Petey'nin başını okşuyorum ve Vaan'a bakıyorum. "Bunlar benim kuşlarım. Küçüklüklerinden ve yuvadan yeni çıktıklarından beri onları ben büyüttüm. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama yine de oyalanıyorum çünkü bu düşünce beni çok üzüyor. Kuşları evcilleştirmeye başladığımda, bizim için mesaj taşıyacakları, uzun mesafeli iletişim için olası bir posta güvercini ağının başlangıcı olacakları düşüncesiyle yola çıkmıştım. Birçoğunun asla geri dönmeyeceğini umuyordum. Bir gün onları serbest bırakmak zorunda kalmayı bekliyordum. Sadece bunun bugün olmasını istemedim."

Vaan yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyor.

Kuşu ona doğru uzatıyorum, Petey'nin uçup gitmesini önlemek için ellerimi kuşun etrafında dikkatlice kenetliyorum. "Ona dokunabilirsin. Sorun yok." Tecrübelerimden biliyorum ki Vaan ellerinin büyüklüğüne rağmen inanılmaz derecede nazik olabiliyor.

Kuşu ellerimden dikkatlice alıyor ve beceriksizce tutuyor. Güvercin memnuniyetle cıvıldıyor, tutulmaya alışmış ve Vaan bana bir kez daha bakıyor. Onunla ne yapacağını tam olarak bilmediği ve benden bir işaret beklediği açık. Cesaret verici bir şekilde gülümsediğimde, onu ağzına doğru kaldırıyor ve küçük kafasını ısırarak üzere dişlerini gösteriyor. Sonra bana bakıyor.

Eeep. "Hayır! Atıştırma! değil!" Başımı sallıyorum ve uzanıp Petey'nin minik

Başını. "Sadece evcil hayvan."

Vaan hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve beni izliyor.

"Biliyorum," diyorum kısık bir sesle. "Yiyecek sıkıntısı çekerken evcil hayvanlar aptalca oluyor. Sadece... Zaten çok şey kaybettim, anlıyor musun? Beni yargılamıyorlar." Andrea'nın Vaan'la çiftleşmediğimizi fark ettiğinde yüzünde beliren hayal kırıklığını düşünüyorum. Bu fırsatı heba ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Daniela'nın bana ne söyleyeceğini hayal bile edemiyorum ama öfke ve daha da fazla hayal kırıklığıyla dolu olacağını biliyorum. "Kuşlar kolaydır. Sırf yiyecek getirdiğim için beni seviyorlar. Ve gitmelerine izin verirsem, evcil oldukları için hayatta kalamayacaklarından endişeleniyorum... ama onları tutamam. Yeterli malzemem yok."

Bir bakıma kuşlar bana Shreveport Kalesi'ndeki insanları hatırlatıyor. Tulsa Kalesi'nden yola çıkarken kendi kalemizi kuracağımızı ve güvende olacağımızı ilan etmemiş miydik? Herkese bunu kendi başımıza yapabileceğimize dair söz vermemiş miydim? Liderlik konusunda ne kadar kötü olduğuma bir bak.

Vaan kuşu kafese geri koymak için hareket ediyor ve ben de onun için kapıyı açıyorum. Kuşu tekrar içeri bırakıyor ve ben de kafesi kapatmak için hareket ediyorum... sonra daha iyi düşünüp kapıyı açık bırakıyorum. Metal kaplı pencerelerden birine gidip panjurları açıyorum. Serin gece havası içeri doluyor ve kafese dönüp bakıyorum. Kuşlar kanatlarını çırpıp yerlerine yerleşiyorlar. Muhtemelen açlıktan ölene kadar orada oturup bir sadaka bekleyecekler.

İç çekiyorum. Doğru şeyi yapmaya çalıştığımda bile engelleniyorum.

Vaan beni tutup göğsüne çekiyor, başımı çenesinin altına sıkıştırıyor ve saçlarımı okşuyor. Kısa bir an için ağlayacak gibi oluyorum. Hayal kırıklığı ve çaresizlikle ona sarılıyorum. Onların sadece kuş olduğunu biliyorum. Ben biliyorum. Yine de onlar benim iyi niyetlerimin ve ne kadar berbat olduklarının sembolü ve bunu tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamıyorum. Vaan'ın beni tutmasına ve saçlarımı okşamasına izin veriyorum, çünkü bu düşüncesiz, tuhaf okşamaları gerçekten sevmeye başladım. Sanki ne zaman dokunulmaya ihtiyacım olduğunu biliyor ve bu beni her zaman daha iyi hissettiriyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum. "Seni hak etmiyorum."

Ben kafesteki kuşlara bakarken o sadece sırtımı okşuyor.

asla gelmeyecek bir şey.

VAAN

Gwen'imın gözleri terlemiyor ama yine de mutsuzluğunu hissedebiliyorum. Tam da onun istediğı gibi, insanların kovanında olmamıza rağmen hareketleri yenik düşüyor. Kafeste tuttuğı yiyecek parçalarını yemiyor ve benim de yememem gerektiğini belirtiyor. Düşünceleri her zamanki gibi gizemli ama bir şeylerden hoşnut olmadığı çok açık.

Düşüncelerimi onunkilerle birleştirmeye çalışıyorum ama her zamanki gibi hiçbir şey yok. Hayal kırıklığı hırıltımı geri çekiyorum. Biraz daha sabredebilirim. Sabredebilirim. Bilincimin sınırlarında gezinen fırtına bulutlarını geri itiyorum. Şimdi zamanı değil.

Gwen geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. Elimi tutuyor ve beni pis kokulu kuş odasından çıkarıp kovanın içine doğru götürüyor, serbest elindeki küçük alev çubuğıyla. Bana bakan birkaç kişinin yanından geçiyoruz, bazı dişiler kucaklarında yavrularını taşıyor ama kanlarında çiftleşme kokusu yok. Tuhaf. Belki de kucaklarındaki yavrular yetimdir ve ebeveynleri öldürülmüş ya da köleleştirilmiştir. Burada pek erkek kokusu almıyorum, çoğunlukla dişiler var.

Hiçbiri eşimin yarısı kadar güzel kokmuyor. Onun kokusu tatlılığın kendisi gibi. Diğerleri burnumun seğirmesine neden oluyor ve form değiştirip onları kovalama dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Sadece Gwen'imın bunu istemeyeceğini bilmek beni durduruyor.

Uzun, karanlık bir koridordan geçiyoruz ve sonra bir kapıda duruyoruz. Farklı kokular duyularıma saldırıyor, ama burada Gwen'in kokusunun soluk bir kokusunu alıyorum. Burası daha önce onun yuvası mıydı? Boştaki elindeki küçük alevi söndürüp kapının dışındaki masaya bırakıyor, sonra parmağıyla dudaklarına dokunarak sessiz olmamızı işaret ediyor.

Ona dokunmadan edemiyorum; parmağımı dudaklarına koyuyorum ve bana bakarken gözleri ısıll ısıll oluyor. Uyarılmışlığının hafif kokusu, diğer kokuların ezici karmaşası arasında dolaşüyor ve ona bakarken, çiftleşebilmemiz için beni yuvasına getirip getirmediğini merak ediyorum.

Sonunda.

Memnuniyetle onu kendime doğru çektim ve bir kolumu beline doladım. Sert sikimi yumuşak karnına sürmek ve onu ne kadar çok istediğimi göstermek için bir dürtü hissediyorum ama yapmıyorum. Ağız çiftleşmesiyle başladığını biliyorum, bu yüzden pençelerimle çenesini kavıyorum ve yüzünü bana doğru eğiyorum. "Ksme."

Gözleri doluyor ve bir süre sonra dudağını ısıyor. "Ntyt, nthrr," diye fısıldıyor, etrafına bakıyor. "Msistrsinsid."

Çok fazla insan kelimesi geveliyor. Onu iterken nazik olmamı mı söylüyor? *Yavaş gideceğim, söz veriyorum. Seni almadan önce aminin nektarla ısınmasını bekleyeceğim. Buna söz veriyorum. Bundan zevk alacaksın.*

Gwen bana küçük bir gülümseme veriyor, göğsümü okşuyor ve sonra yuvasının kapısını açıyor. Mağaraya benzeyen geniş bir oda ve yolun karşısında biri yuvada oturuyor. Gwen'inkine benzer koyu bir teni ve çiftleşmemiş bir kokusu olan başka bir dişi.

"Gwen?" diye mırıldanıyor dişi ve sonra yatağının yanında küçük bir ateş yakıyor. Kadının bakışları bana kayıyor ve iki ayaklı halime bakarak soluk soluğa kalıyor. "Eeznkkid! Whtdefuk!"

"Tamam," diyor Gwen ve beni geride bırakıp diğer dişiye doğru ilerliyor. Gözlerinin terlemeye başlamak üzere olduğunu gösteren bir burun çekme sesi çıkarıyor. "Dnlla! Mstchu!" Eşim kollarını iki yana açıp diğer dişiye kucaklamaya çalışıyor ama dişi eğildiğinde onu itiyor.

"Dntwnnatlktu," diyor diğeri, bana şüpheyle bakarak. "Kimin?"

Bu yeni dişiye dişlerimi gösteriyorum. Görünüşe göre Gwen'im kesinlikle onları topluyor. Ne zaman yalnız kalmaya çalışsak her yerde karşımıza çıkıyorlar.

"Eez Vaan," diyor Gwen, bana bakarak. "Sadrkn."

"Deneezsenemy," diyor diğeri çenesini kaldırarak. "Ziswhyulftmi? Zisiswrng!" Örtülerini tutup vücuduna yaklaştırıyor ve büyük bir öfkeyle yuvasından çıkıp takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde eşime öfkeli sözler gevelemeye başlıyor. Yeni dişiye inceliyor ve onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Kokusu Gwen'inkine benziyor ama onun kadar çekici değil. Bana baktığında gözleri öfkeyle dolu ve yanaklarının Gwen'inki gibi pürüzsüz olmadığını, üzerlerine büyük çirkin semboller kazındığını fark ediyorum. Gwen'den daha küçük ve benim gözümde bakması ve koklaması daha az hoş.

Ve beni görünce çok ama çok sinirlendi. Bakışları vücudumda geziniyor, boynuzlarımdan sikime ve sonra tekrar yukarı.

"Andeezgottabonr!" diye bağıarak beni işaret etti. "Yuguysrsikk!"

Gwen'im ellerini sıkıyor ve gözlerinden ter akıyor. Diğ r dişiyle nazik kelimelerle konuşmaya çalışıyor ama diğ rinin bunları duymak istemediği açık. Başını sallayıp eşime çıkışıyor ve Gwen ona uzandığında omuz silkip kapıya doğru fırlıyor.

 n ne geçiyorum, gitmeye çalışan dişiye hırlayarak ve dişlerimi göstererek. Gwen gidebileceğini söyleyene kadar gidemez.

Dişi soluk soluğa geriye doğru sendeliyor ve korku kokusu yayılıyor. Küçük, boğuk bir dehşet çığlığı atıyor.

Gwen ayağa fırlar. "Hayır, hayır," diyor, tekrar tekrar. Bana doğru ilerliyor, elleri kollarımda, omzuma, yüzüme dokunuyor. "Tamam Vaan. Sokay."

Diğ r dişi tam bir hayal kırıklığıyla eşime bakıyor. "Urspostukomfortmi!" Bir başka öfkeli hırıltıyla Gwen ve beni iterek yuvanın koridorlarına doğru geri çekiliyor.

Gwen onun gidişini izlerken i  çekiyor ve yanaklarından daha fazla ter süzülüyor. "Dnla," diye fısıldıyor ve sonra yüzünü göğsüme gömüyor, kollarını bana doluyor. Onun üzüntüsünden duyduğum hoşnutsuzluk, beni diğ rine tercih etmesinden duyduğum sevinçle savaşıyor. Diğ r dişi yaklaştığında beni korudu, bu gerekli değildi ama gurur vericiydi. Diğ ri gittiğinde kollarımda benimle kalıyor.

Ben bile kıskanç bir kadın gördüğümde tanırım ve yüzünde yara izleri olan kadın kıskançtır. Gwen'imın saçlarını kendini beğenmiş bir şekilde okşuyorum, göğsümden rahatlatıcı sesler çıkartıyorum ve terlemesinin durmasını, kendini toparlamasını bekliyorum.

Gerçi şimdi yalnızız ve bu beni daha da memnun ediyor. Günlerdir ilk kez etrafımız yabancı bir dişi ya da bir başkası tarafından sarılmıyor. Gwen'in omzunu okşuyorum, pençelerimi narin boynunda ve kalın, güzel kokulu saçlarında hafifçe gezdiriyorum. "Gwen," diye gürleyerek ona çiftleşmeye hazır olduğumu bildiriyorum. Bu bizim şansımız. Bizim zamanımız.

Hüzünlü, kederli gözlerle bana bakıyor ve eşimin acı çektiği dışında bana hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyler fısıldıyor. Diğer dışının geri çekilmesi onun ruhunu yaralamış. Kendi ihtiyacım duman gibi dağılıyor. Ne de olsa bu bir çiftleşme zamanı değil. Eşimin teselliye ihtiyacı var ve bana döndü. Onu eski kokusunu muhafaza eden yuvaya doğru çekiyorum ve sonra örtülerin üzerine yatırıyorum. Bana doğru kıvrılıyor, nefesi titriyor ve onu yakınımda tutuyorum.

Çiftleşme bekleyebilir. Tekrar. Gwen'in bana ihtiyacı var.

GWEN

DAniela'nın onaylamaması bu kadar acı vermemeli. Kızgın olduğunu biliyorum. Kızgın olmak için her türlü hakka sahip olduğunu biliyorum. I

Bunu bekliyordum ama öfkesi karşısında sakın kalmak zordu. Son yedi yıldır sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik. Travmatik bir olaydan sonra iyileşme süreciyle mücadele ediyor. Onun yanında olmalıydım ama onun gözünde düşman olması gereken çıplak bir ejderha adamla oynaşıyorum. Her yönden ihanete uğramış hissediyor.

Peşinden gitmeliyim. Açıkla. Binlerce kez özür dilemeli ve sadece bir tanesinin aklımda kalmasını ummalıyım. Ama yapmıyorum çünkü bu çok zor ve onun öfkesi ve kiniyle başa çıkıp tamamen paramparça olmayacak kadar güçlü değilim. Daniela onu kurtarmak için daha fazlasını yapmamı istedi. Belki de yapabilirdim ve bu düşünce içimi yiyip bitiriyor.

Bir karar ver, Gwen, kendimi azarlıyorum.

Çok kolay olmalı. Amy'nin yaptığı gibi sallanarak gelin. Sorunlara kafa tutmak ve hayır cevabını kabul etmemek. Ama... Amy'nin içinde bende olduğundan emin olmadığım kararlı bir çekirdek var. Geçmişteki tüm seçimlerim beni felç etti.

Yani sonunda hiçbir seçim yapmıyorum.

Yolculuğumdan fiziksel ve duygusal olarak düşündüğümünden daha fazla yorulmuş olmalıyım çünkü Daniela'nın peşinden gitmek yerine uyuyakalıyorum.

Bir ses beni derin uykumdan uyandırıyor ve Vaan'ın kavurucu derecede sıcak karnına kıvrıldığımı fark ediyorum ve benim ona bastırdığım yerde hassaslaşıyor. Kolumu kalçalarına atıyorum ve çıplak olmasına rağmen -ve ereksiyon halinde, her zaman ereksiyon halinde- bundan etkilenmiyorum. Ayrıca muhtemelen dünyanın en az zarif şekerlemesi olabilecek bir şekilde biraz salyam akıyor. Başımı kaldırıp kapıya bakıyorum, Vaan elini saçlarımın arasına sokup başımı ovuştururken bile ıslak ağzımı siliyorum.

Tam dudaklarımı aralayıp doğrulduğum sırada Andrea kapıdan içeri bakıyor. Bana bir kez baktı ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim," diye haykırdı şaşkınlıkla. "Rahatsız ettiğimi fark etmemiştim. Herkese rahatsız edilmemeniz gerektiğini söyleyeceğim."

Kapıyı kapatırken bile "Bekle," diye sesleniyorum. "Biz..." İç çekiyorum, çünkü faydasız. Nasıl olsa bana inanmayacaktı. Elini başımın arkasına koymuş Vaan'ın kasıklarına bakarken ağzımı sildiğimi gördü. Tabii ki meşgul olduğumuzu düşünecek.

"Gwen?" Vaan gürlüyor, yumuşak sesinde bir soru var.

"Önemli bir şey değil," diyorum ona, tekrar yanına kıvrılıyorum. "Herkes sana sakso çektiğimi düşünecek, hepsi bu."

Hiç de kızgın olmadığı, sadece memnun olduğu anlamına gelen o alçak hırıltılardan birini çıkarıyor ve derin altın rengiyle dönen uykulu gözleriyle bana bakıyor.

Elim karnında ve yüzündeki o sahiplenici, memnun bakış karşısında ayak parmaklarım kıvrılıyor. Aletine bakıyorum ve eminim ki gergin ve sert, teni daha derin bir altın renginde kızarmış. Tabii ki Andrea ona sakso çektiğimi düşünüyor. Dudaklarımı tekrar yalıyorum ve birden uyku aklıma gelen en uzak Gey oluyor.

Acaba ona dokunsam nasıl tepki verirdi? Şimdiye kadar her şey benimle ilgiliydi.

Onun hakkında daha az şey biliyorum ve bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum. Bundan da öte, onu boşaltmak, doruğa ulaştığında o muhteşem, vahşi yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Belki bu bencilce ama umursamayı geçtim.

Kaç kez bana rahatlık verdi ve karşılığında benden arkadaşılığımın başka bir şey istemedi? Aramızdaki ilişkinin tek taraflı olmasını istemiyorum. Benim de onu ne kadar çok istediğimi anlamasını istiyorum. Bunu göstermemin zamanı geldi.

Elimi karnında aşağı yukarı kaydırıyorum, avucumun altında teninin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ona dokunmak gülünç derecede zevkli, çünkü kasları sıcak ve sert ve en ufak bir pullu değil.

Vaan inliyor, gözleri okşamamla daha da derin bir altın tonuna dönüşüyor. Pençeleri kafa derime batıyor - sert değil ama vücudumda bir heyecan titremesi yaratmaya yetiyor. Sert şaftına bakıyorum ve kafasında boncuk boncuk prekum var ve kendi uyarılmam bir çentik atıyor.

"Tanrı yardımcım olsun, ama sana dokunmak istediğim kadar kimseye dokunmak istediğimi sanmıyorum." Fısıltım odanın sessizliğinde yüksek geliyor, tek ses nefes alış verişlerimiz.

Ağzımı sikine dayamak için üzerine eğildim ama beni durdurdu. "Hayır, Gwen."

Şok ve acı içimde yuvarlanıyor. Arkama yaslanıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hayır mı? Beni istemiyor musun?"

Çenemde gezinirken dokunuşu neredeyse çılgınca ve sonra elimi avucunun içine alıyor. Parmak uçlarıma rehberlik ederek bir tanesini inci gibi bir prekum tanesinin üzerinde gezdiriyor.

Kaynar suya dokunmak gibi. Bir nefesle geri çekildim, şaşırmıştım. Şimdi hatırlıyorum - daha önce geldiğinde ve onu havluyla temizlediğimde, sıvılarının ne kadar sıcak olduğuna şaşırmıştım. Şu anda kavuruyorlar. "Bunun nasıl işlediğini anlamıyorum Vaan. Nasıl seks yapmamız gerekiyor?" Amy sıcaklık kısmından bahsetmedi ya da bahsettiyse de ben kaçırdım.

Ama endişelenmedi ve Amy de endişelenmedi. Çarpık bacakla da yürümüyordu, bu yüzden sonunda her şeyin yoluna girdiğini varsayıyorum. Tek bahsettiği bir ısırık ve bana ateşlerini vermesiydi... Sadece bunun gerçek olduğunu düşünmedim.

Yine de bu ona dokunmak istememe engel olmuyor. Vaan'a bağımlı olmaya başlıyorum, tıpkı bir bağımlı gibi. Sadece bir dokunuş daha, bir dokunuş daha.

Bir öpücük, bir okşama daha. Onun ve kendimin sınırlarını test etmek istiyorum. Başında biriken ıslak boncuklara dikkat ederek sikine uzanıyorum ve tabanını kavriyorum.

Dudakları ayrılır, bir diş izi belirir ve gözleri coşkuyla kapanır.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," diye mırıldanıyorum, verdiği yanıtta büyülenmiş bir halde. Tanrım, bu adam çok seksi. Tüm vücudunun gerilmesini ve elime doğru itişini izliyorum, kavrayışıma doğru itmeye çalışıyor. Daha sıkı sıkıyorum, sonra parmaklarımla bir daire çiziyorum ve yukarı aşağı hareket ettirmeye çalışıyorum. Ancak ellerim iyi hareket edecek kadar kaygan değil ve vazgeçip onun yerine kesesini okşuyorum. Burası da aşırı ısınmış gibi, derisi daha ince ve narin ve pullu deseni görmek büyüleyici. Bu kısmı bile çok güzel.

Parmaklarımla siki boyunca dans etmesine izin veriyorum, ona dokunmak için can atmama rağmen başından kaçınıyorum. Bunun yerine, parmak uçlarımla onu öğrenerek uzunluğunu izliyorum. Pullar birbirine daha yakın, rengi bu kısımda daha derin ve siki tepesinde beni ürperten bir çıkıntı oluşturdıklarını fark ediyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Ve lanet olsun, bu nasıl hissettirecek? Şimdi inleyen benim, onun içime girdiğini ve o kalın çıkıntının içimde ileri geri sürüklendiğini hayal ediyorum.

"Amy'nin bu kadar mutlu bir kız olmasına şaşmamalı, değil mi?" Rast'ı çıplak görmedim ama Vaan'ıma benziyorsa... Ve ben onu az önce "benim" olarak düşünmüştüm. İçimi bir sıcaklık kapladı. Yatağıma yayılmış adama baktım. Uzaylı gibi görünüyor. Biraz vahşi. Ama onun benim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Artık değil.

Ve onun da benim için yaptığı gibi boşalmasını istiyorum.

Aletin tabanını tekrar sıkıca kavriyorum ve onu okşuyorum. Yine de nasırlarımın ve ellerimin ne kadar yumuşak olabileceğinin farkındayım. Bu bana bir fikir veriyor ve onun üzerinden başucumdaki komode (yakındaki bir evden çalınmış) tırmanıyorum ve Cass'in tüm kızlar için yaptığı losyon kalıplarından birini bulana kadar karıştırıyorum. Önceden aldığım losyona pek benzemiyor ama hafif kokulu ve her şeyden önemlisi ellerime sürdüğümde ellerimi güzelce kayganlaştırıyor.

"Gwen," diye mırıldanıyor Vaan, bana doğru uzanarak. Parmak eklemlerini uyluğuma sürüyor ve dikkatimi tekrar ona veriyor. "Öp beni."

"Her türlü öpücük vardır Vaan," diyorum ona. Tişörtümü çıkarıp sikinin başındaki prekumu temizlemek için kullanıyorum ve sonra oraya bir öpücük konduruyorum. Dokunulamayacak kadar sıcak ama kendimi yakacak kadar değil.

Nefesi dişlerinin arasında tıslıyor. Göğsünde neredeyse bir mırıltıya benzeyen memnun bir gümbürtü titreşiyor ve sonuncusunun yerini almak için daha fazla precum görüldüğünde, neredeyse öfkeyle onu silip süpürüyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

Gülerek eğilip sikinin başını bir kez daha öpüyorum ve sonra kaygan ellerimi sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydırıyorum.

Vaan boğazından keskin bir ses çıkarıyor, yarı hırıltı, yarı boğuk. Battaniyenin üzerinden kalkıyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Bir an sonra tekrar geriye düşüyor, elimi tutuyor ve bir kez daha sikinin üzerine koyuyor. Diğer eliyle daha fazla sakızı silip süpürüyor ve tekrar adımı haykırıyor.

Onunla alay etmenin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi? Ellerimi onun uzunluğunda aşağı yukarı gezdiriyorum, onu horoz başından taşaklarına kadar ekstra kaygan hale getiriyorum ve sonra onu çalıştırmaya başlıyorum, bir elimle onu çevreliyorum ve diğer elimle kesesini alay ederken onu çalıştırıyorum. Ve ona her türlü pis, müstehcen şeyi söylüyorum, çünkü söyledığım tek kelimeyi bile anlayamıyor. Her şey benim ses tonumda ve gözleri erimiş altın havuzları gibi, ellerimin hızlı, sıkı hareketleriyle onu çalıştırırken beni izliyor.

Daha yeni başlamışım gibi görünüyor ki adımı bir kez daha haykırıyor ve ellerimi savuşturuyor. Aletini alıyor, iki kez okşuyor ve boşalırken yuvarlanıyor, çarşafLARımın ve yatak takımımın her tarafına fişkırıyor.

Kızgın bile değilim. Aksine, kendimle gurur duyuyorum. Kontrolünü kaybetmesini, hızlı ve sert boşalmasını sağladım. Tamamen bitkin bir halde sırt üstü yere yığılırken kaygan ellerimi battaniyenin başka bir köşesine siliyorum. Bu haliyle çok güzel ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Ona yaklaşıp üzerine eğiliyorum. "Bu geceyi o gece yapalım Vaan." Nabzım hızla atıyor ve amım ihtiyaçtan ağrıyor. "Artık kendini tutmak yok. Hayır-"

Kapı açıldı. Daniela içeri giriyor ve bana kızgın bir bakış fırlatıp çenesini dikleştirerek ranzasına yöneliyor. Vaan ve benim bir şeylerin ortasında olduğumuz açıktı... ve umurunda olmadığı da açıktı. Yatağına giriyor, bize sırtını dönüyor ve oda bir kez daha sessizliğe gömülüyor.

Vaan yanağımı okşuyor ve ben de avucuna sessiz bir öpücük konduruyorum ama hepsi bu kadar. Travma geçirmiş kız kardeşim odadayken sapıkça ejderha seksi yapmamın imkânı yok. Başka bir gece beklemek zorunda.

Lanet olsun.

Andrea'nın battaniyelerini çalmak için kalkıyorum ve sonra Vaan'la birlikte yatmak için geri dönüyorum. Yarın özel bir oda bulmaya karar verdim. Başka iki kişiyle paylaşmak yok. Bu işe yaramaz.

Yarın aniden çok uzak görünüyor.

VAAN

T Ertesi sabah, Gwen'im henüz insan kovanından ayrılmak istediğine dair bir işaret göstermiyor. Güzel kahverengi vücudunu garip insan kumaşlarıyla kaplıyor ve ayak örtülerini giyiyor. Bir şey buluyor

Uzun bir kumaş parçası ve dudaklarında özür dileyen küçük bir yüz ifadesiyle bana uzatıyor.

Benim de örtünmemi mi istiyor? Kaşlarımı çatıyorum ama yuvada bizimle birlikte olan diğer dişi -yanaklarında yara izleri olan- bana her baktığında sıkıntılı sesler çıkarıyor. Dünü düşünüyorum, diğer erkekler -hatta ölü zihne sahip drakoni bile- vücutlarını örtmüşlerdi. Bah. Kıpırdamadan duruyorum ve Gwen onu kalçalarımına sararak belimde düğümlüyor. "Issakilt," diyor neşeyle ve sonra özür dilemek için bana şapırtılı bir öpücük veriyor.

"Issaskrt," diye homurdanıyor diğer kadın.

Gwen onun kötü ruh halini görmezden gelir. Diğerinin sırtına dokunmamasına rağmen dişiye sarılıyor ve alnına bir öpücük konduruyor. Sonra eşim elimi tutuyor, sıkıyor ve insanına neşeli bir şeyler söyleyerek beni odadan dışarı çıkarıyor. Bu sabah keyfi yerinde Gwen'im ve bu hoşuma gidiyor. Onun mutluluğu hoşuma gidiyor. Bu benim ruh halimi de hafifletiyor.

Ta ki büyük bir odada kovandaki diğer insanlara katılana kadar. Tüm insanlar ve onların kokuşmuş, keskin vücutları bir odaya yığılmış gibi görünüyor. Kokudan dehşete düşmüş bir halde, sıraya girip ellerindeki yuvarlak nesneleri alırken ve sonra uzun bir ahşap dikdörtgene oturup birbirlerine bakarak gürültülü insan dillerinde viyaklarken dehşet içinde bakıyorum.

Duyularım dehşete düşmüş ve bunalmış durumda. Her zaman olduğu gibi zihnimin içinde fırtınalar kopmaya başlıyor, bu da bana burada kontrolü hızla kaybedebileceğimi hatırlatıyor.

"Vaan?" Gwen'in nazik sesi kaosu kesiyor ve elimi sıkıyor.

Ben de onunkini sıkıyorum. O bana dokunduğu sürece buna dayanabilirim.

"Sbrekfst," diyor yemek yeme hareketi yaparak. Bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum. İnsanlar yemek yiyor ve Gwen ile bizimle seyahat eden diğer kokuşmuş insanın da ateşin etrafında aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Yiyeceklerini öldürmüyorlar ve iyi kemiklerini yiyorlar. Et suyu ve çorbaları seviyorlar ve yemeklerini bu sabah yaptıkları gibi yuvarlak kaplardan içiyorlar.

Gwen'in yemeklerini ne kadar kömürleşmiş sevdiğini hatırlayınca bir ürpertiyle savaşıyorum. "Yemek," diyorum ona, insan kelimesini hatırlayarak.

Cevabımdan memnun oldu. "Evet, yemek!"

İçeri girdiğimizde insanlar bize bakıyor ve Gwen elimi o kadar sıkı tutuyor ki kontrolümü kaybedeceğimden endişelendiğinden şüpheleniyorum. Parlak gülümsemesi daha zoraki ve onu rahatlatmak için elini tekrar sıkıyorum. Beni yanına çekiyor ve yemeklerini bekleyen insanların arkasında duruyor. Elime bir kase soluk çamur tutuşturulduğunda tiksintimi bastırıyorum. Gwen mutlu görünüyor. Önemli olan tek şey o.

Arkadaşım kendi kâsesini alıyor ve beni odanın diğer ucundaki masalardan birine götürüyor. Baktığım her yerde bize bakan insanlar var ve hepsi de benden daha fazla örtünmüş durumda. Gwen bazılarına sesleniyor ama eli benim elimde sıkıca duruyor ve bana doğru tekrar tekrar endişeli bakışlar fırlatıyor. Buradaki tüm bu insan kokularının birbirine karıştığı pis koku çok ağır basıyor. Ona yaklaşıp kokusunu derin derin içime çekiyorum ve saçlarını okşuyorum.

"Sddwn," diyor, kasesini masaya koyuyor ve önündeki banka oturuyor. Ben de aynısını yapıyorum ve elimi bıraktığında

sahiplenerek benimkini onun kalçasına koyuyor ve etrafa bakıyorum. Ellerinde yiyecekleriyle yakınlarda dolaşan iki kişi daha var ve onlar kalkıp gidene kadar dişlerimi hırıldayarak gösteriyorum. Arkadaşım sadece iç geçiriyor. "Eet, Vaan."

Yemek için eliyle bir işaret yapıyor ve ben kâsemdeki renksiz yığına bakarken dudağım kıvrılıyor. Pençelerimle toplamaya çalışıyorum ama bozulmuş etin pıhtılaşmış kanı gibi topak topak kayıyor.

Bu beni acıktırmıyor.

"Pewn," diyor Gwen, kalçamı okşuyor ve sonra bana ucu kalın, parlak gümüş bir çubuk uzatıyor. "Yewsdis." Kendininkini alıyor ve yiyeceği ağzına götürmek için kullanıyor.

Belli belirsiz bir anı canlanıyor. Bunu daha önce de yapmıştı. Belirli bir koku arayarak büyük, gürültülü odanın etrafına bakıyorum. Orada, odanın arka tarafında, Gwen'in kokulu insanı var. Onun eşimle oturduğunu ve ikisinin de yemek için bu şeyleri kullandığını hatırlıyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ayağa fırlayıp kâsesini tutarak odadan çıkıyor.

Onun geri çekilme görüntüsü zihnimde fırtınalar koparıyor. Av geri çekilir. O bir av.

Ayağa kalkıyorum, karnımda ateş çalkalanıyor. Ağzım sulanıyor ve pençelerim parçalama, yırtma ve yok etme ihtiyacıyla kaşınıyor. Taze, sıcak kan ihtiyacım olan şey

-

Bir el kolumu kavradı. "Hayır, Vaan."

Aşağı bakıyorum ve yanımdaki kadına odaklanmam bir anımı alıyor. Gwen.

Oturuyorum, düşüncelerim onun kaygan ellerinin şaftımda aşağı yukarı kaydığı ve eğilip sikimin başını öptüğü anılarla doluyor. Bunu tekrar yapmak istiyorum. "Ksme," diyorum ona, elimi saçlarına dolayarak ve onu kendime çekerek. Güzel eşim (baştan çıkarıcı elleriyle) yanımdayken kokulu olana ihtiyacım yok.

Ama Gwen bana sadece hızlı ve şapırtılı bir öpücük veriyor ve sonra gümüş "pewn "i tekrar gösteriyor. İçimi çekiyorum ve onu elime alıyorum, mutlu ve onaylayan bir bakışla

bana verdi. Pençelerimle zor olsa da onu kavramayı başarıyorum ve bir ağız dolusu çamuru dudaklarıma götürüyorum. Tereddütle dilimin ucunu çamura değdirip tadına bakıyorum. Garip bir şekilde tatlı, çürümüş et gibi. Pewn'u tekrar yere bırakıyorum ve kâseyi dostuma doğru itiyorum. "Gwen." Yemeği gösteriyorum. Alabilir.

"Hayır mı?" diye soruyor ısırmalar arasında ve elini kalçama koyup hafifçe sıkıyor.

Onu yiyecek kadar aç değilim. Daha sonra avlanabilirim. O yemek yerken kolunu okşuyorum ve sırtını ovuyorum, bunun yerine duyularımı onun yakınlığıyla dolduruyorum.

BİR ZAMAN SONRA, insanların yakınlığı çöl sineklerinin vızıltısı gibi rahatsız edici bir hal alıyor ve beni kaşındırıp sabırsızlandırıyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve yüzümde bir kaş çatmayla en yakınimdaki insanları inceliyorum. Buradan bile kokuları bunaltıcı. Bazıları kötü kokmuyor - benim Gwen'im mükemmel kokuyor - ama kokuları güçlü. Sıcakta ve havayı karıştıracak bir esintinin olmadığı yakın mesafelerde, aşırı baskın hale geliyor. Bitmek bilmeyen seslerle birleşince zihnimde bir kez daha fırtınalar kopmaya başlıyor. Göğsümde homurdanmaya başlıyorum, koruyucu tarafım yükseliyor. Eğer biri ona yaklaşırsa...

Gwen ayağa kalkıyor ve iki kâseyi birbirine vuruyor, sonra da beni elimden tutuyor. "Tmtugo."

Seslerden ve kokulardan bunalmış bir halde yavaşça ayağa kalkıyorum. Hızla çok fazla olmaya başlıyor. Düşüncelerimi gönderiyorum, zihinsel olarak tutunacak bir çapa arıyorum. Gwen'in düşünceleri benden saklı. Kovandaki diğer drakoni erkeği dev bir hiçlik boşluğu ve elimi uzattığımda hiçbir şey yok. Her zaman, her zaman hiçbir şey. Homurdanıyorum, hüsrana uğramış ve kalp hastasıyım.

"Vaan," diyor Gwen ve elleri kollarımda, bana dokunuyor. Elimden tutuyor ve beni bir adım ileri götürüyor. Onu takip ediyorum, duyularım kokuların, bitmek bilmeyen gürültünün vebasıyla boğulurken hareketlerim duraksıyor.

"Ben," diyor, sesi yatıştırıcı ve ona baktığımdan emin olmak için çeneme dokunuyor. Kahverengi gözleri sıcak, yumuşak ve davetkâr. "Staawthme."

"Gwen." Hareketlerini takip ediyorum, tamamen ona odaklanmış durumdayım. Bir ayağım diğerinin önünde. Derim kaşınıyor, savaş formuna geçme, etrafta kümelenmiş, yemek yerken sesler çıkaran, nefes alırken sesler çıkaran, gülerken sesler çıkaran insanların gözünü korkutma ihtiyacıyla zıplıyorum.

Çok gürültü var.

"Vaan," diyor Gwen yine ve sesinde kırık zihnimi baştan çıkaran boğuk bir nota var. Gülümsemesi hafifçe kıvrılıyor ve yuvasındaki gizli dokunuşları ima ediyor. Belki de beni şimdi oraya götürüyordur. Bu düşünce hoşuma gidiyor.

Vücudunu kendime doğru çekiyorum ve onu yakın tutuyorum. "Gwen."

Beni odanın dışına çıkarıyor ve kokular, sesler hepsi kayboluyor. Zihnimde sadece dans eden kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarının kıvrımıyla eşim var. Kalın, kıvrık saçlarının omuzlarına vuruşu dikkatimi çekiyor ve onu dikkatle izliyorum, bana meydan okumayacaksa bile benim meydan okumamı istediğini göstermesini bekliyorum.

Ancak insan kovanını oluşturan labirentlere girdiğimizde yuvasına gitmiyor. Bunun yerine, yememize izin verilmeyen kuşların bulunduğu odaya geri dönüyor. Kapının açık olmasına ve bütün gece açık kalmasına rağmen iki tanesinin kafeste olduğunu fark edince sesi sıkıntılı geliyor. Gwen bana bakıyor ve usulca konuşuyor, dudaklarından onlarca kelime dökülüyor. Heyecanlandığında kendi kendine konuştuğunu biliyorum ve bunu beni kızdırmak için değil, sadece düşünceleriyle konuşmaya ihtiyaç duyduğu için yaptığını öğrendim. Bu yüzden görmezden geliyorum, o onlarla uğraşırken ve kafesin içine tohum serpip kendi kendine gevezelik ederken yakınım oturmuyorum. Açık pencereye doğru ilerliyorum, bir güneş ışığı havuzu fark ediyorum ve sıcaklığının tadını çıkarmak ve temiz havayı solumak için orada oturmuyorum.

Bir zihin benimkine dokunuyor.

Dik oturmuyorum, şaşkınlıktan kaskatı kesiliyorum. Halkımdan herhangi biriyle zihinsel bir bağ kurmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu ve o hızlı fırçalama bana eve dönmek gibi geldi. Özlem içimde alevlendi. Bağlantı kurabileceğim başka drakoni zihinleri olmadan kaybolmuştum ve dokunduklarım da en az benimkiler kadar çılgındı.

Umutsuz bir sıra hasreti kaplıyor içimi ve ayağa kalkıyorum sanki

Bir şekilde benimkine sürtünen zihnimi geri getirebilecek bir Şey. "Vaan?"

Gwen'in sesi sessiz. İyi olduğuma dair onu rahatlatmak istiyorum ama zihnimi onunkine değdirmeye çalıştığımda cevap alamıyorum. Tabii ki yok. Ateşlerimi henüz almadığını hep unutuyorum. Otomatik olarak, kendi zihnime değen diğer zihne ulaşıyorum, benim trmden bir başkasını arıyorum.

Kardeşim, orada mısın? Abla?

Bir Şey zihnime geri dokunuyor. Dokunduğu anda, bir hata yaptığımı anlıyorum. Bu dokunuşu ve içerdiği kötülüğü tanıyorum.

Salorian kötülüğü.

GWEN

Petey lanet kafeste kaldı. Küçük kahverengi başını okşuyorum, memnun miyavlamasına sinirleniyorum. Onu burada tutmaya gücümün yetmeyeceğini bilmiyor mu? Bacağına bir not ilıştirip Onu eğitildiğı gibi göndermek... Ama bu konuda da hiç iyi değildi. "Seninle ne yapacağım ben?" Kuşa kızgın bir şekilde söylüyorum. "Ejderham senin atıştırmalık olduğunu düşünüyor ve bir noktada öyle de olabilirsin. Bu sabahki yulaf ezmesini kesinlikle beğenmedi ve bir noktada yemek isteyecektir, biliyorsun."

Bunu söylerken bile gülümsüyorum. Vaan bu sabah kahvaltıda harikaydı. Yemek yememesine ve etrafındaki insanlara yürüyen, konuşan çöp yığınlarıymış gibi bakmasına rağmen sakinliğini korudu. Kimseye saldırmadı ve elini üzerimden çekmediğı sürece çoğunlukla aklı başında görünüyordu. Sonunda bu onun için çok fazla oldu, ama olayları ele alış şeklinden memnunum ve gurur duyuyorum. Amy ejderhaların sadece sekse tepki verdiğini söylemişti ama Vaan çoğundan daha az çılgın görünüyor. Elbette, kendi düşüncelerinde kaybolma eğiliminde ve ona kim olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum, ama genel olarak o-

Keskin bir nefes alış beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Petey'den başımı kaldırıp Vaan'a baktım. Derme çatma güvercinlikte ayağı kalkmış, gözleri

tavana kilitlenmiş.

"İyi misin?" Sessizce soruyorum, çünkü sert vücut dili bana tuhaf geliyor. Deliliğin pençesindeyken bile garip bir zarafeti vardı. Şu anda, bunların hiçbiri yok. Bir demir gibi dimdik, bakışları tavana sabitlenmiş.

"Vaan?" Petey'yi aceleyle bir kez daha kafesin içine bırakıyorum ve ejderha adamın yanına koşuyorum. Bir terslik var. Olduğunu biliyorum.

Başını yavaşça, ürkütücü bir şekilde çeviriyor ve pencereden dışarı bakıyor. Nedense gözleri her zamanki siyah ya da altın rengi değil, hatta ikisi arasında bir renk. Daha önce hiç görmediğim korkunç, korkunç, hastalıklı bir gri.

O kül grisi gözleri görmek içimi ürpertiyor.

"Vaan?" Elini tutup yanağıma koyuyorum. "Hey. Bana bak. Ben Gwen, hatırladın mı?"

Orada olmasam da olur. Vaan boş gözlerle ileriye, pencereden dışarı bakıyor. Beni görmüyor. Hiçbir şey görmüyor. Pencereyi gördüğünden bile emin değilim. Vücudu hareket etmiyor.

Ve bir saniye sonra pencereden dışarı tırmanıyor, bu sabah kalçalarına sardığım derme çatma havlu-toga tamamen unutulmuş. Kumaş yırtıldı, onu gergin kalçalarına tutturan iğne büküldü ve her şey metal panjurlara takılarak yere düştü. Çırılçıplak, bir zombi gibi avluya doğru ilerliyor.

Dehşet beni vuruyor. Bu o değil.

Eğer ejderha formuna geçip ortadan kaybolursa, onu bir daha görebilecek miyim bilmiyorum.

GWEN

I Vaan'ın ardından pencereden dışarı tırmanırken dehşete kapılmış kalbim göğsümde güm güm atıyor. Önümde, büyük altın ejderha-adamım dikkatli adımlar atıyor, sanki bir ejderhaymış gibi ilerliyor.

Şu kurmalı oyuncaklardan ve biri onu çalıştırmış. Adını seslendiğimde yanıt vermiyor ve kalenin avlusunda ilerlerken bitkileri eziyor ve patikaların üzerinden geçerek sabit bir yöne doğru ilerliyor.

Kaleden çıkıyoruz.

Kollarımı boynuna doluyor ve bacaklarımı kalçalarına sararak ona yapışıyorum. O gidemez. Eğer yer değiştirirse, onunla kalmak zorundayım. Korku beni iliklerime kadar sarsıyor ve kafamı çevirdiğimde okulun kapılarından birinden birinin koşarak çıktığını ve şaşkınlıkla ikimize baktığını görüyorum. Bu Luz'du, kucığında bebeği vardı.

"Yardım edin bana!" Omuzlarına daha sıkı tutunarak çığlık atıyorum. "Onu durdurumama yardım et! Uçup gidemez!"

Arkasını dönüp içeri giriyor ve ben hayal kırıklığıyla bağırmak istiyorum ama düşünmesi gereken bir bebeği var. Elimden geldiğince tutunarak Vaan'ın boynuna sarılıyorum.

"Lütfen gitme Vaan. Benimle kal," diye fısıldıyorum, alnımı kafatasının arkasına b a s t ı r a r a k .

"Gwen?"

Tam zamanında kafamı çevirdiğimde Andrea'nın elinde tüfeğiyle okuldan hızla çıktığını görüyorum. Luz kapının yanında duruyor ve sonra içeride kayboluyor. *Teşekkür ederim, Luz*, zihinsel olarak seviniyorum. Korkak değil, sadece temkinli. Liam Andrea'nın peşinde ama Andrea yaklaşımadan onu geri çekiyor.

"Yardım edin," diye tekrar sesleniyorum. "Onun bir sorunu var."

"Salorianlar," der Liam ve onu korumak için Andrea'nın önüne geçerek arkasına sokulur. "Gözlerine bak. Yardım etmenin ötesinde, Gwen."

"Hayır!" Panikle yere düşüyorum çünkü Vaan durmuyor. Kafası karışmış Gemma'nın koruduğu kapıya doğru ilerliyor. Ejder-adamımın önüne geçip ellerimi göğsüne bastırıyorum. "Dur! Vaan! Ben buradayım. Beni hatırladın mı? Gwen?"

"Seni duyamaz," diye sesleniyor Liam. "O artık o değil. Geri çekil, Gwen."

Yapmayacağım. Reddediyorum. Bu benim Vaan'ım. Orada olması gerektiğini biliyorum. "Lütfen, lütfen konuş benimle," diye yalvarıyorum ona, o ilerlemeye devam ettiği için önünde geriye doğru yürüyorum. "Vaan!"

Duraklıyor. Korkunç gri gözleri yavaşça bir kez kırpışıyor. "Fort Dallas," diye fısıldıyor o kadar alçak bir sesle ki bir an kulaklarıma inanamıyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Ve sonra tekrar yürümeye başlar.

"Hayır!" Ondan vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim. Onu bana geri getirmenin bir yolu olmalı. Daha önce onu hep sakinleştirmedim mi? Sürüklenirken düşüncelerini geri getirmedim mi? "Benim, Gwen," diyorum ona, tekrar tekrar. "Gwen. Gwen. Senin Gwen'in, hatırladın mı?"

"Gwen, lütfen," diye sesleniyor Andrea. "Geri dön! Bırak gitsin!"

Yapamıyorum. Panik beni bastırıyor ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: Kendimi göğsünün önüne atıyorum, kollarımı göğsüne doluyorum

ve onu  p.

Hemen hareketsiz kalır.

Cesaretleterek, her  eyimi öpücüğün içine koyuyorum. Alt dudağ n  kemiriyorum, dilimle ağız n  yokluyorum ve dudakları ayrıldığında bunu devam etmem gerektiğine dair bir işaret olarak kabul ediyorum ve ardından öpücüğü d kebileceğim tüm tutku ve yoğ nlukla ağızıyla sevi iyorum. Onu tekrar tekrar öpüyorum, dilimi ağızına sokuyorum ve bir tür yanıt almayı umuyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum öpücükler arasında. "Vaan, lütfen."

Ağız hafifçe k p rdıyor. Sonra sanki tüm vücudu üzülüyor. Elleri başıma gidiyor, beni kendine doğru çekerken eğiliyor ve dilini ağızımın derinliklerine sokarak  p  meyi bir üst seviyeye taşıyor.

Mutlu bir iniltiyle ona sarılıyorum, bir yandan öpücüğü katılırken bir yandan da onun yönlendirmesine izin veriyorum. Diliyle alay ediyorum, ellerim g ğ s n  ok uyor ve o kadar uzun ve sert  p   yoruz ki g r   m n kenarlarında yıldızlar görüyorum.

Sonunda  p  meyi kesiyorum, çünkü bunu yapmak zorundayım yoksa bayılacağım. Nefes nefese ona bakıyorum ve gözlerinin tekrar güzel, yoğun bir altın rengine döndüğünü görüyorum. "Gwen," diye m r ldanıyor, yanaklarıma dokunarak.

H  k r k lar m  bastırarak ona sıkıca sarılıyorum. "Vaan. Sensin."

"Ondan uzakla , Gwen," diye seslenir Liam, hâlâ Andrea'y  korumaktadır.

"Sorun yok." Vaan'ın yanağına dokunuyorum ve onu doğru gördüğümden emin olmak için gözlerini bir kez daha inceliyorum. "Yine kendine geldi."

Vaan g ğ s nden alçak sesle gürlüyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını siliyor. Yüzünde endişeli bir ifadeyle saçlarını ok uyor. Sadece gülümsüyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum.   plak olması ve avluda herkesin önünde  p   yor olmamız umurunda bile değil. Az kalsın onu kaybediyordum. Ne olduğunu bilmiyorum ama içimden bir ses uçup giderse onu bir daha asla g remeyeceğimi söylüyor.

"Emin misin?" Liam soruyor ve bu kez sesi çok daha yakından geliyor. Bir bakıyorum, o ve Andrea yakla m  lar, arkadaşım hâlâ tüfeğini hazır tutuyor. İki de endişeli görünüyor ama Liam Vaan'ın gözlerini görünce rahatlıyor. "Ucuz atlattık."

"Ne oldu?" Soruyorum, çünkü hala anlamıyorum. "Sanki orada değilmiş gibi."

"Salorianlar," diyor Liam

acımasızca. "Bunun ne

olduğunu bilmiyorum."

"Eski efendilerimiz. Geçmişte onların zihin ağı tarafından ele geçirilen bir drakoni, bir kez daha ele geçirilmeye karşı savunmasızdır. Onlardan biri onu çağırmış ve buradan gitmesini sağlamaya çalışmış olmalı." Liam sıkıntıyla başını sallar. "O kaosun içinde hepsinin ölmüş olmasını ummuştum. En azından birinin hayatta kalacağını bilmeliydim."

"Ne istiyor?" Kollarımı Vaan'ın beline dolayarak onu kendime sımsıkı sarıyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum.

"Güç delisi bir tür ne ister? Kontrol istiyor. Belki de daha fazla köleye ihtiyacı var ve bulabildiği herkesi yanına çağırıyor. Bu da hayatımın o kısmıyla ilişkiyi tamamen kesmemin bir başka nedeni." Liam kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayakkabısıyla bir kayaya tekme atıyor ama belli ki rol yaptığı kadar rahat değil. "Memleketimizdeki çölde Drakoni klanları var olduğu sürece, gelip onları köle olarak almanın hakları olduğunu düşünen Salorianlar da oldu." Bir an için beni inceliyor. "Yine de onu geri getirebildiğini görmek cesaret verici. Bu yeni bir şey."

"Çiftleştikleri için mi?" Andrea sorar ve yanakları kıpkırmızıdır.

"Onda onun kokusunu almıyorum ama aralarındaki bağ hâlâ güçlü olmalı." Endişeli görünüyor. "Yine de yeterince güçlü olmayabilir. Bir dahaki sefere ne olacağını kim bilebilir?"

"Bir dahaki sefer olamaz," diyorum panikle. "Olabilir mi?"

"Kim bilebilir ki?"

"Amy, Rast'ın sorunları olduğunu hiç söylemedi," diye ekliyor Andi şaşkınlıkla. Tüfeğini omzuna, elini de kalçasına koyuyor. "Anlamıyorum."

Liam, "Rast'ın yanında Amy var," diyor. "Saldırıya uğrarsa onu uçurumun kenarından geri getirebilir."

"Onunla bu yüzden gitmedin mi, Gwen? Vaan ile bağ kurmak için? Bu yüzden

"Gideceğini söylemiştin, böylece kaledeki hepimizi kurtarabilirsin." Andrea bana delici bir bakış attı.

Sözleri beni utandırdı ve Vaan'a daha sıkı sarıldım. Onun vagonunu benimkine bağlamanın onun için tam bir ölüm fermanı olacağını düşünmüştüm ama meğer en başından beri yapmam gereken şey buymuş. Bir kez daha aptalca seçimler yaptım. "Kendimce sebeplerim vardı," diyorum kısık bir sesle. "O kadar kolay değil."

"Tam olarak bu kadar kolay," diye haykırıyor Andrea. Gözleri irileşiyor ve bana inanmaz bir şekilde başını sallıyor. "Bunca zamandır amacın bu olduğunu sanıyordum."

"Tabii ki öyle. Ama biraz karışık."

"Sadece karmaşık hale getirirsen. Senin onu, onun da seni sevdiği çok açık." Kızgın görünüyor. "Neden her seviyede onun olmak istemediğini anlamıyorum."

Liam uzun, çok uzun bir süre ona bakıyor ve içindeki özlemi hissedebiliyorum. Andi tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibi görünüyor ama Liam'ın beyni kapalıyken ona tam olarak bağlandığını sanmıyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama şu anda onlar beni ilgilendirmiyor. Andrea'ya "Pek çok faktör var," diyorum, ama kafamın içinde olduğu kadar havada da kulağa saçma geliyor. Pek çok etken var ama çoğu benim korkularım.

Vaan'ın hayatını kendime nasıl bağlayabilirim? Kendi kız kardeşime olanlardan sonra biri bana nasıl güvenebilir?

Vaan benden daha iyisini yapabilir. Daha güzel, daha güçlü kadınlar var. Ama bana sarılıp yüzünü saçlarıma gömdüğünde kalbim acıyor. Daha güzel ya da daha güçlü birini bulmasını istemiyorum. O beni istiyor. Ben de onu istiyorum. Ben neyi bekliyorum?

"Namuslu değilim ama belki de içeri girmeliyiz? Erkeğinin pipisi sallanıyor ve çocuklar bakıyor." Andi gergin bir hareketle örgüsünü çekiyor. Son derece rahatsız görünüyor ve tüfeğini kontrol ediyormuş gibi yapıyor. "Belki de bu partiyi içeri taşımamız?"

Liam onun tepkisiyle eğlenmiş görünüyor. "İnsanlar. Çıplak bir beden görünce telaşlanıyorlar. Bir şekil değiştiren neden kıyafet giysin ki? Bu hiç mantıklı değil." Ama kemerindeki kılıfa bir şey sokuyor ve bunun bir silah olduğunu fark ediyorum. Bir silahtı.

Bu benim için mi yoksa Vaan için mi? Her iki durumda da tüylerim diken diken oluyor. Silahlar ejderhalar üzerinde işe yaramaz... ama belki de insan formundaki bir ejderha için kurallar farklıdır.

Andrea haklı. Etrafıma bakıyorum ve kaledeki herkes pencerelerden dışarı bakıyor ya da bir kapı aralığında durmuş bize bakıyor. Vaan'dan ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlar ve bu hiç yardımcı olmuyor. "Haklısın," diyorum usulca. "Hadi içeri girelim."

Okulun kapısından girdiğimiz anda kız kardeşim Daniela koşarak geliyor, gözleri yaşlarla parlıyor. Vaan'a bakmıyor bile, sadece yanıma koşuyor ve kollarını boynuma doluyor. "Mara yine onunla gideceğini söyledi." Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Gitme, Gwen. Lütfen!"

Şok oldum. Daniela günlerdir bana öfke ve nefret kusuyor. Kaçırılmasından ve yüzündeki korkunç yara izlerinden beni sorumlu tuttuğunu biliyorum. Göçebelerle birlikteyken başına kötü şeyler geldiğini biliyorum. Yaralı ve acı çektiğini biliyorum ve ben Vaan'la birlikteydim. Hissettiğim suçluluk duygusu beni neredeyse boğuyor ve yüzümden taze gözyaşları akıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum Dee. Söz veriyorum."

Vaan hırlıyor ve yanıma geliyor, elleri belime gidiyor. Üzerindeki sahiplenme duygusunun çarşaf gibi döküldüğünü hissedebiliyorum ve tekrar gri gözlerle bürünüp üzerimde kaybolacağından endişe ediyorum. Bunu istemiyorum ve elimi ona doğru uzatıyorum ama Daniela daha çok ağlıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Sanki sevdiğim iki insan arasında kalmış gibiyim. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var ama Vaan şu anda çok savunmasız. Nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum ve kısa bir an için çılgılık atasım geliyor.

"Hey, Dee," diyor tanıdık bir ses. "Kız kardeşin gitmiyor. Yanılmışım. Ama erkek arkadaşı şu anda biraz dağılmış durumda ve ona ihtiyacı var. Neden gidip sessiz bir yerde oturup konuşmuyoruz, tamam mı?" Mara rahatlatıcı bir kolla Daniela'nın omuzlarına sarılıyor. "Kulağa hoş geliyor mu?"

Kız kardeşim elimden kurtulmasına izin veriyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Tamam. Tabii." Vaan'a temkinli bir bakış attıktan sonra bana düşüncesizce bir kez daha sarılıyor. "Böyle bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim."

"Yapmadın," diye itiraz ediyorum, şok olmuş bir halde. "Dee, o kadar zor bir dönemden geçtin ki

zaman. Ben asla-"

"Ben olsam yapardım," diyor Mara kuru bir sesle. "Dee tam bir kaltak ve sen de kafanı kışına sokmuşsun," diyerek kız kardeşimi uzaklaştırıyor. "Ve ejderhan da deli. Sarışın arkadaşın diğer ejderhayla sosis saklambaç oynamak istiyor ve o da çok tuhaf. Sanırım şimdi hepimiz yakalandık. Peki, sessiz nereye gidebiliriz? Bize bakan bir sürü insan var." Bana kirli yüzünde bembeyaz görünen neşeli bir gülümseme sunuyor. "Kütüphane? Depo?"

"Bizim odamız," diyor Daniela ve Mara'nın açık sözlülüğünden etkilenmiş gibi görünmüyor. Bana elini uzatıyor ve kaçırıldığından beri ilk kez acı ve öfke yerine savunmasız görünüyor. Onun için çok üzülüyorum.

Ama sadakatim parçalandı. Vaan'a bakıyorum ve umarım kız kardeşim onu kendisine tercih ettiğimi düşünmez. Bu sadece... bu tamamen farklı bir seçim. Kız kardeşimi de Vaan'ı da sevebilirim ve umarım ikisi de bunun farkındadır.

"Kimse sosis saklambaç oynamak istemiyor," diyor Andi aniden arkamdan, yüzü kıpkırmızı. "Tanrım."

Daniela kıkır kıkır gülüyor ve bu, yaralı ve kırık bir şekilde döndüğünden beri ondan duyduğum ilk kahkaha. Benim kahkaham da kabarıyor ve hıçkırığa dönüşüyor.

Sıcak bir el enseme kavlıyor ve Vaan beni kendine doğru çekiyor.

"Hadi ama. Her şey yoluna girmeden önce biraz aile terapisine ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum," diyor Mara ve kolunu Daniela'nınkiyle birleştiriyor. Liam çenesini kaldırıp Mara ve Dee'nin arkasından gelen Andi'ye bakıyor. Bir süre sonra o da aynı hizaya geliyor ve sonra sadece ben ve Vaan kalıyoruz.

Ben, Vaan ve muhtemelen neler olup bittiğini öğrenmek için can atan bir düzine meraklı Fort Shreveporlu. Gözlerimdeki yaşları silerek herkese gülümsüyorum. "Herkes sakın olsun. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Umarım yalan söylemiyorumdur.

Andrea ile paylaştığım odaya girdiğimizde Mara "HERKES OTURSUN" dedi.

ve son birkaç yıldır da kız kardeşim. Kendini evinde gibi hissediyor, metal bir katlanır sandalye çekip köşeye oturuyor. Daniela yatağına gidip bağdaş kurarak oturuyor, parmakları yanaklarındaki yara izlerine değiyor. Andrea kendi yatağına uzanıyor ve Liam da onun yanında yere oturuyor. Birbirlerine dokunmuyorlar ama çok yakınlar ve ben yokken aralarında ne oldu da kıvılcımlar uçuştı merak ediyorum.

Vaan sanki kendi yatağıymış gibi yatağıma doğru ilerliyor ve elimi hiç bırakmıyor. Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor ve sonra dikkatsiz bir erkeksi güzellikle yorganın üstüne yayılıyor ve ben onun yanına yerleşirken kendimi ustalıkla battaniyenin bir kısmını beline doğru iterken buluyorum.

"Tamam, güzel." Mara ellerini önünde kavuşturur. "Kendimize küçük bir terapi seansı yapalım, olur mu? Çünkü aranızdaki iletişimin koptuğunu hissediyorum ve bu ailenin işleyebilmesi için hepimizin duygularımız konusunda dürüst olduğundan emin olmamız gerekiyor. Anladınız mı?" Önce Andi'ye, sonra Daniela'ya, sonra da bana bakıyor. "Kim başlamak ister?"

"Ben başlıyorum," diyor Andi ve Mara'ya kaşlarını çatıyor. "Kim öldü ve seni sorumlu yaptı?"

"Hiç kimse. Ben sadece tarafsız bir gözlemciyim." Mara, Andi'nin tavrından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Ve madem saldırı ile başlıyorsun, seni es geçeceğiz." Andrea'nın kızgınlık dolu sesini duymazdan gelerek Daniela'ya dönüyor. "Neden önce sen başlamıyorsun, Dee?" Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak ve kız kardeşime gülümsüyor. "Sen ve ben biraz sohbet ettik. Kardeşine nasıl hissettiğini anlat."

"Terk edildim," dedi kız kardeşim.

Kalbime saplanan bir hançer gibi hissediyorum. "Seni asla terk etmek istemedim, Dee."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve yanaklarındaki korkunç yaraları parlatıyor. Her şeye rağmen hâlâ çok güzel ve bu beni incitiyor çünkü onun için çok daha fazlasını istemiştim. "Bunu kastetmemiş olabilirsin ama yine de gittin, Gwen. Sana ihtiyacım varken gittin. Seni kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum. Bir sürtük gibi davrandığımı biliyorum ama elimi uzatmaya hazır olmasam bile benim için burada olduğunu bilmem gerekiyordu."

Söylediği her şey gerçek ve canımı acıtıyor. "Çok üzgünüm. Sorunlarla mücadele etmek dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Seni nasıl düzelteceğimi bilmiyordum, ama nasıl düzelteceğimi biliyordum."

şehrin dışındaki ejderhayı tamir etmek için, ben de ona gittim." "Sana ihtiyacı yoktu," diye haykırıyor Daniela.

Bana ihtiyacın yok mu? Kimsenin bana Vaan'dan daha fazla ihtiyacı yok. Dee şu anda acı çekiyor ve kaybolmuş durumda ama ona destek olacak koca bir kalesi var. Andi yaslanacağı bir omuz olacak. Cass, Luz, Gemma ve diğer kızlardan herhangi biri ihtiyacı olan her şeyi yapacaktır. Düne kadar benden başka kimseyi tanımayan Mara bile benim güzel, kırık kız kardeşimle bir dostluk kurdu. Mara'nın uzanıp Daniela'nın omzunu sıkması bunu açıkça gösteriyor. Kız kardeşim arkadaş edinme konusunda her zaman iyi olmuştur. "Yanılıyorsun," diyorum elimden gelen en nazik ses tonuyla. "Vaan'ın bana ihtiyacı var. Hem de çok."

Ejderhama bakıyorum.

"Kissss mmme," diye gürlüyor, eli saçlarıma gidiyor.

Zamanlaması karşısında yüzüm kızarıyor. "Şimdi olmaz," diye fısıldıyorum.

Mara kuru bir sesle, "İkinize bir oda tutmanızı söyledim ama biz zaten odadayız," diyor.

Andi boğazını temizler. "Neden şimdi değil?" Şaşkınlıkla ona baktığımda, yatağımda yanımda uzanan Vaan'ı işaret ediyor. "Ona şimdi olmaz dedin. Neden şimdi değil? Tüm amacın onunla bağ kurman olduğunu düşünürken neden onu erteleyip duruyorsun? Onu evcilleştirmek ve bizim tarafımıza çekmek? Amaç bu değil miydi?"

Sabırsızlığı beni rahatsız ediyor. İyi niyetli olduğunu ve Andi'nin duygularımı asla kasıtlı olarak incitmeyeceğini biliyorum, ancak bazen bir şeylerle başa çıkma yöntemi işe yaramıyor. "Tek yapmam gerekenin arkama yaslanıp bacaklarımı açmak olduğunu sanıyorsun ama bu o kadar basit değil!"

"Neden olmasın?" diye soruyor çenesini kaldırarak. "İşlerin tam olarak böyle yürüdüğünden eminim, o yüzden neden olmasın Gwen?"

"Çünkü Daniela'nın hayatını mahvettiğim gibi onunkini de mahvetmek istemiyorum." Daha düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum.

Dee'nin nefesi kesilir. Oda tamamen sessizleşiyor. Vaan'ın pençeleri kafa derime hafifçe masaj yapıyor ve sanki rahatlamaya ihtiyacım olduğunu

hissetmiş gibi beni daha yakın tutuyor. Kimsenin gözlerinin içine bakamıyorum. Hiçbir şey söylememeliydim. Alnımı ovuşturuyorum, hayal kırıklığına uğradım.

kendi sözleriyle.

"Hayatımı mahvettiğini mi düşünüyorsun?" Kız kardeşimin sesi kısık.

Ona bakıyorum ve tekrar ağlamaya başlayacağımı biliyorum. Kahretsin. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, daha fazla aptalca gözyaşına karşı koymak için elimden geleni yapıyorum, çünkü bunlar hiçbir şeyi çözmiyor ve tek yaptıkları tutarlı bir şekilde konuşmayı zorlaştırmak. "İkimiz de benim yaptığımı biliyoruz, Dee. Kül Kardeşler'in kaleye girmesine izin veren bendim. Onları durdurmak için yeterince hızlı hareket etmedim ve seni kurtarmak için yeterince hızlı olamadım. Seni bu karmaşaya sokan benim kötü liderliğim, yani evet, bu benim hatam. Hepsi benim hatam. Seni gerektiği gibi koruyamadım."

"Ah Gwen," diye mırıldanıyor Andi, başını sallayarak.

Daniela sözlerime şaşırmış görünüyor. Gözleri yumuşuyor ve dizlerini göğsüne doğru çekip onlara sarılırken bile ağzında belli belirsiz, titrek bir gülümseme belirliyor. "Tamamen yanılıyorsun, Gwen. Tamamen yanlış. Seni seviyorum kardeşim. Sana kızgın değilim. Kızgınım ve canım yanıyor ama sana hiç kızmadım. Denediğini biliyorum. Kaledeki herkesin tehlikede olmadığından emin olurken beni kurtarmak için ne kadar uğraştığını buradaki herkes anlattı. Kız kardeşini kurtarmakla kaledeki insanları kurtarmayı dengelemek zorunda kaldığını biliyorum. Ben olsaydım, ne kadar zor olursa olsun muhtemelen aynı kararları verirdim. Kimse seni sorumlu olduğun için kıskanmadı. Bunun nankör bir görev olduğunu biliyoruz." Başını iki yana sallıyor. "Eskisi gibi olmadığımı biliyorum. Kızgın olduğumu biliyorum ama bu sana değil. Beni inciten ve bana kırılacak bir oyuncakmışım gibi davranan piçlere kızgınım." Yanaklarındaki taze yara izlerine dokunuyor ve sonra bana bakıyor. "Ama sana hiç kızgın olmadım. Öfkeleniyormuşum gibi görüldüyse özür dilerim."

"Aman Tanrım, özür dileme," diye haykırıyorum ve yatağın kenarına oturmak için ilerliyorum. Gidip gözlerindeki hüznü ve acıyı kucaklamak istiyorum ama Vaan'ın yanından ayrılmaya cesaret edemiyorum. "Asla özür dileme, Dee. Acı çektiğini biliyorum. Sana daha fazla ulaşmalıydım. Sadece nasıl yapacağımı bilemedim."

Kız kardeşim Vaan'a bakarak, "Senin endişelenmen gereken kendi sorunların vardı," diyor.

"Ama sizinkinden almamalılar-"

Mara elini sallayarak araya giriyor. "Tamam, harika. Herkes üzgün

kafalarını rektumlarına sokmuşlar. Sanırım bunu tespit ettik. Kız kardeşini seviyorsun," diyor Daniela'yı göstererek. Sonra beni işaret ediyor. "Sen de kız kardeşini seviyorsun. Harika. Devam edelim." Bana delici bir bakış atıyor, gözleri taktığı kir maskesinin içinde parlıyor. "Şimdi ne planlıyorsun, Gwen?"

"Planlar mı?" Hâlâ kız kardeşimin itirafının etkisindeyim. Tüm acısına rağmen beni hiç suçlamadı. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamadım ama o beni hâlâ seviyor. Ona sarılıp saçlarını okşamak istiyorum, tıpkı şu anda Vaan'ın benimkini okşadığı gibi ve Mara'nın konuyu kaba bir şekilde değiştirmesine biraz sinirleniyorum. "Ne planları?"

"Sen ve ejderha mı? Buna el hareketleriyle eşlik etmem gerekiyor mu?" Parmaklarıyla bir daire çiziyor ve sadece Andi'nin kardeşi Benny'nin diğer arkadaşlarının arasındayken yaptığını gördüğüm son derece kaba bir hareketle bir diğeriyle daireyi deliyor.

Yüzüm gerçekten ısınıyor ve Vaan'ın çıplaklığının ve vücudundaki ince gerginliğin son derece farkındayım, çünkü o zeki biri. Mara'nın hareketini ve bana bakarken ne sorduğunu anladığından oldukça eminim. "Bilmiyorum."

Andrea bıkkın bir ses çıkararak avucuyla alnına vurur. "İşte yine başlıyoruz. Neden bilmiyorsun, Gwen?"

"Çünkü basit değil," diyorum otomatik olarak.

"Neden basit değil?" Benden Vaan'a ve tekrar bana bakarken kaşları birbirine çatılıyor. "O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun."

Konuşamıyorum. Aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Söylemek istediğim her şey hemen boğazımda düğümleniyor. Basit olmalı. Olmalı... ama basit hissettirmiyor.

"Ejderha olduğu için mi?" Mara soruyor. "Deli olduğu için mi?"

"O deli değil," diye karşılık veriyorum. "Sen sadece onu anlamıyorsun. Onun hiçbir sorunu yok."

"Yani sorun sende."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu çok fazla gerçek gibi geliyor ve acıtıyor. Bir bıçak yarası gibi ve herkes iyileşmesi için yarayı deşiyor ama tek yaptığı acıyı daha da kötüleştirmek. "Onun hayatını mahvetmek istemiyorum."

Liam ilk kez konuşarak, "Bana öyle geliyor ki, her şeyin mahvolması için oldukça hevesli," diyor.

Andi sözlerime karşılık ellerini havaya kaldırıyor. "Dur tahmin edeyim, buradaki herkesin hayatını mahvettiğin için, değil mi?" Ben daha kabul edemeden Dee'yi işaret etti. "Senin onunkini mahvettiğin gibi. Muhtemelen Mara'nınkini de mahvettin, değil mi?"

"Ejderhasına benim koruyucumu öldürttü," diye araya giriyor Mara, tüm tatlılığıyla. "I-" Ben başlıyorum.

"Hiçbir Geyi mahvetmedin," diye devam ediyor Andrea, beni savunmak için ateşlenerek. Ayaklarını tekrar yere basıyor ve öne doğru eğiliyor, yüz ifadesi gergin. "Fort Tulsa'yı geride bırakmak isteyen bizleri organize ettin. Oradan ayrılırken hepimizi bir arada tuttun, silahlı ve güvende olduğumuzdan emin oldun. İnsanlar korktuğunda ellerini tuttun ve onlara her şeyin yoluna gireceğini söyledin. Kendimize ait bir kale yapabileceğimizi düşünen ilk kişi sendin ve burada herkesi kollarını açarak karşıladın."

"Ve bakın bu bizi nereye getirdi," diyorum ona acı acı. "Kül Kardeşler'in içeri girmesine izin verdim. Bir ejderhayı bile içeri aldım. İki ejderha," diyorum Liam'ı işaret ederek. "Bu pek de iyi bir lider olduğumu göstermiyor."

"Kimse senden daha iyisini yapamazdı, Gwen. Hiç kimse. Amy'nin lider olarak öne çıkmasının tek nedeni senin bunu istememen." Andrea bana sert bir bakış attı. "Nereye gidersen git buradaki herkes seni izlemeye devam edecek. Sana güveniyoruz ve seni seviyoruz."

Daniela, "İşler kötüye gittiğinde bile onları daha iyi hale getirmek için elinizden geleni yaptığınızı biliyoruz," diye ekliyor. "Her zaman yaptınız."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve boğazımdaki düğüm o kadar kalın ki

konuşamıyorum. "Yine mi?" diyor Andi. "Neden onunla çiftleşmedin?"

Dudaklarımı yalıyorum ve ağzımdan çıkan kelimeler en yumuşak fısıltılardan oluşuyor. "Kendimi buna layık hissetmiyorum."

"Ah Gwen," diyor Dee usulca ve sesindeki sempatiden utanıyorum. "Hiç kimse sevgiyi senden daha fazla hak etmiyor. Kimse seni hiçbir şey için suçlamıyor. Söz veriyorum."

"Sadece kendini cezalandırıyorsun," diye onaylıyor Andi. "Sen hâlâ benim ablamsın." "Ve benim gerçek ablam," diye ekliyor Daniela.

Onların sevgi dolu desteği kalbimi ısıtıyor. Ben böyle harika dostları hak etmiyorum. Burnumu çekiyorum ve gözlerimi siliyorum, çünkü acınacak haldeyim. "Onun senin olması gerekiyordu," diyorum Andrea'ya.

Homurdanıyor. "O asla benim olmadı. Her zaman senin için geliyordu. Sadece fark etmemiştim."

Liam Andrea'ya bakıyor ve altın rengi gözlerinde karanlık bir kıskançlık parıltısının parladığını görüyorum, ancak hızla kayboluyor ve bana bakarken bir kez daha tarafsız ifadesini takınıyor. "Eğer değersiz olduğunu düşünüyorsan, yanındaki ejderhayı zihnini çalmaya çalışan Salorianlardan kurtararak bunu telafi edebilirsin."

"Daha fazla bekleme," diye onaylıyor Andi. "Onun sana ihtiyacı var ve bence senin de ona ihtiyacın var."

Bir grup insanın beni seks yapmaya teşvik etmesi garip geliyor. Daha da garibi, haklı olduklarını biliyorum. Kalede ve kız kardeşime olanlardan dolayı duyduğum suçluluk ve utanç duygusuyla oyalanıyordum ve bunun Vaan'ı tehlikeye atmasına izin verdim.

Onu seviyorum ve tereddütlerim ona zarar veriyor. "Beklemeyeceğim. Bu gece," diye söz veriyorum.

"Şu anın nesi var?" Mara başını eğip bana bakıyor. "Bir süredir ikinizin etrafındayım. Aranızda bir çekim sorunu olmadığını biliyorum."

Andrea kıkırdıyor. Kız kardeşim de öyle.

Tanrım, beni ektin. Yine de kız kardeşim gülümserken ve uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görünürken kızamam. Bu saçma aile terapisi seansı için Mara'ya teşekkür etmeliyim. Görünüşe göre bastırılmış tüm hayal kırıklıklarını dışarı atıyoruz ve bu sadece iyi şeyler anlamına gelebilir. "Gün ışığı."

onlara söyle. "Daha yeni kahvaltı yaptık."

"Bacağına kramp girerse yavaş gitmeyi unutma. Yüzme koçum bana hep böyle derdi."

"Har de har," diye mırıldanıyorum.

"Sadece yap," diyor Andi, ayağa kalkarak. "Güzel, ayak parmaklarını kıvıran bir seks için asla erken değildir. Buradan ayrılabilir ve herkese sizi bir süre rahatsız etmemelerini söyleyebiliriz."

Yüzüm kızarmayacak. Yüzüm kızarmayacak. Yüzüm kızarmayacak.

Gözleri memnun bir altın rengine dönen Vaan'a bakıyorum. Sanki ne düşündüğümü hissediyormuş gibi yüzündeki ifade spekülâtif bir hal alıyor ve elini kolumda aşağı yukarı kaydırarak vücudumun tepki vermesini sağlıyor. "Herkes ne yaptığımızı bilecek. Kaledeki herkes." Bu bana bile aptalca bir itiraz gibi geliyor çünkü Vaan'a baktıkça onunla yatağa girip dünyayı dışlamak daha kolay geliyor.

Mara gözlerini devirir. "Buradaki herkes onun aletini gördü zaten. Bir şey sakladığı yok. Sen neden saklayasın ki?"

"Tamam, peki!" Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşma olmalı. "Seks y a p a c a ğ ı z !"

"Hemen şimdi," diye ısrar

ediyor Andi. "Hemen

şimdi," diye kabul

ediyorum.

Mara da ayağa kalkarak, "O zaman gitmeliyiz," diyor. Yüz ifadesi memnun. "Grupla tartışmak istediği bir şey olan başka biri yoksa tabii?"

Kimse konuşmuyor. Yine de hepsi sırtıtıyor ve ben kızardığımı hissediyorum. Utanmak için bir sebep yok, diyorum kendime. Herkes seks yapıyor. Ben bakire değilim. Andi de değil. Kız kardeşim... bakire olduğunu söylüyor ama gözlerindeki yenik bakış beni endişelendiriyor. Bu düşünce beni tekrar suçluluk duygusuna sürüklüyor ve Dee yatağıma gelip bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor.

"Seni seviyorum kardeşim," diyor ve alnıma dostça bir öpücük konduruyor.

"Daha sonra konuşuruz, tamam mı? Şimdi sen yapman gerekeni yap."

Elini sıktım. "Teşekkürler Daniela. Ben de seni seviyorum."

"O kadar çok sevgi var ki kusabilirim," diyor Mara neşeyle. "Buralarda öğle yemeği ne zaman?"

"Hadi," diyor Dee Mara'ya, kendini benim elimden kurtararak. "Yemek saatleri arasında ortak kileri yağmalaman gerektiğinde kiminle konuşman gerektiğini sana göstereceğim." Kız kardeşim bana son bir kez kırılgan bir gülümseme attıktan sonra, hâlâ her zamanki gibi kirli olan ve kirli paçavralarını bir zırh gibi giymeye devam eden Mara'yla birlikte oradan ayrılıyor.

Liam ayrılır, ancak Andi yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir süre geride kalır.

"Ne oldu?" Merakla sordum.

"Sence hepimizi buraya getirip konuşturacağını nereden biliyordu?" Meraklı görünüyor. "Bundan onun çıkarı ne?"

Mara'yı düşünüyorum. İlk gün tanıştığım Mara düzenli olarak değişiyor gibi görünüyor. Kendilerini güvende tutmak için bulabildikleri en büyük adama tutkal gibi yapışan o zayıf, uçarı şeylerden biri olduğunu sanıyordum ama onu tanıdıkça daha fazla katman ortaya çıkıyor. Akıllı ve zeki biri. Güvenilir mi bilmiyorum ama kesinlikle zeki. Son oyununun ne olduğunu ben de bilmiyorum ama şu anda kız kardeşimin kendi sorunlarından uzaklaştıracak bir arkadaşı olduğu için mutluyum. "Belki de daha önce birçok aile terapisine katılmıştır ve bu konuda çok şey biliyordur."

"Ya da belki de hepimizin iyi geçinmesinin onun yararına olacağını bilecek kadar akıllıdır." Andi bana kurnaz bir bakış fırlatıyor. "Her neyse, ilginç." Omuz silkiyor. "Kötü koksa da zararsız biri. Belki de bu kaleda temizliği tercih ettiğimizi ima etmeliyim."

"Kendini güvende hissettiğinde temizleyecektir," diyorum ona, eğlenerek. "O kir zırh, değil mi? En azından ben öyle düşünmüştüm."

"Bilmiyorum, rüzgâra karşı kaldığı sürece umurumda değil." Andi bana döndü ve işaret etti. "Şimdi sen yapman gerekeni yap. Onu kurtar. Kendini kurtar. Her tarafa sakso çek. Her neyse. Sadece kendini yıpratmayı bırak."

Seilmeye layık değilsin. Senden daha iyi ya da daha sadık kimse yok. Eğer bir ejderha olsaydım, senin için yanıp tutuşırdım."

Gülüyorum, çünkü arkadaşım çok komik ve onu seviyorum. "Teşekkürler Andrea." Bana göz kırpmıyor ve sonra kapıyı arkasından kapatıyor.

GWEN

F Sonunda herkes gitti ve odada sadece ben ve Vaan kaldık. Olduğum yerde kıpırdamadan duruyorum, yarı yarıya birinin odaya bakıp başka bir şey önermesini bekliyorum, ama sessiz ve dakikalar geçtikçe yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Gerçekten, gerçekten yalnız.

Derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Bunu yeterince erteledim, değil mi? Beni endişeli gözlerle izleyen Vaan'a bakıyorum. "Umarım senin için yeterliyimdir," diye mırıldanıyorum ona. Layık olmadığım hissinden kurtulamıyorum ama kız kardeşimi ve onun verdiği güvenceyi düşününce kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Seviyorum. İşleri berbat etmiş olsam bile, denedim. Dee'nin desteğini almak her şey demek. Hâlâ bir aile olduğumuzu, hâlâ sevildiğimizi bilmek. Derin, çelik gibi bir nefes alıyorum ve ilk kez Vaan'ı sevmekte gerçekten özgür hissettiğimi fark ediyorum. Belki de onu aşağı çeken ve deliliğini daha da kötüleştiren çapa ben değilimdir.

Belki onun sevgisi ve benim insanlığımla birbirimizi kurtarabiliriz. Kulağa hoş geliyor.

Yatakta ona dönüyorum ve elini kendi elimle kavıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona,

Ve bunda ciddiym. Bunu ona daha önce söyledim mi bilmiyorum ama havada olduğu an doğru hissettiriyor. İyi hissettiriyor.

"Gwen," diye gürlüyor ve yumuşak ses tonuma karşılık verdiğinden şüpheleniyorum, ama sorun değil. Yüksek sesle söylemesem bile ne hissettiğimi biliyor. Uzanıp yanağına dokunuyorum, yüzünü okşuyorum. Artık bana düşman gibi görünmemesi ne tuhaf. Ejderhalar gerçekten öyle değil. Farklı ve vahşi, evet. Ama düşman? Asla değil.

O garip, vahşi ve güzel... ve benim.

Yüzüme dokunuyor ve avucuna bir öpücük kondurmak için dönüyorum.

Artık ona dokunabilirim ve kimse bizi durduramaz. Mara yok, Dee yok ve omuzlarımda bir kefen gibi asılı duran suçluluk duygusu yok. Vaan merakla beni izliyor, gözlerinde açlık kaynıyor, ama aramızdaki mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmıyor - muhtemelen onu defalarca uzaklaştırdığım ve ertelediğim için.

"Artık gerçekten seninim," diye söz veriyorum ona.  ne doğru eğildim ve öpmek için ağzımı onunkine yaklaştırdım.

Boğazından a  bir ses çıkartıyor ve ağzı hızlı, sert bir öpücükle benimkinin üzerine kayıyor. Bir kez. İki kez. Sonra geri çekiliyor, beni izliyor. Onu itmemi bekliyor.

Elimi karnına koydum, tenimizin zıtlığına hayran kaldım. O altın sarısı ve benekli, ben ise açık, krem si bir kahverengiyim. O sert ve güçlü, ben ise hayatta kalmaya çalışan biriyim.

Eğiliyorum ve dudaklarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Hareketsiz kaldığında, daha da aşağı inip göğüslerinden birinin sert çizgisini öpüyorum.

"Gwen?" diye soruyor kabaca, sesi boğuk ve ihtiyaç dolu.

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bu sefer seni durdurmayacağım." Ve bir elimi cesaretle sikiinin üzerine koyup onu okşuyorum.

Anlayışlı bir şekilde homurdanıyor ve bir saniye sonra yatakta sırtüstü yatıyorum. Vaan'ın pençeleri g mleğime gidiyor ve bileğinin bir hareketiyle kumaş parçalanıp açılıyor. Bir an sonra da kıyafetlerimi yırtmaya başladı.

Vücudum. Şortum tereyağı gibi dağılıyor, sütyenim neredeyse parçalanıyor ve külotum sanki kâğıttan yapılmış gibi parçalanıyor ve sonra Vaan'ın aniden imrenen bakışlarının önüne seriliyorum. Çıplak bedenime bakarken hırlıyor, beni bir bakışla yutuyor.

Sonra bakışları benimkilere kayıyor. "Gwen," diye nefes alıyor, düzensiz bir soruyla. "Evet," diyorum ona. "Ah evet."

Bir iniltiyle üzerime çöktü. Her zaman yaptığımız gibi öpmek yerine doğrudan göğüslerime yöneliyor. Ağzı bir tanesinin üzerine iniyor, parmakları diğerinin ucuyla alay ediyor. Son derece doyumsuz olan ağzı sıcak, aç ve çılgınca.

Dokunuşuyla nefesim kesiliyor, yoğunluğu karşısında tamamen şok oluyorum ve açlığının ve beni ne kadar çok istediğinin farkına vardığımda ihtiyaçtan sırlıklam oluyorum. Vaan'ın ağzı aşağıya inip karnımı yalarken bile vücudum kalbimle aynı anda atıyormuş gibi hissediyor, uyluklarımın arasında çok iyi hissettiren bir ağrıyla gümbürdüyor. Aşağıya doğru devam etmeden ve kalçalarımı vahşice birbirinden ayırmadan önce kısa bir anlığına göbeğimi yalıyor.

Sonra o doymak bilmez, aç, vahşi ağız amımın üzerinde, doğrudan klitorisime yöneliyor.

Yoğunluğu beynimde patlıyor, dokunuşunun sıcaklığı ve tutkusu bedenimi inanılmaz bir hızla ateşliyor. Nefesi boğazından tıslarken inliyorum, altında sallanıyorum. Dokunuşlarımızda şiddetli bir kenar var, sanki bunu yapmak için o kadar uzun süre bekledik ki tüm hassasiyet odayı terk etti. Beni korkutmak yerine heyecanlandırıyor. Bunu ben de onun kadar çok istiyorum ve hırıltılı dili acil bir dokunuşla klitorisime değdiğinde, ona ismini haykırıyorum ve tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum, sonra devam etmesini istediğimi belli etmek için başını aşağı itiyorum.

Beklemenin canı cehenneme. Bu konuda, Vaan'ın yüzde yüz benim olmadığını ya da benim onun olmadığımı düşünen herkesi sikeyim.

"Gwen," diye homurdanıyor, öfkeli yalamasına geri dönmeden önce kıvrımlarıma sokuluyor.

"Sakin durayım deme," diyorum ona nefes nefese kalışlarımın arasında. Aramızda herhangi bir öpücükten daha seksi olan bir aciliyet var ve hırlayıp başını eğdiğinde

Dilini üzerimde daha hızlı hareket ettirebilsin diye amımı yüzüne doğru eğip sürüyorum, sürünmeye ve acının sınırına ihtiyaç duyuyorum. O kadar ıslağım ki, dili düpedüz hedonist seslerle etimin üzerinde geziniyor ve ben sadece onu daha hızlı, daha sert, bana daha fazlasını vermesi için teşvik ediyorum. Küçük bir orgazm beni vurduğunda şaşkınlıkla haykırıyorum, kıvrımlarımı kaplayan yeni bir ıslaklık turu.

Vaan yine adımı haykırıyor ve bu sefer üzerime çıkıp yüzüme doğru ilerleyerek dudaklarımı şimdiye kadarki en sıcak, en ıslak öpücükle kapıyor. Ağzı ısrarcı, tadı misk gibi, dilinin her darbesiyle ağzımı sikiyor. Her bir parçasına bayılıyorum ve her vuruşta zevkten inliyorum.

Çılgın elleri önce omuzlarımda, sonra belimde geziniyor ve yükselirken beni kendine doğru çekiyor ve yüzüstü dönmemi istediği çok açık. Hiç düşünmeden dediğini yapıyorum, nefesim kesiliyor ve o kadar heyecan doluyum ki dayanamıyorum. Bunun için neden bu kadar uzun süre bekledim? "Vaan," diye fısıldıyorum. "Benim Vaan'ım."

Vaan'ın iri eli saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve bir diziyle kalçalarımı birbirinden ayırırken bile beni sabitliyor. Sonra iri vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor ve formunun sırtıma ve popoma yaptığı baskıyı hissedebiliyorum. Uylukları kalçalarımı itiyor ve her santimim onun sıcak, sert vücudu tarafından kaplanmış gibi hissediyorum.

Bana karşı kabarmadan önce horoz kafasının göbeğime karşı dürtüsünü zar zor hissediyorum ve vücudumda kabzaya otururken bir nefes emiyorum. Sanki tüm hava ciğerlerimi terk etmiş gibi ve tamamen hareketsiz kalarak kalın sikiinin beni istila etme hissine alışmaya çalışıyorum. Seks yapmayalı uzun zaman oldu ama hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim ve Vaan'la her şey yeni ve farklı geliyor.

Boynuma doğru sokuluyor ve amım buna karşılık olarak onun uzunluğunun etrafında sıkılıyor ve dalgalanıyor. İnliyorum, çünkü boşalmaya çok yakınlım, çok yakınlım ama o hareket etmiyor. İçimde sıkışmış durumda ama sanki bir şey bekliyor gibi.

Ben de sürünme yaratmaya çalışarak ona karşı koydum.

Vaan tıslıyor ve dişleri boynuma batmadan önce aldığım tek uyarı bu oluyor. Şok içinde soluk soluğa kalıyorum ve boşalıyorum da. Aslında, o kadar sert boşalıyorum ki, her parçam serbest bırakılmak için geriliyor, dünyanın etrafımda kaybolduğunu fark etmiyorum

Damarlarımda sıvı ısı akarken bile. Tek
bildiğim kendimi çok iyi hissettiğim.

VAAN

I Dişlerimin Gwen'in güzel boynunda açtığı yarayı yalarken, ateşin onun üzerinde etkisini göstermesini bekliyorum. Şimdiden kokusu değişiyor, benimkiyle karışıyor ve ben onun yay gibi saçlarını okşuyorum.

ve onun bana dönmesini bekledim. Eşim.

Bu günü çok uzun zamandır bekliyordum.

Zevk karnımda kıvrılıyor ve onun bilinçsiz bedenine girmemek için irade gücümle sürekli bir mücadele veriyorum. Bunun yerine hareketsiz kalıyorum, çünkü o bilinçsizken onu almayacağım. Onun uyanık olmasını, amının istilama verdiği tepkiyle, ihtiyacıyla uzunluğumu kavramasını istiyorum. Bu yüzden bekliyorum, yumuşak, sevimli kahverengi tenini öpüyor ve yalıyorum.

Yakında.

Düşüncelerimi onun zihnine bastırıyorum, giriş arıyorum. Henüz bir şey yok, ama nazik bir teslimiyet, bir boyun eğme hissediyorum, sanki beni dışarıda tutan duvarlar onu kendime doğru tutarken bile inceliyor. Bunu onun bedeninde serbest kalmak istediğimden daha çok istiyorum - onun zihninin benimkine dokunmasını istiyorum, benim kadar yakın ve samimi bir şekilde

etine dokunmak.

Gwen, içimden söylüyorum. Gwen. Buradayım, bekliyorum.

Gwen. Gwen. Cevap yok.

Gwen. Burnumu ensesinin zarif çizgisinde gezdiriyorum. Benim Gwen'im. Benim insan, kırılğan Gwen'im.

Vaan mı?

Sevinç, sıcak ve şiddetli, ruhumda patlıyor. Ona duyduğum ihtiyaçla yanıp tutuşuyorum ama bunu görmezden gelip tamamen onun düşüncelerine odaklanıyorum. Zihni nazik ve karışık ama her geçen an daha da güçleniyor. *Gwen! Ben buradayım. Bu senin Vaan'ın. Sonunda bir olduk. Ateşlerimi aldın.*

Vaan, diye mırıldanıyor yine ve bu kez adım zihninde yankılanırken bile dudakları kıpırdıyor. Gözleri yavaşça açılıyor ve bana bakmadan önce uzun kirpiklerini kırıştırıyor. Sen...oh. Hâlâ içimdesin.

Tabii ki. İçimde bir eğlence gümbürtüsü kopuyor ve kansız bir yavru kuş kadar sersemliyorum. Onu göğsüme bastırmak ve günlerce, sonsuz günler boyunca kokusunu içime çekmek istiyorum. Daha işimiz bitmedi.

Oh, değil miyiz? Onun tatlı utangaçlığı aklımı başımdan aldı. O kadar sert boşaldım ki bayıldım sandım.

Kendi kahkahalarım göğsümde gümbürdüyor ve ben... umut hissediyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez umut. Saçlarını teninden geriye doğru tarıyorum ve dudaklarımı hafifçe omzunda gezdiriyorum - ve içinden geçen hazzın titremesini hissediyorum. Onun zihnini benimkiyle birlikte hissetmek... eve dönmek gibi.

Gwen artık benim evim. Dünyam yok olmuş olabilir, delilikten önce bildiğim her şey... ama artık ona ihtiyacım yok. Benim bir eşim var.

Nasıl... ne kadar süre baygın kaldım? Gwen'in düşünceleri güçleniyor ve bana bakıyor, sonra omzunu yaladığımda nefesi kesiliyor. Onun tepkisini hissedebiliyorum ve bu sevincime bir katman daha ekliyor.

Uzun sürmeyecek. Ateşin sisteminizi yakıp bitirmesi en az bir gün daha sürecek ama ben bedenen ve ruhen yanınızdayım.

İçimde ateş gibi hissediyorsun, diye itiraf ediyor.

Kendimi *ateş gibi* hissediyorum. Sanki ruhumdaki kor halindeki alev, uzun zaman önceki cehenneme geri dönmüş gibi. Kendimi bütün hissediyorum.

Ve eşimi istiyorum. Sikim zonkluyor ve dökülme ihtiyacıyla ağrıyor, amını tohumumla doldurmak için. *Acıyor mu?* Emin olmak için önce ben soruyorum. Eğer beklememi istiyorsa, beni mahvedecek olsa da bekleyeceğim.

Hayır, ben iyiyim. Düşünceleri titriyor ve endişesini hissedebiliyorum. Tohumumun sıcak olduğunu biliyor ve içinden kavrulmak istemiyor.

Bu yüzden bir drakoni erkeği size önce ateşini vermelidir. Omzunu tekrar yalıyorum ve sonra kalçalarımı ona doğru sallıyorum, bu küçük harekete karşı koyamıyorum. Onun içinde dalgalanan zevk titremesini hissedebiliyorum ve kalçalarımın sadece en hafif dönüşleriyle hareket ederek hareketi tekrarlıyorum. Sadece bedenlerimizi birbirine sürtecek, arzu kıvılcımını yeniden alevlendirecek kadar.

İnliyor. *Drakoni. Sen busun. Öyleyim.*

Oh, Vaan. Konuştuğumuz için çok mutluyum! Seninle konuşmak için ne kadar beklediğimi bilemezsin.

Düşüncelerinde neşeden başka bir şey hissetmiyorum ve bu beni merakla dolduruyor. Bir elimi göğsüne götürüp sert bir meme ucuyla oynuyorum ve hafifçe tekrar içine giriyorum. *Bundan daha büyük bir mutluluk yok,* diyorum ona. *Uzun zamandır kendimi kaybolmuş, fırtınaların içinde yalnız hissediyordum. Sessizlikte yalnız.*

Yalnız mı? Bana doğru eğiliyor, sözlerime konsantre olmaya çalışırken düşünceleri ihtiyaçla zonkluyor. *Ama Rast birkaç gün önce seninle konuştu.*

Hiçbir şey kalmadı, diyorum ona, bir "Rast" ya da başka bir ejderhanın sadece belli belirsiz farkındayım. Şu anda Gwen'den başka bir şey düşünmek istemiyorum. Göğüs ucunu hafifçe çimdikliyorum, tekrar içine pompalarken bile boğazından kopan nefeslerden büyüleniyorum, aletim ıslak sıcaklığının içinde ve dışında kayıyor. Hiçbir şey, hiçbir zaman bu kadar iyi hissettirmemişti.

Bunu daha önce hiç yaptın mı?

Asla. Ruhumu delip geçen tek kişi sensin.

Tekrar inliyor ve kalçalarını benimkilere doğru sallıyor, bana daha derinden, daha sert ihtiyaç duyuyor.

Tam istediği gibi yapıyorum, ileri atılırken bile onu sıkıca kavriyorum. Soluklarımız birbirine karışıyor ve ben onun kaygan, sıkı sıcaklığına vururken zihnimin onunkine karşı nabız atmasına izin veriyorum. Bana karşı çok iyi, çok doğru hissediyor. Amcığı etrafında sıkılaşıyor, vücudunun tepkisiyle dalgalanıyor ve tekrar doruğa çıkmak üzere olduğunu biliyorum. Bu sefer, doruğa ulaştığında ben de onunla gitmek istiyorum. Kendimi iftleşme ritmine kaptırıyorum, tekrar tekrar içine gömülürken ikimizi de alıp götürmesine izin veriyorum.

Vücudu gevşeyerek kasıldığı anda kontrolüm kayboluyor sanki. Bir hırıltıyla içine giriyorum, öfkeyle pompalıyorum ve zihninde seken zevkten besleniyorum. Ona karşı çok sert değilim - buna bayılıyor

-Ve bu farkındalık hem merak hem de açlıkla içimi parçalıyor. Bir hırıltıyla boşalıyorum, içimdeki her kas onunkine karşı gerilirken, tohumum vücudumdan ateşli bir sel gibi akarken bile onun derinliklerine saplanıyorum.

Şu anda biriz, iki zihin tıpkı uzuvlarımızın birbirine dolandığı gibi birbirine dolanmış durumda. Ve bu muhteşem bir şey.

GWEN

I Hiç bu kadar mutlu hissettiğimi sanmıyorum. Ejderhamın yanına uzandım, tamamen doymuştum. Vücudum uğulduyor ve biraz ateşim var ama bunun sebebinin ejderhamın bana enjekte ettiği ilaca çok benzer bir şey olduğundan şüpheleniyorum.

Damarlarımda zehir. Bana ateşlerini verdiğini söyledi. Amy, sonrasında bir ya da iki gün kendimi iyi hissetmeyebileceğimi söylemişti ama çoğunlukla kendimi çok mutlu hissediyorum. Ve biraz da aptal gibi hissediyorum.

Neden salak? Ses zihnime zengin bir çikolata gibi giriyor ve Vaan dudaklarını omzuma değdiriyor. İri vücudu benimkine bastırıyor, tenimizin her zerresi birbirine değiyor ve sırf bu çok hoş olduğu için bunun beni ne kadar hararetlendirdiğini umursamıyorum bile.

Çünkü çok uzun süre bekledim, nedeni bu. Kafamın içinde onun düşüncelerini duymak hâlâ biraz şaşırtıcı ama umurumda değil. Bunca zamandır söylediklerini nihayet duyduğum için heyecanlıyım. *Merhaba.*

Vaan'ın elleri önümde kayıyor, göğüslerimi okşuyor ve karnımın üzerinde geziniyor. *Zihnini seviyorum. Düşüncelerini seviyorum. Siz insanların ağızlarınızla çıkardığınız sonsuz gürültüden çok daha iyi.*

Buna kıkırdıyorum, çünkü bana gönderdiği zihinsel görüntü Mara'nın

dudaklarını çırparak. *İnsanlar birbirleriyle böyle konuşur. Zihin bağlantılarımız yok.*

Yazık.

Ama insan dilini de konuşabiliyorsun. İngilizce yani.

Eğer mecbur kalırsam. Meme ucumu okşuyor, pençelerinin arasında dikkatle yuvarlıyor ve vücuduma doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Ama artık buna ihtiyacım yok.

Çünkü artık birbirimize bağlıyız. Gözlerimi kapatıyorum ve ona yaslanıyorum, yanındaki lezzetli altın adam tarafından okşanmanın hissine dalıyorum. Aletin kalçama bastırıldığını hissedebiliyorum, ihtiyacın sert demir çubuğu. Uzun zamandır mı uyuyordum? Uyuduğumdan oldukça eminim ama şu anda zaman biraz bulanık. Düşüncelerim ileri geri kayıyor, orada gizlenen yeni varlık tarafından boğulmuş durumda. Bunu seviyorum ama alışması zor çünkü kafam aniden iki kat daha gürültülü geliyor.

Bana sessiz olabileceğimi söyledi. Senin için alışması gereken çok şey var.

Zorunda değilsin, dedim ona. Orada olman hoşuma gidiyor. Başımı hafifçe çeviriyorum ve öne doğru eğiliyor, meme ucumu sert, ağrıyan bir noktaya kadar okşarken bile ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Kalçalarımı ayırıyorum ve bir elini bir bacağımın üzerine koyuyor, onları daha da ayırıyor ve vücuduma doğru itiyor. Onun tarafından tekrar doldurulma hissiyle bir nefes çekiyorum ve zihnim bir anlığına kararıyor.

Benim Gwen'im. Ne kadar da mükemmelsin. Bana doğru vuruyor, beni kendine doğru çekerken hareketleri durgunlaşıyor. Düşüncelerinin benimkiler arasında dolaştığını hissedebiliyorum ve kendisinden önce benim boşalmamı istediğini anlıyorum.

Sevgilisinin kendisinden önce boşalmasını isteyen bir adam mı? Ben gerçekten dünyanın en şanslı kızıyım.

Tabii ki önce sana vereceğim. Senin zevkin benim zevkim. Eğilip boynumun kenarını hafifçe ısıyor ve tüm vücudum tepki olarak kenetleniyor. Bunu düşüncelerinde, amının sikimin etrafında sıkışmasında hissedebiliyorum. Dilimde balının tadından daha çok sevdiğim bir şey yok.

Belki sikişinin amıma girmesi dışında? Alay ediyorum, ama vücudumdaki tüm hisler yüzünden biraz dikkatim dağılmış ve nefessiz kalmış durumdayım. Yavaşça hareket ediyor

ve sanki beni yavaşça becermek için dünyada tüm zamana sahipmiş gibi, ama ben zaten biraz çıldırıyorum, arkamdan bana pompalarken ona karşı geri sallanıyorum. İyi hissettiriyor, çok iyi ama henüz o noktada değilim.

Senin içinde olmak ancak ikimiz için de iyiye iyidir.

Bu mükemmel bir cevap, ama herhangi bir aldatma ya da alay sezmiyorum. Son derece ciddi ve bu da her şeyi daha da lezzetli kılıyor.

Sana asla yalan söylemem.

Bunu öğreniyorum. Tamamen güvenebileceğim birinin olması yeni bir şey. Fort Shreveport'ta bile, çok savunmasız, çok açık olmamaya dikkat etmek zorundayım, yoksa yanlış kulaklara gidebilir. Çok sevdiğim Andrea fazla güveniyor ve herkesin kendisi kadar açık ve dürüst olduğunu varsaydığı için ağzını açıyor, bu yüzden ona bazı gizli endişelerimi ve korkularımı anlatamıyorum.

Ama Vaan... o her şeyi görecektir ve bunda rahatlatıcı bir şey var.

Şu anda rahatlığı düşünmeyelim, diyor bana ve dişleri kulağımın kabuğunu sıyrıyor. Eli göğsümden kayıyor ve parmaklarının amımın kıvrımları üzerinde kaydığını hissettiğimde bir protesto iniltisi çıkarıyorum. Beni sikebilmesi için dizimi bacaklarından birinin üzerine koyarak iyice açıyorum ve o bana dokundukça zevkten nefesim kesiliyor. Daha derin, daha yoğun şeyler düşünelim, balın ve parmaklarımı nasıl kapladığı gibi. Amcığın ve benim için nasıl zonkladığını. Kıvrımlarını ve ne kadar kaygan olduklarını. Bu küçük tomurcuk ve seni nasıl tepki vermeye zorladığı. Ve parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor.

Ona karşı gerilerek haykırıyorum. *Oh Tanrım. Burası tam yeri. Vaan!*

Sen varsın. Dili kulağımın üzerinde geziniyor ve sonra kulak mememi emiyor. Her şeyine sahibim. Kendini bana açık bırak ve ben de sana her şeyimi vereyim. Parmakları klitorisimi kaplayan hassas deriyi okşuyor ve neredeyse kollarında parçalanıyorum. İçimdeki her şey tatlı bir beklentiyle geriliyor ve kenetleniyor ve tenimi tekrar ısırıldığında, bu, parmaklarının klitorisimdeki sabit, ısrarcı vuruşuyla birleştiğinde, sert ve hızlı bir şekilde boşalmamı sağlıyor. Haykırıyorum ve zihnim onun memnuniyetiyle dolup taşıyor. Bana karşı hareket etmeye başlıyor, derinden okşuyor ve ben hızla başka bir orgazma ulaşıyorum, onunki de benimkini takip ediyor.

Bu özel çiftleşme kısa ama tatlıydı.

Daha uzun sürmeli miydi? Alabilirim.

Kendi kendime kıkırdıyorum. *Hayır, bu mükemmeldi. Bundan daha fazla hareket etmeyi düşünemeyecek kadar yorgunum.* Hâlâ içimde oturuyor ve ben ona karşı kıpırdanıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum. *Sana dokunduğum, seni duyduğum ve burada seninle olduğum için mutluyum.*

Vaan parmak eklemlerini çenemin hizasında gezdiriyor. *Ben de aynısını hissediyorum.*

Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, diyorum ona. Yorgun olmama, sıcak ve ağırlı hissetmeme rağmen onun sesini ve daha da ötesi hikâyesini duymaya açım. *Bana nereden geldiğini söyle.*

Kolları beni sıkıca sarıyor ve çenesini omzuma yaslıyor. *Buna cevap vermek kolay değil. Hafızamda bir şeyler canlanıyor ama odaklanmaya çalıştığımda uzaklaşıyor. Uzakta katı bir bulut gibi ama onu yakalamaya çalıştığınızda dumana dönüşüyor.*

Bu mantıklı. Amy, Rast'ın da geçmişinin bazı kısımlarını hatırlamakta zorlandığını ve bazılarının hafızayla diğerlerinden daha fazla mücadele ettiğini söyledi. *Belki zamanla geri gelir.*

Belki de. Duraklıyor ve zihnimde farklı yerlerin, kıvılcıkların ve turuncu renkli gökyüzünün görüntüleri titreşiyor. Daha sonra, çölden uzakta yeşil bahçeleri çevreleyen soğuk beyaz mermerden yapılmış binalar görüyorum, ancak bu medeni yerlerde uğursuz bir his var ve Vaan'ın zihni daha rahat hissettiren çöllere geri dönüyor. Çöllerin onun evi olduğunu fark ediyorum - sarp, ıssız kayalıklar, büyük kertenkeleler ve yılanların yaşadığı kum tepeleri ve kayalıkların tepesinde tünemiş, güneşin tadını çıkaran, altının çeşitli tonlarında başka ejderhalar. Hafıza tekrar kayboluyor ve bir kayıp hissi geri geliyor. *Bu geçmiş,* diyor Vaan ve düşünceleri bana doğru dönüyor. *Kaybolmuş, diye düşünüyorum. Eğer bir geri dönüş yolu varsa da ben bilmiyorum.*

Olduğunu sanmıyorum, ona nazikçe söyledim. *Olsaydı şimdiye kadar birileri bulurdu diye düşünüyorum.*

Burada seninle mutluyum. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve kokumu derin derin içine çekiyor. *Ne olmuş sana? Nereden geliyorsun?*

Burada mı? Sanırım mı?

Bu kovan mı?

Kovan mı? Sanırım öyle. Burayı birkaç yıl önce Fort Tulsa'dan ayrıldıktan sonra yaptık. Orayı düşünmemeye çalışıyorum, çünkü anılarım pek iyi değil. Çoğunlukla çaresizlik ve zorbalık, en küçük özgürlükler karşılığında cinsel iyilik isteyen adamlar ve çaresizlik duyguları. Bir süre başka bir yerdeydim ama artık çok fazla gelmeye başlamıştı ve oradan ayrıldım. Tüm kadınların özgürlüklerini ellerinden almak istiyorlardı, bizi erkeklere bağımlı olmaya zorluyorlardı çünkü onların gözündeki o kadar güçlü değildik. İlk başta sadece birkaç küçük yasa değişikliği oldu, geceleri sokağa çıkmamak gibi. Her zaman küçük başlar, bilirsiniz. Sonra ne olup bittiğini anladığınızda, artık çok geçtir.

Homurdanıyor.

Bir süre sonra daha fazla şeyi değiştirmeye devam ettiler. Kışkırtıcı giyinen bir kadın sokakta saldırıya uğramak için fırsat kolluyordu. Hatta yasayı değiştirerek, hiçbir erkeğin önüne konan şeyi aldığı için suçlanamayacağını söylediler. Bunu düşününce bile boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Ondan sonra daha fazla şeyi değiştirdiler. Kadınlar, bir koruyucuları olmadığı sürece erkeklerden daha az tayin alıyorlardı. Kadınların kendi silahları olamazdı. Kadınlar sığır gibi alınıp satılabiliyordu. Bazen bir kız öldürülüyordu ve kanunlar görmezden geliyordu çünkü kadınlar birdenbire nüfus içinde "sayılmıyordu". Pek sayılmazdı. Bu durum gittikçe kötüleşiyordu, ta ki insan yerine evcil hayvan gibi oluncaya kadar ve fahişelik yapmadığımız ya da özel olarak fahişelik yapabilmek için koruyucu olarak bir erkek bulmadığımız sürece hayatta kalamazdık. Bu bir seçim değildi.

Fort Tulsa'daki tacizci, zorba adamları hatırlayarak ürperiyorum. Siktir et o adamları.

Beni sıkıca kavırıyor ve ben de devam etmeden önce elini okşuyorum. Birkaç arkadaşımın bir gece kaçmaya karar verdik, ama gitme zamanı geldiğinde kaçmak isteyen yirmi kişiydik. Bazılarının bebekleri vardı. Bazıları o kadar kötü dövülmüştü ki zorlukla yürüyebiliyorlardı ama yine de kaçmak istiyorlardı. Nasıl hayır diyebilirdim? Böylece ayrıldık. Ejderha saldırılarına karşı şansımızı denedik ve planlanmış bir saldırıdan bir gece önce ayrıldık, böylece bizi takip edemeyeceklerdi.

Planlı saldırı mı? Sesi şaşkın geliyor.

Uh, evet. Bir düzen içinde saldırıyorsunuz. Bunu anlamamız birkaç haftamızı aldı, ama kaos yüzünden sersemlemiştik. Kırmızılar birkaç gün üst üste saldırıp sonra üç hafta boyunca hiçbir şey yapmazken, altınlar genellikle her üç günde bir saldırıp sonra uçup gidiyor.

Kırmızılar mı? Ahhh, çiftleşen dişiler. Kendi ateşlerinin sıcaklığıyla kızarırlar.

Amy bundan bahsetmişti, evet. İnsan bir eş yerine onlardan biriyle birlikte olsan daha mı iyi olurdu? Bu konuda endişelenmeden edemiyorum, birazcık.

Asla. Çılgınlığın içinde beni çağıran tek koku seninkiydi. Omzuma bir öpücük kondurdu. Bu dünyadaki tüm insanlar arasında en sevdiğim koku seninki. Önümden bir düzine güçlü drakoni dişisi olsa bile, Gwen'ime dönerdim. İhtiyacım olan tek şey sensin.

Bu adamı seviyorum. Ejderha. Her neyse. Artık benim için bir önemi yok. Önemli olan tek şey onun benim olması. Kolunu göğsüme bastırıyorum, böylece bana sarılıyor ve ona sokuluyorum. Birlikte olduğumuz için mutluyum.

Sonunda buna layık olduğuma karar vermene sevindim.

İçimde bir suçluluk duygusu var, çünkü sonsuza kadar oyalandığımı biliyorum. Sen her zaman değerliydin. Sadece hayatımı seninkine bağlayarak seni mahvetmeyeceğime ikna olmam gerekiyordu.

Asla.

Öyle diyorsun ama benim pek iyi bir sicilim yok. Ayrıca, seni kurtarmak için demir atacak birinin olduğundan emin olmak istedim. Tekrar gri gözlü olmanı istemedim.

Vaan bana karşı sertleşiyor. Gri gözlü mü?

Liam bunu daha önce gördüğünü söyledi. Neden bahsettiğimi biliyor musun?

Karanlık ve öfke düşüncelerinin üzerine çöker. Ben biliyorum. Salorianlar, köleleştirilmiş halkımın eski efendileri.

Evet. Birinin aklına dokunup onu neredeyse benden almasından nefret ediyorum. Benden uzaklaştın ve sanki gidecekmişsin gibi yürümeye başladın. Yüksek sesle "Fort Dallas" dedin.

Öyle bir yer bilmiyorum.

Öyle yapıyorum. Endişenin düşüncelerime sızmasına izin vermemeye çalışarak onu yakınımnda tutuyorum. Başka bir insan mekânı. Amy oradan geldi ve kız kardeşinin de öyle olduğunu söyledi. Orada bir Salorian olduğunu söyledi. Sence o muydu?

Umarım öyledir. Dünyanızda birden fazla Salorian olması düşüncesi hoşuma gitmiyor. Bir tanesi bile yeterince kötü. Beni kendine yakın tutuyor, ağzını tenime bastırarak neredeyse öpüyor. Bir Drakoni erkeğini bir zihin dokunuşuyla köleleştirebilirler. Görünüşe göre kirlenmişim.

Kirlenmiş mi?

Bir kez bir Salorian zihni tarafından dokunulduğunuzda, sizi istedikleri zaman yeniden ele geçirebilir, emirlerini yerine getirmeye zorlayabilirler. Düşüncelerinde öfke yanıyor. Bu korkunç yer bile onların türünden güvende değil. Gitmeme izin vermesine şaşırdım. Bu onlar gibi değil.

Öpmedi. Seni öptüm ve kendine çektim.

Mmm. Bir insan eşin sevgisi, bir Salorian'ın tutuşundan daha güçlüdür. Bu çok ilginç.

Daha fazla beklemek istemememin bir nedeni de buydu. Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Şimdi bile, Vaan'a uzaktan saldırmak için tek gereken bir zihin fırçasıysa, Vaan onlardan güvende olmayabilir. Ne yapacağız?

Nereye gitmemizi istiyorlarsa oraya gitmiyoruz. Ve tekrar saldırmasını bekliyoruz. Bir kez daha deneyeceğinden şüpheleniyorum. Bunu yaptığında, beni geri getirmek için elinden geleni yapmalısın.

Ben bakacağım. Ejderhamı bir şahin gibi izleyip asla yalnız olmadığından emin olacağım. Bir midye gibi kıkırda olacağım. Umarım Amy yakında geri döner.

Bir ejderhayla çiftleşen diğer insan mı?

Evet. Onunla bu konuyu konuşmam gerek. Savunmasız olduğun düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ve Dallas Kalesi'nde neler olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Oraya yakın değiliz. Dallas'tan Shreveport'a biraz uzak.

Burayla orası arasında düzinelerce ejderha olmalı. Neden seni geri çekmeye çalışıyor?

Cevabım yok.

Ben de, ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Ertesi sabah uyandığımda hâlâ ateşim var ve Vaan'ın ateşiyle yanıyorum. Bir bardak su. İhtiyacım olan şey bu. Su ve daha fazla uyku. Çarşafı vücuduma sararak yataktan kalkıyorum ve şaşkınlıkla duruyorum. Vaan odamızın penceresinde, metal panjurları açmış, toprak ve yabancı otların üzerinde hâlâ yanık izleri bulunan eski oyun alanına bakıyor.

Beni selamlamak için arkasını dönmediğinde tüylerim diken diken oluyor. "Vaan?" Buna cevap vermeyince, zayıf bir kas gibi hissetmeme rağmen zihnimle ona ulaşmaya çalışıyorum. Cevap yok, düşüncelerinin benimkilere rahatlatıcı bir dokunuşu yok. Bir solukla yanına koşup kolunu tutuyorum ve onu dönüp bana bakmaya zorluyorum. "Vaan!"

Yavaşça göz kırpmıyor.

Gözleri derin, koyu gri.

Midem bulanıyor. Bu bana tecavüz gibi geliyor, çünkü kendi iradesi dışında kullanılıyor ve istismar ediliyor. Dikkatlice koluna dokunuyorum. "Vaan," diye fısıldıyorum. "Beni hatırladın mı?" Kalçalarımın iç kısmında hâlâ onun tohumu var. Bu gerçekleşiyor olamaz. Cevap gelmeyince uzanıp parmaklarımı dudaklarında gezdiriyorum, hafifçe okşuyorum. Tekrar deniyorum, bu sefer düşüncelerimin dalgalanmasıyla. *Vaan, benim, Gwen. Eşin. Geri gel.*

Gri gözlerinde kalıyor ve onları bulanıklaştırıyor.

Lanet olsun. Bu hiç adil değil. Ne yapacağımı bilmiyorum. Arkadaşıma bir günden az bir süre sahip olup onu nasıl tekrar kaybedebilirim?

"Fort Dallas," diyor yine ve Vaan olmadığını biliyorum. Vaan olması için her şeyi yanlış telaffuz ediyor. Çekimlerin hepsi yanlış.

"Fort Dallas?" Ben de yankıladım. "Neden

Dallas Kalesi?" "Ateşkes."

"Ne ateşkesi? Ne ateşkesi? Sen de kimsin?"

Cevap yok ve korkum ve hayal kırıklığım kabarıyor. Boğazıma sıcak bir hıçkırık düğümleniyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. *Arkadaşımı alamazsın*, diyorum o sese. *Vaan benim! Ona sahip olamazsın!* Alnımı omzuna bastırıyorum, ellerim alt kolunu okşuyor, kaslarını, pul gibi görünen derisinin garip yumuşaklığını, kollarından çıkan ve beni çizmemek için her zaman dikkat ettiği tehlikeli sivri uçlarını hissediyorum. Onun her parçasını seviyorum ve eğer o giderse, geriye kalan tek şey bu kabuk olursa içim ölecek. Yüzümden aşağı daha fazla gözyaşı süzülüyor ve yüksek sesle burnumu çekiyorum. Hüngür hüngür ağlıyorum ve umurumda değil. Vaan olmadan hiçbir şeyin önemi yok.

Bir el saçıma

dokunuyor.

Sertleşiyorum,

bekliyorum.

Bir anlık tereddütten sonra, eli saçlarımı Vaan'ın beni her zaman okşadığı aynı sert, aşırı hevesli şekilde okşuyor. *Gözlerin terliyor*, diyor ve rahatlıyorum, kafamın içindeki Vaan'ın sesi. Onun düşünceleri benimkilerin etrafında kıvrılıyor ve bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde gözleri bir kez daha siyah ve altın rengine dönüşüyor.

Bu sefer gerçekten ağladım.

Benim hatam, dedi bana. *Gözlerin terlemesin diye saçlarını okşamayı unutmuşum*. Beni kendine yaklaştırıyor ve saçlarımı öyle bir itiyor ki, saçlarımın üzerinde gezdirdiği her büyük eldivenin gücüyle kel bir nokta bırakacakmış gibi hissediyorum.

"Ne?" Saçımı okşarken idare ediyorum.

Gözleriniz. Terliyorlar. Sana yardım edeceğim.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Benim de umurumda değil. "Sensin, değil mi?"

Benim. Gittim mi? Çenemi tutuyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Gözlerin griydi," diye boğuldum. "Fort Dallas' ve 'Truce' dedin. Neden?"

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bundan rahatsız olmuş gibi görünüyor. Salorianlı yine zihnime mi dokundu? Başımı salladığımda, beni daha yakına çekti. Ama beni geri çağırdın? Sesini duydum. Gözlerinin terini tenimde hissettim ve düşüncelerindeki sıkıntıyı hissettim. Bu beni uyandırdı.

Hepsi bilinmesi gereken iyi şeyler. Ona sıkıca sarıldım, umarım onu bir daha aramak zorunda kalmam.

Ateşkes, dedi ses.

Ne tür bir ateşkes acaba? Ve neden? Tahtadaki tüm oyun taşlarını çalabilecekken kim ateşkes ister ki?

GWEN

F Ya da bir keresinde dünyamızda bir şeyler yolunda gidiyor ve Amy ile Rast ertesi gün geri dönüyor. Mükemmel bir zamanlama, çünkü Vaan'la yatakta geçirdiğim onca zaman boyunca

onun "ateşleri" ve sahip olduğum az enerjiyle tekrar tekrar sevişmek.

Şikayet etmiyorum.

Amy ve Rast döndüğünde, kale çalkalanıyor. Amy'nin çocuklar için getirdiği oyuncak torbaları var ve ben de dahil olmak üzere herkes onları geri görmek için heyecanlanıyor.

Vaan ve ben odamdan çıkarken insanların tuhaf bakışlarına maruz kalıyoruz ama bu da sorun değil. Garip bakışlar kimseyi öldürmez ve Vaan'ın zihni benimkine bağlıyken herkesi memnun etme ihtiyacımı ayarlama konusunda daha iyi oluyorum. Yine de bir çocuk kıkırdayarak bizi işaret ettiğinde ejderha-adamıma bakıyorum ve kendime engel olamayıp küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyorum. Ondandır istediğim için bir çift kargo şortu giyiyor ve onlardan hoşlanmadığı çok açık. Yürürken aletini tutuyor ve adımları komik bir şekilde paytak paytak atıyor.

Sorun mu var? Kahkahamı elimle bastırmaya çalışarak soruyorum.

İnsan erkekleri bu şeyleri giyerken nasıl oluyor da penislerini ezmiyorlar? Sorun yaşamayacak kadar küçük mü yaratılmışlar? Önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerinde kayıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

Yanına gidip bel kemerini çekiyorum. "Bunun altına iç çamaşırı giymen gerekiyordu."

Dar beyaz katmanlar mı? Bah. Bunu giymek zorunda olmam yeterince kötü. Kasıklarını kaşıyor. Her şeye sürtünüyor. Sikimin dışarıda olması daha iyi. Çıplak olursam diğer tüm dişileri eşinden kiskandırabiliriz. Bana yalvaran bir bakış attı.

Bir günlüğüne benim yöntemimi deneyelim, diyorum eğlenerek ve onu yatak odamıza götürmek için elinden tutuyorum. Ama şimdilik, onun yerine sargıya geçmeye ne dersin?

Eğer mecbur kalırsam.

Odama geri dönüp kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra tekrar dışarı çıktık. Ana alanda bir kargaşa var ve gelenlerin Amy ve Rast olduğunu görünce hem rahatladım hem de endişelendim. Minik sarışın her zamanki gibi mutlu görünüyor, Rast iki büyük elini Amy'nin omuzlarına koymuş, onunla uzun süre konuşanlara ters ters bakıyor. Andi ve Cass onunla sohbet ediyor ve Vaan ile ben yaklaştığımızda Amy bize doğru dönüyor ve kibar gülümsemesi kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Demek oldu," diyor Vaan'a ve sonra tekrar bana bakarak. "Öyle oldu," diye onaylıyorum ve Vaan'ın elini sıkıyorum.

Bununla daha önce tanışmış mıydım?

Bu Rast'la mı? Birkaç kez, ona özel

olarak itiraf ediyorum.

Hatırlamıyorum.

Evet, geçmişte bu konuda sorun yaşamıştın. Amy ile konuşurken, tanıştığı ejderhalarda deliliğin farklı şekillerde ortaya çıktığını ve Rast'ın ona senin bazı şeyleri tutmadığını söylediğini anlattı. Bunu ona söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum, çünkü ne kadar nazıkçe söylersem söyleyeyim kulağa korkunç geliyor.

Suçlu hissetme, diye azarlıyor beni. Eğer haklıysan, bu farkında olmam gereken bir sorun.

Tekrar unutana kadar, diye düşünüyorum ve içten içe irkiliyorum.

O sadece kahkahalarla gürler. *İşte bu yüzden yanımda olduğun için mutluyum. Hatırlamama yardım edebilirsin.* Kıvrılan saçlarımdan bir tutamla oynuyor ve Rast ile Amy'ye bakıyor. *İnsan kıyafetleriyle ona işkence edilmediğini görüyorum.*

Elimin arkasından kıkırdıyorum.

"Tamam, bu garip," diyor Andi yakınlardan ve ben de ona bakıyorum. Bana bakarken yüzünde küçük bir yarı gülümseme yarı yüz buruşturma var. "Son bir dakikadır kendi kendine kıkırdayıp kafa salladığının farkında mısın?"

Oh.

"Zihinsel konuşma," diyor Amy. "Buna alışırsın." Uzanıyor ve kolunu benimkine bağlıyor. "Gidip avluda konuşabilir miyiz? Rast'ın kahvaltı için bir şeyler avlaması gerekiyor."

Ve muhtemelen ona Salorian'ın ele geçirilmesinden ve tüm bu "ateşkes" olayından bahsetmeliyim. "Ah, tabii." Düşüncelerimle Vaan'a ulaşıyorum, hala alışmaya çalıştığım bir şey. *Sen...*

Aç mısın? Evet, açım. Avlanabilirim. Gidelim o zaman. Kısa bir süreliğine de olsa bu kovandan ayrılmaktan memnun olacağım.

Ve dönüp eski okul bahçesine açılan çift kapıya doğru ilerliyor, ilerlerken kalça sargısını atıyor ve tüm kaleye büyüleyici altın kıçını gösteriyor.

VAAN

Eşim, dışınıza ateşlerinizi verdiğinizden görmekten oldukça mutlu. Biz yokken çok endişeliydi. Diğer erkek drakoni Rast havada alçalıyor, binaların arasından sıyrılarak pençelerini uzatıyor ve yarış halindeki dört ayaklı bir hayvanı kapıyor.

Diğer erkek yukarı doğru uçup bir binanın tepesine tünedikten sonra avını yemeye başlarken ben de gökyüzünde kanatlarımı gererek ve kokuları toplayarak dönüp duruyorum. *Gwen'im döndüğün için çok mutlu. Sanırım soracak çok sorusu var.*

arkadaşın için.

Yorulana kadar birbirleriyle konuşacaklar, o da kabul ediyor. Yapabiliyorken avlanmalısın. Amy'mi tanıyorsam, eşinle gerektiği kadar oturacaktır. Çok iyi bir kalbi var, dostum.

Gwen'i diğer dişiyle birlikte otururken bıraktığım yere doğru uçuyorum. Hâlâ avludaki küçük bir bankta oturduklarını ve etraflarının yeşilliklerle çevrili olduğunu görüyorum. Kısık sesle sohbet ediyorlar ve eşimden aldığım zihinsel görüntülerin sürekli titreşimi bana insan kovanından ve oradaki insanlardan bahsettiklerini söylüyor. Rast haklı. Muhtemelen bunu bir süre daha tartışacaklar. Av kokusunu takip ederek yükselirken bile eşime sevgi dolu düşünceler gönderiyorum. Kovana bu kadar yakınken kokuları ayırt etmek zor.

Alışırsın, diyor Rast beslenirken. İnsan kokusu zamanla daha az baskın hale geliyor. Amy'ye odaklanırsam, diğerlerinin kokularına tahammül etmem kolaylaşıyor.

İleride, metal leşlerin arasından bir yaratık fırlıyor ve onu yakalamak için alçalıyorum. *İnsanların yanında hiç kontrolünü kaybettin mi? Eşin oradayken onlara saldırdın mı? Hatırladığım anılar ateş, kül ve insanların çığlıklarıyla dolu... Bunları düşünmekten hoşlanmıyorum. Pişmanlık duymuyorum ama bu zamanları hiç hatırlamıyorum.*

Sanki o drakoni başka biriymiş de ben onun zihniyle ve anılarının sadece parçalarıyla uyanmışım gibi.

Rast, *bunun delilik olduğunu* kabul ediyor. *Zihinlerimizde ve ruhlarımızda delikler açtı. Bu insan dünyası bizim türümüzü hoş karşılamıyor.*

Daha iyi olacak mı? diye soruyorum, pençelerimde çırpınan avımla birlikte bir binanın üzerine yerleşmek için yükseliyorum. *Anılar mı?*

Henüz değil. Sanırım bazıları hep yok olacak. Nereden geldiğini hatırlıyor musun? Bizim dünyamızı?

Kumu hatırlıyorum. Ve... Salorianları.

Zihni tiksintiyle doluyor. *Benim de öyle.*

Belki de en iyisi hatırlamamak diye düşünüyorum, düşüncelerime sızan Salorian anılarından nefret ederek. Drakoni'ye benzeyen ama bizim gibi davranmayan beyaz cüppeli erkekleri hatırlıyorum. Pulları daha soluk ve zihinleri daha acımasız. Onlar tarafından köleleştirildiğimi hatırlıyorum. Zincirlerle uyandığımı, zihin kontrollerine teslim olup onları içeri alana kadar aç bırakıldığımı hatırlıyorum.

Onların kuklası olduğumu hatırlıyorum ve zihnimden nefret akıyor. Uzaktan gök gürültüsü duyuyorum ve sanki bir fırtına yaklaşıyormuş gibi havadaki uğursuz değişimi hissedebiliyorum. Gökyüzü kararıyor.

Vaan mı?

Gwen'in tatlı düşünceleri kendi karanlığımı delip geçiyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. Fırtına yok. Gökyüzü masmavi. Kendi oynaklığıma sinirlenerek yemeğime saldırıyorum. *Buradayım*, diyorum ona. Neredeyse deliliğe bu kadar çabuk geri döndüğüm için utanıyorum ve onu korkutmak istemiyorum. Aramızdaki bağ bu kadar yeniyken olmaz. Onun yerine dikkatini dağıtıyorum. *Bu yaratık da ne?*

Ona gönderdiğim zihinsel görüntüye odaklanıyor. *Geyik. Özellikle bir geyik.* Boynuzlara *dikkat et*, diyor iç çekerek, ben onlara çarptıktan birkaç dakika sonra.

Tadı güzel.

Burnunu kırıştırdığını hissedebiliyorum. *Sen öyle diyorsan.*

O çok sevimli, dostum. Düşüncelerim hafifliyor, yemeğime yerleşiyorum. Karşımda, başka bir binanın tepesinde, Rast pençelerini yalıyor ve sonra tekrar havaya yükseliyor, zihni rahat bir selamlaşma, birbirimizi kabullenme içinde kendi düşüncelerimin yanından geçiyor. Birbirimizin zihnine bu kadar basit bir şekilde dokunmayı çok özlemişim. Daha önce dokunmaya, bağlantı kurmaya çalıştığım her zihin sadece kendi deliliğimi körükledi.

Anlıyorum, diyor Rast daha uzaklara uçup daha fazla geyik ararken bile. *Bu dünyada bir şey halkımızı parçaladı. Zihin yoluyla iletişime çok bağımlıydık ve bu bizi mahvetti.* Düşünceleri değişiyor. *Hâlâ açsanız burada kahverengi yaratıklardan daha çok var.*

Ben uçuyorum. Yemeğimi bitiriyorum ve sonra kanatlarımı açıp binadan atlayarak uçuyorum. Bu garip bir şekilde rahat ve bana eski dostlar ve savaş arkadaşlarıyla avlanmayı hatırlatıyor. Diğer yüzler ve zihinler anılarımda yanıp sönüyor, geldikleri gibi hızla gidiyorlar. Sanırım Rast haklı.

Zihinlerimiz

Burada aynı şekilde işlemiyor ve birbirimize bağlanmak yerine parçalandığımız için hepimiz bundan dolayı delirdik.

Boş olanla tanıştın mı? Rast, ben hava akımıyla onun yanına doğru yaklaşıırken soruyor.

Gwen'i kontrol etmek için zihnine dokunuyorum ve onu hâlâ Rast'ın eşiyle derin bir sohbete dalmış buluyorum. Bebeklerden mi bahsediyorlar? Ve kalelerden. Rast'ın eşinin kız kardeşi genç ve bu Gwen'i neşe ve merakla dolduruyor. Onun duygularının tadını çıkarıyorum, sonra avıma odaklanıyorum, eşimin güvende ve mutlu olmasından memnunum. Daha fazla geyiğin zayıf koku izleri burnuma değiyor ve yakındaki bir binayı bulup bir çıkıntının üzerine tünelerle Rast'ın avı ortaya çıkarmasını bekliyorum. *Boş olan mı?*

İnsan ismi alan ve insan kıyafetleri giyen. Ah. Onu gördüm.

Onunla konuşmaya çalıştığında orada hiçbir şey yok, Rast gönderiyor. Tamamen insan gibi hissediyor ama bizim gibi görünüyor. Ona güvenmiyorum.

Diğerleri ona tahammül ediyor. Eşime dokunmadığı sürece, kalması ya da gitmesi umurumda değil. Bana baktığında onda hiçbir kötülük hissetmedim, sadece kıskançlık duydum.

Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı, hatırladın mı? Gwen bana düşüncelerime katıldığını söylüyor. Beni dinlediği için memnunum. Çok gürültülüsun, diye karşılık veriyor. *Bir şeyleri filtreleme konusunda hala iyi değilim. Bu konuşmayı zorlaştırıyor ama Amy zamanla daha iyi olacağımı söylüyor.* Düşünceleri eğlendirici ve sevgi dolu. *Liam'a gelince, sanırım Andrea'da gözü var.* Aklına sarı saçlı insan dişi geliyor. *Yani onun için endişelenmene gerek yok.*

Onun için endişelenmek mi? Ne

için? Eşini mi kaçırıyor? Tahmin

ediyor.

Asla. Kokumla kaplanmışsın. Kanında benim ateşim var. Hiçbir erkek başka bir erkeğin eşine dokunmaya cesaret edemez. Senin kokun benim. Sen bana aitsin.

Birbirimize ait olabiliriz, diyor bana kibarca. Bu arada Amy'ye senin sorunundan bahsettim.

Benim sorunum mu? Rast ağaçların üzerine iniyor ve geyiklerin farklı yönlerle dağılışını izliyorum. Dört tanesi cılız bacaklarıyla çalılardan kaçmaya çalışıyor. Şişman bir tanesi diğerlerinden uzaklaşıyor ve Rast bana onun benim olduğuna dair bir işaret gönderiyor, ben de tünediğim yerden kalkıp peşinden atılıyorum.

Salorian ve zihin kontrolü ile. Fort Dallas.

Mmm. Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Aklımın arkasında fırtınalar kopmasına neden oluyor.

Endişeli. Kız kardeşini ziyaret ettiğini ve Dallas Kalesi'nin ejderhalarla dolu olduğunu söylüyor. Gitmiyorlarmış, orada bekliyorlarmış. Bunun doğru olmadığını söylüyor. Orada yanlış bir şeyler varmış.

Orada bir Salorian var, diyorum ona en yeni avımın kafasını koparıırken. Taze, sıcak kan boğazımdan aşağı akıyor ve ben bir kez daha boynuzları arıyorum. Çıtırtılarını seviyorum. Orada yanlış olan da bu.

Evet, ama ne yapıyor? Ve neden ateşkes istiyor? Amy, kız kardeşini ve evcilleştirilmiş ejderhaları olan diğerlerini ziyaret edip tartışmamız gerektiğini düşünüyor. Zihinlerin buluşması falan. Düşünceleri sıkıntılı bir hal alıyor ve sonra hızlanıyor. Bu arada, "evcilleştirilmiş" derken kedi yavrusu gibi evcilleştirilmiş demek istemiyorum, sadece-

-Deli değil.

Evet. Sesi depresif geliyor.

Üzülme. Seninle tanışana kadar deliydim. Aklım fırtınada kaybolmadan işlevimi yerine getirebilmemin tek nedeni senin kokun ve şimdi de aklının benimkinde olması. Beni kurtardın.

Kimse kimseyi kurtarmıyor. Biz bir

takımız. Öyleyiz. O zaman ne yapmak

istiyorsun?

Tereddüt ediyor. Amy ve kız kardeşini ziyaret etmekten zarar geleceğini sanmıyorum. Diğerleriyle tanışır, bir şeyler konuşursun. Drakoni'yle drakoni konuşabilirsin, belki unuttuğun bir şey öğrenirsin? Ben de ejderha binicisiyle ejderha binicisi hakkında konuşabilirim.

Ejderha... binicisi?

Düşünceleri bir kez daha eğlenceyle doludur. *Evet, bu da başka bir şey. Bir eyere ihtiyacım olacak, çünkü sana sert bir şekilde binilecek, hem de seksi bir şekilde değil.*

Bunu seksi bir şekilde de yapabiliriz, diyorum ona ve kızardığını hissettiğimde bundan hoşlanıyorum.

Bir Hafta Sonra

GWEN

Fya da tatlı, narin bir şey, Amy'nin mutlak çelikten bir kıcı olmalı. Saatlerce eyerde kalmayı ve indiğinde paytak paytak yürümemeyi nasıl başardığı benim için bir muamma. Ben, ben değilim

Neredeyse onun kadar iyi idare ediyor. Eski Metroplex'in kalıntılarına yaklaştığımızda, kığım Pazar gününe kadar üç şekilde sürtünmüş hissediyor ve Vaan ağırlığını her kaydırduğunda yüzümü buruşturuyorum.

Sonra senin için yatıştırırım, ejderham gönderir. Çok fazla sürtünme ve yalama, söz veriyorum.

Dostum, bir kıza kıcını yalayacağını söyleyemezsin. Geniş kenarlı şapkama ve güneş gözlüklerime rağmen sıcaklığın yüzümden aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum.

Neden olmasın? Senin için hoş, benim için

hoş. Sen imkansızsın.

Olabilirim, ama ben seninim, diye alaycı bir ses tonuyla kabul ediyor ve bu gece beni ne kadar zorlarsa zorlasın kıcımı yalayacağını vaat ediyor.

ve her anından zevk almamı sağlayacak.

Son bir haftadır Vaan'la birlikte olmak biraz alışma süreci oldu ama eğlenceli bir süreçti. Artık rahatça konuşabildiğimize göre, özellikle bana sataşmak söz konusu olduğunda, eğlenceli bir mizah anlayışı olduğunu öğreniyorum. Zeki, soğukkanlı ve düşündüğümünden on kat daha korumacı.

Ben de düşündüğümünden on kat daha fazla aşığım. Onunla birlikte olmak sanki dünyamdaki tüm parçalar yerine oturmuş gibi hissettiriyor. Sonsuza dek sürecek mutluluğum elimin altında. Her şey yoluna girecek.

Kıçımı bile.

Öyle olmasını sağlayacağım.

Kıkırdıyorum ve boynundaki pulları okşamak için öne doğru eğiliyorum, diğer elim dizginleri sıkıca kavriyor. Amy eyer takmama yardım etti ve bir rollercoaster'a biner gibi bağlandım ama yine de kendimi güvensiz hissediyorum. Ejderha sırtına binmeye alışmak kesinlikle biraz zaman alacak.

Düşmene asla izin vermem.

Her halükarda bu teoriyi test etmeyelim, diyorum neşeyle, dizginleri biraz daha sıkı tutarak. Onu yönlendirmek için değil -sanki bu kadar büyük birini yönlendirebilirmişim gibi. Zihinsel iletişimimizle, rehber dizginler seyahat için gerekli değil. Ellerimin tutunabileceği bir şey olsun diye, ki bu iyi bir şey, çünkü o kadar gerginim ki kurcalayacak bir şeye ihtiyacım var.

Neden gerginsin? Vaan gökyüzünde dönüp dururken gerçekten şaşkın görünüyor. İleride, Rast'ın büyük altın gövdesi bulutların arasından süzülüyor, sonra da aşağıya doğru eğiliyor. Midemdeki kelekler kartallara dönüşüyor, çünkü bunun hedefimize yaklaştığımız anlamına geldiğini düşünüyorum. Etrafımız bina bina, otoyol otoyol enkazlarla çevriliydi, ama şimdi bir gökdelen kümesi var, bu da Eski Dallas'ın şehir merkezine ulaştığımızı gösteriyor. Orada bir yerde Amy'nin kız kardeşi Claudia ve ejderhasıyla birlikte yaşadığı gökdelen var.

Bu biraz, benim dışımda ailedaki herkesin birbirini tanıdığı bir aile toplantısına gitmeye benziyor.

Onların görüşleri önemli mi?

Kabul ediyorum, yapmamalılar. Ama yapıyorlar.

Benimle çiftleştin. Sadece bu bile senin özel olduğunu kanıtlar. Ve eğer böyle düşünmezlerse, onları lime lime ederim.

Nefesim kesildi, şok oldum.

Bu bir şakaydı. Düşüncelerini eğlence kaplıyor. Gerçekten yapacağımı mı düşünüyorsun? Merhaba, sen kana susamış bir ejderhasın! Neden yapmayayım ki?

Drakoni. Ve yapmazdım. Onlar benim türümden diğerlerinin eşleri. Öyle ya da böyle onlar umurunda değil. Rending çok fazla çaba gerektirir. Onları görmezden gelirdim.

Homurdanıyorum, çünkü Vaan'ın zihnine girebilmem bana bu hafta bir şeyi gösterdi: Söz konusu Vaan olduğunda var olan tek kadın ben olabilirim. Bir başkası en seksi iç çamaşırlarını giymiş, kalçalarını sallayarak onun yanından geçebilir ve o sadece bana odaklanır. Amy'ye gelince, Rast'ın eşi olması dışında onunla ilgili hiçbir algısı yok. Kelimenin tam anlamıyla, onu düşündüğünde, Rast her zaman bağlanıyor, sanki artık zihninde iki kişi değil de tek bir varlıkmiş gibi. Bu ilginç ve çiftleşme bağının onun hakkında ne kadar köklü olduğunu anlamamı sağlıyor. Drakoni boşanmaları, drakoni ayrılıkları, drakoni aldatmaları yok. Böyle şeyler onun için yok. Bunu anlayamıyor.

Tüm vahşiliklerine rağmen drakonilerde sevilecek çok şey de var. İnsanların sahip olduğu tüm teknoloji ve medeniyetten yoksun, daha basit bir halk oldukları açık... ve medeniyetle birlikte gelen tüm sorunlar da. Vaan'ın kırık dökük anılarından anladığım kadarıyla, çöllerde küçük, izole aile grupları halinde yaşıyorlardı ve bağımsızlığa ve avcılık hünerlerine çok değer veriyorlardı. Sadakat içlerine işlemiş, kararlılık da öyle. Tüm insanların böyle olmaması çok kötü.

Rast yaklaşmamızı söylüyor, Vaan da bana. İzniniz olmadan kimseyi öldürmeyeceğime söz veriyorum.

Düşünceleri yarı eğlenmiş, yarı temkinli, sanki daha önce şaka yaptığını anladığımdan emin değil gibi. Ona bir sevgi ve şefkat dalgası gönderiyorum.

düşünceler. Bu da bana onun popo masajı (ve yalama) sözünü düşündürüyor. Umarım bu gece özel bir odamız vardır, çünkü çiftleşen drakonilerin olmadığı bir şey varsa, o da sessiz ya da utangaç olmaktır.

Özel olup olmaması umurumda değil. Yine de amcığınla sahip çıkacağım ve seni adımı haykırmaya zorlayacağım. Eşimin çılgınlık atmasına neden olacak kadar zevk aldığımı duysunlar. Gurur onun düşüncelerinde. Her şeyi yalamamı dinleyebilirler-

Tamam, tamam! Şimdi gerçekten kızarıyorum.

Ejderhanın derin göğsü eğlenceyle gümbürdüyor ve omuzlarına oturduğum yerde uyluklarımın altında hissedebiliyorum. Yine de en azından dikkatim dağınık. Aşağı inerken hâlâ kızaran düşüncelerimi ejderha-adamımdan saklamaya çalışıyorum ve ben daha nerede olduğumuzu anlamadan Vaan kırık bir çıkıntıya konup odaya dalıyor.

Yarı yıkık dökük gökdelenin beton döşemeleri arasında metal iskeletler yükseliyor, ancak tüm kırık camlar temizlenmiş, çıkıntılarda saksı bitkileri ve esintide dalgalanan parlak sarı perdeler var. Açık havada, sevimli bir veranda takımı var ve bir kanepede, hava koşullarından korunmasını sağlayan sarkan bir duvarın altına gizlenmiş. Etrafıma bakarken, parlak kırmızı saçlı hamile bir kadının ayağa kalktığını ve paytak paytak ilerlerken bir elini karnının altına koyduğunu fark ediyorum. Kadının tepesinde büyük altın bir ejderha -belki de gördüğüm en büyük ejderha- dönen gözlerle bizi izliyor.

Bu Kael, Vaan bana söyledi. Bize selam gönderiyor ve eşinin yanına oturmanı istiyor... ve ayaklarının yerden kesildiğinden emin olmanı. Dinleme konusunda kötü olduğunu söylüyor.

Buna sırtıyordum ve kayışları çözmeye başlıyorum. *Bunu yapabilirim. Kendim fazla ayakta duramayacağım.*

Çünkü kışının yalanmaya ihtiyacı var. Unutmayacağım.

Sen en kötüsüsün, diyorum ona, kahkahalarımı bastırarak.

Başka bir ejderha Vaan ve Kael arasındaki çıkıntıya yerleşiyor ve Rast omuzlarını indirmeden önce tüm vücuduyla esniyor ve Amy onun yanında yere kayıyor. Her nasılsa Rast ve Amy'nin önüne geçtik ama olsun. Görünüşe göre artık hepimiz buradayız. Ve Rast sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi uzanıp Amy'yi sırt çantasından tutarak betondan kaldırıyor ve aşağıdaki zemine yerleştiriyor. Amy topallayarak ilerler, kollarını iki yana açarak

kız kardeşine yaklaşıyor. "Claudia!"

"Tekrar merhaba," diye sesleniyor kızıl saçlı kız gülerek ve kardeşini kucaklıyor.

Beceriksizce attan indim ve çıkıntının üzerinden bakarak kıcımlı ovuşturdum. Ejderhaların hepsi Claudia'nın yaşam alanının bir üst katındaki düz alana inmişlerdi. Vaan'a bakıyorum ve uzanıp pençelerini bana doluyor ve beni yavaşça aşağıdaki zemine yerleştiriyor.

Teşekkür ederim, diyorum ona ve sonra kız kardeşlere gergin bir şekilde gülümseyerek selam veriyorum. "Merhaba, ben Gwen."

Claudia bana sıcak bir gülümseme veriyor ve o da bana sarılabilsin diye kollarını uzatıyor. "Shreveport Kalesi'nden! Küçük tuhaf ailemize hoş geldin. Amy bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Bu korkunç bir şey," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle ve sözlerimdeki gerçek payı çıkarıp onları alaycı bir hale getiriyorum.

"Burada yargılama yok," diyor Claudia sırtımı sıvazlayarak. "Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız. Yine de seninle tanıştığıma sevindim. Sasha ve Emma birazdan gelecekler. Size kahve ikram edebilir miyim?"

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Kahven var mı?"

"Evet ve içemiyorum," diyor karnını sıvazlayarak. "Yarı-drakoni bir bebeğin kafeine nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden kaçınıyorum. Ama sizin için biraz yaparsam, en azından kokusunun tadını çıkarabilirim."

"O zaman evet, biraz isterim." Yine kavurucu derecede sıcak bir gün olacak olması önemli değil; kahveyi geri çeviremezsiniz. "Eviniz çok şirin."

Kamp ateşi ocağına doğru paytak paytak yürürken dalgınca gülümsüyor. "Teşekkür ederim! Bir ejderhayla yiyecek bulmak çok daha kolay." Yukarıda, Kael gürlüyor ve Claudia elini havada sallayarak onun kızgınlığını yok ediyor. "Bir dakika içinde oturacağım. Sakin olun."

Hızla onun yanına gidip elindeki kahve cezvesini alıyorum. "Neden oturup bana ne yapacağımı söylemiyorsun, ben hallederim?"

"Sen de mi?" diye homurdanıyor ama masada Amy'nin yanına oturmak için hareket ediyor. Bir eliyle karnını okşuyor. "Sanırsın ki hiç kimse daha önce

yarım

drakoni bebek." "Öyle mi?"

Amy soruyor.

"Biliyorsam ne olayım." Claudia iç çeker ve tekrar karnını ovuşturur.

"Ne kadar ilerledin?" Çekilmiş kahveyi cezveye koyarken soruyorum.

Claudia bir ayağını kaldırıp sandalyenin üzerine koyarak, "Bu gerçekten harika bir soru ve keşke cevabını bilseydim," diyor. "Sorun şu ki, bir drakoninin gebelik süresini bilmiyorum ve bu Kael'in cevap verebileceği bir şey değil. Ama şunu söyleyebilirim ki son bir hafta içinde karnım kocaman oldu. Ya ikizlerim olacak ya da çok yakınım."

Kahveyi odun sobasının üzerine koydum ve Amy'nin solgunlaştığını görmek için tam zamanında döndüm. "İkizler mi?"

Claudia başını sallar. "İkiz olduğunu sanmıyorum. Sanırım tek bebekle şişmanlıyorum." Yukarıda, Kael tekrar gürlüyor ve Claudia gülümsüyor. "Evet, evet, her neyse."

Bir zamanlar konuşmanın sadece yarısını duymak beni rahatsız ederdi ama bu Vaan ile kendi bağlantımı kurmadan önceydi. Şimdi anlıyorum ve soru sormuyorum. Ejderhana cevap verirken yüksek sesle mi yoksa sessiz mi konuştuğunu takip etmek zor, bu yüzden burnumu sokmuyorum. Sadece gülümsüyorum ve Amy'nin yanına oturuyorum. "İsim düşündün mü?"

"Henüz değil. Şu anda sadece sağlıklı olmasını umuyoruz." Parmaklarını çaprazlıyor.

Vaan bana *bir başkasının geldiğini* söyledi. Bir saniye sonra Amy ve Claudia birbirlerine bakıyorlar. "Sasha," diyor Claudia. "Ve Dakh. Az önce Zohr ve Emma'nın da üzerinden geçtiler."

"Geçti mi?" Ben soruyorum.

"Göreceksiniz," diyor Amy ve sonra herkesin dikkati başka bir ejderhanın inişi ve gelişiyile dağılıyor.

ÖNÜMÜZDEKİ SAAT tam bir kaos. En azından bana öyle geliyor.

Eskiden Claudia'nın binasının en üst katı olan kayalık beton tünekte beş ejderha takılıyor ve kadınlar Claudia'nın sehpasının etrafında oturup sohbet ediyorlar. Hepsinin birbirini tanıdığı ve benim dışarıdan biri olduğum açık, bu yüzden sessizleşiyorum ve onlar konuşurken sadece dinliyorum.

Sasha, benim gibi melez olup olmadığını merak etmeme neden olan güzel gözleri ve eşsiz rengiyle güzel bir kadın. O da hamile ama Claudia kadar büyük değil. Emma arkadaş canlısı ve konuşkan muhteşem bir Latin, ancak bu buluşmadan memnun olmadığı açık. Onların gelişi benim için biraz sürpriz oldu çünkü Zohr diğerleri gibi uçarak gelmek yerine aşağıdan, pençelerini kullanarak binanın yan tarafına tırmanarak geldi. Kanatları ağır yaralı ve yırtık, ancak Emma her geçen gün daha iyiye gittikleri konusunda herkese güvence veriyor. Ejderhasına karşı çok korumacı olduğu aşikâr, ancak bu, bu toplantıda neden neredeyse kıldandığını açıklamıyor.

İlk başta varlığımdan kaynaklandığını düşünüyorum ama konuştuğumuzda o da diğerleri kadar tatlı ve arkadaş canlısı. Claudia, Emma ve Sasha su içerken, biz de elimizde harika kahvelerimizle otururken, yumuşak ve tatlı Amy odadaki fili gündeme getiriyor. "Emma, umarım bunu söylememe kızmazsın ama tedirgin görünüyorsun."

"*Amiga*, elbette tedirginim. O zihin örümceği yine etrafta dolaşıyor ve Zohr ona karşı savunmasız. Adamımın peşine düşmesini istemiyorum. Zohr onun elinden yeterince acı çekti." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, dolgun ağzı kaşlarını çatıyor.

Bahsettiği acıları merak ediyorum.

Vaan, *kanatlar* diyor. *Diğerleri kanatlarının Salorian yüzünden parçalandığını söylüyor. Kadın onu serbest bırakana kadar esir tutulmuş.*

Ürperiyorum çünkü Zohr'un kanatları Vaan'ın yelkenlerinin narin ve zarif güzelliğiyle kıyaslandığında yaralı ve kalın görünüyor. Kanatlar bir ejderha için çok önemlidir.

Emma'nın keskin bakışları tepkimi fark ediyor. "Senin de mi onunla karşılaştığını söylediler?"

"Evet," diye itiraf ediyorum ve onlara Vaan'ın gözlerinin nasıl grileştiğini ve batıya doğru nasıl döndüğünü anlatıyorum. "Fort Dallas "ı nasıl yüksek sesle söylediğini. İkinci kez

Salorianlı onun peşinden geldi ve tüm o "ateşkes" olayı. Emma yarı hasta yarı kızgın görünüyor. Diğerleri sadece endişeli görünüyor. "Bu her an tekrar olabilir mi gibi geliyor, bu da beni Vaan için endişelendiriyor. Eğer bu Salorianlı adam Louisiana'ya kadar ulaşabiliyorsa, onun menziline çıkmak için ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor? Tennessee mi? Kanada?"

"Peki etrafta daha fazla Salorian'ın gizlenmediğini nereden bileceğiz?" Sasha sessizce ekliyor ve Claudia'ya endişeli bir bakış atıyor.

"Yok," diye itiraf ediyor Claudia, bir elini koca göbeğinin üzerinde gezdirerek. "Bu bir sorun."

"O *pendejo* adamımı içeri çekmeye çalışıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum." Emma kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu çok uzun süredir devam eden bir sorun. Uzaktayken bile Zohr onun düşüncelerine dokunduğunu hissedebildiğini söylüyor. Tekrar rüyalarında saldırıya uğramadığından emin olmak için uyurken onu izlemek zorundayım."

Rüyalarda mı? Rüyalarında Vaan'ın peşinden gelebilir mi? Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Peki ne yapacağız?"

"Onu dışarı çıkaralım mı?" Amy sarı saçlarından bir tutamla oynayarak soruyor.

Bunu duyduğuma şaşırdım, ama kimse bu fikri veto etmeyince daha da şaşırdım. Bunun yerine diğerleri düşünceli görünüyor. "Peki bunu nasıl yapacağız?" Sasha soruyor.

"Onun kötü olduğundan kesinlikle emin miyiz?" Yardım edemem ama oraya atıyorum. "Onu yanlış anlamış olmamız mümkün mü?"

Diğer dört kadın sadece bana bakıyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Doğru. Kötülük. Tamam."

Amy uzanıp elimi sıktı. "İyi bir kalbin var Gwen, ama inan bana bu adam berbat biri ve onunla asla tanışmak istemezsin. Asla."

Haklılar, Gwen. Bir Salorian'da iyilik yoktur. Onlara doğuştan drakonilerin insan değil, kullanılacak şeyler olduğu öğretilir. Bir hevesle öldürür ve yok ederler. Hiç düşünmeden aklını alırlar. Onlar saf kötülüktür.

Özür dilerim. Sadece sormak zorundaydım, biliyor musun? Çaresizken ben de kötü kararlar verdim. Ash'in Kardeşleri'nin kaleye girmesine izin vermek gibi aptalca bir seçim yaptığımı ve sonrasında köşeye sıkıştığım için vermek zorunda kaldığım tüm o aptalca kararları düşünüyorum.

Ejderham bana bunun farklı olduğunu söylüyor. Sen onlarla aynı değilsin. Güven bana.

"Azar'ı ortadan kaldırmak istesek bile, kaleye nasıl ulaşacağımızı bilmiyorum. Ejderhalarla kaplı. Hepsi ele geçirilmiş, çirkin surlar gibi kalenin üzerinde pusuya yatmışlar." Emma parmaklarını masanın üzerine vuruyor. "Yaklaşmanın hiçbir yolu yok."

"Aynı anda kaç tanesine sahip olabilir?" Merakla soruyorum.

Yüzlerce, Vaan bana cevap veriyor ve bu iç karartıcı bir düşünce. Diğerlerinin yüzündeki endişeli ifadeye bakılırsa onlar da aldıkları cevaplardan hoşlanmıyor.

"Kaledeki insanlar için endişeleniyorum," diye itiraf ediyor Claudia. "Kalmak gibi bir seçeneği olmayanlar için. Kalenin bir lağım çukuru olduğunu biliyorum ama orada kadınlar ve çocuklar var, hayatta kalmak için başkalarına bağımlı olmak zorunda olan kadınlar ve çocuklar. Azar gibi birinin yönetiminde milislerin nasıl olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

Bir kalede yaşadığım anılar karşısında kollarımı göğsümde kavuşturarak ürperiyorum. Herkesin hayatını çekilmez hale getirmek için tek ihtiyacınız olan şey iktidardaki bir pislik ve kaleler bu pislikleri doğuruyor gibi görünüyor.

Amy, "Ben daha çok bu kadar çok ejderha edinmiş olmasından endişe duyuyorum," diyor. "Bir ordu kuruyor. Güvende değiliz. Kimse güvende değil."

"Kesinlikle bir şeyler planlıyor." Sasha endişeli görünüyor, sesi yumuşak. "Ama ne planlıyor?"

"Bu her neyse, iyi bir şey olamaz." Emma parmaklarını tekrar şıklatıyor. Başını eğiyor ve sonra elini masadan çekip kucağına koyarak ejderhasına bakıyor.

"Belki de... belki de onunla konuşmayı denemeliyiz?" Bunu önerirken bile ırkiliyorum, diğerlerinin fikrimi reddetmesini bekliyorum. Kimse karşı çıkmayınca biraz daha cesaretlendim. "Eğer bir ordu topluyorsa, biraz soygun

ve yağma yapacağını düşünürdüm.

Daha fazla. Kırsal kesime mi saldırıyor? Kendisi için daha fazla toprak mı alıyor? Sınırlarını mı genişletiyor?"

Claudia düşünceli görünüyor, elleri dalgın bir şekilde karnını tekrar tekrar düzeltiyor. "Hmm. Hayır. Onlar sadece kalenin duvarlarına bağlılar. Avlanmak dışında dışarı çıkmıyorlar. Kael ve ben günlerdir onları izliyoruz. Hep aynı şey. Avlanmak, sonra da kaleyi korumak. Hepsi bu. Başka bir şey yok."

Emma ekliyor: "Zohr ve ben de Fort Orleans'a gittik. Bölgeyi kontrol ettik. Sessiz bir yer. Tüneyen ejderha yok. Her ne oluyorsa, Dallas Kalesi'nde oluyor."

Hah. "Bana daha çok bir şeye karşı savunma yapıyormuş gibi geliyor."

Emma tedirgin bir şekilde tırnaklarını yiyor. "Bir Salorian'ı korkutan şey nedir ki?"

"Bence cevaplamamız gereken soru bu," diye itiraf ediyorum. "Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur. Belki de hepimizin farkında olması gereken daha büyük bir sorun vardır."

Masa sessiz.

Sanırım onları korkuttun, dedi Vaan.

Yüzümü buruşturuyorum. Sadece düşünmeye çalışıyorum. Birinin neden bu kadar çok ejderhaya ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sadece çok fazla mantıklı cevap var.

Bir orduya ihtiyacı var, Vaan ısrar ediyor.

Ne için bir ordu? Ne istiyor? Toprak mı? Etrafta tonlarca var. Diğer ejderhalara karşı savunma mı? Tek yapması gereken onları bir düşünceyle uzaklaştırmak. Burada düşünmediğimiz bir şey var ve beni en çok endişelendiren de bu. Masanın etrafına bakıyorum, diğerleri sessiz, dikkatleri içe dönük ve belli ki hepimiz ejderhalarımızla tartışıyoruz.

Uzun bir süre sonra Amy iç geçirir. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama şimdi onun ne yaptığını bilmemiz gerektiğini hissediyorum."

Claudia başıyla onu onaylar. "Neler olup bittiğini önceden bilmek en iyisi. Eğer bize saldırırsa, bunun iyi bir şey olmadığını biliriz."

Bu tehlikeli, diyor Vaan bana, onaylamadığını homurdanarak.

Öyle, katılıyorum, ama sizce de yapılması gerekmiyor mu? Aksi takdirde nereye giderseniz gidin güvende değilsiniz. Emma'yı duydun, Zohr'u uykusunda izliyor çünkü bir keresinde ele geçirilmişti. Hayatımın sonuna kadar seni uyurken izlemek zorunda mıyım? Yoksa bu pislikle konuşup ateşkes mi yapalım?

Vaan'ın düşünceleri açıkça şüphecidir. Salorianlar başka kimseyle anlaşma yapmaz. Kendilerini kanun olarak görürler.

Bu doğru olabilir ama burada kurallar farklı. Burası tamamen farklı bir dünya. Yardım edemem ama neden bir kalede saklandığını merak ediyorum. Belki de yanlış insanları kızdırmıştır. Belki de düşündüğümüzden daha fazla Salorian vardır. Belki de tamamen yeni bir sorun vardır. Her halükarda, bir davetiyemiz var ve kötülüğü tahmin etmek yerine onunla savaşabilmek için bilmemiz daha iyi olur.

Mmm. Hırıltısı isteksiz bir anlaşmaya dönüşüyor. Ya sen çok ikna edicisin ya da ben seninle aynı fikirde olduğum için aptalım.

İkisi de olabilirsin, diye takılıyorum ona. Diğerlerine, "Peki bunu nasıl halletmeliyiz?" diye soruyorum.

"Hepimiz gidemeyiz," diye mırıldanıyor Claudia ve suyundan bir yudum alıyor. "Bu bir güç gösterisi gibi görünür."

*"Nasıl olsa hepimiz gitmiyoruz." Emma elini masanın üzerinde düzleştiriyor, ifadesi sert. "Sizi seviyorum çocuklar, ama Zohr'umu daha çok seviyorum. Onun elinden yeterince acı çekti. O Salorian *pendejo*'yu bir daha asla görmek istemiyorum. Zohr o kalenin yakınından bile geçmeyecek."*

Sasha dudağını ısırır. "Dakh gitmemi istemiyor." Yuvarlak karnına dokunuyor.

Claudia homurdanıyor. "Sanırım senin ejderhan benimkiyle konuşuyor."

Amy başını hafifçe sallayarak, "İkiniz de hamilesiniz," diyor. "Ben giderim."

Emma parmağını kaldırır. "Aslında üç kişiyiz. Ben de hamileyim, bunun bir önemi yok çünkü o kalenin yakınına bile gitmiyoruz."

"O zaman ben olmalıyım," diyor Amy tekrar.

"Hayır," diye itiraz eder Claudia. "Yapamazsınız. Bu herkes için kötü bir fikir." Destek istemek için masadakilere bakar.

"Claudia'ya katılıyorum." Amy'ye bakıyorum. "Shreveport Kalesi'ni yönetmek için sana ihtiyaç var. Vaan ve ben gideceğiz." Bunu söylediğim anda Vaan'ın beni desteklediğini anladım. Bu fikir onu heyecanlandırmıyor ama onun düşünceleri de benimkilerle aynı-Amy'ye ihtiyaç var. Claudia ve Sasha -ve Emma- hamile. Zohr'un durumu çok riskli.

Ben de tehlikeye düştüm ama yalnız gitmene izin veremem.

Amy bana bakarak başını sallıyor. "Yapamazsın. Vaan'ın da ele geçirildiğini kendin söyledin."

"Evet, ama onu geri getirebiliyorum," diyorum onlara. "Bunu iki kez yaptım."

Emma dudaklarını büzüyor. "Bir Salorian'a ne kadar yakın olursan o kadar farklı olur." Parmaklarını tekrar masaya vuruyor, sonra kıpırdandığını fark etmiş gibi elini kaldırıyor. "Gerçekten dikkatli olman gerekecek."

Amy endişeli görünüyor. "Ya Vaan'ı geri çekemezsen?"

"O zaman nasıl olsa artık hiçbir şeyin önemi kalmayacak," diyorum usulca. Açıklamama gerek yok. Gözlerindeki bilmiş bakışlardan ne demek istediğimi tam olarak anladıklarını söyleyebilirim. Ejderhamı kaybedersem, her şeyimi kaybederim. O noktada devam etmek umurumda olmaz.

Vaan bana *kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğimi* söyledi. *Asla. Önce ben öleceğim.*

Umarım o noktaya gelmeyiz.

VAAN

GWen hemen gitmek istiyor ama ben reddediyorum. O kadar yolculuktan sonra yorgun ve Salorian'ın inine uçmadan önce dinlenmek ve iyileşmek için bir geceye ihtiyacı var.

Ben de yarın düşündüğüm kadar kötü geçerse diye dostumu yanımda tutabileceğim bir gece istiyorum.

Böylece dişiler gece geç saatlere kadar konuşuyor, planlardan, kalelerden ve çocuklarla dolu karınlardan bahsediyorlar. Gwen diğerlerini seviyor, bu yüzden onu hareketli ve dişilerle konuşurken görmek beni mutlu ediyor. Benim için olmasa bile onun gülüşü hoşuma gidiyor. Drakoniler daha sessiz, kendi aramızda sohbet etmektense eşlerimizi dinlemekten daha memnunar. Anavatanımız hakkında kısa bir süre konuştuk ama hatırladığımızdan daha fazlasını kaybettiğimiz ortaya çıkınca havamız bozuldu ve bir kez daha sessizliğe gömüldük.

Sanırım Dakh ve Kael'den daha şanslıyım. O ikisi kadar çılgın değilim ama çok şey hatırlayan ama çok az şey paylaşan Rast kadar da net değilim. Bu da iyi bir şey. Ne kadar çok şey hatırlarsam, unuttuğum için o kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Sonunda dişiler konuşurken esnediler ve ben de Gwen'imi ve

onu yakındaki bir çatı katının mahremiyetine götürüyorum. Omuzlarına ince bir battaniye sarıyor ve sert betona vurarak beni yanında uyumaya davet ediyor.

Onu pullarıma yaklaştıırken ona *değişeceğimi* söylüyorum *ama sadece çiftleşmek için. Seni korumak için gece boyunca savaş formunda olmayı tercih ederim.*

Burada güvendeyiz, değil mi?

Buna verecek bir cevabım yok. Bir Salorian bu kadar yakınımdayken hiçbir şeyin güvenli olup olmadığını bilmiyorum. Bu yüzden sadece iki bacaklı formuma geçiyorum ve onu kendime doğru çekerek kıyafetlerini pençeliyorum.

Gwen gülüyor, sesi o kadar tatlı ki içimi parçalıyor. "Böyle devam edersen bana giyecek bir şey bırakmayacaksın."

Planım işe yarıyor, gürlüyorum. Yakında her zaman çıplak olacaksın, olması gerektiği gibi.

Homurdanıyor ama elleri omuzlarımda ve göğsümde geziniyor ve belli ki eşim de benim ona dokunduğum kadar bana dokunmaya hevesli. Onu sertçe öpüyorum ve sonra altına çekiyorum. Bacakları belime dolanıyor ve dün gece yaptığımız gibi yine yüz yüze çiftleşip çiftleşmeyeceğimizi merak ediyorum.

Bu seni rahatsız ediyor mu? Öpücüklerin arasında soruyor. Bu şekilde sevişmek mi? Hayır. Hoşuma gidiyor. İçine girdiğimde gözlerine bakmayı seviyorum.

Gwen küçük bir ürperti veriyor ve uyarılmışlığı havayı dolduruyor. Kokusuyla inliyorum ve bacak örtülerini parçalamadan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Beceriksizliğime kıkırdıyor ve bana yardım ediyor ve sonra amcığı görüş alanıma giriyor, koyu bukleler kokusuyla misk gibi. Önünde diz çöküyorum, güzelliği beni cezbediyor.

Yüzümü oraya gömüyorum, onu tatmaya açım. Gwen'in nefesi kesiliyor. Elleri saçlarıma gidiyor ve ben bacaklarının arasına geçip başımı daldırırken o da sert betona doğru kayıyor. Dilimi amının üzerinde gezdiriyor, tatlı arzusunu yalayıp yutuyorum. Neredeyse bir haftadır benim eşim ve ona her dokunduğumda, ilk seferinde olduğu gibi aciliyetle dolu hissediyorum. Acele etmemek, yavaş ve yumuşak davranmak istiyorum ama ihtiyacım çok büyük.

Dilimi amının derinliklerine daldırıyorum, başparmağım klitorisini bulurken bile dilimle onu beceriyorum. Tüm pençelerim gitmişti.

Çünkü bu, ona zarar verme korkusu olmadan dokunabileceğim anlamına geliyor. İnsan eşi olmayan başka bir drakoni erkeği böyle bir şeyi anlamayabilir -pençe kaybı utanç verici bir şeydir- ama bu gece tüneğimin tepesine oturduğumda, diğer drakoni erkeklerinden birkaçının pençelerini çıkardığını gördüm.

Bir eş her şeyden önce gelir. Uzun zamandır unuttuğum bir dünyada onun zevki onurdan daha büyüktür.

Gwen bir çığlık atarak bana karşı titriyor, vücudu ürpertilerle sarsılıyor. Doruk noktasına yaklaştıkça titriyor ve bir dahaki sefere, dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdirirken kendime söylüyorum, bir dahaki sefere yavaş gideceğiz. Bu gece ona sahip olmalıyım. Uyluklarını birbirinden ayırıyorum ve kollarını boynuma dolayarak cesaretle inliyor. *Evet, diyor bana. Lütfen, diyor. Şimdi.*

Derin bir vuruşla vücudunu benimkiyle deliyorum ve yüksek sesle attığı zevk çıığı rüzgâra karışıyor. Çılgınca, minik pençelerini omuzlarıma geçiriyor ve ben içine pompalarken cesaret verici sözler söylüyor. Çiftleşmemizde umutsuz bir sınır var ve onu vahşice alıyorum. Omuzumu pençeleyip ısırtıyor ve serbest kaldığını haykırıyor. Amcığı sikimin etrafında dalgalanıp sıkılaştığında, kendi doruk noktam içimden öyle bir güçle geçiyor ki, ikimiz de nefes nefese derme çatma yuvanın üzerine yığılıyoruz.

Bir dahaki sefere, ona söz veriyorum. Bir dahaki sefere yavaş gideceğiz.

Bana *bir dahaki sefere söz verdiğin sürece*, diyor nefes nefese. Olmalı. Başka bir sonuç düşünmeyi reddediyorum.

Ertesi sabah yola çıkıyoruz ve hava açık ve aydınlık. Arkadaşım yemek yiyemeyecek kadar gergin ve zamanını eyerin kayışlarıyla ve belindeki silahla uğraşarak geçiriyor. Silahın ejderhalar için değil, acil durumlar için olduğunu söylüyor. Ne tür bir acil durum hayal ettiğinden endişeleniyorum, ama zihninden seçtiğim görüntülerin çoğu silahı kendi ağzına sokmasını içeriyor, yani bu doğru olamaz.

Eyere tırmanmadan önce dostumu son bir kez daha kucaklıyorum.

Dikkatli ol, Kael bana gönderdi. Eğer sana ya da eşine karşı bir tehlike varsa.

Geri. Kimse seni suçlamaz.

Teşekkür ederim, ona ciddiyetle söyledim. Umarım bu ateşkes onun dediği gibi olur.

Ateşkes olabilir ama başka tuzakları da olabilir, diye ekliyor Zohr. Bu adam sinsi ve gücünü artırmak için sürekli yeni yollar düşünüyor.

Her Salorialının yaptığı gibi, diyor Rast. Anavatanımız yerine burada olması önemli değil. Ona diğer Salorian tehditlerine davrandığınız gibi davranın.

Eğer onu yok edebiliyorsan, yap. Dakh'ın düşünceleri kana susamış ve koruyucu bir öfkeyle dolu. Aklı eşi ve karnında taşıdığı yavruda. Anılarımı araştırdığımda, acı bir öfke ve hüsrandan başka bir şey yok. Bu dünyada yeniden başlayalım, eşlerimiz yanımızda olsun. Öldür onu ve eski yöntemlerle işimiz bitsin.

Eğer iş o noktaya gelirse, yaparım, yemin ederim. Hiçbir şey Gwen'i tehdit edemez. Hiçbir şey.

Arkadaşım dizginleri eline doluyor ve koltuğuna yerleşiyor. Bel ve bacak kayışlarını taktı ve rüzgârdan korumak için gözlerine bir gözlük taktı. "Ben hazırım."

Diğer dişiler iyi dilekler ve iyi şanslar diliyor ve sonra kendimi binadan havaya fırlatarak bir Salorian tarafından işgal edilen insan kovanına doğru gidiyorum.

Korktun mu? Duman sütunlarıyla çevrili uzak bir noktaya doğru ilerlerken arkadaşşıma soruyorum. Bulmak zor değil, çünkü varlıklarını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmamışlar. Claudia ve Kael'in yuvası kısa bir uçuş mesafesinde.

Garip bir şekilde, hayır. Gwen'in düşünceleri sakin ve rahat. Neden birini çağırdığını merak ediyorum ama bunun daha fazla ejderha çekmek için büyük bir tuzak olduğunu düşünemiyorum. Eğer öyleyse, ele geçirmeye çalışabileceği bir sürü eşi olmayan ejderha var. Bizden birini yanına çekmeye çalışması büyük bir çaba gibi görünüyor. Biriyle konuşmak istediğini düşünmek zorundayım. Ya söylemek istediği bir sırrı var ya da pazarlık yapmak istiyor.

Pazarlık mı? Arkadaşımın zeki zekasından etkilendim.

Bildiklerini bizde olduğunu düşündüğü bir şeyle takas ediyor. Ya öyle ya da

Bir şeyden korkmuş ve yardım arıyor. Ne olursa olsun, tehlikede olduğumuzu sanmıyorum.

Umarım silahınızın ucunu yalamanıza yetecek kadar tehlike yoktur.

Düşünceleri irkildi. Oh. Vaan, bunu duymaman gerekiyordu.

Ama ben yaptım. Düşüncelerinin üzücü bir hal alması da hoşuma gitmiyor. Silahı yalamak kötü bir şey mi?

Evet. Bu son çare, eğer sana kötü bir şey yaparsa diye. Claudia ve Sasha hamile. Amy'nin kaleme bakması gerekiyor. Onlara ihtiyaç var. Emma Zohr'u koruyor ve umarım ikimiz birden giderek yanlış bir seçim yapmıyorumdur. Belki de yalnız gitmeliyim.

Asla. Zihnimde şiddetli bir öfke kabarıyor. Seni korumak için orada olmadığım sürece hiçbir yere gidemezsin.

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim, bu yüzden önermedim. Öne doğru uzanarak boyun çıkıntımın arkasındaki pullara dokunuyor. Silah benim için çünkü sana bir şey yaparsa... Daha fazla yaşamayacağım. Bana işkence etmelerine izin vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Gökyüzünde dönüp duruyorum. Etrafımda dönüyorum.

Bekle! Hayır, Vaan. Bu sadece kötü bir şeyse olur. Olmayabilir de. Gerçekten tehlikede olduğumuzu düşünseydim, gitmezdik. Söz veriyorum. Lütfen. Fort Dallas'a gidelim ve bu pisliklerin ne istediğine bakalım. Bu adam ateşkes istediğine göre önemli bir şey olmalı, hem de elinde bu kadar taş varken.

Göğsümün içinde homurdanıyorum. Tehlikede olduğun düşüncesi hoşuma gitmiyor.

Gwen'in düşünceleri aydınlanır. Pekala, bu iş bittikten sonra beni hamile bırakmaya çalışabilirsin, böylece bir sonraki yolculukta kendimizi yarış dışı bırakmış oluruz.

Bu bir pazarlık, hemen kabul ediyorum. Kanatlarımı eğiyorum, tembelce bir daire çiziyorum ve bir kez daha insan kovanıyla karşılaşana kadar hava akımları boyunca sürükleniyorum. Karnı diğer dişiler gibi yavrularla dolu olan Gwen'i düşünüyorum ve bu düşünce içimi özlem ve zevkle dolduruyor. Bunu gerçekten istiyor musun? Kollarında çocuğumuzla eşimin görüntüsünü göndererek ona soruyorum. Onun göğsünde bir Drakoni çocuğu hayal ediyorum,

Hemşirelik yaparken küçük pençeleri kahverengi teninde kıvrılıyordu. Elbette benim pullarıma sahip olacak, ama onun saçlarına sahip olacak mı? Yoksa onun gibi yumuşak bir kahverengi mi olurdu? Bu düşünce hoşuma gitti.

Seninle bir bebek? İsterdim, diyor utangaç bir şekilde. Büyük bir aile fikrini hep sevmiştir. Belki bu dünyaya çocuk getirmek akıllıca değil ama şu anda sahip olduğumuz tek şey bu. Anne olmayı çok isterim... ve seni baba olarak görmeyi çok isterim.

Sonra bu Salorian'la ilgileneceğiz, diyorum ona, sonra kendimize bir yuva yapacağız ve seni tohumlarımla o kadar sık dolduracağım ki yavrularla şişmanlamadan edemeyeceksin.

Kahkahası esintiyle dağılıyor ama ben yine de duyuyorum.

GWEN

Fort Dallas bana Fort Tulsa'yı hatırlatıyor. Tamamen kırık dökük araba ve kamyonların devasa yapı taşları gibi üst üste yığılmasından oluşan *bariyer* yeni, ancak sefalet değil. Daha oraya varmadan, bozuk sokakları kaplayan çöpleri ve çamurlu oluklara atılmış ve çürümeye terk edilmiş ölü hayvan leşlerini görüyorum. Daha kapıdan geçmeden içerisinin neye benzeyeceğini biliyorum, çünkü burası bana Tulsa'yı ve yeni evimizde yapmak istemediğimiz her şeyi hatırlatıyor. Kalenin kokusu bana bir ton *tuğla* gibi çarpıyor - pislik ve dışkı, çamur ve hayvanlar ve genel olarak çöpün bin katı gibi korkunç, çürümüş bir koku.

Vaan bana *ağzından nefes almamı* söyledi. *En kötü zamanlarımda yaptığım şey bu.*

Her şey sana böyle mi kokuyor? Ona soruyorum, dehşete düşerek. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ve acaba Shreveport Kalesi'ni çok temiz tutmaya çalıştığımız için mi şimdi fark ediyorum yoksa Vaan'ın duyularına bağlı olduğum için mi fark ediyorum? Her iki durumda da, bu dehşet verici.

Kokunuz şimdiye kadar aldığım en güzel koku. Diğerleri değil.

Yeterince diplomatik. *Yaklaşalım mı?*

Daireler çizerek alçalıyor ve biz yaklaştıkça Vaan'ın aklına ihtiyatın geldiğini hissedebiliyorum. Kaleye yaklaşıyoruz ve stratejik noktalarda kale bariyerinin üzerine tünemiş birkaç altın şekil görüyorum. Bunlar tutsak ejderhalar olmalı. Kaledeki binaların tepesinde iki tane daha var. Hiçbiri etrafta döndüğümüz gerçeğine en ufak bir dikkat göstermiyor ki bu bile başlı başına endişe verici. Vaan alçaktan süzülüyor ve biri başını kaldırıp biz geçerken bizi inceliyor; parlak gözlerinin donuk, ölü gri bir tonda olduğunu görebiliyorum.

Biz geçerken insanlar başlarını kaldırıp bakıyor ama ne bir alarm çalıyor ne de kimse panik içinde kaçıyor. Sadece gözlerini siper ederek yukarı bakıyorlar ve sonra günlerine devam ediyorlar.

Bu çok garip.

Vaan, *Salorian'ın pençeleri altında kendilerini güvende hissettiklerini* söylüyor ve düşünceleri tiksintiyle doluyor.

Ya da başka seçenekleri yok. Yine de, sanki etrafları ejderhalarla çevrili değilmiş gibi sokaklarda dolaşan ve gülen insan grupları gördüğümde ona katılmamak elde değil.

Ejderhalar, Tanrı aşkına. Tüm dünya çıldırmış.

Kapının dışına mı inmeliyiz? Vaan'a soruyorum. *İnsan formuna geçip içeri mi girelim?*

İki bacaklı forma geçmeyeceğim, diyor bana ve o koruyucu kenar düşüncelerini süslüyor. *Ben savaş formunda kalacağım ve sen de benim yanımda olacaksın. Bu teslim olacağım bir şey değil.*

Tamam. Sanırım ateşkes konuşmak istiyorsa, bizimle dışarıda buluşabilir. Binalara göz gezdiriyorum. Çoğu baraka, ama birkaç tane daha büyük baraka var, gerçi hiçbiri bir ejderhanın sığabileceği kadar büyük değil. *Bir yolunu buluruz. Sanırım herhangi bir yere ineceğiz.*

Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?

Ben korkmuyorum. Eğer saldırıya uğrayacak olsaydık, şimdiye kadar yeterince fırsatımız oldu. Duvarın tepesindeki tünneklerinde oturan ejderhalara bakıyorum.

Biz daha alçakta dönüyoruz. Sadece bekliyorlar, bekliyorlar, gökyüzüne bakıyorlar ve hiçbir şeye bakmıyorlar. Sadece biri bizi izliyor, bir binanın tepesinde oturan ejderhalardan biri. Ele geçirilmiş ejderhayla göz teması kuruyorum ve bir an sonra başını eğip gözlerini kapatıyor. Pekala o zaman. *Bizden korktuğunu da sanmıyorum. Benden başka zihnine dokunmaya çalışan biri ya da bir şey oldu mu?*

Hayır. Kendi halkımla çevrili olmama rağmen hiçbir şey hissedemiyorum. Eğer zihinleri oradaysa, gömülüdürler. Düşünceleri bu durumdan duyduğu hoşnutsuzlukla doludur.

Pekala. Hadi inelim. Bir yer seç.

Vaan kalenin üzerinden uçar ve ortadaki alçak çatıda bir nokta seçip içeri dalar. Bu sefer insanlar çılglık atıyor ve yoldan çekilmeye çalışıyor, belli ki bir ejderhanın kafalarına inmek üzere olmasına şaşırılmışlar. Vaan'ın onların dehşetinden duyduğu kutsal olmayan hazzı hissediyorum ve gümbür gümbür yere inerken bile boynunu okşuyorum. Çatı, sıcakta eriyen katran gibi kokuyor ve bu sadece pis kokuyu arttırıyor. Zavallı Vaan. Bundan gerçekten nefret ediyor. *Sensiz girebilirim, teklif ediyorum.*

Seni pençelerime alıp uçabilirim ve bu iş burada biter, diyor bana.

Tamam, peki, peki. Bunu birlikte yapacağız. Anlaştığımıza sevindim.

Durumumuzun ciddiyetine rağmen yüzündeki ekşi ifadeye gülümsüyorum. *Bir gün seni korumak yerine benim korumama izin vereceksin.*

Bir gün. Belki. Ama bugün değil. Sen bu kadar savunmasızken olmaz. Çatıda öne doğru adım atıyor ve sonra omuzlarını indiriyor, böylece attan inebiliyorum. Aşağı in ve pençelerimin yanında bekle.

İstedigini yapıyorum ve ayaklarım çatıya çarptığı anda ejderha pençeleri tarafından yakalanıp Vaan'ın göğsüne doğru çekiliyorum. *Eyvah! Hiçbir yere gitmiyordum!*

Biliyorum. Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.

Histerik kıkırdamamı bastırıyorum. Bu hiç komik değil. Aslında, durum

tamamen korkunç. Beni deli gibi güldüren sadece sinirlerim. Sadece sinirler. Vaan'ın büyük pençelerini okşuyorum. *Şimdi ne yapacağız?*

Bizimle konuşmak isterlerse, bize haber verirler. Eğildi ve saçımı okşadı. Terlemişsin.

Cehennem gibi sıcak. Tabii ki terliyorum.

Diğer ön ayağını kaldırıyor ve her zaman kullandığı aynı sert hareketle saçlarımı başımdan geriye doğru dikkatlice -neredeyse nazikçe- okşuyor.

Sevişme bekleyebilir, Vaan. Ben iyiyim.

Sadece gözlerinin terlemediğinden emin olmak istiyorum.

Yine mi bu? *Bunu daha önce de söylediniz ve bana hala anlamsız geliyor.*

Gözleriniz. Terliyorlar. Okşamak yardımcı oluyor. Bunu biliyorum çünkü seni sevdiğimde göz terlemen geçiyor.

Ohmigod. Bu insan-ejderha-dır ve en çok sevimli olmak bilinen insanlığa. *Sana sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?*

İnsan erkekleri eşlerini okşamıyor mu?

Olmaması gerektiği kadar sık değil.

O zaman onları kaybetmeyi hak ediyorlar.

Buna itiraz edemem. Bu konuda daha fazla konuşma şansımız olmuyor çünkü tek ejderha ayağa kalkıyor, tetikte. Gözleri uzun bir süre bize odaklanıyor ve sonra yavaşça göz kırpmıyor. Aynı odaklanılmamış gri renkte kalıyorlar ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. *Seninle mi konuşuyor Vaan?*

Hayır. Ulaşayım mı?

Diğerlerinin, bir Salorian'ın sadece enfekte olmuş bir başkasının zihnine dokunarak zihinleri nasıl zehirleyebileceği hakkında söylediklerini hatırlıyorum. *Hayır. Bekleyelim. Biriyle konuşman gerekiyorsa, benimle konuş. Düşüncelerine hiç dokunmayın.*

Yapmayacağım. Seninki bana yeter. Ve yine saçlarımı okşuyor.

Uzanıp pullu burnunu okşadım, kısa bir an için keşke

buradan başka bir yere. Tüm bunlardan kaçıp sessiz bir yere saklanabilir ve dünyanın normale dönmesini bekleyebilirdik. Tabii ki bu asla gerçekleşmeyecek ve böyle şeyleri umut etmek aptalca. Yine de bunu istemekten kendimi alamıyorum.

Dakh eşini güneydeki büyük bir kıyı şeridine götürdüğünü söyledi. Bu onu mutlu etmiş.

Okyanus mu? Ailemle çıktığım tatilleri, sıcak kumları, tuzlu dalgaları ve sahilde deniz kabukları topladığımı hatırlıyorum. Kulağa harika geliyor, özlemle kabul ediyorum. Belki tüm bunlar bittikten sonra bunu yapabiliriz.

Yapabiliriz. Nereye istersen giderim, ne istersen yaparım, yeter ki birlikte olalım.

Ben de öyle. Bunu düşünürken bile, bu düşünceden aldığım zevkin okyanusun kendisinden değil, ejder-adamımla vakit geçirmekten kaynaklandığını fark ediyorum. Kuma ya da dalgalara ihtiyacım yok, gerçekten. Sadece Vaan'a ihtiyacım var. O artık benim evim. Parmaklarımı onun pullarında gezdiriyorum ve aşağıda, yakındaki bir binada bir kapı açılıyor. Yeşil haki üniformalı üç asker ortaya çıkıyor ve Claudia'nın Dallas Kalesi'nde bir milis olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Görünüşe göre şeytanla çalışıyorlar. Figürler. İkisi kapının yanında, silahları omuzlarında, biri de indiğimiz binaya yaklaşıyor.

İnsanları gönderiyor, ejderhaları değil. Hah. Yakındaki diğer ejderhalara bakıyorum ama onlar da heykel olabilir. Hiçbirinin kası bile kıpırdamadı. Bu çok tuhaf. Onları kullanmayıp insanları göndermeyi tercih etmesinin bir nedeni var mı? Bu işte bir bit yeniği var.

Seni yakalamaya çalışmıyor, değil mi? Vaan'a tekrar soruyorum.

Hayır.

Hmm. Asker öne çıkıp beklerken ejderhalara bakıyorum. Kendini fazla zorlamış olabilir mi?

Tanıdığım Salorianlar yüzlerce Drakoni savaşçısını göz açıp kapayıncaya kadar halledebilirlerdi.

Evet, ve burası ejderhalarla dolu olmasına rağmen sadece birkaç tane var. Acaba onun zihinsel güçleri de sizinki gibi sınırlı mı?

vardır.

Eğer öyleyse, şimdi onu öldürmenin tam zamanı.

Haksız değil... ama aynı zamanda, düşmanı ziyarete çağırarak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu "ateşkes". Ne için ve neden? *Bekleyip görelim. Eğer işler kontrolden çıkarsa, istediğin kadar insanı yemene izin veriyorum.*

Vaan homurdanıyor ve burun delikleri saçlarıma gömülene kadar ağzını indiriyor. *İnsanlarının ne kadar kötü koktuğunu hatırlıyor musun? Hiçbirini yemek istemiyorum. Zihnini biraz açıyor ve ben bir sıcak çöp ve B.O. dalgasıyla vuruluyorum.*

Doğru. Ona nasıl koktuğumu merak ediyorum. Güzel koktuğunu söylüyor ama merak ediyorum.

Bir sonraki anda, yeni bir koku duyularımı istila ediyor - misk gibi, seksi ve terli, ama hoş, heyecan verici bir şekilde. Bu kokuyu solumak saf bir zevk gibi geliyor. *İşte sen bana böyle kokuyorsun.*

Neredeyse zevkten kıvranıyorum. *Bu kadar güzel kokan ben miyim? Evet. Kokunu sonsuza dek içime çekebilirim.*

Nedense bu, bana güzel olduğumu söylemesinden çok daha gurur verici.

"Hey," diye sesleniyor muhafız aşağıdan ve ben ejderham ve onun pohpohlamaları yerine yeniden ona odaklanıyorum. "Azar buraya gelmemi ve sizi yemeğe davet etmemi söyledi."

Vaan'ın gerildiğini hissedebiliyorum ve pençelerini okşuyorum. *Sorun değil. En iyi pozisyonu kapmak için uğraşıyor, hepsi bu.* "Hayır, teşekkürler," diye sesleniyorum çatıdan aşağıya. "Bizimle tanışmak istiyorsa, uşaklarını göndermek yerine buraya gelip merhaba diyebilir."

Adam kaşlarını çatıyor, eli silahının üzerinde seğiriyor. Duman kokusu alıyorum ve bir an sonra Vaan başını eğerek beni adamın görüş alanından tamamen gizliyor, burnundan dumanlar çıkıyor. *Küstah yavru-*

Sorun yok, ona tekrar söz veriyorum. Bizi korkutmak için aletini sallıyor. Eğer pislik gibi davranırlarsa, gideriz. Konuşmak isterlerse, dışarı çıkabilirler.

Burada. Yola çıkmadan önce onlara iyi davranmaları için bir şans vereceğiz.

Sana bakışından hoşlanmıyorum. Vaan'ın düşünceleri karanlık ve sanki bir fırtına kopmak üzereymiş gibi ağırlığını hissedebiliyorum. Bu iyiye işaret değil. Vaan ne zaman kontrolle mücadele etse, şimşeklerle aydınlanan fırtına ve karanlık hisleri olduğunu biliyorum ve devreye girip onu yeniden odaklamam gerektiğini biliyorum. Son zamanlarda kendini kaybetmedi, ama genellikle işler daha da zorlaşmadan devreye giriyorum. Vaan?

Bırakın onu parçalayayım-

Hayır, parçalamak yok. Biz iyiyiz, söz veriyorum. Hem fiziksel hem de zihinsel bir dokunuşla onu yatıştırıyorum. Benimle odaklan. Bu oyunun bir parçası. O bizim ona gelmemizi istiyor, biz de onun bize gelmesini istiyoruz. Bu bir açmaz ve ilk kimin kırılacağını göreceğiz.

Ondan bir onaylama sesi duyuyorum ve asker dönüp içeri girerken sakinleşiyor. Yakındaki binanın kapısını koruyan ikisine bir bakış atıyor ve silahlarına daha kolay dokunduklarını ve bakışlarının bize kilitlendiğini fark ediyorum.

Sıcakta uzun dakikalar geçiyor ama hiçbir şey olmuyor. Birinin yakında başka bir şey deneyeceğinden şüpheleniyorum. Bu Azar denen adam bize bir şey kabul etmiş gibi görünmek istemeyecektir.

Bu Salorian tarzı değil, Vaan da aynı fikirde. Zihinsel tonunda hoşuma gitmeyen bir şey var. Düşünceleri gergin. Dikkati dağılmış. Sanki bir şey onlara baskı yapıyor ve odaklanması zor.

Vaan mı?

Ben... buradayım. Ama sesi her an daha uzak, daha gergin çıkıyor.

Kapıya ve gardiyanlara bakıyorum ama kimse çıkmıyor. *Sen iyi misin?* Uzanıp iri çenesini okşuyorum, bana odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum.

Ben... Ben...

Bir anda neler olduğunu anladım. İçeri girmeyeceğimize göre, bu Salorian puştu bizi kendisine gelmeye zorlamaya çalışıyor. Bu yüzden Vaan'ın düşünceleri

her an daha da dümdüz hissediyorum. *Benimle kal. İkimiz hakkında konuşalım. Bu iş bittikten sonra sahile gitmek ister misin? Bir yuva kurup, bahsettiğin gibi beni hamile bırakmaya çalışabiliriz.*

Bunun için denize ihtiyacımız yok.

Düşüncelerimi hafifletmeye ve paniğimi dışarıda tutmaya çalışarak kıkırdıyorum. *Bana tutun. Bana odaklan. Bu iş bizde. Kazanmasına izin vermeyeceğiz. Umarım doğruyu söylüyordumdur. Burada işimiz biter bitmez, benimle yalnız kalabilirsin. Çırılçıplak soyunacağım ve istediğin her yerimi yalayabilirsin.* Bu bir yanıt vermeyince, çenesine dokunuyorum. *Yalamayı en sevdiğin yerin neresi bu arada?*

Kıvrımlarımın uyarılmayla kayganlaşan yakın çekim zihinsel görüntüsünü alıyorum ve sıcak bir kızarıklık içimi kavuruyor.

Gah.

Sen sordun. Düşünceleri biraz daha rahat, ama hala gergin.

Ben de öyle yaptım. Tamamdır. Bu karmaşayla işimiz bittiğinde yalayıp yutmak için izin istiyorum. Beynin nasıl dayanıyor? Düşüncelerimin oynaklaşmasına izin vererek pullarını hafifçe okşuyorum. Onun için endişelendiğimi ve seksi oyunların zamanı olmadığını düşünürsek bu pek de kolay bir düşünce değişimi değil ama onu geri getirmem, odağını değiştirmem gerekiyor. Ve konu seks olduğunda odaklanmak en kolayıdır.

Deniyorum.

Biliyorum. İstersen döndüğümüzde liderliği ben alabilirim. Bana seksi şeylerin zihinsel görüntülerini gönderdiğinden, ona bir elimi göğsüne bastırıp onu şakacı bir şekilde yere yatırdığım bir görüntümü gönderiyorum. Zihnimde, siki tamamen dikleşmiş ve başından sıcak döl damlıyor - damarlarımda onun ateşi aktığı için artık dokunsam bile beni yakmayan sıcak döl. Zihnimdeki Gwen, muhtemelen pratik yapmadan başaramayacağım kadar seksi bir şekilde Vaan'ın vücudunu aşağı doğru kaydırıyor ve sonra zihnimdeki Gwen'in saçları Vaan'ın kalçalarının üzerine düşüyor ve eğilip onu kökünden ucuna kadar yalıyor.

Düşünceleri zihnimde bir dalga gibi dalgalanıyor. Artık dikkati tamamen bende.

Döndüğümüzde bunu yapacaksın.

Rahatlamış *bir* kahkaha boğazımda düğümleniyor. *Bunu kesinlikle yapıyorum.*

Öyle mi?

Benimle misin? Hâlâ sana saldırıyor mu?

Ortalık sessiz. *Sadece sen ve ben varız... ve savaş formunda olduğum için şanslısın. Eğer iki bacaklı formumda olsaydım, çoktan tüm bu bakan insanların önünde sana binmiş olurdum.*

Onlara iyi bir gösteri sunabiliriz, diye kabul ediyorum, sesimde alaycı bir not tutarak.

Ama beni korumak için ejderha formunda kalmak istediğini sanıyordum.

İstiyorum ve önce o gelmeli. Ama ağzını saçlarımda bir kez daha gezdirirken bile hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Dikkat dağıtmakta iyisin.

Sadece en çok neyle ilgileneceğini biliyorum. Yine de rahatladım. Tekrar tamamen yanıma döndü, artık zihnini zorlamıyor. Ya Azar pes etti ya da oral seks görselleriyle başa çıkamıyor. Bunun Salorian zihin kontrolüne karşı gizli bir silah olacağını kim bilebilirdi? Bu düşünce neredeyse komik.

Neredeyse.

Biraz daha bekledikten sonra Vaan'ın ön bacağına yerleşiyorum, o başını eğip beni diğerlerinden ustaca korurken ben de popomu onun pullarına yaslıyorum. Onun gözlerinden hâlâ bizi izlediklerini "görebiliyorum" ama kalenin geri kalanı günlük yaşamlarına geri dönmüş durumda. İnsanlar sanki ejderhalarla kaplı bir kalede yaşamak normalmiş gibi çamurlu caddede bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlar ve uzakta futbol oynayan birkaç çocuk görüyorum. Neredeyse huzurlu... ama içimdeki yanlışlık hissini atamıyorum. İşler böyle yürümemeliydi. Hiçbir şey böyle yürümüyor.

Belki bir saat daha yalnızız -saat olmadan söylemek zor, ama güneş gökyüzünde hareket etti- ve beklerken boğazımı serinletmek için bir şişeden su yudumluyorum. Yiyecek de getirmiştım ama henüz ona elimi sürmeyeceğim. O binada ben olsaydım, sırf hıyarlık olsun diye bizi bütün gün bu çatıda, kızgın güneşin altında oturturdum.

Kısa bir süre sonra kapılar tekrar açıldığında ve hepsi insan olan bir avuç adam dışarı çıktığında pek de şaşırmadım. Azar yok. Bize bakmıyorlar ama bunun yerine güneşi engellemek için tül gibi beyaz bir tente kurmaya çalışıyorlar. Tente kurulduktan sonra, ellerinde güzel ferforje çim mobilyalarıyla başka insanlar da ortaya çıkıyor. Kare bir masa yerleştiriliyor, sonra iki sandalye. Sonra iki sandalye daha.

Sonunda yeni adamlar ellerinde yiyecek ve içecek tepsileriyle geliyor. O kadar da aç olmasam da, masadakilerin çantamdaki kurumuş erzak çubuğundan daha iyi göründüğünü kabul ediyorum.

Bütün bunlar da ne?

Sanırım bize geliyor, diyor Vaan.

Bence o haklı. Blöfümüz işe yaradı demek. *Bu Azar denen adam gerçekten ama gerçekten konuşmak istiyor olmalı. İlginç. Gerçekten ilginç.*

Azar nihayet binadan çıktığında ne beklediğimden emin değilim. Kesinlikle çekici birini değil ama öyle. Zayıf ve aç bir görünümü var, ama After'daki herkes öyle. Gözleri dar ve keskin, teni solgun ve keten baş sargısına kadar bana çöl şeyhlerini düşündüren cübbe benzeri giysilerle tepeden tırnağa örtülü. Uzun boylu ve zayıf ve itaat edilmeye alışkın olduğu açık, çünkü dışarı çıkarken duruşu tam bir kibir ve kızgınlık içinde. Bakışları sabırsızca sağa sola kayıyor, bizi arıyor.

Ben de binanın tepesindeki tüneğimden el sallayarak selam verdim.

Bakışları bana sabitleniyor ve soluk altın rengi gözleri bana Vaan'ı o kadar çok hatırlatıyor ki ilk başta biraz şok oluyorum - şeytanın büyük bir şekilde farklı olmasını bekliyordum, ama değil. Sıradan bir drakoni olabilir. Bahse girerim başındaki sargının altına baksaydım, tıpkı Vaan gibi sarışın olurdu ve bu sadece tedirginlik hissini artırıyor. Havada yeni bir koku var - hafif baharatlı, biraz kömür gibi - ve bana Vaan'ı fazlasıyla hatırlatıyor, ki bundan nefret ediyorum. Bir saniye sonra, alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor ve dişlerinin doğal görünmediğini görüyorum - kare, ama doğal değil.

İnsanlar gibi görünmeye çalışıyor, Vaan bana gönderiyor, düşüncelerinde mutlak bir hoşnutsuzluk var.

Oh. Bu...endişe verici. Liam da aynı şeyi yaptı ama Azar'da Liam'da olmayan bir tehdit havası var. Diğer insanlar Saloryalı'yı ihtiyatla inceliyor ama yine de onun yetkili olduğu ve biraz korkudan daha fazlasıyla yönettiği açık.

Azar bize bakıyor. "Bunu oldukça zorlaştırıyorsunuz, biliyorsunuz." Etrafı işaret ediyor. "Misafirim olduğunuzu açıkça belirtmedim mi?"

"Az önce Vaan'ın zihnini ele geçirmeye çalışmandan önce miydi, sonra mı?"
Sesimi şeker gibi tatlı tutuyorum.

Gözleri kısılıyor ve eğlendiğine dair belli belirsiz bir izlenim ediniyorum.
"Ne kadar vahşi bir küçük şeysin sen." Sesi kalın aksanlı, tonlamaları daha önce duyduklarımdan farklı. Yine de İngilizcesi iyi. Korkutucu, korkutucu derecede iyi. Nasıl insan olduğunu anlayabiliyorum.

"İğrençleşme. Adamım tam burada duruyor." Vaan'ın hala belime sıkıca sarılmış olan pençelerini okşadım.

"Orada olduğunu biliyorum. Senin insan kokunu her yerinden alabiliyorum." Burun delikleri nazıkçe genişliyor ve Vaan'ın körelmiş, vahşi güzelliğine kıyasla ince kemikli yüz hatları izlenimi ediniyorum. "Peki hiçbir hile yapmayacağına dair söz veriyor musun? Zehir yok, numara yok, beni hoş olmayan bir şey yapmaya zorlayacak bir şey yok? Bunun bir anlaşma olmasını gerçekten istiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bu da garip. Bir grup silahlı adamla orada duran o... ve benden uslu durmamı mı istiyor?

Bu... garip, diye ekliyor Vaan. Salorianlar anlaşma yapmazlar. Ona güveniyor muyuz?

Seni takip edeceğim ama bir Salorian'a asla güvenmeyeceğim. Bana şans verirse, onu yok ederim. Nefret düşüncelerini renklendiriyor ve Vaan'ın sessiz olmasının sakın olduğu anlamına gelmediğini fark ediyorum. Çatlamanın eşiğinde, zihninin arkasında fırtına bulutları dolaşıyor.

Bana odaklan, dedim ona. Kokuma

odaklan. Odaklanıyorum. Seni hayal

kırıklığına uğratmayacağım.

Asla yapmazsın, ona sıcak bir şekilde söyledim. Gitmek istiyor musun? Söyle ve gidelim.

İroni onun duygularını süslüyor. *Söyleyeceklerini duymak için ısrar etmeden gitmene izin vereceğini mi sanıyorsun?* Tepemde beliren büyük ejderha, düşüncemi noktalamak için homurdanıyor.

Pekala, iyi noktaya değindin. İzin ver liderliği ben alayım. Zihnime dokunamaz,

ve eğer senin için çok fazla olursa, bana haber

ver. Form değiştirmiyorum, diye beni uyarıyor.

Senden bunu beklemiyorum Vaan. Olduğun gibi kal.

Kısık bir hırıltıyla pençelerini belimdeki sıkı kavrayışından kurtarıyor. Henüz onun elinden kurtulmuş değilim. "Ateşkes, dediğin gibi," diyorum Salorian'a. "Eğer yapmazsan saçmalamaya çalışmayacağım."

"Yeterince adil. Lütfen, gelin oturun." Aşağıdaki havadar, güzel çadırın altındaki içecek masasını işaret ediyor.

Vaan mı? Diye soruyorum ama sormama bile gerek yok. Bir saniye sonra ejderha beni tekrar pençelerinin arasına alıyor ve yakındaki birkaç çatıyı sallayan ağır, sert bir gümbürtüyle binanın yanından aşağı iniyor. Vaan ileriye doğru süzülürken askerler telaşla silahlarına sarılıyor - bir balina sığ suda ne kadar "süzülebilirse" o kadar. En ufak bir gizlilik göstermiyor ama kendisiyle uğraşılmayacağını çok ama çok açık bir şekilde belli ediyor. Göğsünden alçak bir uyarı hırıltısı yükseliyor ve Salorian hariç herkes geri çekiliyor gibi görünüyor.

Sıkılmış görünüyor, soluk bir kolundaki kiri silkeliyor.

Vaan masanın yanına ilerliyor ve beni nazikçe sandalyelerden birinin yanına bırakıyor. Saloryalı karşımızda duruyor ve bir an beni inceliyor. "Üzerinde bir silah var."

"Adamlarınızın silahları var," diye belirttim.

"Eğer onları gönderirsem, sen de kendininkileri bir kenara koyar mısın?" Göz kırpıyorum.

"Elbette."

Dönüp adamlara bakar. "Uzaklaşın. Hepiniz."

"Efendim-"

"Silahının beni bu şehri kaplayan ejderhalardan daha fazla koruyacağını mı sanıyorsun?" Dudağı kibirli bir hoşnutsuzlukla kıvrılıyor. "Git buradan."

Adamlar başlarını sallar ve silahlarını omuzlarlar. "Emredersiniz efendim." Yetkili olması gereken kişi diğerlerine bakar, gitmeleri için işaret eder ve en son

Dosya kapandı.

GWEN

N Sadece ben ve Saloryalı varız, Vaan da arkamda gizleniyor. Dışarıdayız, ama sokaklar çok sessizleşti ve Salorian görüldüğünde insanlar ortadan kayboluyor mu diye merak ediyorum - ya da

Zaten askerler tarafından korkutulmuşlardı. Her neyse, yalnızız. "Daha iyi misin?" diye soruyor Salorianlı ve sonra kollarını kavuşturup bekliyor.

Sanırım? Silahımı belimden çıkarıp aramızdaki masanın üzerine atıyorum. "Mutlu musun?"

Başıyla kısa bir selam verir ve arkasına bakarak döner. Bir an sonra kapı açıldı. Gardiyanlardan biri olduğunu ve bir tuzağa yakalandığımı düşünerek kaskatı kesiliyorum.

Onun yerine, bir kadın. Benim yaşlarımda, benimkinden birkaç ton daha koyu mükemmel bir teni ve uzun, siyah saçları var. Ten rengini ortaya çıkaran soluk sarı bir güneş elbisesi giyiyor ve saçları yüksek, bükülmüş bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Bana özür diler gibi görünen temkinli bir gülümseme veriyor.

Azar elini uzatıyor ve kadın da kendi elini onun elinin içine koyarak Azar'ın yanına gidiyor.

Vaan bana *onun gibi* koktuğunu söylüyor ve düşüncelerinde bir şok var. *Kız*

onun arkadaşı.

"Otur, canım. Artık güvendeyiz," diyor kadına. Kadın öyle yapıyor, burada olmaktan duyduğu rahatsızlığa rağmen hareketleri narin ve zarif. Azar'ın kadını yanına oturturken elini bırakmadığını fark ediyorum, sonra kendisi de oturuyor ve otururken cübbesini düzeltiyor.

Sessiz kalıyorum, çünkü bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Yine de bazı parçalar yerine oturuyor. Silahımı kendi güvenliği için değil, *onun* güvenliği için çıkarmamı istedi.

Vaan'a bir eşin onu savunmasız yaptığını söyledim. *Eğer onu ele geçirebilirsek, ona karşı kullanabiliriz.*

Böyle bir şey yapar mısın? Ejderhamın sesi biraz şaşırmış gibi. *Eşler kutsaldır.*

Beyinler de öyle, ve seninkini ele geçirmekte hiç sorun yaşamadı, diye cevap veriyorum. *Ama bekleyip işlerin nasıl gideceğini göreceğiz.* Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve ikisini inceliyorum. "Peki bu ne hakkında?"

"Bu kadar çabuk mu iş?" Azar öne doğru uzanıyor ve kâsedan bir parça meyve koparıyor. Erikler, yazın sıcaklığıyla olgunlaşmış. Sıcakta muhteşem ve ferahlatıcı görünüyorlar ve ben izlerken bıçağını alıp bir tanesini kesiyor, kestiği dilim neredeyse suyuyla dolup taşıyor. O yukarı bakarken bile ağzım sulanıyor. "Ah, nerede benim terbiyem? İçecek bir şeyler ister misiniz?"

"Hayır," diyorum hemen.

"Misafirperverliği reddetmek mi? İnsan neredeyse size zarar vermemi beklediğinizi düşünecek." Gülümsemesi ince ve soğuk.

"Azar, dur." Kadın dudağını ısıırıyor ve Saloryalıya bakıyor. "Sana güvenmek için hiçbir sebebi yok. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi düşünürdüm." Bardaklardan birini alıyor -kristal, güzel ve kırılmamış- ve bir bezle ovduktan sonra sürahidan içine su döküyor. Sürahinin üzeri buğuyla kaplı, bu da içindeki sıvının soğuk olduğu anlamına geliyor ve bu manzara karşısında susuzluğum neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Gerçek bir soğuk içecek içmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu adam işkencesini ince ince yapıyor ama etkili. Ben içkinin hayalini kurarken kadın bir yudum alıyor, bakışları üzerimde. Sonra bardağı masaya bırakıyor ve bana doğru itiyor. "Bu

güvende, söz veriyorum."

Yine de tereddüt ediyorum.

Anlayışla başını sallıyor, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bardağı tekrar eline alıp bir kez daha içiyor. Tabağından bir dilim peynir alıyor ama daha yiyemeden Azar ona bir dilim meyve uzatıyor. Tereddüt ediyor, sonra eğiliyor ve dudaklarıyla ondan alıyor.

Onu besliyor. Beklediğim bu değildi.

Arkadaşıyla ilgileniyor, Vaan da aynı fikirde.

Yani gösteriş yapıyor, öyle mi? Ama sebebi bu mu bilmiyorum. Elbette kız burada, adamın yanında, ama adamın sürekli kıza attığı yakıcı bakışlar, sadece bir arkadaşının etrafında dolaşan birinin hareketlerine benzemiyor. Adam ona gerçekten takıntılı görünüyor ve kadın da... rahatsız görünüyor.

"Bu Melina," diyor Azar bir süre sonra. "Ben Azar." "Kim

olduğunu biliyoruz," diyorum ona, sonra da ekliyorum,

"Gwen. Vaan." Gülümsemesi rahatsız edici. "Vaan'ı

tanıyorum."

Pislik.

"Dur, Azar. Sana güvenmiyorlar," diye mırıldanıyor Melina. Onun tepkilerinden mutsuz görünüyor.

"Tabii ki güvenmiyorlar. Sen de bana güvenmiyorsun." Elindeki erikten bir dilim daha koparıp ona verirken gülümsemesi acıyla çarpılıyor. "Eğer birbirimize güvenmek için bekliyorsak, aylarca burada kalacağız."

"Sadece neyin peşinde olduğunuzu bilmek istiyoruz," diyorum.

"Biz mi? Sen ve drakoni sevgilin mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Yoksa daha fazlası için mi konuşuyorsun?"

Bir şey söylemeli miyim diye düşünüyorum. Tereddüt ediyorum.

"Oh, hadi ama. Aranızda drakoni erkekleriyle bağ kuran daha çok kişi olduğunu biliyorum. Ben de birkaç tanesine rastladım. Bu şekilde evcilleştirmek kesinlikle daha kolay."

"Melina'yla bu yüzden mi birliktesiniz? Evcilleştirilebilmeniz için mi?"

Melina fincanından su içerken gözlerini başka tarafa çeviriyor. Azar'ın burun delikleri açılıyor ve ikisi de son derece rahatsız görünüyor. Bir an sonra Melina'nın burada olmak *istemediğini* fark ediyorum. Ya da daha doğrusu... eğer istiyorsa, bunu bilmemi istemiyor. Düşmanla takılmaktan utanıyor mu? Bunu kamu yararı için mi yapıyor? Belki de öyledir. Dallas Kalesi'ndeki diğerleri için kendini feda ediyor.

Belki de tamamen farklı bir şekilde kapana kısıldı ve Azar'la birlikte çünkü birinin onu kontrol altında tutması gerekiyor. Onun için bir sempati dalgası hissediyorum ve ona anlayışlı bir gülümseme veriyorum. "Özür dilerim, çok kötü davrandım."

Azar meyveyi bırakıp ellerini peçeteyle silerken, "Yine de muhteşem bir saptırmaydı," diye onaylıyor. "O zaman bana kaç kişi olduğunuzu söylemeyin. Tahmin edebiliyorum. Bir temsilci göndermek için bir komiteye ihtiyaç duyacak kadar çoksunuz ve kalemi tek başınıza alamayacak kadar azsınız." Melina'ya bakıyor ve o da onu görmezden gelerek etrafına bakıyor. Tekrar bana döndü. "Sen buranın yerlilerinden biri değilsin, değil mi? Drakoni arkadaşının zihnini hatırlıyorum. O güçlü biri."

Bir endişe titremesi hissediyorum. Yıkılıp cevap verene kadar bana soru yağdırmaya devam mı edecek? "Bana sadece neyin peşinde olduğunu söyle ve bu toplantıyı bitirelim."

Seni korkutmasına izin verme, dostum. Yine araştırmadı. Sen buradayken ve ben seninleyken düşüncelerime dokunamayacak. İri bedeninin arkamda kaydığını hissediyorum, başını eğip öfkeli ve niyetli bakışlarla Salorian'ı izleyebiliyor. Yanlış bir kelime söylemesine izin verirsem onu lime lime ederim.

Sonra ne olacak? Ben sorarım. Rehin tuttuğu ejderhalara ne olacak?

Özgür olacaklar.

Özgür ve şehrin üzerinde. Kan gölü olacak ve biz de içindeyiz. Şimdilik beklemek zorundayız, aşkım. Bu aramızdaki bir satranç oyunu ve sadece bir hamle sonrasını düşünmemiz gerekiyor. Ne demek istediğimi anlayabilmesi için ona bir satranç tahtası görseli gönderiyorum.

Onun kontrolü altında olmaktansa ölmeleri daha iyi olur, diyor Vaan inatla.

Evet, onlar için bu ayrımı yapan kişi olmak istemiyorum. Olmayacağım da.

"Neyin peşindeyim?" diye yineliyor Azar aynı düz sesle. "İkinizin şu anda bu kadar dikkatle tartıştığı şey bu mu?" Bana bir kaşını kaldırıyor, bu çok insani bir özellik ve tüylerimi diken diken ediyor.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Birbirimize sataşmak için mi buradayız, yoksa ateşkes ilan etmenin neden bu kadar acil olduğunu düşündüğünü mü tartışacağız?"

"Etrafında dans etmeyi bırakalım ve onlara söyleyelim, Azar," diyor Melina. "Burada rahat değiller ve ben de onları suçlamıyorum. Bunu büyük bir olay haline getirmek istediğini biliyorum, ama yiyecek, içecek ve nezaket konularını geçelim ve sadede gelem. Sadece söyle onlara. Lütfen."

Uzun bir süre Melina'yı inceliyor ve sonra çenesi geriliyor. "Peki." Bakışları Vaan'la birlikte tam arkamda oturduğum yere kayıyor. "Neden ateşkes istediğimi mi soruyorsun? Çünkü hepimiz birlikte çalışırsak başımıza geleceklerden kurtulabiliriz. Bir ordu, bir dizi bireyden daha güçlüdür. İşte bu yüzden."

Elimi kaldırdım. "Her şeyden önce, burada zaten bir ordunuz var ve bu konuşmamız gereken bir konu. İstedğin kadar ejderha - drakoni-kapamazsın."

"Yapamaz mıyım? Ben Salorian'ım. Onlar bana hizmet etmek için doğdular."

"Bu dünyada işler böyle yürümez. İnsanlar diğer insanlara sahip olamaz!"

"Gerçekten mi?" Küçümsüyor. "Bunu, güvenlik karşılığında parmağımın altında yaşamaktan mutlu olan tüm çekingen, sümüklü insanlara söyle. Yemek dağıtan adamlarıma söyle, bu insanlar tamamen bana ait değiller. Özgürlükleri için risk almaktansa köle olarak uyumayı tercih ederler."

"Yapabiliyor olmanız onu doğru yapmaz!"

Melina uzaklara, hiçbir şeye bakmıyor. Ağzında ince bir çizgi var ve bunun muhtemelen Azar'la daha önce defalarca yaptığı ama hiçbir işe yaramayan bir konuşma olduğunu söyleyebilirim.

"Kendimi başka nasıl savunmamı önerirsin?" Azar gözlerini bana diyor.

"Kendini savunmak mı? Neye karşı? Kimse sana saldırmıyor! Daha önce hiç kimse sana saldırmadı." Ellerimi iki yana açtım. "Eğer taciz edildiyse ya da saldırıya uğradıysan, bunun nedeni misillemedir. İnsanlar sadece *hayatta* kalmaya çalışıyor. Buna sizin halkınız da dahil! Drakoni kayboldu-"

"Drakoniler benim halkım *değil*," diyor Azar soğuk, soğuk bir sesle. Ayağa kalkıyor, sandalyesi arkasından sürtünüyor.

"Lütfen," der Melina, ayağa fırlar ve ellerini onun koluna koyar. "Bekle. Lütfen."

Beni şaşırtıyor, gerçekten bekliyor. Melina'ya bakışı özlem dolu ve kalbim kendime rağmen sıkışıyor. Bu adamın mutsuz olduğunu fark ediyorum. Melina'ya umutsuzca aşık ve bunun karşılık bulduğunu sanmıyorum.

"Deneyeceğini söylemiştin," diyor ona yumuşak bir sesle. "Bu böyle devam edemez. Lütfen." Ve başparmağını onun koluna sürtüyor.

Gözleri titriyor ve sonra cübbesini düzeltiyor. "Tamam." Elini uzatır ve Melina elini tekrar onun elinin içine koyana kadar kıpırdamadan durur. Sonra bir kez daha oturur.

Melina da oturuyor. Bana yalvaran bir bakış attı. "Onun yöntemlerine katılmadığını biliyorum. Ben de katılmıyorum. Ama lütfen söyleyeceklerini dinle, tamam mı? Bu gerçekten önemli."

Vaan? Otomatik olarak ejderhamın düşüncelerine ulaşıyorum, çünkü bu işte birlikteyiz.

Buradayız. Dinlesek iyi olur. Nefesi sırtıma vuruyor. İtiraf etmeliyim ki bir Salorian'ın eşi tarafından alaşağı edilmesini eğlenceli buluyorum. Normalde onları almazlar.

O zaman nasıl çocuk sahibi oluyorlar? Aslında bilmek bile istemiyorum, çünkü şu anda Azar'ın seks yaptığını hayal ediyorum ve istemiyorum. Kafamı temizlemek istercesine sallıyorum.

"Bir tehdit var," diye beni rahatlatıyor Melina. Benimle Azar arasında tekrar tekrar bakışıyor. "İnanması zor gelebilir ama yıllar önce bana dünyanın ejderhalar tarafından yok edilip edilmeyeceğini sorsaydınız size gülerdim. O yüzden sadece bizi dinle, tamam mı?"

Oradaki "biz "i özlemiyorum, Azar da özlemiyor. Ona bir kez daha şiddetle sahiplenici bir bakış atıyor ve eli kızın elini sıkıyor. "Bu yeni dünyanızda dikkat çekmemeyi tercih ediyorum," diyor bir kez daha benimle konuşurken. "Kitaplarınızın çoğunu okudum ve filmlerinizin çoğunu inceledim. Tüm bunlardan insanoğlunun zekâya ya da güce değer vermediğini öğrendim." Bana alaycı bir bakışla eğleniyor. "Bunun yerine güzel şeylere değer veriyorlar. Bu yüzden eğer hayatta kalacaksam, sessizce yaşamak benim için çok daha akıllıca. Yakaladığım drakoniler bir gereklilik."

Kıçımın gerekliliği. "Çünkü...?"

Melina'ya bakar, sonra devam eder. "Salorianlar diğer zihinlere karşı çok duyarlıdır. Diğer bilinçleri çok uzak mesafelerden kontrol edebilir ve onlara dokunabiliriz. Bunun doğru olduğunu bildiğine inanıyorum, arkadaşın ve ben"- Vaan'a başını sallıyor-"ilk kez sen buradan biraz uzaktayken tanıştık. Onun zihnine dokundum ve başkalarına da... dokundum."

"Diğerleri mi?" Soruyorum. "Diğer drakoniler? Diğer Salorianlar?"

"Diğerleri... kapıdan." Yüzünde alaycı bir kibir olmadan ciddi bir ifade var ve bu omurgamda bir ürperti yaratıyor. Gökyüzünü işaret ediyor - bulutsuz günün sıcaklığıyla mavi ve yoğun. "Senin aptal halkın gökyüzünde bir delik açtığında, bizi kendi dünyamızdan koparıp senin dünyana getirdiler. Görünüşe göre orada her ne kapı varsa hâlâ açık ve bunun farkında olan sadece biz değiliz."

Bunu anlamaya çalışarak ona göz kırpmıyorum. "Ne yani, başka dünyalardan daha fazla insan mı geliyor?"

"Ah, insanlar. Sence gelen şey insan mı olacak? Sizin gibi mi düşünecek? Çok kibirli." Başını sallar ve sessizliğe gömülür.

Melina öne doğru eğildi, bakışları bana odaklanmıştı. "Azar rüyalar görüyor. Uyandığında garip, anlamsız diller konuşuyor ve dinlenmesine izin vermiyorlar. İçinden çıkmaya çalışan şey her neyse, insani değil. Hem de hiç."

"Yani... uzaylılar."

Kızgın bir ses çıkarıyor. "Seni buraya küçük yeşil adamlardan korktuğu için mi getirdiğimi sanıyorsun?"

Yani bizi buraya o mu getirdi? İlginç. Vaan'ın merakı ping atıyor.

Vaan'a *bunu da anladığımı* söyledim. "Bizi buraya neden getirdiğinizi hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim."

"Çünkü o kapıdan büyük bir şey geliyor. Diğer boyutlara açılan devasa, açık bir yara ve er ya da geç, bir şey geçecek kadar meraklanacak. Eğer geceleri Azar'a musallat olan şey buysa, hepimizin başı dertte demektir." Melina'nın yüz ifadesi gergin. "Bu artık bir sen-ben sorunu ya da Fort Dallas sorunu değil. Bu herkesin sorunu."

Azar solgun, solgun kaşlarına dokunuyor ve ilk kez renksiz gözlerinin altında gölgeler olduğunu fark ediyorum. "Güçlerimi makul bir mesafeye kadar uzatabilirim. Daha fazlası, eğer bağlanabileceğim dost zihinler ya da geçmişte dokunduğum zihinler varsa. Dünyamızda bir yerlerde, arkadaşınız bir zamanlar Salorianlar tarafından istila edilmişti, bu yüzden ona ulaşmak çok kolay."

İğrenç zihin yiyici. Vaan alçak sesle bir uyarı homurdanıyor ama elimi uzattığımda kocaman ağızını elime doğru indiriyor.

"Mesafe ne kadar büyük olursa, onları bana bağlı tutmak benim için o kadar zor olur. Bu yüzden drakoni'ni benim elimden bu kadar kolay kurtarabildin."

Gülümsüyorum çünkü ikimiz de kısa bir süre önce Vaan'ı yakalamaya çalıştığını ve başarısız olduğunu biliyoruz. "Sadede gel."

"Diğer taraftan benimkine dokunan zihin... daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor." Alnını ovuşturuyor, sanki şimdi bile bunu düşünmek ağrıtıyormuş gibi. "Çok güçlü ve kuvvetli; insanlar, drakoniler ve hatta Salorianlar gibi düşünmüyor. Ve bu kadar uzak mesafeden bile şaşırtıcı derecede güçlü. Eğer buraya ulaşırsa, bu dünyadan geriye kalanları yok edebilir. Drakonilerin zihinleri zaten kırılgan. Eğer bana ulaşan her neyse, o geçitten bu dünyaya çarparsa, onları anlamsız, akılsız cesetlere dönüştürebilir."

Midemde iğrenç bir sıkışma hissediyorum. "Ama drakoniler geri döndü-"

"Eşi olanları mı soruyorsunuz? Çok özverili, erkeğini elde ettiği sürece dünyanın geri kalanını feda etmeye hazır." Melina'nın su bardağını alıp içerken Azar'ın ağız sırtıyor.

Ona ters ters bakıyorum, çünkü bu yorum istediğimden çok daha fazla hedefi vurdu. "Sadece bir soruydu."

Melina ciddi görünüyor. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onun aracılığıyla ben de kafamın içinde bazı şeyler hissettim. Onlar şeytan gibi bir şey. Ya da sadece büyük bir iblis. Bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer ortaya çıkarsa, sanırım hepimiz boku yeriz. Kimsenin uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum. Ona saldırmaya hazır olmalıyız ya da geçidi nasıl kapatacağımızı bulmalıyız."

"Kapıyı kapatmak mı?" İnanamayarak başımı sallıyorum. "Kapıyı nasıl açtıklarını bile bilmiyoruz. Kimse bilmiyor, yoksa bunu yapmazlardı. Nasıl kapatacağınız ki?"

"Sorun da bu," diyor ve endişeli ifadesi benimkiyle uyuşuyor. "İşte bu yüzden bir şey olursa hazırlıklı olmalıyız. Çünkü bunu nasıl kapatacağımızı - ya da kapatıp kapatamayacağımızı- bulana kadar hepimiz savunmasızız."

Ağzım tamamen kurudu.

Seni koruyacağım, aşkım. Ben nefes aldığım sürece hiçbir şey sana zarar veremez.

Evet, ama endişelendiğim şeylerden biri de bu, ona söyledim. Eğer söyledikleri doğruysa.

Salorianlar kendilerini memnun etmek için yalan söylerler.

Biliyorum. Sana inanıyorum. Ama bu da korkmuş. Ve asla yapmadıklarını söylediğin bir eş aldı. Ya yanılmıyorsa? Ya diğer tarafta gizlenen canavar için burada keklik gibi oturacaksa? "Ne zaman?" Soruyorum, çünkü bir şey söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum.

Melina tekrar Azar'a bakar. "Kesin olarak bilmiyoruz. Yarın da olabilir. Bundan on yıl sonra da olabilir. Kesin olarak bilmiyoruz ama Azar yakında olabileceğini düşünüyor... ve her ihtimale karşı birlikte çalışmalıyız."

Başımı sallıyorum. Burada benim ya da Vaan'ın rolünün ne olduğundan hâlâ tam olarak emin değilim. "Bizden ne istiyorsun?"

Melina konuşuyor. "Ateşkes-Salorianlar ve ejderha binicileri. Şimdiye kadar sizden birkaç kişi olduğunu biliyorum. Söylentileri duyuyoruz. Binicilerin geçtiğini gördük

zaman zaman." Azar'ın koluna dokunuyor, sanki onu yönlendirir gibi.

"Ateşkes," diye ekşiyerek kabul etti. "İkimiz de bu tehdidi yenmek için birlikte çalışacağız ve sonra kendi inlerimize çekilip günlerimizin geri kalanını insan sefaletinde yaşayacağız." Bana ince dudaklı bir gülümseme daha veriyor. "Ya da portaldan kendi dünyalarımıza geri dönebiliriz, eğer yapabilirsek. Ben hâlâ en çok bu fikri seviyorum."

"Lanet olası Yarık'a bir ejderha göndermiyorsun Azar." Melina onun elini iter ve ifadesi kırılmanlaşır. Uzaktan. "Bunu konuşmuştuk."

Sadece iç geçiriyor ve başını hafifçe sallıyor. "Bir alet çantanız olduğunu ve tüm aletlerinizi tam kapasiteyle kullanamadığınızı düşünün."

Melina ayağa kalkar ve sarı bir güneş elbisesi içinde hışımla uzaklaşır.

Azar geride kalıyor, yüz ifadesi mesafeli ve soğuk. "Dostum bu tehdide karşı hep birlikte çalışmamız gerektiğini düşünüyor. Bazen aynı fikirde olmuyoruz." Kaşlarını çatarak bir yudum daha alıyor. "Ama biz hâlâ ateşkes istiyoruz. Gelecek olan her neyse ona hazırlanmak varken sizin küçük dostlarınızla savaşarak kaynakları boşa harcamak istemiyorum."

"Çünkü zaten çok zayıfsın," diye tahmin ediyorum ve onun sessizliği bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Şu anda elindeki tüm oyun taşlarını elinde tutmakta zorlanıyorsun, bu yüzden kışını kurtarmak için dışarıdan yardım almak zorunda kalıyorsun."

Azar sessizliğini koruyor, bana doğru hançer gibi bakıyor. Uzun bir süre sonra, "İnsan hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapar. Böyle şeyleri anladığına eminim."

Oh, ben biliyorum. Yine de bunun doğru olmadığını zor yoldan

öğrendim. "Ateşkesle ilgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?"

Öyle miyiz?

Seni takip edeceğim, dostum. Halkını benden daha iyi tanıyorsun. Hiçbirini kurtarmak gibi bir niyetim yok ama senin farklı hissettiğini biliyorum.

Kolay olmasa da yüz ifademi dikkatle boş tutuyorum. *Ben sadece... Ya haklıysa? Ya o geçitten dünyanın sonunu getirecek bir şey geçmek üzereyse?*

Gerçek olabilir. Ya da

hepsi yalan olabilir.

Biliyorum. Düşünüyormuş gibi yapıyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. Uzakta, Azar'ın tutsak ejderhalarından birinin pullarının parıltısını yakalıyorum. Ama bu adamlara yardım etmek ve Melina'nın ondan kurtulmasına yardım etmek için bir şeyler yapabilirsek... Bunu yapmak istiyorum. Kimse bu pislige hizmet etmeye zorlanmamalı. Onu burada onunla bırakamam.

Çünkü sana kız kardeşini hatırlatıyor.

Melina daha yaşlı elbette ama yüz ifadesinde Dee'nin Ash'in Kardeşleri ile ayrılmak zorunda kaldığında gördüğüm çaresizliğin aynısını görüyorum. Bu umudun yavaş yavaş ölümü ve beni ağlatıyor. *Evet, bu da işin bir parçası. Ejderhalar da aynı derecede önemli çünkü oradaki sen olabilirsin.*

Asla. Dostum yanımdayken olmaz. Düşüncelerin beni bağlıyor. Ama bu konuda seni destekleyeceğim. Onları kurtarmak ve bizimle birlikte diğerlerinin yanına getirmek için elimizden geleni yapacağız.

Teşekkür ederim, Vaan. Seni çok seviyorum. Ejderhama bir minnettarlık ve sevgi dalgası daha gönderdikten sonra Azar'a odaklanıyorum. "Seninle çalışmamızı mı istiyorsun? Birkaç taviz vermeniz gerekiyor."

Azar parmaklarını masaya vuruyor. "Devam et."

"Yardımlarınızı istiyorsunuz, değil mi? Bunun Dallas Kalesi'ne saldırı olmaması ve birbirimizin barış içinde yaşamasına izin vermemiz anlamına geldiğini varsayıyorum."

"Doğru. Arkadaşlarınız ejderhalarıyla herhangi bir şekilde temas kurmamı istemedikleri için, aranızdan birinin burada, Dallas Kalesi'nde yaşayacağını ve bu tehdit ikimizin de başına bela olduğu sürece bir aracı olarak hareket edeceğini varsayıyorum."

Ne yazık ki söyledikleri mantıklı. "Ve geride kalanları ele geçirmeye çalışmayacak mısın?"

"Yapmam." Beni izliyor ve ekliyor: "Sen sormadan söyleyeyim, şu anda elimde tuttuğum ejderhaları da serbest bırakmayacağım."

Bu kadarından şüphelenmiştim. Elbette bu, onları mümkün olduğunca güvenli bir şekilde serbest bırakmak için çalışamayacağımız anlamına

gelmiyor. Eğer bir şekilde

ve onları serbest bırakmak... Azar'ın yapabileceği pek bir şey yok. Ve eğer şehirde biri varsa, bu konuda uzaktan değil doğrudan çalışabilir. "Yeni ejderha yok o zaman."

"Anlaştık," diyor hızla.

Haklısın. Daha fazlasını kontrol edemez, diyor Vaan, düşünceleri merak dolu. Bu yüzden bu kadar çabuk kabul ediyor. Çok fazla kişiyle uğraşırsa hepsinin kontrolünü kaybetme riski var.

İlginç. O zaman avantajımı kullanacağım. "Kalması için birini gönderirsek, Melina'nın gitmesine izin vermek zorundasınız."

Azar'ın ifadesi gök gürültüsünü andırıyor ve öfkesinin havaya karıştığını hissedebiliyorum. "Asla."

"Bir kadını esir tutup sizinle çalışmamızı bekleyemezsiniz. Ejderhalar hakkında bir şey yapamam ama kadın hakkında bir şeyler yapabilirim." En azından başlangıç için.

Gözleri kısılıyor ve omuzları o kadar gergin ki sanki kırılacakmış gibi görünüyor. Yavaşça ayağa kalkıyor, ellerini masanın üstüne bastırıyor. "O bana ait. Bu tartışmaya açık değil."

"Anlaşma yok."

Öfkelenen Azar masayı kaptığı gibi ters çevirir ve kristal bardakları yere fırlatır. Bardaklar milyonlarca parçaya ayrılır ve meyveler etrafa saçılır. Ne büyük bir israf. "O. O. Benim!" Dişlerini gösteriyor ve bir an için içindeki ejderhayı görüyorum, onda olmadığını iddia ettiği tarafı. Saçmalık.

Benim senin gitmene izin vermeyeceğim gibi o da onun gitmesine izin vermez.

Ama mutsuzsa, onu burada bırakamam! Bırakamam! Dee'yi düşünüyorum ve midem bulanıyor. Ona yardım edebileceksem, etmeliyim.

Tepemizde ejderhalar öfkeyle borazan çalışıyor ve uzaktan çığlıklar duyuyorum. Kontrolünü mü kaybediyor?

Ben daha bir şey söyleyemedi kapı açılıyor ve Melina dışarı çıkıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. Bakışlarını üzerimizde gezdiriyor, sonra Azar'ın yanına gidiyor ve koluna dokunmak için uzandığında orada üzüntü ve endişe görüyorum.

"Azar," diye mırıldanıyor. "Sakin ol. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Adam elini uzatıyor ve kadın parmaklarını onunkilere geçirdiğinde adam sıkıca kavıyor, başı eğik, vücudu gergin.

Ejderhalar sustu ve Melina tekrar bize baktı. "Sorunuzu duydum. Öyle görünmediğini biliyorum ama buraya kendi özgür irademle geldim." Eli Azar'ın elini hafifçe okşuyor. "Ve onun yanından ayrılmayacağım."

"Kötü olmasına rağmen mi?" Sormadan edemiyorum.

Melina'nın gülümsemesi küçük ve hüznü, Azar'ın parmaklarına dokunmaya devam ediyor ve onları kendi parmaklarıyla tekrar tekrar izliyor. "Ejderhan bu dünyayı yok edenlerden biriydi. Kefareti yok mu?"

"Bu farklıydı. Öfke ve delilikten aklı başından gitmişti. Artık öyle değil. Bir Salorian'la birlikte yaşıyorsun."

Melina yine sadece gülümsüyor. Şehit mi oluyor yoksa onu gerçekten önemsiyor mu anlayamıyorum. Ya da zihni kontrol ediliyor mu? Her iki durumda da, kalmayı seçmesinden nefret ediyorum.

Vaan bana, *burada olursak ona yardım edebileceğimizi* söyledi. *Hepsine yardım edebiliriz.*

Bizim aracı olmamızı istiyor gibisin. Bize bu kadar kolay gönüllü olmasına şaşırdım ama ben de aynı şeyi düşünüyordum. Aklımda hep biz vardık.

Ben de aynı şeyi hissediyorum. Diğerleri

arkadaşlarını riske atmaz. Ben de benimkini riske

atmak istemiyorum! Ben de karşılık veriyorum.

Vaan gürlüyor ve içindeki eğlenceyi hissedebiliyorum. *Beni riske atmıyorsun. Bana üç kez bulaştırmaya çalışmadı mı ve üçünde de sen onu kenara itmedin mi? Belki de onun girişimlerine karşı tek güvende olan biziz. Söylediklerinin doğru olup olmadığını bizden daha iyi kim belirleyebilir? Eğer öyleyse, bize ihtiyaç var demektir. Değilse... bize hâlâ ihtiyaç var ama diğerlerinin onun kontrolünden kurtulmasına yardım etmek için.*

Peki ya sen ve ben? Bu kalede yaşayabilir misiniz? Yoksa sizi parçalayacak mı?

Bugün buradaydım ve o kadar da kötü değil. Kokuyor ama ben sana odaklanıyorum. Diğerlerinden olabildiğince uzakta bir yuva talep edeceğiz ve çok fazla büyüdüğünde, bir süreliğine dışarı çıkacağız. Diğerlerini yakınlardaki yuvalarında ziyaret edeceğiz. Ben halledebilirim. Peki ya sen? İnsan kovanını ve aileni geride bırakacaksın.

Yapacağım. Dee'nin bunu nasıl karşılayacağını acı içinde düşünüyorum. Mutlu olmayacak... ama Amy onun yanında olacak, Andrea ve hatta Mara da. Sanırım burada bize daha çok ihtiyaç var.

Ben de öyle düşünüyorum. Anlaştık o zaman.

Başımı sallayıp Azar ve Melina'ya dönüyorum. "Hadi konuşalım."

EPİLOG

GWEN

I Claudia'nın yanındaki gökdelende derme çatma yatağımızda Vaan'ın insan formu etrafında kıvrılmış halde betonun üzerinde uzanıyorduk. Azar ve Melina ile bir süre daha konuştuktan sonra Claudia, Amy, Emma ve Sasha'ya haberi vermek için.

Diğerleri mutlu değildi.

Emma kandırıldığımızı düşünüyor. Sasha Yarık'tan gelen herhangi bir şeye açıkça şüpheyile yaklaşıyor ve Amy sadece elimi sıkıyor. Sadece Claudia bizimle aynı fikirde. Yarıktan gelen karanlık şeylerle ilgili kötü rüyalar gördüğünü ve bunların hiçbir anlamı olmadığını düşündüğünü itiraf ediyor. "O zamanlar bunların hamilelik rüyaları olduğunu düşünüyordum," diye itiraf ediyor. "Şimdi daha başka bir anlama geldiklerinden endişeleniyorum."

Bundan sonra grubun tonu değişir. Eğer dünyamız yeniden değişiyorsa, buna hazır olmalıyız.

Azar ile çalışmayı ve Melina'nın durumunu nasıl ele alacağımızı tartıştık. Ben, Sasha ve Claudia için haftalık buluşma planları yaptık. Amy Shreveport Kalesi'ne dönecek. Emma, Zohr'u Azar'ın elinden kurtarmak için daha uzağa çekilmek istiyor ve hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek. Shreveport ve Dallas'ın ortasındaki eski Tyler şehrine yakın bir yere yerleşmeyi kabul ediyor. Eğer orada

her iki kale için de tehlike arz ediyorsa, en uzak şehirler arasında Emma ve Zohr ile iletişim kurmak daha kolay olacaktır.

İyi ya da kötü, karar verildi. Vaan ve ben iyiliğin güçleri ve büyük kötü şeytan arasında irtibat sağlayacağız. Sonunda bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız. Yarın Fort Dallas'a geri dönüyoruz ve yeni hayatımıza orada, tüm sorunlarımızın merkezinde başlıyoruz.

Vaan belimi sıkıca kavlıyor ve boynumun yan tarafını öpüyor. *Endişeleniyor musun?*

Sanırım her zaman biraz endişe var, kabul ediyorum. Gözden kaçırdığımız bir şey olduğu endişesi. Seni tehlikeye atacağımdan endişeleniyorum.

Ben de aynı endişeyi paylaşıyorum. Nasıl paylaşmayayım? Saçlarımı okşuyor ve omzumdan aşağıya doğru öpmeye devam ediyor, okşaması hoş olduğu kadar harika da. Çok şeyi riske atıyoruz ama eğer söylediği doğruysa, bunu görmezden gelemeyiz.

Hayır. Haklısın. Claudia'yı ve rüyalarını düşünüyorum ve bu beni endişelendiriyor. Bir parçam Azar'ın saçmaladığını, geri döneceğimizi ve diğerlerinin bize kandırıldığımızı söyleyeceğini umuyordu. Bunun yerine Claudia'nın beti benzi attı ve Kael onu tutmak için yanına gitti. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bu tehlikeli olsa bile, olayların merkezinde, Shreveport Kalesi'nde güvende olduğumuzdan daha fazla iyilik yapabiliriz.

Bize ihtiyaç var, Vaan da aynı fikirde.

Birbirimize bakana kadar onun kucağında dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Alnımı onunkine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Bu bizi beklemeye almak anlamına gelebilir. Planlarımızı. Bebeklerden ve kendimize ait bir yuvadan bahsettiğimizi biliyorum ama bunun bir Salorian tarafından yönetilen bir kalede olacağını hayal etmemiştim.*

Sonra birkaç ay bekleriz. Ya da birkaç yıl. Senin yanında olduğum sürece mutlu olduğumu söylemişim, Gwen. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Dudakları tüy gibi narin bir öpücükle hafifçe benimkine değiyor. Zaten bir dünya kaybettim. Bir başkasını kaybetmek istemiyorum, özellikle de içinde sen varsan. Diğer yaratıkların ana gezegenimizi istila etmesi düşüncesinden hoşlanmıyorum... çünkü burası artık benim evim. Senin için ve bir gün sahip olacağımız gençlerimiz için güvenli olmasını istiyorum. Yüzümdeki saçları geriye doğru okşuyor ve burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. Ama ben seninleyim. Bunu her seferinde bir gün yapacağız ve eğer dünyayı

kurtaramazsak,

Belki birkaç Drakoni'yi ya da diğer insan dişi kurtarabiliriz. Ya da kalede yaşayan ve bir Salorian'ın neler yapabileceğinin farkında olmayan insanları. Ben farkındayım. Onun hilelerini biliyorum ve bu yüzden deneyebileceği her şeye karşı iyi silahlanmış durumdayız. Alnımdan öpüyor. Ve eğer zihnimi bir kez daha serbest bırakmak istersen, daha önce yaptığın gibi bana ağzının sikimin üzerindeki zihinsel görüntülerini gönderebilirsin.

Yüksek sesle kıkırdıyorum. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?

Adın ve kokundan başka hiçbir şey beynime kazınmadı. Onları ruhumda bilirdim.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Seni çok seviyorum. Lütfen bana doğru şeyi yaptığımızı söyle.

Biz öyleyiz. Kendinizden şüphe etmeyin. Her adımınızda yanınızdayım.

Düşüncelerindeki gerçekliği hissediyorum ve bu beni daha iyi hissettiriyor. Vaan ne olursa olsun yanımda olacak, beni destekleyecek. Biz bir takımız ve bir daha asla hiçbir şeyin üstesinden tek başıma gelmek zorunda kalmayacağım. Onu çok seviyorum... ve bunu ona göstermek istiyorum. Gözlerimi açıyorum ve omzunu iterken bile ona sikini emdiğimi gösteren başka bir zihinsel görüntü gönderiyorum. Benim için arkana yaslan, Vaan.

Bunu yapmak mı istiyorsun? Gözleri ateşle yanıyor.

Her şeyden çok. Çıplak bir şekilde oturuyorum. Bu gece henüz seks yapmadık, ama sıcak ve yapış yapış havada en serini bu olduğu için soyunuyorum. Ve şu an? İçinde bulunduğum ruh hali için mükemmel. Uğraşacak kıyafet yok, gecikme yok, sadece ben ve erkeğim. Ellerimi göğüslerime götürüyorum ve koyu, hassas uçlarını okşuyorum. Ne kadar çabuk arkana yaslanırsan, ağzım o kadar çabuk üzerinde olur, diyorum ona.

Boğazından alçak sesle hırlıyor, geriye doğru gevşemeden önce beyaz dişleri parlıyor. Gözleri o kadar koyu altın rengi ki turuncu görünüyor. Buna bayıldım ve bu manzara karşısında amım sıkıştı.

Gel ve amını ağzıma sok, diyor. Seni tatmak istiyorum.

İnliyorum, çünkü sözleriyle birlikte gönderdiği görsel... çarpıcı. Ama oyun sırası bende ve önce onun aklını başından almaya kararlıyım. Sıra bende, diyorum ona ve bir elimi karnına koyuyorum, sanki onu bir şekilde aşağıda tutabilirmişim gibi. Şaftı kucağından kalkıyor, sert ve dik, ben de ona uzanıyorum,

Ağzım sulanıyor. Ona son dokunduğumda, istediğimi yapamayacak kadar sıcaktı ve dilimin ucunu şaftının başına dokundurup orada boncuklanan prekumu yalıyorum.

Vaan'ın nefesi dişlerinin arasından tıslıyor.

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. Tadı baharatlı ve neredeyse tatlı, tarçın gibi. "Oh, şimdi beni bundan uzak tutmakta zorlanacaksın," diyorum ona, elimi sıkarak şaftını çalıştırıyorum.

Kalçamın iç kısmını kavıyor, sonra beni kendisine doğru çekiyor. *Beni istediğin kadar al, ama ben de seni alacağım.*

Ve ben daha sormadan, kalçalarım yüzüne değene ve kalçalarım boynunu çevreleyene kadar vücudumu üzerinde sürüklüyor. Nefesi kıvrımlarımın üzerinde geziniyor ve bu beklenti ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Çok ıslak. Amin şimdiden balla dolu. Kalın bir parmağını içime sokuyor ve ne kadar iyi hissettirdiğini haykırıyorum. *Kalçalarını benim için indir, Gwen'im. Her şeyini tatmak istiyorum.*

Yine de onun dediğini yapmıyorum. Onun üzerinde kıpırdanıyorum, şaftını kavrayıp başını bir kez daha dillerken bile iniltisinin tadını çıkarıyorum. O baharatlı-tatlı tat tekrar dilimde patlıyor ve aniden ona doyamıyorum. İnleyerek, zihnimdeki görüntülerde yaptığım gibi onu yalıyorum, önce sert şaftının dibine sokuluyorum ve sonra dilimi dudaklarımın arasına koymadan ve şeker gibi emmeden önce kafasına kadar sürüklüyorum.

Vaan vahşi bir hırıltıyla parmağını bedenimden çekiyor ve kalçalarımı ağzına doğru çekiyor. Dili kıvrımlarımın üzerinde öfkeyle hareket ediyor, sanki artık kendini tutamıyormuş gibi. Haykırıyorum ve dilinin her darbesine karşı daha fazla direnemeyerek sallanıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki nefesimi kesiyor.

Ne kadar güzel olduğuna bak, diyor bana ve zihnimi ıslak kıvrımlarımın üzerinde kayan dilinin iğrenç zihinsel görüntüleriyle dolduruyor. *Ne kadar mükemmel.*

Bu oyunu mu oynuyoruz? Sıradan görünmeye çalışıyorum ama sanki beni derimden yalayacakmış gibi hissederken konsantre olmak zor. Şimdiden dilinin her darbesinde titriyorum, ama bunun benimle ilgili olmaması gerekiyordu. Benim onu memnun etmemle ilgili olması gerekiyordu. Başımı eğiyorum,

Sikinin tepesini bir kez daha dudaklarımın arasına alıyor ve dilimi ucunda gezdiriyorum. Tüm vücudunu saran ürpertiği hissedebiliyorum ve onun heyecanı benimkini körüklüyor. Onu hevesle yalıyorum, dilimi olabildiğince zevkli bir şekilde sürüklüyorum. Yine de daha fazlasına ihtiyacım var ve uzunluğunu ağzıma alıyorum, onu emiyorum ve ağzımın içine olabildiğince derine sokuyorum.

Vaan'ın nefesi kesilir. *Nefes nefese.*

Bayıldım.

Vücudu benimkinin altında yükseliyor ve boğazımda sıcak bir fışkırma hissediyorum. Sertçe titriyor ve sonra kırılmış pençeleri bir kez daha kalçalarımın saplanıyor. *Gwen.* Düşünceleri o kadar düzensiz ki bu beni neşelendiriyor ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Ejderham alçak sesle homurdanıyor ve sonra dilinin ateşli vuruşlarıyla amımı cezalandırıyor, sikine verdiğim aynı şiddetli yoğunlukla klitorisimin üzerinde hareket ediyor. Boyunun etrafında inliyorum ama bırakmıyorum. Ağzımı doldurana kadar bırakmayacağım ve ona düşüncelerimle de bunu söylüyorum. Vaan hırlıyor ve bir elinin saçlarıma gittiğini hissediyorum. Buklelerimden bir avuç tutuyor ve başımı ona doğru itiyor ve ağzımı siktğini, beni sikinin üzerinde hareket ettirdğini fark ediyorum ve bu şimdiye kadarki en seksi şey. O kadar derine itiyor ki boğazımın arkasına çarpıp öğürme refleksimi çalıştırdığında bile buna bayılıyorum. Ne kadar vahşi ve sahiplenici olduğunu, ihtiyaç içinde nasıl kaybolduğunu seviyorum.

Bir an sonra, sıcaklık boğazımı yıkıyor ve ağzımın içine o kadar derin boşalıyor ki tadını bile alamıyorum. Hepsini yutmaya çalışıyorum ama geri çekilmek zorunda kalıyorum, ağzıma dolmasına izin veriyorum. *Gwen'im,* diye inliyor ve alnı kıcıma bastırıyor, boşalmaya devam ederken vücudu titriyor, sıcak tohum ellerime ve çeneme bulaşıyor. Yutabildiğimi yutuyorum ve sonra onu dilimle ve dudaklarımla temizliyorum, çünkü bunu seviyorum ve aklını başından almaya bayılıyorum. Onun her şeyini seviyorum. Daha işim bitmeden amıma sokuluyor, dili klitorisimin üzerinde geziniyor. Nefes nefese kaldığını, toparlanmaya çalıştığını hissedebiliyorum, ama benim de boşalmam onun için önemli ve bu yüzden onun üzerinde hareket ediyorum, o ağzıyla amımı işlerken ben de sikini yalıyorum. Ben ona karşı sallanıp haykırana kadar klitorisimle oynuyor. Boşalmam uzun sürmüyor, bu kadar heyecanlanmamıştım ve o da beni ağzıyla temizliyor, her damlayı yalıyor ve zihnimi zevkiyle dolduruyor.

Olduğumuz gibi kalıyoruz, nefes nefese, ben onun üstüne yayılmışım.

Seni seviyorum, diyorum ona bir süre sonra, memnuniyetten uykulu ve kemiksiz.

Kıkırdıyor. Biliyorum. Son birkaç dakika içinde bunu bana yüzlerce kez söyledin. Yine de duymak hoşuma gidiyor.

İsteksizce üzerinden kayıyorum ve sırt üstü dönerek serin havanın tenimdeki terin bir kısmını kurutmasına izin veriyorum. Vaan bana doğru uzanıyor, kolumu okşuyor ve ben gece gökyüzüne bakıyorum. After'da o kadar çok yıldız var ki neredeyse nefesim kesiliyor. Onlara bakıyorum... ve yıldızların kenarını yırtan çirkin Yarık'a. Evrende açık bir yara gibi görünüyor ve Azar'ı ve onun rüyalarını düşünüyorum.

Lütfen hiçbir şey olmasın.

Öyle olup olmaması önemli değil. Her şeyi kabul ettiğimiz gibi bunu da kabul edeceğiz, diyor Vaan ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. *Birlikte.*

Her seferinde bir gün, katılıyorum. Tıpkı daha önce söylediğin gibi.

Bu doğru. Ve bu gece, eşim kollarımda ve tadı dilimde. Nefesini toparladığında, onu kendime doğru çekeceğim ve vücudunu tekrar ele geçireceğim. Başparmağını onunkiyle birleşen elime sürüyor. Küçük şeyler yeterli. Bizi bir günden diğerine taşıyan şey onlar olacak.

O haklı ve ben de dostuma gülümsüyorum. Vaan yanımdayken her seferinde bir gün. Yeter de artar bile.

YAZARIN NOTU

BEYLER.

Açıkçası program tutma konusunda en kötüsü benim. Gerçekten. Bu yazar notlarını okuyanlar bilirler, daha önce de gözlerimin tabağımdan daha büyük olduğundan bahsetmiştim. Dünyayla mücadele edeceğimi düşünürken, gerçekten de çok geride kaldığımı.

Evet. Yine öyle yaptım.

Gwen ve Vaan'ın kitabı üzerinde çalışırken gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim. Gerçek hayat bir süreliğine araya girdi ve ejderha kitapları üzerinde çalışmam her zaman biraz daha uzun sürüyor ve sonuç olarak işte buradayım, neden geç kaldığıma dair bahaneler üretiyorum. Her zamanki gibi :) Umarım kitapların gittiği yönü beğenirsiniz! Ufukta bir şeyler görünüyor ve tüm hikaye konularını çözmek ve nereye gittiklerini izlemek ilginç olacak.

Bazılarınız son kitaptan sonra, asla yazmayacağımı söylememe rağmen, bunun bir uçurum olduğunu söyleyerek bana kızdı. Öyle demiştim! Ama bana göre bu bir uçurum değildi. Tüm hikaye kitabın sonunda çözülecek dediğimde, ana karakterler için ana hikayeyi kastediyorum. Nasıl aşık olacaklarını bulacaklar ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklar (ya da dünya patlayana kadar, çünkü kıyamet). Sonsuza dek mutlu bir hayatı asla mahvetmeyeceğim. Mutlu son kitabını da asla mahvetmeyeceğim. Çiftin 1. kitapta bir araya geldiği ve sonra kadın kahramanın 3. kitapta öldüğü okuduğum bir kitap hakkında size (atıp tutarak) ciltler anlatabilirim. Olamaz. Ben de bir okuyucuyum. Kitabı kapattığınızda, onlar için iyi biteceğini bilirsiniz. Ve kahretsin,

Gelecek kitaplarda muhtemelen bebekler ve cameolar olacak, çünkü ben bir aptalım ve tüm karakterlerimi seviyorum.

Bununla birlikte - hepsi daha büyük bir dünyanın parçaları ve hikayeyi devam eden bir TV dizisi gibi düşünüyorum. Ana hikayeyi tamamlayacağım ama bir sonraki 'sezon' için bir şeyler hazırlıyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Umarım bunu yaptığım için benden nefret etmezsiniz, çünkü bu kitapta yine yaptım.

Bir sonraki kitaba gelince...heh.

Bu serinin bir sonraki kitabı Andrea'nın kitabı olacak. Ondan sonra Melina'nınki olacak ve sonunda Dallas Kalesi'nde olayların diğer tarafında neler olup bittiğini göreceğiz. Bazılarınız kahraman seçimi için bana kızmış olabilir. Bu komik, çünkü Azar sayfada görüldüğü anda, birkaç kişi bana yazıp onun kitabını istediklerini söyledi. İlk başta hepiniz manyaksınız dedim. Sonra düşündüm. Kötü adamı kurtarabilir miyim? Onun gibi birini kurtarabilir misin ki? Melina'ya gelince, Dallas Kalesi için kendini feda mı ediyor yoksa başka bir şey mi? Bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibiydi (meydan okumayı severim) ve bu yüzden Melina ve Azar, Andi ve Liam'ın flörtünü yazdıktan ve diğerleri yapamazken neden / nasıl çalışabildiğini ele aldıktan sonra bir kitaba sahip olacaklar.

(Siz sormadan söyleyeyim, Daniela'nın henüz bir kitabı olup olmayacağına karar vermedim! Eğer olursa, önce iyileşmesi için biraz zamana ihtiyacı var).

Bundan sonra ne çıkacağına gelince, şu anda In The Stars adlı bir seri için THE ALIEN ASSASSIN'S CONVENIENT BRIDE adlı bir novella yazıyorum. Bunlar Harlequin kitapları üzerine bir oyun olan kısa kitaplar, tabii ki bilimkurgu tarzı. Kitabım, bir işi halletmek için kardeşiyle birlikte Dünya'ya gelen, ancak önce bir gelin alması gerektiğini öğrenen yeni bir uzaylı türü hakkında. Eğlenceli, aptalca ve seksi ve Temmuz sonunda çıkacak. Ayrıca, yakın arkadaşım Michele Mills ([kitaplarını okumalısınız](#) - KU'dalar!) diğer kardeşin bakış açısını yazacak. İkisinin de çıkması için sabırsızlanıyorum.

Ondan sonra Sentorr'un kitabını yazacağım. Ona başlamak için acayip heyecanlıyım çünkü kadın kahramanı aylardır başımın etini yiyor. Evet, biliyorum. Çılgın yazar karakterlerin kendisiyle konuştuğunu söylüyor. Eskiden bunu söyleyenleri küçümserdim, ama son zamanlarda uyumaya gittiğimde karakterler

Ben. Eğlenceli... ama beni tuhaflaştırıyor. Biliyorum. Sentorr'un hikayesi bittiğinde ya Buz Gezegeni Barbarları'na ya da Icehome'a geri döneceğiz.... bu da beni başka bir noktaya getiriyor. Son zamanlarda seriler açısından çok dağınık olduğumu biliyorum. Sadece yeni şeyler denemeyi seviyorum! (Gözler ve tabak hakkındaki yorumu hatırlıyor musunuz? Evet.) Ancak daha fazla IPB/Dragons/Icehome isteyenler için bunun sinir bozucu olduğunu ve yavaş çıktıklarını biliyorum. Amacım bu serilere odaklanmak, böylece bir sonraki bölümler için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız. Bunun farkındayım ve bundan sonra bunu dizginleyeceğim (çoğunlukla). Biraz dolaşmayacağımı söyleyemem (başka bir Prison Planet hikayesi!!!!) ama bunu daha az yapacağım.

Her zaman olduğu gibi, hayranınız olduğum için teşekkür ederim ve umarım kitabı beğenirsiniz. <3 Tüm bu saçmalıklar için özür dilerim.

Çok sevgiler,

Ruby <3 <3 <3

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.